

LOIS MCMASTER BUJOLD

VÂNĂTOAREA SFÂNTĂ

LOIS McMASTER BUJOLD

VÂNĂTOAREA SFÂNTĂ

Traducere de

RALUCA CHIRVASE și RALUCA MATEESCU

Lois McMaster Bujold s-a născut în Columbus, Ohio, în 1949. Din 1995 trăiește în Minneapolis, Minnesota. A început să citească SF la nouă ani și a scris primele texte înainte de a intra la liceu. A scris primul roman (*Shards of Honor*) în 1983, iar în următorii doi ani încă două (*The Warrior's Apprentice* și *Ethan of Athos*), pe care le-a trimis unor edituri din New York. În 1984 a vândut prima povestire la Twillight Zone Magazine. În octombrie 1985 Baen Books i-a cumpărat toate cele trei romane, pe care le-a publicat în 1986. Cel de-al patrulea roman, *Falling Free*, i-a fost publicat în serial de Analog Magazine (1987-1988) și i-a adus primul premiu Nebula, în 1989. Pe al doilea l-a câștigat în anul următor, pentru nuvela „The Mountains of Mourning" (care i-a adus și Premiul Hugo în 1990). Este foarte cunoscută datorită seriei Miles Vorkosigan, începută în 1986, din care a publicat până în prezent 12 romane.

Capitolul 1

Prințul era mort.

De vreme ce regele nu mai era, niciunul din bărbații aflați deasupra porții castelului nu îndrăznea să își arate fățiș veselia, necuvenită în asemenea momente. Ci doar o ușurare ascunsă, se gândi Ingrey. Până și expresia aceea li se topea de pe chipuri în timp ce priveau trupa de călăreți a lui Ingrey trecând în tropot de copite pe sub arcada porții și pătrunzând în curtea îngustă. Îl recunoscuseră – și, prin urmare, ghiciră și de cine fuseseră trimiși.

Ingrey își simți sudoarea lipicioasă pe sub vesta din piele în umezeala aceea dezolantă a dimineții de toamnă. Răcoarea părea săpată în pietrele din pavajul curții, scursă în șuvoaie de pe zidurile spoite în alb. Mesagerul fără prea multe arme care adusese vestea, gonise de la cetatea de scaun de aici de la Castelul Cap de Mistreț, unde se vâna, până la conacul sfântului rege, din Easthome, în doar două zile. Ingrey și oamenii lui, deși îngreunați de arme, făcuseră cale întoarsă cam tot în atâta timp. În vreme ce un rândaș de la castel dădea zor să-i ia calul de frâu, Ingrey sări din șa și își îndreptă teaca sabiei, zăbovind pentru o clipă cu degetele pe mânerul rece care-i dădea siguranță.

Intendentul răposatului Prinț Boleso, Călărețul Ulkra, își făcu apariția de după donjon de cine-știe-unde pândise până atunci, de când trupa lui Ingrey fusese zărită de iscoade urcând drumul. Robust, de obicei placid, de data aceasta gâfâia de teamă și din cauza vitezei cu care venise. Făcu o plecăciune.

– Lord Ingrey. Bun venit. Nu vreți să beți sau să mâncați ceva vânat?

– Mie nu-mi trebuie. Dar îngrijește-te de ei.

Zicând acestea, făcu un semn înspre mâna de oameni care îl însoțiseră. Locotenentul trupei, Călărețul Gesca, îi adresă un semn de mulțumire din cap, iar Ulkra lăsă oamenii și caii în mâinile slujitorilor de la castel.

Ingrey urcă un grup de trepte în urma lui Ulkra către ușile principale, căptușite cu blană groasă de lemn.

– Ce-ai făcut până acum?

Ulkra îi spuse cu glas scăzut:

– Am așteptat indicații.

Pe chip i se întipărise îngrijorarea; oamenii din slujba lui Boleso duceau lipsă de inițiativă chiar și în cele mai bune împrejurări.

– Adică, am mutat corpul la rece. Nu puteam să îl lăsăm acolo unde era. Și am dus-o la loc ferit pe prizonieră.

De unde să înceapă inspecția asta neplăcută?

– Am să văd cadavrul mai întâi, se hotărî Ingrey.

– Da, milord. Pe aici. Am eliberat una din cămări.

Trecură prin holul dezordonat de la intrare, unde focul din căminul găunos fusese lăsat să ardă mocnit; cei câțiva cărbuni pe jumătate ascunși în cenușă nu îmbunătățeau cu nimic disconfortul din încăpere. Un ogar lățos, care morfolea un ciolan pe vatra focului, mârâi la ei din umbră. O luară în jos pe scară, prin bucătărie unde un bucătar și ajutoarele lui tăcură și se făcură mici când trecură pe lângă ei, coborâră iar într-o odaie răcoroasă și slab luminată de două ferestre mici, săpate undeva sus în zidurile din lespezi mari de piatră.

Odaia micuță nu era acum mobilată decât de două piedestaluri cu plăci așezate de-a latul lor, iar o siluetă învelită în giulgiu zăcea tăcută pe acele plăci. Îngândurat, Ingrey își făcu semnul sfânt, atingându-și fruntea, buzele, buricul și stinghia piciorului, răsfirându-și degetele deasupra inimii: câte un punct teologic pentru fiecare din cele cinci zeități. *Fiică-Bastard-Maică-Părinte-Fiu. Oare unde erați voi toți atunci când s-a întâmplat asta?*

În timp ce Ingrey aștepta să i se obișnuiască vederea cu umbrele din acea încăpere, Ulkra înghiți în sec și spuse:

– Veneratul rege – cum a primit vestea?

– E greu de zis, îi dădu Ingrey un răspuns echivoc diplomat. Meșterul Pecetnic Lord Hetwar m-a trimis.

– Desigur.

Ingrey nu desluși prea multe din reacția intendentului, în afară de ceea ce era evident și anume faptul că Ulkra era bucuros să arunce răspunderea pentru cele întâmplate în cârca altcuiva. Speriat, Ulkra dădu la o parte pânza gălbuie care îi acoperea stăpânul mort. Ingrey se încruntă la vederea cadavrului.

Prințul Boleso din neamul Stagthorne fusese cel mai tânăr dintre fiii supraviețuitori ai sfântului rege – dintre fiii sfântului rege, își corectă în fugă gândurile Ingrey. Boleso era încă tânăr, cu toate că ajunsese în deplinătatea vârstei și a puterii cu câțiva ani în urmă. Înalt, musculos, împărtașea ca trăsătură comună a familiei bărbia lungă, mascată de o barbă castanie scurtă. Părul de pe cap, de o nuanță mai închisă, îi era acum încâlcit și pătat de sânge. ·Energia lui debordantă era încremenită; secat de aceasta, chipul lui își pierduse fascinația de dinainte, făcându-l pe Ingrey să se întrebe cum de putuse să-l creadă frumos. Se apropie, luându-i în căușul mâinilor țeasta, pipăind rana. Rănile. Osul sfărâmat de sub scalp dădu la iveală sub apăsarea degetelor lui mari, de ambele părți a capului două răni adânci, înnegrite de sânge închegat.

– Ce armă a făcut asta?

– Chiar ciocanul de război al prințului. Era pe suport împreună cu armura lui, în odaia lui de dormit.

– Cât de... neașteptat. Și pentru el.

Ingrey se gândi fără milă la soarta prinților. În scurta lui viață, dacă era să-i dea crezare lui Hetwar, Boleso fusese când răsfățat, când neglijat atât de părinți, cât și de slujitori, iar aroganța înăscută a sângelui care-i curgea prin vine fusese infectată de o foame primejdioasă pentru cinste, fală, răsplată. Îngâmfarea aceea – sau să fi fost

nesiguranță? – i se exacerbase în ultima vreme, devenind sfruntată, întrecând disperat orice măsură. *Și tot ceea ce este lipsit de măsură... este sortit căderii.*

Prințul purta o mantie scurtă, împletită din lână, căptușită cu blană, împroșcată cu sânge. Pesemne că era îmbrăcat cu ea atunci când a murit. Nimic în afară de asta. Nu mai erau alte răni recente care să i se vadă pe pielea palidă. Când intendentul spusese că așteptaseră instrucțiuni, Ingrey își dădu seama că subestimase gravitatea cazului. Slujitorii prințului fuseseră în mod evident atât de prostiți de șocantul eveniment încât nu îndrăzniseră să primenească sau să gătească mortul. Un fel de funingine se strânsese în pete negre pe la cutele trupului lui Boleso... ba nu, nu era funingine. Ingrey își trecu un deget peste o scobitură de carne rece și făcu ochii cât cepele, precaut, la pata de culoare, albastru vinețiu și galben strident și, acolo unde se împreunau, un verde bolnav. Vopsea, var, vreo pudră colorată? Pe blana închisă din interiorul mantiei se vedeau și acolo pete șterse de murdărie.

Ingrey se îndreptă de spate iar privirea îi căzu asupra unei grămezi pe care la început o luase drept un morman de blănuri așezate lângă peretele opus. Păși mai aproape și îngenunche.

Era un leopard mort. O femelă leopard, se gândi el mai bine, întorcând animalul într-o parte. Blana era fină și moale, fascinantă la pipăit. El își plimbă mâna peste urechile reci, rotunde, peste mustățile tepene și albe, peste desenul cu pete întunecate pe auriul mătăsos. Luă în mână o labă grea, pipăindu-i pernuțele de piele, ghearele groase ca fildeșul. Ghearele îi fuseseră tăiate. În jurul gâtului avea legat strâns un șnur roșu de mătase, adâncit în blană. Capătul îi fusese tăiat. Lui Ingrey i se zburli părul, o reacție pe care și-o înăbuși.

Își ridică privirea. Ulkra care îl privea, avea o expresie și mai de nepătruns ca înainte.

– Asta nu-i o creatură de prin pădurile *noastre*. De unde naiba a mai apărut?

Ulkra își drese vocea.

– Prințul a dobândit-o de la niște negustori darthacani. Își pusese în gând să înființeze o menajerie aici la castel. Sau poate ca să o dreseze pentru vânătoare. Așa zicea.

– Acum cât timp s-a întâmplat asta?

– Acum câteva săptămâni. Chiar înainte să poposească aici doamna, sora domniei sale.

Ingrey pipăi șnurul cel roșu, ridicând din sprâncene. Clătină din cap la animalul mort.

– Și cum s-a întâmplat asta?

– L-am găsit atârnat de o grindă în dormitorul prințului. Atunci când, hm, am intrat.

Ingrey se lăsă pe călcâie. Începea să înțeleagă de ce nu fusese deocamdată chemat niciun preot de la templu ca să se ocupe de ritualurile funerare. Spoiala aceea, cordonul cel roșu, grinda de stejar, toate erau indicii pentru un animal nu doar ucis, ci sacrificat, pentru cineva care se îndeletnicea cu vechile erezii, cu magia interzisă a pădurii. O fi știut toate astea Meșterul Pecetnic atunci când îl trimisese pe Ingrey? Dacă știuse, atunci nu dăduse nimic de înțeles.

– Cine l-a spânzurat?

Cu ușurarea unui om care spune un adevăr ce nu-i poate dăuna, Ulkra zise:

– Nu am văzut. N-aș putea spune. Era viu, legat într-un colț și stătea foarte cuminte atunci când am adus-o pe fată înăuntru. Niciunul din noi nu am văzut sau auzit nimic altceva după asta. Până când au început țipetele.

– Țipetele cui?

– Păi... ale fetei.

– Ce striga? Sau erau...

Ingrey își înghiți vorbele *doar țipete*. Avuse vicleana bănuială că Ulkra ar fi fost prea mulțumit pentru sugestia aceea.

– Ce spunea?

– Țipa după ajutor.

Ingrey se ridică de lângă leșul exotic pătat, cu îmbrăcămintea din piele scârțâindu-i în tăcerea care se lăsase și își coborî privirea apăsătoare asupra lui Ulkra.

– Și voi ați răspuns – în ce fel?

Ulkra își întoarse capul.

– Noi primiserăm ordine să veghem odihna prințului. Milord.

– Cine a auzit strigătele? Tu și mai cine...?

– Două din străjile prințului, cărora li se spusese să aștepte la discreția lui.

– Trei oameni puternici, jurați drept pavăză prințului. Care stăteau – unde?

Chipul lui Ulkra parcă era cioplit în piatră.

– Pe coridor. Lângă ușa lui.

– Care stăteau pe coridor la nici zece picioare de criminalul lui și care nu au mișcat un deget.

– Nu am cutezat, Milord. Căci nu *el* a strigat. Și în orice caz, țipetele... au încetat. Am presupus, ăă, că fata a cedat de bună-voie. A intrat în odaie fără să se împotrivească.

De bună-voie? Sau din disperare?

– Nu era vreo fetișcană din rândul servitoarelor. Era chiar una din însoțitoarele surorii Prințului Boleso, o fecioară dăruită ca zestre pentru suita ei. Încredințată în slujba sa de nimeni altul decât ruda ei, Badgerbank.

– Prințesa Fara însăși i-a cedat-o fratelui ei, milord, atunci când el i-a cerut fata.

Cu forța, așa îi ajusese vorba la urechi lui Ingrey.

– Ceea ce însemna că făcea parte din personalul *acestei* case. Sau nu?

Ulkra tresări.

– Până și un lacheu merită mai multă protecție în fața stăpânilor săi.

– Orice stăpân cherchelit poate lovi un servitor și să nu aprecieze corect forța loviturii, spuse Ulkra neclintit.

Cadența din glasul lui îi suna lui Ingrey ca și cum fusese exersată. De câte ori își repetase Ulkra sieși acea scuză noaptea târziu, în aceste ultime șase luni?

Întâmplarea aceea urâtă cu servitorul omorât a fost motivul pentru care prințul Boleso suferise acel exil interior pe acele piscuri stâncoase. Pasiunea lui cunoscută pentru vânătoare a pus sub semnul îndoielii acea pedeapsă, însă i-a luat templul de pe capul pleșuv al Meșterului Pecetnic. O plată prea mică pentru o crimă, prea mare pentru un accident; Ingrey care cercetase scena măcelului a doua zi pentru Lord Hetwar înainte ca toate urmele să fie curățate, nu judecase nici el altfel.

– Nu *orice stăpân* merge mai departe și își jupoaie și măcelărește victima, Ulkra. Nu a fost numai băutura de vină în acea faptă sălbatică. A fost nebunia și noi știm cu toții lucrul acesta.

Atunci când regele și slujitorii săi s-au lăsat înrâuriți în judecata lor, după furia din noaptea cu pricina, printr-un apel la loialitate – nu după nevoile sufletești ale prințului, ci dorind să păstreze aparențele și reputația casei sale – dezastrul fusese lăsat să treneze.

Boleso ar fi fost așteptat să își facă din nou apariția la curte peste jumătate de an, cumințit așa cum se cădea, sau măcar cum s-ar fi pretins. Însă Fara își întrerupse călătoria de la moșiile contelui moștenitor al tronului, soțul ei, către locul unde bolea tatăl ei și astfel, drăgălașa ei doamnă de onoare – bănui Ingrey – nimeri sub ochiul plictisit al prințului. Ar fi putut să afle fel de fel de povești din rândul celor aflați în suita prințesei, sosiți la scurt timp înainte ca vestea cea rea să ajungă la conacul regelui din Easthorne, dacă blestemata aceea de fată își călcase în picioare virtutea, îngrozită în fața poftelor insistente ale prințului, sau chibzuindu-și propriile-i ambiții îndrăznețe.

Dacă o făcuse cu chibzuială, ieșise cu totul anapoda. Ingrey suspină.

– Du-mă în dormitorul prințului.

Odaia răposatului prinț era amplasată undeva sus, în donjonul central. Coridorul de afară era scurt și întunecat. Ingrey și-i închipui pe slujitorii lui Boleso, strânși unul într-altul la capătul celălalt al holului, în lumina pâlpâitoare a lumânării, așteptând ca țipetele să

contenească, apoi își descleștă dinții. Ușa masivă a odăii avea un drug de lemn pe dinăuntru, precum și un lacăt de de fier. Piesele de mobilier erau puține și rustice: un pat cu baldachin, nu îndeajuns de lung pentru statura prințului, cufere, suportul cu cea de a doua armură a lui într-un colț. Niște scoarțe împrăștiate pe podeaua încăpătoare. Una era îmbibată cu o pată închisă la culoare. Mobilierul sporadic lăsa destul spațiu pentru o hăituială cu eschive și alergătură, o goană care să scoată sufletul din pradă. Cu loc de întors pe la colțuri și de du-te-vino...

Ferestrele din dreapta stativului cu armura erau înguste, cu sticlă groasă, circulară și unduitoare, încastrată în canaturi. Ingrey trase ramele ferestrelor înăuntru, deschise larg obloanele și privi în afară peste coamele împădurite ale ținutului de țară care coborau dinspre acel pisc. În lumina aceea lăptoasă, se ridicau din râpe valuri de ceață asemeni unor șuvoaie de strigoi. Pe fundul văii, întrezărindu-se prin pădure, un sătuc de agricultori ținea piept valurilor de arbori: fără îndoială, o sursă de hrană, slugi, lemne de foc pentru castel, toate, toate în stare brută și simplă.

Căderea de pe acel pervaz pe stâncile din vale era mortală, săritura pe zidurile de dincolo era aproape imposibilă chiar și pentru cineva destul de zvelt ca să se strecoare prin deschizătura ferestrei. În bezna nopții și-n ploaie. Nu era chip de scăpare pe calea aceea, decât prin moarte. O întoarcere pe jumătate de la fereastră și stativul cu armura ar fi nimerit sub mânile victimei care bâjbâia îngrozită. Un ciocan de război cu mânerul încrustat cu aur și aramă roșiatică încă mai era așezat acolo.

Ciocanul de război cu care fuseseră date loviturile zăcea aruncat pe patul răvășit. Capul de fier cu obadă în formă de gheară – foarte asemănătoare cu laba unui animal – era mânjit cu sânge uscat ca și pata de pe covorul așternut pe jos. Ingrey o măsură cu palma, observă concordanța cu rănile pe care tocmai le văzuse. Ciocanul fusese mânuit cu două mâini, cu toate forța pe care groaza o poate insufla cuiva. Dar cu puterea unei femei la urma urmei. Prințul, pe jumătate amețit – pe jumătate nebun?

– continuase să se apropie din câte se părea. A doua lovitură fusese mai dură.

Ingrey măsură cu pasul odaia, privind de jur împrejur și apoi în sus la grinzile tavanului. Ulkra, care-și frângea mâinile, se retrase din calea lui. Chiar deasupra patului atârna un capăt sfâșiat al șnurului roșu. Ingrey se urcă pe cadrul patului, își scoase cuțitul de la cingătoare, se întinse pe vârfurile picioarelor, îl tăie până la capăt și îl dosi înăuntrul vestei sale.

Sări de pe pat și se întoarse la Ulkra care se foia de colo-colo.

– Boleso va fi înmormântat la Easthome. Pune să i se spele rănile și trupul – mai bine – și învelește-l în sare pentru a fi transportat. Găsește o căruță, o pereche de cai – mai degrabă înhamă două perechi, cu tot noroiul ăsta de pe drumuri – și un vizitiu priceput. Pune-i pe străjerii prințului să însoțească carul; prostia lor n-are cum să-i mai facă niciun rău acum. Fă curățenie în odaia asta, fă ordine în donjon, numește un responsabil care să aibă grijă de castel și vino și tu din urmă cu restul slujitorilor și a acareturilor lui.

Ingrey mai dădu o raită cu privirea prin încăpere. Nu mai rămăsese nimic aici...

– Arde leopardul. Împrăștie-i cenușa.

Ulkra înghiți și dădu din cap.

– Când doriți să plecați, milord? O să rămâneți peste noapte?

Ar trebui să călătorească și el cu prizoniera odată cu restul cortegiului greoi, sau să încerce să o ia înainte? Vroia să plece din locul acela cât mai curând – îi dădea dureri în ceafă – însă lumina se împuțina odată cu venirea toamnei, iar ziua era pe jumătate dusă deja.

– Trebuie să vorbesc cu prizoniera înainte să mă hotărăsc. Du-mă la ea.

Era doar cu un etaj mai jos, într-o debara fără ferestre, însă uscată. Nu era nici temniță, cu siguranță nici vreo odaie de oaspeți, alegerea închisorii vădea o mare nesiguranță în privința statutului ocupantei sale. Ulkra bătu ușor în ușă, strigă:

– Doamnă? Aveți un vizitator.

După care descuie ușa și o dădu în lături. Ingrey făcu un pas înainte.

Din umbră, doi ochi lucitori îl străfulgerară ca cei ai unei feline de talie mare dintr-o ascunzătoare, într-o pădure murmurândă. Ingrey se trase înapoi, ducându-și repede mâna la mânerul sabiei. Își trăsese pe jumătate sabia cu un scrâșnet, când se lovi cu cotul de usciorul ușii, durerea împrăștiindu-i-se fierbinte de la umăr până în vârful degetelor; se retrase și mai mult ca să câștige spațiu să se poată întoarce, fanda și lovi.

Ulkra îl apucă speriat de braț. Intendentul se zgâia uluit la el.

Ingrey îngheță, apoi se smuci pentru ca Ulkra să nu-i poată simți tremurul. Prima lui grijă fu să își astâmpere impulsul violent care-i clocotea în membre, blestemându-și din nou moștenirea – nu mai fusese luat prin surprindere de când... de multă vreme. *Te reneg, lup lăuntric. N-ai să pui stăpânire pe mine.* Își împinse lama armei înapoi în teacă, o strecură la locul ei, își descleștă încetișor degetele din jurul mânerului și își așeză palma desfăcută pe coapsa îmbrăcată în piele.

Se uită iar lung de jur împrejurul odăii, făcând un apel la rațiune. Din umbră, silueta spectrală a unei tinere se ridică de pe o saltea de paie, așezată pe pardoseală. Era un culcuș destul de mare, o plapumă umplută, o tavă și un ulcior, o oală de noapte acoperită; i se dăduseră toate cele trebuincioase în condiții decente. Carcera asta era o măsură de siguranță; cu toate acestea, nu era o pedeapsă.

Ingrey își linse buzele uscate.

– N-am cum să te văd în vizuina aia. *Iar ceea ce am văzut, nu-mi place.* Vino la lumină.

Ridicându-și bărbia, scuturându-și coama întunecată; ea păși înainte. Purta o rochie de pânză fină, vopsită într-un galben pal, brodată cu flori de-a lungul liniei curbate a gâtului; chiar dacă nu era o rochie de curte, atunci era cu siguranță îmbrăcămintea unei fecioare de rang mare. O dungă de stropi de culoare închisă o tăia

pe diagonală. La lumină, părul negru care-i cădea în valuri căpătă o nuanță roșiatică. Niște ochi căprui strălucitori priviră, nu în sus, ci de-a dreptul la Ingrey. Ingrey era un bărbat de statură mijlocie, legat la trup; fata era destul de dezvoltată pentru o femeie, ca să-i fie pe potrivă.

Ochi căprui, aproape galbeni ca ambra în lumina aceea, se strângeau într-un cerc negru la marginea irisului. Nu aruncau luciri verzui. Nu...

Aruncându-i o privire temătoare lui Ingrey, Ulkra începu să vorbească, făcând prezentările pe un ton atât de formal de parcă o făcea pe intendentul lui Boleso la vreun soi de festin sărbătoresc.

– Lady Ijada, vi-l prezint pe Lord Ingrey Wolfcliff, care e omul de încredere al Meșterului Pecetlar Lord Hetwar. A venit aici ca să vă ia în primire. Lord Ingrey, Lady Ijada dy Castos, rudă de sânge pe filiera mamei,.cu neamul Badgerbank.

Ingrey clipi. Hetwar o numise doar, *Lady Ijada, o moșnenitoare neînsemnată din numerosul neam Badgerbank, slavă celor cinci zei!*

– Asta e un patronim ibranez, cu siguranță.

– Chalionez, îl corectă ea cu răceală. Tatăl meu a fost un nobil devot al Ordinului Fiului și căpitan al Templului-fortăreață de la hotarul apusean al Weald-ului când eram eu mică. S-a însurat cu o nobilă din Weald din neamul Badgerbank.

– Și a... murit? îndrăzni Ingrey sa întrebe.

Ea clătină din cap cu un aer rece ironic.

– Altminteri aș fi fost mai bine protejată.

Nu era înnebunită, nu plângea, sau cel puțin nu plânsese până mai devreme. După câte se vedea, nu era nici cu mințile rătăcite. Cele patru zile petrecute în acea odaie retrasă în care își pusese ordine în gânduri, trecuseră lăsând-o perfect calmă, cu excepția unei anume reticențe în glas, un tremur ușor de teamă sau mânie. Ingrey privi în jur la holul gol, apoi la Ulkra.

– Du-ne undeva unde să putem sta de vorbă. Într-un alt loc. La lumină.

– Ăm... ăm...

După o clipă de gândire, Ulkra le făcu un semn să îl urmeze. El nu șovăi atunci când trebui să se întoarcă cu spatele la fată. Prizoniera nu se zbătea, nici nu își zgâria temnicerii, din câte se părea. Ea îl urmă cu un pas sigur. La capătul următorului pasaj, Ulkra flutură din mână înspre un scaun de lângă o fereastră care dădea în partea din spate a donjonului.

– Aici e bine, milord?

– Da, șovăi Ingrey în vreme ce Lady Ijada își ridică cu grație într-o parte poalele rochiei și se așeză pe scândurile lustruite.

Ce era de făcut: să îl rețină pe Ulkra, pentru întăriri, sau să îl trimită de acolo ca să încurajeze sinceritatea fetei? Oare ar fi devenit agresivă din nou? Imaginea neașteptată a lui Ulkra, ghemuit pe coridorul de deasupra, așteptând în întuneric ca țipetele să sfârșească, îl tulbură.

– Poți să te duci să îți vezi de treburile dumitale, intendente. Întoarce-te peste jumătate de oră.

Ulkra se încruntă nesigur la fată, dar se retrase cu o plecăciune. Ingrey își aminti că oamenii lui Boleso nu aveau obiceiul să pună la îndoială sensul ordinelor superiorilor lor. Sau poate că aceia care încercau să o facă erau imediat mătrășiți, într-un fel sal altul; iar aceștia erau cei care mai rămăseseră. Rămășițele. *Scursurile.*

Cu o oarecare stângăcie, căci scaunul neîncăpător îi forță să se înghesuie unul în celălalt, Ingrey se aseză lângă ea. Bănuiala lui în ceea ce privea drăgălășenia fetei nu fusese îndeajuns de precisă. Fata era strălucitoare. Dacă Boleso n-o fi orbit tot așa cum înnebunise, nu se putuse să nu îi atragă privirea din clipa în care o zărise. Avea fruntea înaltă, nasul drept, bărbia sculptată... o pată lividă îi întuneca un obraz și altele îi încolăceau gâtul alb, un desen de vânătăi de culoarea prunei. Ingrey își suprapuse mâinile peste ele; ea tresări un pic, dar apoi îi suportă atingerea cercetătoare. Mâinile lui Boleso erau cumva mai mari decât ale lui, din câte se părea. Pielea ei era caldă sub degetele lui, fascinantă, făcându-l să cadă

în extaz. O ceață aurie i se puse pe ochi, întunecându-i rațiunea. O gâtui în strânsoarea lui – își scutură apoi iute mâinile, ascunzându-și respirația sacadată sub gâfâitul ei și și le încleștă pe genunchi. *Ce-a fost asta...?*

Ca să își mascheze încurcătura, spuse repede:

– Sunt ofițer al Maestrului Pecetlar. Am fost însărcinat să îi raportez acestuia tot ce văd și aud. Trebuie să imi spui adevărul despre toate cele întâmplate aici. Începe cu începutul.

Ea se rezemă de spătar, privindu-l când înspăimântată, când tăios. El îi simți aroma, care nu era nici parfum, nici miros de sânge, ci de femeie coaptă, și, sub privirea ei fixă, pentru prima oară se întrebă cum îl vedea ea – și cum îi mirosea el ei. Duhnind a călăreț, a fier rece și piele îmbibată de sudoare, cu barba țepoasă, ostenit. Îngreunat de sabie și cuțit și de îndatoriri periculoase. De ce nu se ferea ea de toate astea?

– Cu care început? întrebă ea.

El se holbă la ea nedumerit, rămânând mut și prostit pentru o clipă.

– De la sosirea ta aici, la Castelul Cap de Mistreț, presupun.

O mai fi fost și un alt început? Trebuia să-și amintească să revină la întrebarea aceea.

Ea înghiți, deveni stăpână pe sine și începu:

– Prințesa pornise în grabă către conacul tatălui ei, însoțită doar de o mică suită, dar a fost doborâtă de boală pe drum. Nimic neobișnuit, numai că perioada aceea a lunii îi dă dureri groaznice de cap și dacă nu se odihnește bine în acele zile, cade grav bolnavă. Ne-a abătut în locul ăsta, căci era mai aproape decât orice altceva și pe lângă asta, Prințesa Fara dorea să-și vadă fratele. Cred că rămăsese cu amintirea lui de pe vremea când era mai tânăr și mai... puțin dificil.

Cu cât tact vorbea despre el! Ingrey nu-și putea da seama dacă întorsătura aceea de frază era diplomație sau doar o istețime seacă. *Precauție*, se hotărî el în cele din urmă, studiindu-i expresia închisă și circumspectă. Făcea uz de rațiune, nu de vorbe de duh.

– Am fost primiți cum se cuvine; dacă nu cum era ea obișnuită, atunci pe măsura posibilităților acestui loc.

– L-ai mai întâlnit pe Prințul Boleso până acum?

– Nu. Sunt doar de câteva luni în slujba Prințesei Fara. Tatăl meu vitreg m-a trimis acolo. Spunea...

Fata se poticni, apoi începu iar:

– Totul părea obișnuit la început. Vreau să zic, pentru locuința de vânătoare a unui nobil. Zilele erau liniștite, căci prințul îi invitase pe străjerii ei la vânătoare. Prințul Boleso și oamenii lui erau foarte gălăgioși seara și beau foarte mult, dar prințesa nu lua parte la reuniunile lor, odihnindu-se în odăile ei. Mi s-a plâns de două ori din cauza zgomotului, dar eu nu prea i-am dat importanță. Asmuțiseră câinii asupra unui porc mistreț pe care îl prinseseră de viu, afară, în curtea de sub fereastra ei și puneau pariuri cine va câștiga lupta. Vânătorul lui Boleso era foarte îngrijorat pentru dulăii lui. Mi-aș fi dorit să fi fost acolo Contele de Horseriver – i-ar fi putut potoli doar cu o vorbă. Are o vorbă ucigătoare, arunci când vrea el. Am poposit aici trei zile, până ce prințesa era gata să pornească din nou la drum.

– Prințul Boleso te-a curtat?

Ea își subție buzele.

– Nu, din câte îmi dau eu seama. Era la fel de nesuferit cu toate doamnele surorii lui. N-am știut nimic despre atenția lui, așa-zisa lui atenție, până în dimineața în care trebuia să plecăm.

Înghiți din nou în sec.

– Milady – Prințesa Fara – mi-a spus atunci că trebuia să rămân. Că poate nu asta mi-aș fi dorit, dar că nu avea să-mi fie rău până la urmă. Urma să mi se găsească un alt soț, după aceea. Am implorat-o să nu mă lase acolo. Nu vroia să se uite în ochii mei. Mi-a spus că nu era un târg mai rău decât altele și poate mai bun decât oricare altul, și că ar trebui să mă gândesc la propriul meu viitor. Că era exact versiunea feminină a aceleiași fidelități pe care un bărbat i-o datora prințului său. I-am spus că nu credeam că cei mai mulți bărbați s-ar... mă rog, mă tem că i-am răspuns ceva grosolan. A refuzat să mai vorbească

cu mine după asta. Au plecat călare și m-au lăsat. N-am vrut să mă milogesc lângă șaua ei de teamă să ajung bătaia de joc a oamenilor prințului.

Își încrucișă brațele ca și cum și-ar fi îmbrățișat cu putere demnitatea terfelită din nou.

– Mi-am spus... poate că avea dreptate. Că nu avea să fie mai rău decât o altă soartă. Boleso nu era slut, nici diform, nici bătrân. Sau bolnav.

Ingrey nu se putu abține să nu se compare pe el însusi cu acea înșiruire de trăsături. Nu i se potrivea niciuna din categoriile numite de ea, crezu el. Deși erau altele. *Pângărit* îi veni în minte.

– Nu-mi dădusem seama cât de mult înnebunise până ce n-au plecat ei, iar atunci era prea târziu.

– Atunci ce s-a întâmplat?

– La căderea nopții, m-au dus în camera lui și mi-au făcut vânt înăuntru. El mă aștepta. Era îmbrăcat cu o robă, dar sub ea, era gol și plin de semne desenate cu drobușor, roibă și șofran. Simboluri vechi, de felul acelora pe care le vezi sculptate pe temeliile străvechi din lemn, sau prin păduri, în locurile unde au fost pe vremuri altare. Pusese să-i fie legat leopardul într-un colț, amețit de ceva otrăvuri. Mi-a spus – a reieșit – că se părea că nu era îndrăgostit de mine de fapt. Nu era nici măcat vorba de pofte. Vroia o fecioară pentru un ritual pe care îl – descoperise, născocise, nu sunt sigură, părea foarte zăpăcit de data asta – iar eu eram singura de acolo, celelalte două doamne ale surorii lui fiind una căsătorită, iar cealaltă văduvă. Am încercat să-l fac să-și schimbe părerea, i-am zis că era o erezie, un mare păcat împotriva legilor propriului său tată, i-am spus că o să fug și o să spun. Mi-a zis că mă va hăitui cu câinii până mă va prinde. Că or să mă sfâșie așa cum au făcut și cu mistrețul. I-am spus că o să mă duc la preotul de la Templul din sat. Mi-a răspuns că omul acela nu era decât un acolit și un laș. Și că o să omoare pe oricine mi-ar da adăpost. Chiar și pe acolit. Nu se temea de Templu, care era de fapt proprietatea neamului Stagthorne și că putea cumpăra preoții pe sume de nimic.

Ritualul era menit să captureze spiritul leopardului, așa cum se presupune că făceau cei din străvechiul neam al războinicilor. I-am spus că nu avea cum să mai meargă în zilele noastre. Mi-a spus că o mai făcuse și înainte, de câteva ori – că avea de gând să captureze duhul fiecărui animal înțelept din rasele cele mai însemnate. Avea impresia că toate astea puteau să îi dea un soi de putere asupra Wealdului.

Înfiorat, Ingrey spuse:

– Războinicii Străvechiului Weald își însușeau doar spiritul unui singur animal, unul singur într-o viață de om. Și chiar și atât putea să-i facă să-și piardă mințile. Pe femei să lepede. Și altele mai rele. *Așa cum am trăit-o și eu pe pielea mea.*

Glasul ei catifelat deveni tot mai sacadat, înăbușit.

– A tras leopardul în sus de șnurul acela care îl gâtuia. M-a lovit și m-a trântit jos pe pat. M-am împotrivit. Îngăima ceva nedeslușit, descântece sau aiureli, sau și una și alta, nu știu. L-am crezut cum că mai făcuse una ca asta și înainte – cugetul lui era o întreagă menajerie, urlând. Leopardul l-a distras din concentrarea lui, zvârcolindu-se în ghearele morții, iar eu m-am smuls de sub el. Am încercat să fug, dar nu aveam unde. Ușa era încuiată. Își pusese cheia în robă.

– Ai strigat după ajutor?

– Cred că da. Nici nu mai știu. Eram răgușită după aceea, așa că bănuiesc că probabil am făcut și asta. Pădurea de dincolo părea se se piardă în noapte. Am invocat spiritul tatălui meu, pe zeul lui, să-mi vină în ajutor, din bezna aceea.

Ingrey nu putu să nu se gândească că, prinsă la anaghie, Lady Ijada ar fi invocat propria ei divinitate patronatoare, Fiica Primăverii, zeița pentru care virginitatea era sacră. Părea foarte ciudat ca o femeie să Îl cheme în ajutor pe Fratele Toamnei. *Deși ăsta e anotimpul Său.* Stăpânul Toamnei era zeul tinerilor, al recoltelor, al vânătorii, al tovărășiei – și al războiului. Și armele de război?

– Te-ai întors, rosti Ingrey, și ai găsit mânerul ciocanului la îndemână.

Ochii ei de culoarea alunei se căscară.

– Cum de-ai știut?

– Am văzut odaia.

– Oh.

Își umezi buzele.

– L-am lovit. S-a aruncat după mine, sau... sau s-a clătinat. L-am mai lovit o dată. S-a oprit. A căzut și nu s-a mai ridicat. Nu murise încă – era cuprins de spasme, atunci când am bâjbâit prin roba lui după cheie și mai-mai că am leșinat. Am căzut pe podea în patru labe oricum, iar încăperea s-a întunecat. Am... a... Până la urmă, am ridicat drugul care baricada ușa și i-am chemat înuntru pe oamenii lui.

– Și ei erau – cum? Mânioși?

– Mai mult speriați decât mânioși, cred. S-au luat la harță și nu mai conteneau, dând vina unul pe altul, și pe mine și pe ce li se mai năzărea. Chiar și pe Boleso. Le-a luat mult timp până să se hotărască să mă lege, să mă pună sub cheie și să trimită un mesager.

– Și tu ce-ai făcut?

– Am stat jos, pe podea, cam asta. Nu mă simțeam bine. Ei îmi puneau întrebări prostești. *Dacă îl omorâsem eu?* Or fi crezut că-și dăduse singur cu măciuca în cap? M-am bucurat când m-au pus în celulă singură, când m-au pus acolo într-un sfârșit. Nu cred că Ulkra a observat vreo clipă că puteam să mă baricadez pe dinăuntru.

Ingrey se îndoi de asta. Pe cea mai neutră tonalitate de care era în stare, o întrebă:

– Prințul Boleso și-a dus până la capăt intenția de siluire?

Ea își ridică chipul; avu o lucire în ochi:

– Nu.

Din vocea aceea răsuna adevărul și un fel de triumf bolovănos. În clipa cea mai neagră, abandonată de toți cei care ar fi trebuit să o apere, descoperise că nu trebuia să se dea bătută. O lecție puternică. *O lecție periculoasă.*

Pe același ton plat o mai întrebă:

– Și-a dus până la capăt ritualul?

De data asta, ea avu o ezitare.

– Nu știu. Nu sunt sigură... care a fost intenția lui.

Își lăsă apoi privirea în poală; își încleștase mânile una într-alta.

– Ce o să se întâmple acum? Călărețul Ulkra a spus că ai să mă duci de aici. Unde?

– La Easthome.

– Ce bine, spuse ea cu o neașteptată fervoare. Cei de la templul de acolo mă vor ajuta cu siguranță.

– Nu te temi de judecată?

– Judecată? N-am făcut decât să mă apăr. Am fost trasă pe sfoară și supusă la oroarea asta!

– Este posibil, spuse el, cu aceeași voce seacă, ca anumite persoane puternice să nu vrea să asculte ceea ce pretinzi tu. Gândește-te. Nu poți să dovedești tentativa de viol, în primul rând. O mână de oameni ar putea să depună mărturie că aparent te-ai dus la Boleso de bună-voie.

– Ca să nu fug în pădure și să cad pradă fiarelor sălbatice, de bună-voie, da. Ca să nu trimit la o moarte crudă pe oricine ar fi încercat să mă ajute, de bună-voie, da.

Îl privi lung, cu o suspiciune abia ivită în ochi.

– Dumneata nu mă crezi?

– Oh, ba da. *Oh, cum să nu?* Dar nu eu îți sunt judecător.

Ea se încruntă, mușcându-și cu dinții sclipitori de albi buza de jos, devenită palidă. Apoi brusc, își îndeptă șira spinării.

– În orice caz, dacă nu sunt martori pentru viol, pentru ritualul ăla nelegiuit există. Cu toții au văzut leopardul. Cu toții au văzut desenele secrete de pe trupul prințului. Nu sunt afirmații, ci lucruri concrete, pe care orice om le-ar putea ajunge sau atinge.

Nu mai erau. Chiar dacă nu era naivă, fata era cu siguranță inocentă, Ingrey nu avea nicio îndoială. *Lady Ijada, nici n-ai idee cu ce te pui.*

Se auzi sunetul unor pași pe scândurile dușumelei; Ingrey ridică privirea și îl vazu pe Ulkra apropiindu-se, părând să pândească și să se pitească în același timp.

– Care vă e dorința, milord? întrebă el plin de nervozitate.

Să fiu oriunde altundeva.

Stătuse mai bine de două zile în șa. Era, își dădu el seama, mult prea ostenit ca să mai parcurgă încă o milă călare. Boleso nu s-ar fi grăbit la galop spre propria-i înmormântare și spre judecata divină. Iar Ingrey nu avea nicio dorință arzătoare să o zorească nici pe nefericita aceea de fată naivă spre judecata ei pământească. Ea nu se temea de lucrurile drepte. Ajută-l toți zeii, fata aceea părea să nu se teamă de nimic.

– Ai să-mi dai cuvântul tău, îi spuse el, dacă poruncesc să ți se ridice paza, că n-ai să încerci să evadezi?

– Bineînțeles, spuse ea. Ca și cum era surprinsă că trebuise să o întrebe.

El făcu un semn intendentului.

– Dă-i o odaie cum se cuvine. Înapoiază-i lucrurile. Găsește-i o slujnică potrivită, dacă se găsește vreuna prin locul ăsta, să o însoțească și să o ajute să-și facă bagajul. O să pornim către Easthome împreună cu trupul lui Boleso mâine, cum se crapă de ziuă.

– Da, milord, spuse Ulkra, plecându-și capul într-o încuviințare ușurată.

Ingrey mai întrebă, după ce se mai gândi.

– A fugit vreunul din oamenii de la castel, de când a murit Boleso?

– Nu, milord, de ce întrebați?

Ingrey făcu un gest vag, arătând că nu avea niciun motiv pe care să vrea să-l împărtășească. Se ridică în picioare cu un scârțâit. Se simțea de parcă mușchii îi scârțâiau și mai tare în semn de protest, decât pielea umedă a îmbrăcămintii. Lady Ijada îi făcu o reverență grațioasă și se întoarse să îl urmeze pe intendent. Îi aruncă peste umăr, în vreme ce se îndrepta spre scară, o privire gravă, încrezătoare.

Datoria lui era să o predea la Easthome. Nimic mai mult. În mâinile... nimănui prietenos cauzei ei. Degetele i se încleștară și se descleștară pe mânerul sabiei.

Atât și nimic mai mult.

Capitolul 2

Așa cum se afla, cortegiul se urni pe poarta castelului prin negura dimineții. Ingrey puse șase din gărzile lui Boleso să meargă călare în fața și șase pe dinapoia a ceea ce cu indulgență se putea descrie drept o căruță de fermă. Căruța era împovărată cu o ladă lunguiață încropită în grabă, îngreunată de trupul lui Boleso și a sării aspre, destinată păstrării cănii de vânat, care acum îi era patul cel de pe urmă. Într-un soi de încercare tristă de a-i face o ceremonie demnă de rangul său, călărețul Ulkra găsise o piele de cerb cu care să acopere coșciugul și un giulgiu funerar cu care înfășurase stâlpii dricului, în locul unor draperii care nu ar fi rezistat pesemne condițiilor neprielnice pe de drumurile acelea de țară. Orice încercare ar fi făcut străjerii de a-și lustrui harnașamentele pentru această îndatorire sumbră, acestea se pierduseră în negura stăruitoare. Ingrey era mult mai preocupat de cât de sigure erau funiile care țineau coșciugul strâns legat.

Căruțașul pe care îl racolase Ulkra era un țăran liber de prin partea locului, proprietar și al căruței și al cailor, și își ținea bine în frâu caii robuști pe la primele cotituri strânse și pe drumeagul strâmt și prin de hârtoape. De-a dreapta sa, nevasta lui ținea îndârjită, dar cu pricepere, frâna de lemn care scrâșnea ținând roata în vreme ce căruța o lua la vale. Era o femeie așezată, mai în vârstă, o însoțitoare mult mai potrivită pentru prizoniera lui, se gândi Ingrey, decât servitoarea tinerică, șleampătă și speriată, pe care o propusese Ulkra la început, iar aceasta putea fi păzită la rândul ei de către propriu-i bărbat.

Ingrey avea încredere în oamenii săi, însă își aminti de drugul de pe interiorul ușii de la odaia prizonierei; orice ar fi crezut Lady Ijada, Ingrey era destul de sigur că acel obstacol nu fusese scăpat din vedere de Ulkra.

Pereții spoiți în alb și cușmele turnurilor conice de ardezie verde ale castelului dispărură ca prin vis printre copacii fumurii, iar drumul se lărgi și deveni mai drept pentru o vreme. Ingrey îi salută taciturn pe doi dintre oamenii din escorta sa proprie care formau ariergarda, iar ei îi răspunseră întocmai, apoi își îmboldi calul să dea un ocol căruței și celor care o însoțeau. În fruntea coloanei, celelalte două perechi de gărzi ale sale o flancau pe Lady Ijada.

Prizoniera era călare pe calul ei. Ingrey nu știa dacă grajdurile Contelui de Horseriver sau chiar familia Ijadei îi dăduseră animalul, însă era un murg arătos, cu o musculatură admirabilă și suplu la mers. Mergea aplecat, temător, într-o parte și sforăia înviorat, tremurând nervos din urechi. Dacă stăpâna lui i-ar fi înfipt călcâiele în coaste și ar fi încercat să evadeze tăind-o peste câmp, nu le-ar fi fost prea ușor să o ajungă din urmă. Oricum, deocamdată nu dădea semne că ar fi avut de gând așa ceva; stătea ușoară în șaua iepii, strângându-i din când în când frâul ca să o împiedice să nu le-o ia înainte celorlalți cai. În dimineața aceea, Lady Ijada purta un costum de călărie pe măsura unei femei nobile care merge la vânătoare, cu o jachetă vopsită în ruginiu, țesută cu fir de aramă, o pereche de cizme lustruite care luceau ivindu-se de sub poalele fustei sale despicate. Părul închis la culoare îi era strâns la spate și adunat într-o rețea croșetată pe ceafă. Eșarfa de culoarea smântânii legată în jurul gâtului, ascundea urmele vineții ale degetelor lui Boleso.

Ingrey nu avea nici cea mai mică intenție de a se complace în conversații prostești cu cea de care fusese însărcinat să se ocupe, așa că nu făcu decât să o gratuleze cu o înclinare politicoasă din cap, apoi se grăbi să ajungă în fruntea coloanei. Merse în tăcere o vreme. Apa care cădea în stropi de pe crengile înalte din pădurea de la

marginea râpelor și clipocitul pâraielor, curgând cu susur pe sub drum, prin podețele făcuse din bușteni scobiți, îi răsuneau cu putere în urechi în ciuda scârțâitului harnașamentelor, a scrâșnetului roților căruței și a călcăturii anevoioase de copite din urma sa. Făcură o ultimă cotitură abruptă, drumul deveni mai neted și ieșiră de sub coronamentul des al pădurii într-un torent neașteptat de lumină.

Soarele răsărise printr-o breșă a crestelor de la răsărit, transformând văzduhul umed într-un auriu plutitor, iar versanții îndepărtați într-un verde aprins. Numai o dâră de fum, care se ridica pesemne de la un foc de cărbuni, făcea simțită prezența răzleață a omului în acea pătură deasă a pădurii ce se ridica dincolo de cătun și câmpurile dimprejur. Priveliștea aceea nu-l entuziasmă pe Ingrey. Acesta se încruntă privind la mocirla de pe drum, apoi își trase calul de frâu ca să se încredințeze că cei din coada cortegiului ieșiseră din pădure fără incidente. Se întoarse din nou ca să se pomenească mergând alături de Lady Ijada.

Fata se uita împrejur cu o uimire mută în ochii ce păreau de un căpui strălucitor aproape auriu în această nouă lumină.

– Cum mai lucesc dealurile! Îmi plac la nebunie pădurile acestea cuprinse între piscurile cumplit de semețe și ogoare.

– E un ținut aspru și primejdios, spuse Ingrey, însă drumurile vor deveni mai prietenoase pe măsură ce lăsăm în urmă pământurile aceastea sălbatice.

Ea înclină din cap văzându-i acreala de pe chip.

– Nu-ți place locul ăsta? Pământul meu de zestre este la fel de sălbatic, la vest de aici în zona mlaștinilor, acolo unde munții scad în înălțime.

Avu un moment de ezitare, apoi spuse:

– Tatăl meu vitreg gândește la fel ca dumneata în privița drumurilor pustii – numai că el e un om crescut la oraș, meșter al Templului de la Puntea Viezurelui, și îl plac copacii mai mult sub formă de grinzi și porți și

capre de lemn. El zice că mai bine mai bine mi-ar ține loc de zestre chipul meu decât pădurile acelea bântuite.

Spunând acestea, chipul i se crispă iar lumina aceea i se stinse din priviri.

– Era așa de încântat atunci când una din mătușile mele, Badgerbank mi-au găsit locul acela în înalta casă Horseriver. Și-acum, uite ce mi s-a întâmplat.

– Și-a închipuit că ai să ademenești vreun soț, sub privirile prințesei?

– Cam așa ceva. Asta trebuia să fie marea mea șansă.

Ridică din umeri.

– De atunci am înțeles că marea nobilime își dobândește statutul acesta fiind preocupată de dote mai mult decât oricine altcineva. M-aș fi așteptat la...

Linia gurii ei deveni fermă.

– M-aș fi așteptat la vreun seducător arogant în virtutea rangului său. Erezia vrăjitorească și nebunia aceea fantastică m-au luat prin surprindere, în schimb...

Pentru prima oară, Ingrey se întrebă dacă soțul căruia Ijada i-ar fi luat ochii ar fi putut fi Contele de Horseriver. De patru ani era însurat cu fiica veneratului rege și până acum nu se ivise niciun copil; să fi fost oare ceva mai mult decât ghinionul în toată întârzierea aceea? Un motiv întemeiat ca prințesa să o dea la schimb, izgonind-o din casa ei, pe dama sa de companie cu prima ocazie – iar dacă era îndeajuns de geloasă pe fermecătoarea ei rivală, să o lase în mâinile unei sorți despre care Fara nu se putea să nu știe că avea să fie nu tocmai plăcută...? *Să fi știut* prințesa de planurile primejdioase ale fratelui ei? *Pe lângă acela de a o silui, vrei să spui?*

Care început? – întrebase Lady Ijada deunăzi. Ca și cum ar fi fost destule dintre care putea alege.

– Ce părere aveai despre Contele Horseriver? întrebă Ingrey, pe un ton plat. Contele era un om înstărit, cu domenii, descendent dintr-o familie veche, însă remarcabil în momentul de față era fără îndoială prin puterea sa de vot, una din cele treisprezece de care era nevoie pentru a confirma venirea la tron a unui nou rege sfânt.

Și totuși, asemenea preocupări politice păreau a depăși căpșorul acestei tinere, oricât de inteligentă ar fi fost ea.

Fara căzuse pe gânduri, încruntată acum. Dar fără a fi înspăimântată, observă Ingrey, și nici cuprinsă de roșeața rușinii.

– Nu prea știu. E un... om ciudat. Era cât pe ce să spun *un tânăr* dar sincer, nu prea pare a fi tânăr. Bănuiesc că e și din pricina faptului că a încărunțit de timpuriu. E foarte perspicace, câteodată jenant de perspicace. Și plin de toane. Uneori umblă încoace și-ncolo câteva zile la rând, ca și cum s-ar pierde în propriile lui gânduri și nimeni nu îndrăznește să îi vorbească, nici măcar prințesa. La început am crezut că e din pricina tarelor sale trupești, spinarea, trăsăturile ciudate ale feței, dar pe cuvântul meu, se pare că nu-i pasă câtuși de puțin de trupul lui. Mai mult ca sigur că nu-l incomodează toate astea.

Îi aruncă apoi o privire lui Ingrey, cuprinsă brusc de îngrijorare.

– Dumneata îl cunoști bine?

– Nu, de când am crescut, spuse Ingrey. Sunt neam de sânge cu el prin răposata lui mamă. L-am întâlnit de câteva ori pe vremea când eram copii.

Ingrey și-l amintea pe Lordul Wencel din neamul Horseriver ca pe un băiat neaîndeajuns de crescut, stângaci, părând a fi mai încet la minte, care scuipa atunci când vorbea. Pesemne că timiditatea îi pusese lacăt la gură în timp lui Wencel; însă pe când era copil, Ingrey nu simțise simpatie pentru un văr mai mic, care nu ținea pasul cu el și nu se străduise să îl integreze și pe acela în jocurile lui. Din fericire, își aminti Ingrey, nu făcuse nimic nici ca să îl necăjească.

– Tatăl lui și al meu au murit la câteva luni, unul după celălalt.

Cu toate că bătrânul Conte Horseriver murise în taină și cu decență, în urma unui atac cerebral. Nemaifiind în floarea vârstei, hămăind și cu spume la gură, țipetele celuilalt, cuprins de accese de febră, răsunau prin coridoarele

castelului de parcă s-ar fi ridicat din vreun hău al agoniei din măruntaiele pământului...

Ingrey își reprimă cu durere acea amintire.

Ochii ei sclipiră privindu-l.

– Cum era tatăl tău?

– Era intendent la castelul Crângul-de-Mesteceni, sub domnia bătrânului Conte Kasgut din neamul Wolfcliff.

Iar eu nu sunt. Oare mintea ei ageră o fi observat, sau l-o fi crezut pur și simplu un fiu mai tânăr?

– Crângul-de-Mesteceni se înalță deasupra văii Pârâului-Mestecănișului, acolo unde acesta se varsă în Lacul Ispitei.

Ceea ce nu-i răspundea întocmai la întrebare. Cum se alunecaseră pe panta acelui subiect groaznic? Tonul ei, își dădu el seama, fusese la fel de forțat neutru, ca și cel din întrebarea lui cu privire la Horseriver.

– Așa mi-a spus și călărețul Ulkra.

Trase aer adânc în piept, privind înainte printre urechile calului ei.

– Mi-a mai spus, că se zvonise că tatăl tău a murit de mușcătura unui lup turbat, căruia încercase să-i fure spiritul și că ți-a transmis și ție un spirit de lup, care însă s-a dovedit a fi schilodit, iar asta te-a îmbolnăvit foarte rău. Și că nu ți se mai dădeau speranțe să trăiești sau să-ți recapeți mințile, motiv pentru care unchiul tău a luat locul tatălui tău de la Birchgrove și nu tu, dar mai târziu familia ta te-a trimis într-un pelerinaj și ți-ai mai revenit. Mă întreb dacă toate acestea sunt adevărate și de ce a comis tatăl tău un asemenea act necugetat.

Numai după ce isprăvi de vărsat șirul acela de vrute și nevrute pe nerăsuflate își întoarse fața către el, cercetându-l cu priviri neliniștite și iscoditoare.

Calul lui Ingrey sforăi și scutură din cap simțindu-și frâul smucit. Ingrey slăbi pumnul și, după o clipă, își descleștă și dinții. Într-un târziu reuși să scoată un mârâit:

– Ulkra bârfește. E greșeala lui.

– Se teme de tine.

– Nu destul, după câte se pare.

Smuci din nou de frâul calului și se prefăcu că inspectează cortegiul, întorcându-se în cealaltă parte a coloanei. Singur. Ea se uită în urma lui în vreme ce trecea, cu gura deschisă ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, însă nu o luă în seamă.

Silindu-i pe cei din cortegiu să o ia la deal pe drumul noroios și apoi să părăsească valea, își abătu gândurile îndeajuns încât să își poată recăpăta calmul, sau cel puțin cât să își înlocuiască răbufnirea de furie cu alte supărări. Pe o pantă abruptă, copitele cailor, care suflau din greu, alunecară și căruța începu să se încline într-o parte înspre buza unei prăpăstii; nevasta vizitiului țipă ascuțit, dând alarma. Ingrey se aruncă de pe cal și o luă înaintea celor mai iuți la minte din rândul gărzilor ca să se pună drept proptea și să să împingă din răsputeri partea aceea a căruței și spatele, pentru a o îndepărta de marginea amețitoare și să o împingă la deal prin ceață. Asta l-a costat un umăr luxat și un porcoi de mizerie pe costumul lui din piele și fu cât pe ce să îi dea drumul încărcăturii să o ia la vale prin râpă. Și-o imagină căzând, plesnind, coșciugul săltând pe bolovani, despincându-se, iar corpul gol al lui Boleso găsindu-și sfârșitul pe care și-l merita, într-o ploaie de sare. Însă căruța ar fi tras neîndoios după ea și caii credincioși care se luptau să trăgă la ham, iar ei nu meritau soarta prințului. Și apoi, dat fiind faptul că stătea între căruță și buza prăpastiei, Ingrey ar fi fost și el măturat la vale, strivit la prima ciocnire. Ceilalți i-ar fi folosit îmbrăcămintea cea bună din piele drept sac pentru rămășițele sale, după aceea. Gândul acela morbid îl amuză destul în cât să încalece din nou pe cal, într-o stare de spirit restabilită, chiar dacă zdruncinată.

Făcură un popas la vremea prânzului într-un luminiș întins, chiar la marginea drumului, locul de unde izvora un pârâu străvechi. Oamenii săi despachetară pâinea și carnea rece pe care bucătarul de la castel le-o dăduse, însă Ingrey, care calcula distanțele și orele rămase de mers pe lumină, își făcea griji mai mult pentru cai. Perechea de la căruță era acoperită cu o crustă de noroi

întărit și spumega, așa că îi puse pe cei din alaiul ursuz al lui Boleso să-l ajute pe vizitiu să îi deshame și să îi curețe înainte să li se dea tainul. Povârnișurile cele mai grele trecuseră și, odată ce-și luau partea de odihnă, se gândi el că animalele aveau să reziste până la căderea serii, vreme la care spera să ajungă în orașul Templului din Reedmere, să poruncească alt mijloc de transport mai potrivit pentru ei și să trimită echipajul acela rustic înapoi acasă.

Un mijloc de transport mai costisitor, se gândi mai bine Ingrey. O căruță care cărase înainte bălegar i se părea destul de potrivită. În apropiere de Easthome, se hotărî el, avea să trimită un călăreț înainte ca să îi aducă un cortegiu care să îl despovăreze de răspundere pe el și căruia să îi predea trupul lui Boleso cu o ceremonie mai stridentă și mai nobilă, din partea celor cărora le păsa de prinț. Sau cărora le păsa cel puțin de rangul lui Boleso și de felul în care se afișau unii în fața celorlalți. Poate că avea să-l trimită pe călăreț chiar în acea seară.

Își spălă mâinile la gura izvorului și primi o bucată de carne de căprioară învelită în pâine din partea locotenentului său, Gesca. Morfolind, aruncă o privire în jur la prizoniera lui și la însoțitoarea acesteia. Nevasta vizitiului nu mai prididea cu coșurile cu merinde lângă căruța deshămată. Lady Ijada se plimba prin crâng – în costumul acela, putea să o șteargă în pădure și să se facă nevăzută printre trunchiurile înalte ale copacilor, cât ai clipi. În loc de asta, dislocă o piatră din fundația năruită ce se afla deasupra izvorului și își croi drum înspre locul în care se odihnea Ingrey pe un buștean mare, căzut.

– Privește, spuse ea, întinzându-i lespedea cenușie sclipitoare.

Ingrey se uită. Pe o latură a pietrei, era săpat un model în spirală pe suprafața teșită de vreme.

– Este la fel cu unul din simbolurile pe care le avea Boleso desenate pe corp. Cu sevă de buruiana-faptului, în jurul buricului. Ai văzut-o?

– Nu, recunoscu Ingrey. Îi fusese deja spălat trupul.

– Oh, făcu ea, părând oarecum uluită. Ei bine, așa era.

– Nu mă îndoiesc de tine.

Deși alții vor fi liberi să o facă. Oare își dăduse fata seama de lucrul acesta până acum?

Ea se uită împrejur la acel luminiș.

– Crezi că locul acesta a fost un altar pădurean pe vremuri?

– Tot ce se poate.

Îi urmări privirea, cercetând cioturile și dimensiunile acelor copaci. Indiferent cât de sfinte ori de profane or fi fost planurile stăpânilor acestui locaș de la începuturi, ultimile lovituri de topor fuseseră date de simpli tăietori de lemne, din câte se putea observa.

– Izvorul este un semn clar. Locul a fost pustiit, părăsit și iar pustiit de nenumărate ori.

Urmând pesemne fluxul și refluxul războiului darthacan cvinterian împotriva ereziilor pădurenilor care dezbinaseră ținuturile înrudite în ultimul hal, în urmă cu patru sute de ani, atunci când Audar cel Mare a cucerit pentru prima dată Ținutul Pădurilor.

– Mă întreb oare cum erau *cu adevărat* vechile ceremonii, spuse ea pe un ton meditativ. Preoții disprețuiesc sacrificarea animalelor, însă într-adevăr... Când eram copil la fortului Templului tatălui meu, m-am dus de câteva ori cu... cu o prietenă la ritualurile de toamnă ale celor din ținutul mlaștinilor. Oamenii din luncă nu sunt din aceeași rasă cu vechii pădureni, însă aproape că mi-am închipuit că mă întorc în timp, în acele vremuri. Arăta mai mult ca orice a petrecere mare câmpenească cu fripturi la foc. Adică, cântau niște cântece și făceau niște ritualuri înainte să ucidă acele animale, dar care-i diferența dacă ne rugăm pentru carnea pe care o mâncăm înainte sau după ce o gătim?

Adăugă apoi cu un aer imparțial.

– Sau cel puțin așa spunea prietena mea. Preotul fortului nu era de acord, dar mai apoi, cei doi se luau la harță serios. Cred că prietenei mele îi cam plăcea să-l zădărască.

Nu împotriva meniului aveau ceva împotrivă preoții cvinterieni, căci străvechiul neam de pădureni nu lua

numai carnea de la animalele lor sfinte. Vrăjitorii tribali profanaseră sufletele conducătorilor lor cu stafiile animalelor, făcând aprige spiritele căpeteniilor lor – dar și nevrednice de a fi oferite, la capătul zilelor lor, zeilor. Ingrey se îndoi totuși că acestei tinere îi fusese permis să asiste la vreun festival în care se consuma și altceva în afară de carne.

– Se spune că oamenii mlaștinilor se vopsesc cu sânge.

– Mă rog, spuse ea gânditoare, asta-i adevărat. Sau în orice caz, fiecare alerga încolo și-ncoace, împroșcându-se unii pe alții și râzând în hohote. Totul devenea mizerabil și prostesc și destul de urât mirositor, însă mi-era greu să văd ceva malefic în toate astea. Bineînțeles, tribul ăsta nu făcea sacrificii *omenești.*

Privi în jur prin luminișul acela ca și cum și-ar fi închipuit tabloul înfiorător al unor asemenea ucideri malefice în acel loc.

– Într-adevăr, spuse Ingrey sec. Asta a fost și cauza care a dus la neînțelegerile dintre darthacanii cvinterieni și vechii pădureni.

Cu toate că ambele părți venerau cele cinci zeități.

– Așa că atunci când Audar, așa-numitul cel Mare, i-a ucis pe cei patru sute de pădureni în bătălia de la Câmpul Însângerat, se spune că nu s-a rugat deloc. Asta a făcut ca actul lui să fie unul cu adevărat cvinterian și nu o erezie. Un alt fel de crimă, poate, însă nu un sacrificiu omenesc. Unul din acele detalii teologice subtile.

Acel masacru al unei generații de războinici tineri în cuget, nimicise reazemul rezistenței pădurenilor în fața invadatorilor lor de la răsărit, în orice caz. În următorii o sută cincizeci de ani, ținuturile pădurenilor, ceremoniile lor și oamenii au fost reașezați forțat după tiparele darthacane, până când vastul imperiu al lui Audar s-a fărâmițat în încăierările sângeroase ale descendenților mult mai lipsiți de măreție ai acestuia. Ortodoxismul cvinterian a supraviețuit imperiului care îi dăduse naștere, cu toate astea. Practicile animalice suprimate și cântecele pline de înțelepciune ale triburilor pădurene se pierduseră cu totul și fuseseră date uitării pe tărâmul

reînnoit al Pădurenilor, în afară de superstițiile, poeziile pentru copii și povestea strigoiului straniu.

Sau... nu fusese chiar date uitării, nu de toată lumea. *Tată, ce-a fost în mintea ta? De ce m-ai împovărat cu blasfemia asta animalică? Ce încercai să faci?* Vechea, dureroasa întrebare rămasă fără răspuns... Ingrey și-o alungă din minte.

– Bănuiesc că ne numim cu toții Noii Pădureni, acum, medită Ijada.

Își mângâie părul darthacan, închis la culoare, și înclină din cap înspre cel al lui Ingrey.

– Aproape fiecare om rămas din neamul Pădurenilor are strămoși darthacani. Un sânge corcit pentru orice om. Sau pentru cei de viță nobilă în orice caz. Prin urmare, moștenim păcatele lui Audar *dar și* pe ale triburilor. Din câte știu eu, tatăl meu de origine chalioneză avea și ceva sânge darthacan. Nobilii de acolo sunt o amestecătură, așa e, întotdeauna spunea, cu toate că se împăunează cu sângele lor pur.

Ingrey își mușcă buza îndelung, nerăspunzându-i.

– Atunci când tatăl dumitale te-a pricopsit cu lupul ăsta, începu ea, cum...

– Ar trebui sa te duci să mănânci, o întrerupse el, luând o îmbucătură de friptură rece. Mai avem de bătut cale lungă încă.

Se ridică și plecă de lângă ea, înspre căruță și coșurile din căruță. Nu mai vroia mâncare, dar nu-și mai dorea nici să stea cu ea la palavre. Își alese un măr nu prea viermănos și îl morfoli încet în vreme ce se plimbă prin împrejurimi. Rămase de cealaltă parte a luminișului, departe de ea, pe toată durata popasului lor.

*

În timp ce cortegiul înainta cu huruit prin atmosfera amiezii, coamele colțuroase are dealurilor deveniră mai domoale iar cătunele tot mai dese, înconjurate de câmpii din ce în ce mai vaste. Lumina soarelui cădea piezișă peste vârfurile copacilor când dădură de o opreliște

neașteptată. Un vad plin de bolovani ce tăia adânc calea, se umflase de apele ploilor și se prefăcuse acum într-un șuvoi tulmultos și mâlos.

Ingrey își opri calul și cercetă acea piedică. Căruța lui Boleso nu fusese căptușită împotriva apei cu piei sau smoală, așa că nu prea avea cum să fie luată la vale de ape dintr-o parte, și să smucească caii după ea. Era în schimb foarte posibil să ia apă și să se înnămolească. Puse oameni călare în cele patru colțuri ale căruței, cu funii ca să ajute să o țină dreaptă prin vâltoarea aceea, și făcu un semn țăranului să mâne înainte pe cât de repede putea să-și silească perechea de cai osteniți. Apa trecea de burțile cailor, făcând căruța să alunece de pe roți, însă călăreții o ținură pe calea dreaptă, și întreaga adunătură se luptă să ajungă în siguranță pe celălalt mal. Numai atunci îi făcu Ingrey semn Ijadei să o ia înaintea lui prin apă.

Ridică privirea ca să urmărească înaintarea căruței, apoi tresări când calul de culoarea castanei păși greșit, se clătină și se duse la fund înghițit de ape. Lady Ijada fu măturată de șuvoi atât de repede încă nu mai avu timp nici să țipe. Ingrey trase o înjurătură, îmboldindu-și calul înainte în potopul acela. Întorcea capul înnebunit încoce și-ncolo, încercând să-i zărească părul negru, vreo fâșie de țesătura maronie a costumului în spumele tulburi – îmbrăcămintea ei nu putea să nu țină apa, cu fustele acelea care ar fi tras-o la fund – acolo!

Apa aceea rece îi cuprinse genunchii în timp ce-și mâna calul în aval. Capul cel negru ieși la suprafață lângă trei stânci netezi care se vedeau din revărsarea aceea turbată de ape. Un braț întins, prinse...

– Ține-te bine! zbieră Ingrey. Vin după tine!

Două brațe. Lady Ijada se trase în sus, cu pântecele pe stâncă, se răsuci și se ridică; până când Ingrey se apropie cu calul său sforăind, ea stătea deja în picioare, șiroind și gâfâind. Cu colțul ochiului zări calul fetei ieșind pe mal mai la vale, unde răzbise din ape, se împiedică prin mâl și apoi țâșni în pădure. Ingrey îl blagoslovi pe

muțește și flutură din mână către unul din oamenii săi să se ducă după el.

Nu se uită să vadă dacă era ascultat, căci de-acum era la o lungime de braț de Lady Ijada. Se apleca înspre ea, ea se apleca către el...

Un val de ceață sângerie păru să îi acopere creierul, întunecându-i vederea. Înșfăcând-o de brațe, se răsturnă în mijlocul torentului, trăgând-o de pe stânca pe care se cocoțase. Sub apă, dacă ar fi ținut-o *sub apă*... i se umplu gura cu apă. Scuipă, icni și se scufundă din nou. Nu mai vedea nimic și se rostogolea. O părticică din străfundul minții lui, îi striga de departe, de foarte departe: *Ce faci, nebunule?* Trebuia să o țină *sub apă*...

Forța apei îl izbi cu capul de ceva tare și văzu scântei verzui prin ceața aceea roșie. Toate gândurile i se risipiră.

*

Își reveni atunci când simți că se sufocă, cuprins de panică. Aerul rece îl plesni peste față, ținut cumva afară din apă, iar el își trase suflarea destul încât să scuipe și aerul și apa. Mădularele îl lăsaseră, simțindu-se disperat de slăbit și greoi, de parcă ar fi fost cufundat în ulei.

– Nu mi te mai împotrivi! îi mușcă auzul vocea Ijadei. Un soi de laț care-i înconjura gâtul se strânse; își dădu seama după o clipă de năuceală că nu putea fi decât brațul ei. Trebuia să o salveze, *să o înece*, să o salveze.

Fata știe să înoate. Conștientizarea acelui lucru îl făcu să înceteze cu impulsurile contradictorii, chiar dacă era șocat. Ei bine, dar și el știa să înoate, în felul lui. Reușise să reziste într-un naufragiu pe vremuri, chiar dacă o făcuse agățându-se de lucrurile care pluteau. Singurul lucru care plutea aici era Lady Ijada. Fără îndoială că greutatea armelor sale și a cizmelor avea să îi tragă la fund pe amândoi – se lovi cu piciorul de ceva. Curentul îi aruncă într-o bulboană, fundul râului se netezi, apoi *ea* îl trăgea *pe el* pe un țărm binevenit, binecuvântat.

Se răsuci, ieșind din strânsoarea brațului ei, târându-se în patru labe de pe stânci pe malul acoperit de

mușchi. O apă de culoare rozalie îi picura din păr, devenind din ce în ce mai roșie. Se șterse la ochi și clipi privind în jur. Pădurea de aici era deasă și plină de hățișuri. Nu era sigur cât de mult o luaseră la vale, însă vadul acela, căruța și oamenii lui nu erau pe nicăieri. Tremura din cauza șocului pe care i-l provocase lovitura aceea la cap.

Ea se ridică în picioare, șiroind toată de apă, și păși împiedicată ieșind din râu și îndreptându-se către el, cu mâna întinsă. El scoase un răcnet fără cuvinte și se trase înapoi, agățându-se de un copăcel, pe de o parte ca să se țină drept, pe de altă parte ca să se țină...

– Nu te atinge de mine!

– Ce? Lord Ingrey, dar sângerezi...

– Nu te mai apropia!

– Lord Ingrey, dacă vrei numai...

Vocea lui răbufni.

– Lupul din mine încearcă să te ucidă! Iese la suprafață, nu-l mai pot ține în frâu! Ține-te departe!

Ea se opri, privindu-l cu ochi mari. Părul i se desfăcuse într-o parte, iar apa îi picura din el cu stropi strălucitori, cazând plescăit în mușchiul de la picioarele ei, unul după altul, fascinant, ca un ceasornic ciudat făcut din apă.

– De trei ori, icni el cu vocea răgușită. Asta a fost a treia oară. Nu-ți dai seama că tocmai am încercat să te înec? Am mai avut două tentative până acum. Prima oară când te-am văzut, când mi-am scos lama din teacă, am vrut să te trec prin sabie pe loc. Apoi când eram așezați, aproape că am încercat să te sugrum.

Ea era palidă, gânditoare, încordată. Dar fără să o ia la goană zbierând. El și-ar fi dorit ca ea să o ia la sănătoasa; dacă zbierând sau nu, lui îi era egal. Atâta timp cât nu o putea ajunge din urmă...

– Fugi!

În loc de asta, scoțându-l din minți, ea se rezemă de trunchiul unui copac și începu să-și scoată ghetele care musteau de apă. Numai după ce scoase apa din cea de a doua, spuse:

– N-a fost lupul din tine.

Lui încă îi mai răsuna capul în urma loviturii de blocul acela de stâncă. După ghiorțăitul neplăcut ce-i răscolea mațele, era sigur că trebuia să dea afară niște apă de râu, dintr-o clipă în alta. Nu era în stare să o înțeleagă.

– Ce?

– N-a fost lupul din tine ăla care a încercat să mă ucidă.

Își așeză tacticoasă gheata lângă perechea ei și mai spuse cu o voce gâtuită, plată:

– Pot să miros prezența lupului tău, într-un fel. Nu să o miros în adevăratul sens al cuvântului, dar nu știu cum altfel aș putea să descriu asta.

– A... am încercat să te omor!

– N-a fost lupul tău. N-ai fost nici tu. A fost *celălalt* iz. De fiecare dată.

Acum era rândul lui să se zgâiască nedumerit, rămas fără cuvinte.

– Lord Ingrey... nu m-ai întrebat niciodată unde s-a dus sufletul leopardului lui Boleso.

De-acum nu se mai zgâia, își dădu el seama, cuprins de teamă. Se holba de-a binelea.

– A venit la mine.

Ochii ei de culoarea alunei îi întâlni pe ai lui pentru o clipă încordată, neclintită.

– Eu... ă... scuză-mă, spuse Ingrey cu o voce aspră. Mă duc să vărs.

Se retrase în spatele copăcelului lui ca să se ferească pe cât putea de privirile ei. Își dorea să fi putut spune că spasmele acelea i-au dat răgaz să își vină în simțiri, dar se simțea de parcă și-ar fi pierdut mințile pe coclauri, la depărtare de o milă în urma lui. Înecate, dar fără să guste din plăcerile beției. N-avea parte decât de pedepse, nu și de răsplată.

Se întoarse împiedicat de după copac și o găsi storcându-și calmă jacheta. Renunță să-i mai aducă argumente și se lăsă să cadă cu o bufnitură pe un buștean acoperit de mușchi. Mustea de apă, dar el era și mai îmbibat, cu îmbrăcămintea aceea din piele care aluneca și scârțâia neplăcut.

În ochii lui, *ea* nu părea a fi altfel. Bine, udă, da, leoarcă de apă, cu părul și hainele în dezordine, însă la fel de mângâiată de lumina piezișă de parcă soarele i-ar fi fost amant. Nu distingea niciun fel de siluetă de felină în umbra ei. Nu-i mirosea a nimic în afară de mirosurile pe care el însuși le emana, o combinație îngrețoșătoare de piele tăbăcită și udă, sudoare și duhoare de cal.

– Nu știu dacă a fost intenția lui Boleso ca eu să îl dobândesc, continuă ea pe același ton plat, neintimidată de acea întrerupere respingătoare. L-am luat atunci când i-am atins trupul mort că să caut cheia. Celelalte animale au rămas legate și s-au dus odată cu el. Le ținea legate la un loc, sau poate că nu se isprăvise ritualul. Spiritul leopardului era înspăimântat și turbat. Mi s-a ascuns în minte, dar îl simțeam. Nu știam ce să fac sau de ce ar fi fost *el* în stare. N-am pomenit nimic despre asta și nici nu m-a întrebat cineva ceva.

– Apărarea ta – asta ar putea fi apărarea ta! spuse el, însuflețit brusc. Spiritul leopardului l-a ucis pe prinț în turbarea lui. Nu tu. Tu erai posedată de spiritul acela. A fost un accident.

Ea îl privi nedumerită.

– Nu, spuse ea cu un glas plin de rațiune. Doar ți-am *spus*. Leopardul nu a venit la mine până ce Boleso n-a căzut mort.

– Da, dar ai putea *spune* alceva. Nu-i nimeni care să susțină contrariul.

În privirea ei se citea jignirea.

Trebuie să mai discutăm pe tema asta, cred. Ingrey dădu a lehamite din mână.

– Mă rog. Și după aia...?

– În noaptea aia, în celula în care eram închisă, am avut niște vise foarte intense. Păduri calde, vâlcele răcoroase. Mă rostogoleam prin fânețe aurii cu alte feline tinere, cu blană pătată și moale, dar a căror mușcătură era ascuțită. Oameni ciudați. Cuiburi, cuști, lanțuri, zgărzi. O călătorie pe un vas, alta cu căruța, Apoi mai mulți oameni, și buni și cruzi. Sigurătate. Nu există vorbe rostite în asemenea vise. Sunt numai trăiri și străful-

gerări de imagini și mirosuri puternice. Un șuvoi de mirosuri, un continent nou de odori.

La început credeam că o iau razna, dar mai apoi mi-am dat seama că nu era așa. Cămăruța aia era la fel ca o cușcă, într-un fel; tot așa erau oameni și buni și cruzi care aduceau mâncare și luau resturile. Era un spațiu cunoscut. Liniștitor.

În cea de a doua noapte, am avut iarăși visele leopardului. Numai că de data asta...

I se simți un tremur în voce. Tonul îi deveni ferm.

– De data asta, am simțit o Prezență. Nu era nimic de văzut, în pădurea aia întunecoasă, însă mirosurile erau minunate, mai presus de orice parfum. Toate miresmele minunate pe care le capătă pădurea și câmpia toamna. Mireasmă de mere și vin, de carne friptă, de frunze care trosnesc sub tălpi și de văzduh senin. Am simțit mirosul stelelor de toamnă și am strigat uluită de frumusețea lor. Spiritul leopardului căzuse în extaz, asemeni unui câine care se gudură în fața stăpânului său ori a unei pisici care se șterge de fustele stăpânei. Torcea și se răsucea, scoțând sunete încărcate de dorință.

După asta, stafia leopardului păru să-și fi găsit liniștea. Nu mai era înfricoșată și dezlănțuită. Acum, stă pur și simplu satisfăcută, în așteptare. Ba nu, mai mult decât satisfăcută. Fericită. Nu știu ce așteaptă.

– O prezență, o îngână Ingrey. *Ba nu – spusese „o Prezență“*. Credeai – vreau să spun, crezi – că era un zeu? Cel care ți s-a arătat în beznă?

Mai avea vreo îndoială? Luminoasă, așa o numise Ingrey, percepând-o nu doar cu simțul văzului, deși refuza să creadă asta. Și nici chiar în acele prime clipe de tulburare, el nu o luase drept frumusețe fizică.

Chipul ei deveni dintr-o dată înverșunat; îi spuse printre dinți:

– Nu *mie* mi s-a arătat, ci blestematei ăsteia de *felină.* Am vărsat lacrimi să mi se fi arătat mie. Dar nu a fost așa.

Vocea ei se domoli.

– Poate că nu putea. Nu sunt o sfântă, demnă ca un zeu să sălășluiască în mine.

Ingrey scormoni în mușchiul de pe jos cu degete tremurătoare. În sfârșit, nu îi mai picura în ochi sânge scurs din scalpul despicat.

– Mai era o vorbă – deși nu printre preoții Cvinterieni – că Străvechii Pădureni se foloseau de spiritele animalelor ca să comunice cu zeii.

Minunatul ei obraz zvâcni; îi azvârli o privire încărcată de o lumină feroce căci el fu cât pe ce să se tragă înapoi. Numai atunci, și numai preț de o clipă, își dădu el seama câtă groază clocotitoare ascundea în ea – câtă ascunsese de la bun început – sub mina calmă pe care o afișa.

– Ingrey, afurisit să fii, *trebuie* să-mi spui, *trebuie* să vorbești, sau am să înnebunesc de-a binelea – *cum te-ai ales cu lupul care zace în tine*?

Prin urmare, curiozitatea ei nu era una prostească, îmboldită de cleveteli. Era nevoia cea mai disperată de a ști. Și ce n-ar fi dat el, în primele lui de momente de perplexitate în urmă cu atât de mult timp, să fi avut parte de un mentor încercat care să îi spună cum să meargă mai departe! Sau măcar un tovarăș la fel de năucit ca el, dar care să îi împărtășească trăirile în loc să i le nege și care să îl creadă un smintit, un spurcat și un blestemat! Și toate lucrurile pe care el nu ar fi fost în stare să le explice nici măcar unei ființe înțelegătoare care să plece urechea la spusele lui, prin care abia ce trecuse și ea. Era ca și cum ar fi tras niște găleți dintr-o fântână a amintirilor cu o frânghie care îi ardea mâinile și acum. Scrâșni din dinți; începu.

– Nu aveam decât paisprezece ani. Totul s-a abătut asupra mea pe nepusă masă. Eram neștiutor atunci când am fost adus la acel ritual. Tatăl meu era de câteva zile – sau săptămâni – tulburat de un secret ce nu-l putea încredința nimănui. A mituit un preot templier pentru a săvârși ritualul. Nu știu cine a prins lupii și nici în ce fel. Vrăjitorul a dispărut imediar după aceea – dacă de frica de a fi îndeplinit un ritual de mântuială, sau din

cauză că ne trădase cu bună știință, asta n-am mai aflat. Nu se cuvenea să întreb în acele momente.

– Un vrăjitor? îl îngână ea, sprijinindu-se de trunchiul unui copac. Eu n-am văzut niciun vrăjitor cu Boleso. Doar dacă n-o fi avut vreunul ascuns. Dacă Boleso era posedat de demoni, eu una n-am văzut niciun semn, n-aș putea spune. Oricum, n-ai cum să vezi decât dacă ești hărăzit de zei cu darul de a vedea sau ești tu însuți un sfânt.

– Nu, cei de la Templu ar fi... șovăi Ingrey. În Easthome, anumiți preoți cu har l-ar fi depistat, în cazul în care Boleso ar fi fost pângărit cu prezența vreunui demon. Dacă l-o fi căpătat mai recent, după ce a fost exilat... se poate să nu fi întâlnit pe nimeni cu harul de a discerne.

Dar orice se petrecuse cu Boleso, asta fusese cu siguranță de dinainte de a-și fi ucis slujitorul.

– Nu-mi dau seama ce puteri o fi dobândit de la menajeria lui, spuse Ijada. Știu acum lucruri pe care nu le văd cu ochii. Leopardul pare să-mi fi adus un soi de înțelegere sau percepție, dar – își frânse ea mâinile a neputință – pe care nu le pot exprima în cuvinte. De ce nu-ți e și lupul tău de ajutor în felul ăsta? *Pentru că m-am muncit mai bine de zece ani ca să-l schilodesc, ca să-l țin strâns legat în mine. Și-am crezut că scăpasem, iar acum întrebarile tale mă îngrozesc chiar mai mult decât duhul lupului ce-l port în mine.* Ziceai că mai era ceva, un alt... miros, în afară de mine sau de lup. Un al treilea lucru.

Ea îi aruncă o privire tristă, încruntându-se, ca și cum s-ar fi căznit să explice ceva ce nu se putea descrie în cuvinte.

– E ca și cum aș putea să adulmec sufletele. Ori leopardul le simte și apoi mi le picură părticică cu părticică. Pot să-l adulmec pe Ulkra și să știu că nu am a mă teme de el. Pe alți câțiva oameni din suită – știu să mă țin departe de ei. Sufletul tău pare să aibă o umbră: ești tu și încă ceva dedesubt, ceva întunecat și vechi și colbuit. Ceva neclintit.

– Lupul meu?

Dar lupul lui fusese un puiandru.

– Eu... se poate. Dar mai e și o a treia emanație. E încolăcită în jurul tău ca o viță parazită, prin care pulsează sângele. Care și-a înfipt tentacule și rădăcini în sufletul tău ca să se hrănească. *Șopotește.* Cred că e o vrajă sau un descântec ce ți s-a făcut.

Ingrey rămase fără grai câtăva vreme, privindu-se îndelung. Cum de putea ea face deosebirea asta? Duhul lupului era și acela tot un soi de parazit.

– E și acum tot acolo?

– Da.

El își simți vocea gâtuită.

– Atunci în prima clipă în care nu voi fi atent, am să încerc din nou să îți iau viața.

– Poate că da.

Ea își miji ochii și își dilată nările, ca și cum ar fi căutat o senzație care nu are nimic de a face cu simțurile trupești. La fel de zadarnic ca atunci când ar încerca să vadă cu ajutorul mâinilor sau să guste cu urechile.

– Până când va fi smulsă din rădăcini.

Glasul lui deveni și mai gâtuit.

– De ce nu fugi? Ar trebui să fugi.

– Chiar nu înțelegi? Trebuie să ajung la Templul din Easthome. Trebuie să găsesc ajutor. Iar tu mă duci acolo mai repede decât aș fi eu în stare să ajung.

– *Mie unuia*, preoții nu mi-au fost niciodată de mare ajutor, spuse el plin de amărăciune. Altminteri n-aș mai fi rămas așa năpăstuit. Am încercat ani la rând – cerând sfatul teologilor, vrăjitorilor, chiar al sfinților. Am bătut drumul tot până în Darthaca ca să găsesc un sfânt al Bastardului care era renumit că alunga demonii din sufletele oamenilor, pentru a distruge vrăjitorii clandestini. Nici măcar acela nu mi-a putut desface din suflet duhul lupului. Pentru că, mi-a spus el, spiritul animalului făcea parte din lumea *asta*, nu din cealaltă; nici chiar Bastardul, care stăpânește o legiune de demoni ai haosului și care poate să îi cheme și să-i alunge după vrerea Sa, nu are nicio putere asupra unor astfel de lucruri. Dacă nici sfinții nu pot fi de ajutor, autoritățile obișnuite de la Templu ar fi inutile. Mai rău decât inutile – un

adevărat pericol. În Easthome, Templul este o unealtă a celor puternici, iar tu se pare că ai adus o ofensă celor puternici.

Ea îl privi tot mai pătrunzător.

– Cine ți-a făcut farmece? *Trebuie* că cineva dintre cei puternici, nu?

El dădu să spună ceva, apoi închise gura la loc.

– Nu sunt sigur. N-aș putea spune. Îmi scapă. Dacă nu mi se amintește, nici măcar nu îmi aduc aminte, de la un moment la altul când atentez la viața ta. O clipă de neatenție din partea mea ți-ar putea veni de hac!

– Atunci o să am eu grijă să îți amintesc, spuse ea. Ar trebui să fie mai ușor acum, că știm amândoi.

Tocmai când se pregătea să se împotrivească, Ingrey auzi trosnete în depărtare prin pădure. Un bărbat strigă:

– Lord Ingrey?

Și apoi un altul:

– Am auzit voci înspre râu – pe-acolo...!

– Vin!

Se căzni să se ridice în picioare, clătinându-se amețit, împreunându-și mâinile în chip de rugăminte.

– Până nu ne găsesc. Fugi!

– În halul *ăsta*? spuse ea indignată, făcând un gest cu mâna spre costumul mustind de apă și picioarele desculțe.

– Udă leoarcă, fără bani, fără arme, fără niciun ajutor, să îmi iau călcâiele la spinare prin pădure și – să ce? Să ajung în fălcile urșilor?

Se îmbufnă.

– Nu. Boleso a venit de la Easthome. Farmecele tale tot de acolo. Acolo trebuie stârpită sursa răului. N-o să mă las abătută din drumul meu.

– Cineva de acolo o să-ți puna capăt zilelor ca să-ți închidă gura. Deja s-a încercat lucrul ăsta. Ar putea să mă omoare *pe mine*.

– Atunci ar fi bine să nu flecărești în legătură cu ce ni s-a întâmplat cu nimeni.

– *Eu* nu flecăresc – se porni el jignit, dar chiar atunci salvatorii lor îi ajunseră, doi din oamenii lui Ingrey călare,

croindu-și drum prin hățișuri. Acum era el cel care vroia să vorbească cu ea și nu mai putea.

– Stăpâne! strigă călărețul Gesca bucuros. Ai salvat-o!

De vreme ce Ijada nu îi atrase atenția, nu o făcu nici Ingrey. Ferindu-se de privirea ei, se ridică în picioare.

Capitolul 3

În vremea când ajunseră înapoi la căruța care aștepta pe malul celălalt, soarele se strecurase pe după vârfurile copacilor. O licărire portocalie răzbătea printre desișul pădurii atunci când Ingrey și prizoniera lui își schimbară îmbrăcămintea udă cu straie uscate și încălecară pe caii pe care și-i recăpătaseră. Lui Ingrey îi zvâcnea capul înfășurat într-un bandaj improvizat dintr-o cârpă, iar umărul îi înțepenea, dar nici în ruptul capului nu-i venea să se gândească la ideea de a se urca în căruță alături de coșciugul lui Boleso. Cortegiul urcă din greu pe poteca care ducea în afara văii împădurite și purcese mai departe în lumina amurgului.

O negură rece începu să se ridice din șanțuri și de pe câmpuri. Ingrey tocmai se pregătea să le poruncească călăreților săi din avangardă să aprindă torțe ca să le lumineze drumul, când văzu un licăr de departe pe drum prefăcându-se treptat într-un șirag de felinare. Câteva minute mai târziu, un *Heeei* entuziast răsună deasupra ropotului copitelor cailor mânați la trap. Omul pe care îl trimisese Ingrey înainte lor, de cu dimineață, ca să dea de veste celor din Reedmere despre venirea cortegiului lui Boleso, țâșni în față ca să-i întâmpine. Adusese cu el nu numai servitori de la Templu cu lumină, ci și o pereche de cai odihniți, gata înhămați, împreună cu un rotar cu tot cu sculele sale. Ingrey îl lăudă din toată inima pe prudentul străjer, caii fură schimbați, iar procesiunea porni din nou într-un pas mai alert. După câteva mile, luminile de deasupra zidurilor cetății Reedmere luciră,

arătându-le calea spre poarta ținută deschisă pentru a-i primi.

Reedmere nu era un sătuc, ci un adevărat oraș cu câteva sute de suflete și centrul local al administrației Templului. Templul cetății din piața orașului, deși mare, era totuși construit în stilul străvechi de la țară: o sală din lemn, cu cinci laturi, împodobită la exterior și înăuntru cu sculpturi împletite artistic întruchipând plante și animale și scene din povestirile sfinților. Acoperișul era din șindrilă, fără îndoială, ridicat mai târziu, pentru a înlocui unul din stuf. În orice caz, era un hambar destul de potrivit pentru a adăposti sicriul lui Boleso pentru acea noapte. Nobilul preot care domnea peste Reedmere, plin de solicitudine, însoțit de cei mai mulți dintre indendenții laici din consiliul său civic, se grăbi să supravegheze depunerea coșciugului înăuntru și dădu tonul intonării de rugăciuni. Un cârd de orășeni curioși, îmbrăcați în straie de sărbătoare, se adunaseră ca să încropească un cor ad-hoc. Alți cetățeni mai de rang veniseră cu mic cu mare să aducă un omagiu al loialității lor la catafalc; Ingrey sesiză o ușoară dezamăgire pe fețele lor la vederea sicriului închis. Invocă drept scuză faptul că trebuia să-și schimbe bandajele ca să poată părăsi ceremoniile.

Clădirile din exteriorul templului păreau în mare parte a fi case din vecinătate cărora li se dăduse o altă destinație. Locuința preotului era într-o clădire laolaltă cu biroul notarului de la Templu; biblioteca și scriptoriumul împărțeau același sediu cu școala de fete a Fiicei Primăverii din cetate; infirmeria Templului, consacrată Maicii Verii, ocupa odăile din spate a prăvăliei spițerului. Ingrey își conduse prizoniera și o încredință unor femei cu figuri neînduplecate care făceau parte din servitorimea de la Templu, îi dădu câțiva bani rotarului pentru osteneala lui, se încredință că toți caii fuseseră adăpostiți în grajduri, îl plăti pe țăranul-vizitiu și pe nevasta acestuia și găsi pentru ei și caii lor găzduire în oraș pentru acea noapte, iar în cele din urmă, se înfățișă la infirmerie ca să i se pună copci la cap.

Spre ușurarea lui, Ingrey descoperi că doftoreasa de prin partea locului, care făcea parte din ordinul Maicii, era mai mult decat o cusătoreasă sau o moașă comunală; aceasta purta împletitura de devotă a școlii Maicii pe umerii robei sale verzi. Cu mâini ușoare și repezi aprinse lumânările din ceară, îi spălă capul cu un săpun tare și îi sutură scalpul.

Șezând pe o bancă cu ochii ațintiți spre genunchi și încercând să nu tresară la fiecare împunsătură a acului sau smucitură a firelor, el se interesă:

– Spuneți-mi, Redmeere adăpostește vreun vrăjitor la Templu? Ori vreun sfânt? Oricât de mărunt ar fi acesta? Ori... ori măcar cărturari?

Ea izbucni în râs.

– Oh, nu aici, milord! Acum trei ani, un cercetător de la Templu care făcea parte din Ordinul Tatălui a adus cu sine un vrăjitor ca să investigheze o învinuire de magie demonică asupra unei localnice, însă nu s-a descoperit nimic. Cercetătorul le-a dat o lecție usturătoare învinuitorilor, mai pe urmă, iar aceștia au trebuit să-i suporte costurile călătoriei. Ca să fiu sinceră, vrăjitorul nu era ceea ce mă așteptam eu – ci o acritură de om înveșmântat în haina albă a Bastardului, căruia nu prea îi picase bine la inimă, din câte mi-am dat eu seama, faptul că fusese pus pe drumuri în plină iarnă. Mai era o sfântă măruntă din Ordinul Maicii la vechea mea școală – suspină ea amintindu-și – mi-aș fi dorit să am jumătate din priceperea ei obișnuită, precum și puterea ei de a vedea dincolo de lucrurile aparente și atingerea ei sfântă. Cât despre învățați, Maraya care conduce școala-Doamnei este cam tot ceea ce avem noi mai de soi, în afară de însuși nobilul-Părinte.

Ingrey se simți dezamăgit, însă nu și mirat. Cu toate astea, fie el sfânt sau vrăjitor sau *oricine* cu harul Vederii, trebuia să-l găsească pe acela ca să-i adeverească sau să-i tăgăduiască afirmațiile tulburătoare ale Domniței Ijada. *Și asta cât mai curând.*

– Așa, mai spuse devota mulțumită, întărind ultimul nod.

Ingrey își preschimbă scâncetul de durere într-un mormăit. Sunetul unei tăieturi cu foarfeca îi dădu de înțeles că micul lui chin se terminase, și, cu ceva greutate, se ridică din nou în capul oaselor.

Se auziră voci și zgomot de pași la ușa din dos a prăvăliei, iar devota din serviciul Mamei își roti privirea împrejur. Două slujnice de la Templu, o laică însoțitoare, Domnița Ijada și Călărețul Gesca dădură năvală înăuntru. Slujnicele cărau mormane de așternuturi pentru dormit.

– Ce-i asta? întrebă devota, aruncându-i o privire bănuitoare Domniței Ijada.

– Cu voia dumitale, maică devotă, spuse însoțitoarea, femeia aceasta va primi aici un adăpost în seara asta, de vreme ce nu sunt bolnavi în odăile dumitale. Însoțitoarele ei vor dormi în aceeași încăpere cu ea, iar eu voi dormi afară la ușă. Omul acesta – făcu ea un semn cu capul către locotenentul lui Ingrey – va posta o santinelă pe timp de noapte ca să se încredințeze din când în când că totu-i în ordine.

Devota numai încântată nu păru la perspectiva aceea; slujnicele afișau o mină îndârjită.

Ingrey privi împrejur. Locul era destul de curat, fără îndoială, dar...

– Aici?

Domnița Ijada îl complimentă ridicând ironic din sprâncene.

– Din ordinul dumitale, nu voi fi găzduită în închisoarea orașului, lucru pentru care îți mulțumesc. Odaia liberă a preotului îți este rezervată dumitale. Hanul e ticsit de oamenii dumitale, iar sala templului este împânzită de cei din suita lui Boleso. Care mai mult dorm decât să privegheze, bănuiesc, deși unii din ei s-au pus pe băut. Dintr-un motiv sau altul, nicio gospodină din Redmeere nu s-a oferit să mă invite în casa ei. Așa că nu-mi rămâne decât să apelez la ospitalitatea zeiței.

Zâmbetul ei era încremenit.

– Oh, făcu Ingrey după o clipă. Înțeleg.

În ochii oamenilor care îl știau pe Boleso, doar din zvonuri, a fi un prinț de aur, ea nu prea putea părea drept o... în fine, o eroină. Nici măcar vreo criminală periculoasă în sine, căci punea sub semnul suspiciunii trădării pe oricine ar fi putut fi văzut dându-i ajutor. *Și o să fie din ce în ce mai rău pe măsură ce ne apropiem de Easthome.* Fără a avea o soluție mai bună de oferit, Ingrey nu putu decât să schimbe cu ea o plecăciune stranie din cap în semn de noapte bună și o lăsă pe doftoreasă să-l poftească pe ușă afară.

– La culcare cu dumneata, milord, continuă devota, ridicându-se pe vârfuri ca să mai arunce o ultimă privire la lucrarea ei, recăpătându-și voia bună. Cu o asemenea lovitură la cap, ar trebui să rămâi la pat o zi – două.

– Îndatoririle mele nu-mi permit, din păcate.

Îi făcu o plecăciune rigidă, și o luă la picior prin piață ca să îndeplinească măcar prima jumătate a prescripției ei.

Preotul, care sfârșise cu slujba pentru Boleso, îl aștepta treaz. Omul dorea să

discute despre continuarea ceremoniilor funerare și mai apoi, să audă vești din capitală. Era nerăbdător să audă despre sănătatea șubrezită a sfântului rege; Ingrey, care fusese și el rupt timp de patru zile de atmosfera de la curte, alese să facă o relatare vagă, dar liniștitoare. Ingrey îl judecă pe omul din Redmeere drept un preot-nobil destul de mic, un suflet de păstor sincer, coloană vertebrală a Templului acela de țară, însă nici cărturar, nici subtil. Nu era el omul căruia să îi încredințeze situația spirituală din acele momente a Domniței Ijada. *Sau pe a mea.* Ingrey îl dirijă ferm pe panta discuțiilor cu privire la cele necesare călătoriei de a doua zi, făcu în chip de scuză referire la rănile sale și evadă în dormitorul lui.

Era o odaie micuță însă minunat de intimă la al doilea etaj. Ingrey deschise fereastra în răcoarea nopții numai atât cât să arunce o privire la lumina pâlpâitoare a lămpilor cu petrol de pe un suport de fier din curtea pătrată de jos și apoi la stelele care licăreau mai puternic

deasupra, după care se strecură într-una din cămășile de noapte ale preotului așezate la vedere pentru el. Își lăsă ușurel capul pe pernă. Cu toate durerile și grijile care-l frământau, nu rămase prea mult timp treaz.

*

Ingrey avu un vis despre lupi...

Și-ar fi închipuit că miezul nopții de catran trebuia să fi fost vremea potrivită pentru ritual, însă tatăl său îl chemase în sala castelului ziua în amiaza mare. O lumină rece, fără umbre, pătrundea prin despicăturile ferestrei care dădea înspre râul învolburat Birchbeck, ce curgea la șaizeci de picioare în josul zidurilor. Lumânări din ceară bună de albine ardeau în candelabrele agățate pe pereți, pâlpâirea lor caldă aurie amestecându-se cu umbrele sumbre.

Lord Ingalef din neamul Wolfcliff părea calm, deși grav de pricina chinurilor prin care trecuse în ultima vreme, și își salută fiul cu o înclinare a capului liniștitoare și un zâmbet scurt și care rar îi apărea pe chip. Tânărul Ingrey se simțea gâtuit de emoția nerăbdării și de teamă. Vrăjitorul de la Templu, Cumril, pe care Ingrey îl cunoscuse abia în noaptea de dinainte, stătea în picioare cu trupul gata dezgolit, acoperit doar de o bucată de pânză trecută peste fese, cu pielea vopsită din loc în loc cu simboluri arhaice. Vrăjitorul îi păruse a fi bătrân lui Ingrey atunci, dar prin ochii visului el văzu acum că acel Cumril fusese de fapt tânăr. Cu anticiparea pe care i-o dădea starea aceea de coșmar, Ingrey cercetă chipul lui Cumril în căutarea vreunui semn sau indiciu – urzise acesta trădarea pe cale de a fi comisă? Ori poate fusese doar copleșit – pierzând controlul, nenorocos, nepriceput? Îngrijorarea din privirea lui furișă ar fi putut prevesti oricare din aceste două bănuieli – sau, într-adevăr, totul.

Apoi tânărului Ingrey îi furară privirea animalele, superbele, primejdioasele fiare și cu greu mai putu fi el în stare să își ia ochii de la ele. Vânătorul cel sur care

le ținea în frâu avea să moară de turbare cu trei zile înaintea tatălui lui Ingrey.

Bătrânul lup era imens, sălbatic și puternic. Era tot o vână care îi juca pe sub pielea groasă cenușie, însemnată de cicatrici vechi și de tăieturi proaspete. Blana îi era mânjită de sânge închegat în câteva locuri. Fiara era neliniștită, gemea, împotrivindu-se lesei vânătorului. Bântuită de friguri, deși nimeni din cei de față nu-și dădea seama. În câteva zile, avea să scoată spume, dezvăluind boala de care suferea, însă acum, încerca doar să se lingă în starea aceea supărătoare, împiedicată de fâșiile din piele ale botniței ce-i imobiliza fălcile. Scoase un mârâit gros în legăturile ce-o țintuiau.

Lupul cel tânăr, nu mai mare decât un pui, se căznea să plece de lângă tovarășul lui mai mare, cuprins de o teamă evidentă, zgâriind cu ghearele dușumelele. Vânătorul o luase drept o dovadă de lașitate, dar mai târziu, Ingrey avea să ajungă să înțeleagă că micuțul animal știuse de boala cea molipsitoare. Altfel, era uimitor de docil, atent ca și un câine bine dresat. Blana îi era închisă la culoare și minunat de deasă, ochii cu sclipiri cenușii erau limpezi, și reacționă din prima clipă la venirea lui Ingrey, încercând să vină lângă el, adulmecând și privind fix în sus la el cu o vădită adorație. Ingrey îl îndrăgi pe loc, arzând de nerăbdare să-și treacă degetele prin blana lui neagră cenușie precum cositorul.

Vrăjitorul le porunci lui Ingrey și tatălui său să se dezbrace până la brâu și să îngenuncheze pe podeaua rece, la câțiva pași distanță unul de altul, față în față. Intonă câteva fraze în limba veche a Pădurenilor, pronunțându-le cu mare grijă, furând cu ochiul adesea la o bucată de hârtie boțită, care i se ițea de la brâu. Limbajul acela părea să-i dea târcoale înnebunitoare lui Ingrey, nefiind în stare să-i pătrundă înțelesul și parcă totuși pe cale să i se dezvăluie.

La un semn de-al lui Cumril, vânătorul târî bătrânul lup în brațele Lordului Ingalef. Dădu drumul și lesei lupului cel mic ca să facă întocmai, iar animalul fugi cât îl ținură picioarele în poala lui Ingrey. Ingrey îi cuprinse

în brațe căldura pufoasă, iar puiul se zvârcoli nerăbdător să-l lingă pe față. Își îngropă mâinile în blana lui, mângâindu-l și lovindu-l; animăluțul scoase scâncete slabe și fericite și încercă să-i spele cu limba urechea lui Ingrey. Limba cea aspră îl gâdilă, iar Ingrey trebui să își stăpânească un râset din reflex, necuvenit în momentele acelea.

Bolborosind sunete scurte deasupra lamei, vrăjitorul încredință cuțitul sacru în mâna desfăcută a Lordului Ingalef, apoi făcu un pas înapoi în vreme ce lupul cel turbat se repezi la el. Fiara începu să se zbată în strânsoarea Lordului Ingalef. Lupta deveni și mai înverșunată când acesta îl înșfăcă de botniță și încercă să îi dea capul pe spate. Îl scăpă din brațe, fâșiile din piele se desfăcură, iar animalul își înfipse colții în antebrațul lui stâng, scuturând din cap, mârâind și sfâșiindu-i carnea.

Înăbușindu-și o înjurătură, redeveni oarecum stăpân pe situație, ajutându-se de genunchi și de greutatea trupului său puternic. Lama sclipi, străpunse blana și carnea. Sângele roșu țâșni. Mârâitul se stinse, fălcile slăbiră strânsoarea, iar mormanul de blană căzu inert; apoi, o clipă mai târziu, într-o încremenire și mai profundă.

Lord Ingalef se ridică și se îndreptă, dând drumul cuțitului și stârvului. Cuțitul zăngăni pe dalele de piatră.

– Oh, spuse el, cu ochi ciudați și mari. A mers. Ce... senzație stranie.

Cumril îi aruncă o privire îngrijorată; vânătorul se grăbi să îl lege brațul sfâșiat.

– Milord, n-ar trebui să...? începu Cumril.

Lord Ingalef scutură din cap brusc și își ridică mâna cea teafără într-un gest șovăielnic prin care vroia să spună: *Continuați*!

– A mers! Dați-i mai departe!

Vrăjitorul culese cea de a doua lamă, lucind căci era abia făurită, de pe perna pe care stătea așezată și păși înainte murmurând din nou cuvinte nedeslușite. Îndesă lama în mâna lui Ingrey și se trase încă o dată înapoi.

Mâna lui Ingrey apucă împotrivindu-se mânerul pumnalului și privi în ochii luminoși ai lupului său. *Nu vreau să te ucid. Ești prea frumos. Vreau să te păstrez.* Fălcile

curate se deschiseră dând la iveală dinți albi frumoși, iar Cumril își ținu respirația, dar puiandrul de lup nu făcu decât să scoată limba rozalie și să-i lingă mâna lui Ingrey. Îi împunse pumnul încleștat pe cuțit cu botul negru și rece, iar Ingrey clipi cu ochii încețoșați de lacrimi. Lupul se ridică între genunchii lui Ingrey, își ridică capul și se răsuci ca să-și privească drept în față ucigașul, cu o încredere nezdruncinată.

Nu trebuia să dea greș, nu trebuia să aducă și mai mult chin acelei ființe prin lovituri repetate. Mâinile lui pipăiră în jurul gâtului, trasară mușchii fermi și umflăturile moi ale arterelor și ale venelor. Încăperea era toată cufundată într-o ceață argintie. Lupul cel mic se sprijini de el în vreme ce Ingrey apropie lama. O trase înapoi, lovi și o smulse cu toată puterea. Simți carnea desfăcându-se, sângele împroșcându-l pe mâini, udând blana. Simți trupul lupului lăsându-i-se moale în brațe.

Șuvoiul întunecat îi lovi mintea asemeni unui torent de sânge. Vieți de lupi, una după alta, cabane și focuri, castele și bătălii, grajduri și armăsari, fier și foc, hăituieli; vânătoare după vânătoare, victimă după victimă, dar întotdeauna cu oameni, niciodată cu o haită de lupi; și mai demult, înainte chiar de amintirea focului, în păduri nesfârșite acoperite de zăpezi, sclipind în lumina lunii. Era prea mult, prea mult, erau mult prea mulți ani... ochii i se rostogoliră în orbite.

Strigăte alarmate; vocea tatălui său:

– S-a întâmplat ceva! Blestemat să fii Cumril, prinde-l!

– Tremură din toate mădularele – și-a mușcat limba, milord...

Într-o altă vreme și-un alt loc, iar lupul lui era legat – ba nu, *el* era cel legat – funii roșii de mătase foșneau și murmurau în jurul lui, încolăcindu-se, crescând din el ca niște vițe. Lupul lui se asmuți la ele, cu dinții albi încleștați, sfâșiind, însă corzile creșteau din nou cu o viteză înspăimântătoare. I se înfășurară în jurul capului, strângându-l dureros.

Voci necunoscute năvăliră în starea lui de delir apoi, scoțându-l din minți. Lupul lui o luă la sănătoasa. Amintirea visului cel rău se risipi și se scurse asemeni apei.

– Nu se poate să doarmă; are ochii pe jumătate deschiși, vezi lucirea?

– Nu, nu-l trezi! Știu ce ar trebui să faci. Ar trebui să îi duci la culcare în liniște, sau altfel, nu știu, o iau cu toții razna și nimic mai mult.

– Atunci n-am de gând să mă ating de el cât ține sabia aia în mână!

– Păi și cum altfel să facem?

– Fă mai multă lumină, femeie. Oh, slavă celor cinci zei, uite-l pe omul lui.

Urmă un moment de șovăială.

– Lord Ingrey! Lord Ingrey!

Lumina lumânării spori, apoi iar și iar. Ingrey clipi, icni, izbuti să se trezească. Il durea capul înfiorător. Era ridicat în capul oaselor. Șocul îl trezi de-a binelea.

Se afla din nou în infirmeria de la templu, dacă încăperea din spatele spițeriei se putea numi astfel. Era îmbrăcat cu cămașa de noapte a preotului, pe jumătate băgată în pantaloni, dar era cu picioarele goale pe dușumele. Cu mâna dreaptă ținea strâns sabia scoasă din teacă.

Era înconjurat de un slujitor, de una din însoțitoarele Ijadei și de străjerul pe care Gesca îl numise să facă de pază în noaptea aceea. În fine, nu era tocmai înconjurat; primii doi erau lipiți de pereți, holbându-se la el cu ochii căscați de groază, iar cel de-al treilea dădea târcoale dincolo de ușa infirmeriei.

– Sunt – trebui să se oprească, să înghită și să își umezească buzele – sunt treaz. *Ce fac eu aici? Cum de-am ajuns tocmai aici?*

Umblase prin somn, pesemne. Mai auzise asemenea lucruri. N-o mai făcuse până atunci. Și făcuse mai mult decât să umble de colo colo prin întuneric. Se îmbrăcase pe jumătate, își găsise arma, cumva își croise drum în tăcere, neobservat, în jos pe scări, trecuse de o ușă – care cu siguranță că fusese încuiată, așa că probabil el

întorsese cheia în broască – traversase curtea pietruită și pătrunsese în cealaltă clădire.

Unde doarme Domnița Ijada. Pe toți zeii, de-ar dormi în continuare! Ușa de la dormitorul ei era închisă – acum. Cuprins dintr-o dată de groază, aruncă o privire iute către lama săbiei, dar aceasta lucea încă și era uscată. Nu era nici urmă de sânge închegat pe ea. *Deocamdată.*

Gardianul său, privind și el istovit la sabia lui, se apropie de el și îl apucă de brațul stâng.

– Vă simțiti bine, milord?

– M-am lovit la cap astăzi, îngăimă Ingrey. Doftoriile devotei mi-au dat vise ciudate. Sunt amețit. Îmi cer iertare...

– Să vă... ăăă... duc înapoi la culcare, milord?

– Da, spuse Ingrey recunoscător. Da – expresia cea des folosită îi ieși cu greu de pe buzele reci: – rogu-te.

Tremura de-acum din toate mădularele. Și nu era numai din cauza frigului.

Îl lăsă pe străjer să îl conducă afară din încăpere, pe lângă clădire, înapoi de-a curmezișul pieții pătrate și întunecate. Înapoi în casa preotului. Un servitor care dormise în vreme ce Ingrey își croise drum afară se trezi la întoarcerea lor și ieși pe hol alarmat dar somnoros. Ingrey mai îngăimă niște scuze legate de licoarea devotei, care îi serviră de minune, dată fiind starea de zăpăceală a portarului. Ingrey îl lăsă pe străjer să îl călăuzească tot drumul până la pat și chiar să îl învelească, cu un gest auster mămos. Bărbatul se retrase pe vârfuri dar în zdrăngănit de fiare și scârțâit de podele, trăgând ușa în urma sa.

Ingrey așteptă până ce zgomotul pașilor se pierdu în piața din față înainte să se târască jos din așternuturi, bâjbâi după cutia cu iască și aprinse o lumânare, chinuindu-se neîndemânatec să scapere cremenea. Se așeză pe marginea patului ca să-și revină preț de câteva minute, apoi se ridică și cercetă camera. Nu putu decât să ferece ușa pe dinăuntru, ceea ce însemna că putea deschide la fel de ușor, doar dacă nu cumva arunca cheia pe fereastră sau o vâra pe sub ușă, ceea ce ar fi creat

întârzieri și explicații nefirești a doua zi dimineață. Îi păru rău pentru o clipă că nu-și pusese străjerul să o încuie când a plecat, cu toate că acest lucru ar fi dat curs unor explicații dubioase. Sau unor minciuni iscusite, iar Ingrey se simțea deosebit de netot în clipa asta. În cele din urmă, își puse sabia și cuțitul de la cingătoare într-un cufăr în care se afla rufărie de schimb și puse în cumpănă câteva obiecte care ar fi făcut zgomot în cădere, peste care așeză ligheanul de tinichea care servea la spălat, deasupra capacului, într-o stivă nesigură.

Suflă în lumânare, se urcă la loc în pat, se întinse nemișcat o vreme, apoi se sculă din nou și bâjbâi prin întuneric în desagii de la șa, după un capăt de funie. Își legă o buclă strânsă în jurul gleznei, o desfășură, apoi legă o altă buclă pe după unul din picioarele patului. Cu stângăcie, se înfășură înapoi în pături.

Capul îi zvâcnea, iar umărul scrântit îi pulsa ca un ghem de foc pe sub piele. Se foi pe o parte și pe cealaltă, iar funia îl strânse de picior. Ei, măcar tot era bună *de ceva*. Începu să moțăie, cuprins de o oboseală de nestăpânit, se întoarse, iar funia se întinse iar, strângându-l de picior. Se legănă înapoi pe spate din nou și rămase întins cu privirea pierdută în beznă, cu dinții încleștați. Își simți ochii îngreunați ca de nisip.

Mai bine decât să visez. Avusese iarăși acel vis cu lupul, pentru prima oară după mai multe luni de zile, deși de data aceasta fuseseră numai niște frânturi alunecoase ale memoriei sale. Avea, din câte se părea, mai multe motive să-i fie teamă să adoarmă.

Cum de-am ajuns în situația asta? În urmă cu o săptămână, fusese un om fericit, sau cel puțin, destul de mulțumit. Avea o odaie comodă în palatul Lordului Hetwar, un slujitor, un cal și veșminte și arme din mărinimia stăpânului său, o leafă îndestulătoare pentru plăcerile lui. Forfota cetății de scaun a sfântului rege, la picioarele sale. Mai mult de atât, avea un rang tentant de clandestin, cu toate astea solid, în casa stăpânului Pecetlar, și reputația unui sprijin de nădejde – nu tocmai mercenar, nici chiar funcționar, ci un om căruia să-i fie

încredințate însărcinări neobișnuite care să fie duse la îndeplinire cu discreție. În calitate de înalt mesager al lui Hetwar, a distribuit recompense intacte și amenințări deosebit de avantajos nuanțate. Nu era, se gândi el, mândru de cinstea lui, ca alții; poate că pierduse pur și simplu prea mult deja ca să mai fie ispitit de fleacuri. Indiferența îi slujea de minune ca și integritate, iar câteodată îi era și mai de folos lui Hetwar. Cea mai plăcută răsplată pentru el fusese mai întotdeauna să își satisfacă curiozitatea.

Pe dracii Bastardului, nu mai departe de acum *trei zile*, fusese un om netulburat. Considerase recuperarea cadavrului lui Boleso și a ucigașului acestuia drept o însărcinare lipsită de bucurii, însă cu totul și cu totul simplă. Nimic prea complicat pentru abilitățile lui de om experimentat, calculat, iscusit, și mai presus de toate, nici *pe departe* bântuit de lupi ori în postura unei slugi regești mânată de vrăjitorii.

Funia îl smuci iarăși de gleznă. Mâna dreaptă i se încleștă în reflexul de a strânge mânerul săbiei. *Afurisită* fie fata aia leopard! De s-ar fi culcat supusă sub Boleso, ca orice altă muiere interesată, să-și fi desfăcut picioarele cu gândul la giuvaericalele și la hainele scumpe pe care le-ar fi dobândit și toate astea nu s-ar mai fi întâmplat! Și Ingrey n-ar mai fi zăcut aici cu o cusătură însângerată în păr, cu jumătate din trup zvâcnind agonic, legat de propriul său pat, în așteptarea unor zori plumburii.

Întrebându-se dacă mai era în toate mințile.

Capitolul 4

Plecară din Reedmere a doua zi diminineață mai târziu decât și-ar fi dorit Ingrey, iar asta numai din pricina insistențelor preotului de a ține o ceremonie, cu un cor mai numeros, la îmbarcarea coșciugului lui Boleso în noul vehicul de transpot. Harabaua de acum era în orice caz acceptabilă – solid construită, cu draperii întunecate care scoteau în evidență vopseaua lucioasă, de n-ar fi fost mirosul evident de bere care plutea în jurul său. Cei șase cai șargi imenși care erau înhămați la căruță, erau niște animale cu greabăn, crupă și copite puternice, cu panglici portocalii și negre împletite în coame și legate la cozi. Zurgălăii de pe hamurile lucioase erau înveliți în flanele negre, motiv pentru care Ingrey, a cărui țeastă încă mai zvâcnea de la lovitura de ieri, fu recunoscător. Față de încărcătura cu care erau caii aceștia obișnuiți, Ingrey își imagină că perechile aveau să-l poarte pe Boleso peste dealuri, străbătând negura, la fel de ușor ca și cum ar fi tras sania unui copil.

Călărețul Gesca tresări pomenindu-se nas în nas cu Ingrey atunci când îl ajută să încalece, apoi surprinse privirea încruntată a acestuia și își înghiți vorbele pe cale să-i iasă din gură. Ingrey își răsese barba, iar servitorii preotului îi înapoiaseră hainele de călărie din piele, uscate, moi și lustruite, însă nu putea face nimic în privința privirii sașii, injectate și a chipului cenușiu, buhăit. Strânse din dinți, așezându-și trupul dureros în șa și fu nevoit să îndure greoaia procesiune către poarta orașului prin larma de clopote și psalmi înălțați și prin

valurile de tămâie pe care cei din Reedmere le considerau cuvenite pentru a-și petrece prințul pe ultimul drum. Ingrey așteptă până ce lăsară în urmă cetatea ca să îi facă semn noului vizitiu să struneascã animalele la galop ușor. Caii de tracțiune păreau a fi singurii membri voioși ai alaiului, odihniți și zburdalnici în ciuda aspectului lor masiv și părând a privi acea plimbare ca pe o vacanță a cailor.

Domnița Ijada părea la fel de îngrijită ca și cu o zi înainte, de data aceasta într-un costum de călărie și mai elegant în nuanțe de cenușiu și albastru, ornamentat cu fir din argint. Era vădit că *ea* dormise peste noapte. Ingrey oscila între resentimente și ușurare, în timp ce durerea de cap creștea sau mai slăbea. După o oră petrecută în aerul dimineții aceleia însorite, începu să se simtă refăcut pe cât era posibil. *Să se simtă omenește.* Scrâșni din dinți la gluma aceea amară și porni să mărșăluiască în jos și-n sus, inventariind componența cortegiului. Noua însoțitoare a Ijadei, pesemne una din servitoarele de vârsta a doua de la Templu sau o femeie de rând din Reedmere, mergea în căruță. Își privea cu suspiciune femeia pe care o avea în pază și era mult mai rece decât țăranca de la castelul Cap de Mistreț care știa mai multe despre Boleso. Părea și mai cirscumspectă în privința lui Ingrey. El se întrebă dacă nu cumva îi spusese Ijadei despre incidentul lui somnambulesc.

Cei din suita lui Boleso păreau și mai neliniștiți astăzi, pe măsură ce se apropiau de Easthome, la gândul pedepsei, oricare ar fi fost aceea care îi aștepta pentru că dăduseră greș în a-și păstra prințul surghiunit în viață. Nu puține fură privirile de neagră dușmănie aruncate victimei-asasin a lui Boleso, iar Ingrey se gândi să îi țină departe de băutură și de prizoniera lui până ce va putea preda întreaga mulțime *și* pe conducătorul lor mort cuiva, oricui. Ingrey trimisese cu o seară în urmă un curier de la Templu către Stăpânul său, Hetwar, ca să-i transmită itinerariul pe care avea să îl urmeze cortegiul. Dacă Hetwar lăsa hotărârea asta la latitudinea *lui*, Boleso urma să fie dus la groapă la galop, într-un timp record.

Chiar dacă nu mergeau la galop adevărat, caii aceia minunați se mișcau iute și constant prin ținutul acela de țară care devenea tot mai prietenos, cu drumuri mai late, cele mai multe dintre ele aflate într-o stare mai bună. Pășunile înguste înconjurate de păduri imense, abisale făceau acum loc unor întinderi deluroase împădurite înconjurate de câmpii vaste. De câte ori îți aruncai ochii la orizont, vedeai mai mult de un cătun. În calea lor, începură să întâlnească alt fel de drumeți – nu doar căruțe de țărani, ci și călăreți înveșmântați în haine de preț, dar și negutători mărunți cu catâri de povară – iar toți aceștia se grăbeau să le lase loc de trecere. Nu la fel se întâmplă și cu o cireadă de porci sfrijiți și negri peste care dădură într-o pădure de stejari. Porcarul și băiatul său, neașteptându-se să întâlnească o asemenea procesiune regală în drumul lor, își scăpară de sub control animalele pe jumătate sălbatice, iar oamenii lui Ingrey și ai lui Boleso, care amuzați, care enervați, fură nevoiți să aștepte până ce s-a eliberat drumul, huiduind, suduind și fluturându-și latul săbiilor lăsate în teacă.

Ingrey se cercetă pe sine; prada guițătoare nu părea să îl atragă sau să-l incite nejustificat, ceea ce era bine. Rămase călare, cu o figură aspră și fără să scoată un cuvânt până ce fură mânați porcii în marginea plină de hățișuri a potecii. Lady Ijada, observă el, stătea și ea în șa liniștită, în așteptare, dar cu o expresie ciudată, introspectivă pe chip.

Nu încercă să intre în vorbă cu ea pe drum. Străjerul pus la ordinul lui, o supraveghea îndeaproape în vreme ce mergea călare, iar slujnica o pândea pas cu pas îndatoritoare, în timpul opririlor pe când se odihneau caii. Cu toate astea, el își întorcea privirea către ea tot timpul. De prea multe ori o surprinse cum *îl* privea gravă: nu era o încruntătură de teamă, ci mai degrabă o privire îngrijorată. De parcă *el* ar fi fost în grija *ei*. Era cât se poate de supărător, ca și cum ar fi fost legați unul de altul printr-o lesă scurtă, ca o pereche de ogari. Să nu se uite la ea sau să îi vorbească părea să îi consume toată energia și atenția, lăsându-l vlăguit.

Fusese o zi lungă și obositoare când ajunseră cu tot alaiul într-un sfârșit în cetatea liberă regală Red Dike. Statutul mândru al orașului nu îl subordona niciunui conte băștinaș, niciunui nobil-preot de la Templu, căci era condus de propriul consiliu local, printr-un hrisov domnesc. Din nefericire, asta nu le fu de folos în sensul unei simplificări a ceremoniei, iar Ingrey rămase prizonier câtva timp în vreme ce gazdele sale purtau coșciugul lui Boleso la templu – un templu clădit din piatră în stil darthacan, având cei cinci lobi rotunjiți și încununați cu domuri – unde avea să rămână peste noapte.

Dimensiunile superioare ale orașului, în orice caz, însemnau că nu era doar un singur han mai mare aici, ci vreo trei, iar Ingrey fusese destul de isteț în acea dimineață încât să-și instruiască iscoada din avangardă să rețină odăi pentru toată lumea. Hanurile acelea, de rang mediu, se dovediră a fi și cele mai curate. Ingrey le escortă el însuși pe Ijada și pe gardiana ei până la cel de-al doilea etaj, la dormitorul și salonașul tainic pe care omul său le asigurase. Cercetă portalurile. Ferestrele, care dădeau înspre stradă, erau mici și nu se putea ajunge direct la ele direct de pe podea. Bârnele ușii erau făcute din lemn masiv de stejar. *Bun.*

Scotoci după cheile odăii în punga sa de la cingătoare și i le înmână Domniței Ijada. Femeia gardian se încruntă cu un aer curios la el, însă nu îndrăzni să obiecteze.

– Țineți-vă ușile încuiate tot timpul, în noaptea asta, îi spuse Ingrey Ijadei. Și zăvorâte.

Ea ridică un pic din sprâncene și privi în jur la odaia liniștită.

– E ceva anume de care să mă tem, aici?

Nimic în afară de ceea ce am adus cu noi.

– Am umblat prin somn azi noapte, recunoscu el cu șovăială. Eram în fața ușii dumitale înainte să mă poată trezi cineva.

Ea înclină ușor din cap înspre el, apoi din nou către *privirea* aceea. El își descleștă dinții și spuse:

– Eu am să stau la unul din celelalte hanuri. Știu că mi-ai dat cuvântul, dar vreau să rămâi înăuntru aici,

ferită de alte priviri. O să iei masa singură. O să trimit să ți se aducă cina sus.

Ea spuse doar atât:

– Mulțumesc, Lord Ingrey.

Cu o scurtă plecăciune din cap, el părăsi încăperea.

Ingrey coborî în sala de mese, care se afla dincolo de un coridor scurt, pentru a da poruncă în privința mesei prizonierei sale. Câțiva slujitori din serviciul lui Boleso și unul din oamenii lui Ingrey erau deja acolo, ciocnind halbe cu bere.

Ingrey aruncă o uitătură piezișă la slugi.

– Aici sunteți găzduiți voi?

– Suntem cazați peste tot, milord, spuse unul din oameni. Am umplut celelalte hanuri.

– E mai bine decât în așternut direct pe podeaua templului, spuse și omul lui Ingrey.

– O, da, zise primul, după care sorbi prelung din băutură.

Camaradul lui, mai voinic, mormăi ceva care sună a încuviințare.

Ceva mișcare și un mic scârțâit de-afară îl atraseră pe Ingrey la fereastra acoperită cu draperii a sălii de mese, care dădea înspre stradă. O căruță descoperită, trasă de o pereche de cai îndesați și nădușiți, trăsese afară, în lumina amurgului, iar una din roțile din față tocmai se desfăcuse de osie și căzuse pe bolovanii din pavaj, lăsând căruța răsturnată într-un unghi strâmb. Felinarele acesteia se legănau pe stâlpii din față, aruncând umbre tremurătoare. Se auzi o voce vioaie de femeie:

– Nu te necăji, dragule, o s-o repare Bernan. De asta am...

– M-ați pus să îmi car cutia cu scule, da, îi termină vorba vocea ostenită a unui bărbat din fundul căruței. O s-ajung și la asta. Mai apoi.

Servitorul făcu un salt din căruță și așeză niște trepte din lemn lângă cutia vizitiului care acum se culcase pe o parte, în vreme ce el împreună cu o slujnică ajutară o siluetă voinică, scundă și înveșmântată într-o mantie, să coboare.

Ingrey se întoarse de la fereastră, gândindu-se numai la faptul că grupul acela de întârziați ar putea găsi camerele pe care cu mare greutate le mai puteai găsi în Red Dike într-o seară ca asta. Servitorul cel rotofei își goli halba, râgâi și îl rugă pe cârciumar să-i arate drumul spre closet. Se clătină ieșind din sala de mese, înaintea lui Ingrey și o luă spre coridor.

Femeia cea mătăhăloasă învelită în pelerină ajunsese înăuntru; servitoarea ei era aplecată spre podea în spatele ei, bâiguind niște sudălmi și blocând drumul. Mantia cea voluminoasă era soioasă și ruptă și era clar că văzuse și vremuri mai bune. Servitorul rotofei aruncă o înjurătură și mârâi:

– Dă-te la o parte, scroafă grasă ce ești!

Un „Huh!" indignat răsună din faldurile mantiei, iar femeia își aruncă pe spate gluga și îl sfredeli cu privirea. Nu era nici tânără, nici bătrână, dar avea un aer de matroană; părul de culoarea nisipului îi ieșise din cozile lungi, creându-i o aureolă slabă, dar feroce, în jurul feței înădușite, îmbujorate fie din pricina insultei, fie de la răcoarea serii, ori ambele. Privind peste umărul servitorului, Ingrey stătea cu ochii în patru; oamenii lui Boleso nu erau dintre aceia cu care plebea îndrăznea de obicei să se pună. Însă femeia aceea, în prostia ei, părea să nu ia seama de sabia și cămașa de zale a bărbatului. Nici de gabaritul și sobrietatea lui dubioasă, dacă era să pui și asta la socoteală.

Femeia își desfăcu legătura de la gât și lăsă să îi cadă mantia. Era înveșmântată în robele verzi ale Zeiței Mame și nu era grasă, ci cât se poate de însărcinată. Dacă era vreo moașă-devotă, avea să aibă nevoie de propriile sale servicii foarte curând, se gândi Ingrey năucit. Femeia întinse mâna peste pântecele proeminent și se bătu peste umăr, apoi își drese glasul într-un fel care nu prevestea nimic bun.

– Vezi asta, tinere? Sau ești prea beat ca să-ți concentrezi privirea?

– Ce să văd? spuse slujitorul cel robust, neimpresionat de o moașă, cu atât mai puțin dacă era o amărâtă de gravidă.

Ea îi urmări privirea ațintită asupra umărului ei înveșmântat în haina verde roasă și pufni din buze cu necaz.

– Oh, dratsab[1]! Hergi – se întoarse ea către slujnica ei, care de-acum se ridica în picioare – iar mi-au căzut. Sper că nu le-am pierdut pe drum...

– Le am aici, milady, răsuflă din greu, grăbită, servitoarea. Uite, o să vi le prind la loc.

Se ridică de la podea nu doar cu una, cu cu două perechi de împletituri ale școlii Templului, pe care le ținea strâns în mână, și, ținându-și limba între dinți, începu să prindă acele însemne la locul lor cuvenit de cinste. Primele trese erau împletite din verdele întunecat, galbenul ca paiul și auriul metalic al medicilor-preoți din Ordinul Mamei. Cel de-al doilea rând era din alb, gălbui și argintiu, însemnele caracteristice ale vrăjitorilor-sacerdoți din Ordinul Bastardului. Prima pereche aduse până și în atitudinea slujitorului lui Boleso, dacă nu un respect sporit, cel puțin o mai mică nepăsare disprețuitoare; însă cea de a doua a fost cea care l-a făcut să pălească la față.

Ingrey își răsfrânse buzele în primul surâs pe care-l schițase în acea zi. Îl bătu pe bărbat pe umăr cu palma:

– Cred că ai face bine să ceri scuze înțeleptei doamne. Și apoi ferește-te din calea dumneaei.

Sluga se încruntă:

– Nu se poate să fie ale dumitale!

Evident că nu numai sângele de pe chip i se scursese, ci și cel din creier, căci părea să nu judece deloc. *Oare cei care nu vor să recunoască atunci când greșesc or fi meniți să persiste în greșeală?* Prudent, Ingrey se retrase câțiva pași pe culoar; asta și pentru că îi dădea posibili-

---

[1] Numele Bastardului, inversat.

tatea unei viziuni de ansamblu a modului în care avea să procedeze.

– Nu am *timp* de pierdut cu dumneata, spuse pe un ton grav vrăjitoarea. Dacă insiști să te cumporți ca la cocină, atunci porc să rămâi, până ce ai să înveți alte maniere.

Spunând acestea, flutură din mână în direcția slujitorului, iar Ingrey își înfrână un impuls de a-și feri capul. Nu fu câtuși de puțin surprins când bărbatul se prăbuși în patru labe, iar chelălăitul i se transformă în grohăit. Vrăjitoarea pufni disprețuitoare, își adună robele și păși cu grație pe lângă el. Slujnica ei, care scutura din cap și căra un cufăr din piele, își sumeți poalele pelerinei în trecere. Ingrey făcu o plecăciune politicoasă femeii în sala de mese și se întoarse ca să le urmeze, nebăgând în seamă fornăitul agonic care răzbătea dinspre podele. Ceilalți doi oameni ai săi se dădură în lături pe lângă pereții din sala de mese și își ițiră capetele ingrijorați înspre coridor.

– Iertare, Luminăția voastră, grăi calm Ingrey, dar aș dori să știu dacă lecția domniei voastre, care e cum nu se poate mai bine venită, va dura mult? Motivul pentru care întreb este că omul acesta ar trebui să fie în stare să pornească la drum călare mâine.

Femeia cea blondă se întoarse cu o privire încruntată la el, iar șuvițele de păr plutitoare păreau acum să se răzvrătească care încotro.

– E al dumitale?

– Nu tocmai. Dar deși nu sunt răspunzător pentru comportamentul lui, am o răspundere privind sosirea lui.

– Oh. Foarte bine. O să îi redau înfățișarea omenească înainte să plec, fără îndoială. Altfel, toată lucrarea va trece de la sine în câteva ore. Și totodată curajul pe care l-ar putea căpăta ceilalți, știți dumneavoastră. Dar sunt cât se poate de grăbită. A sosit un cortegiu măreț în seara asta la Red Dike, al Prințului Boleso, despre care se zice că a fost ucis. Ați fost de față la venirea acestui cortegiu? Îl caut pe comandant.

Ingrey schiță o nouă reverență.

– L-ați găsit. Ingrey, din neamul Wolfcliff, în slujba domniei voastre și a zeilor domniei voastre, Prea-Învățato.

Ea îl fixă cu privirea pentru un moment care părea că nu se mai termină, tulburându-l.

– Într-adevăr, chiar ești, spuse ea într-un final. Bun. Tânăra aceea, Ijada dy Castos. Știi cumva ce s-a ales de dânsa?

– Se află în paza mea.

– Chiar *așa*? Privirea ei îl cercetă până în străfunduri. Unde?

– Își are odăile sus, în hanul ăsta.

Slujnica răsuflă ușurată; vrăjitoarea îi aruncă o privire triumfătoare și înveselită.

– A treia oară-i cu noroc, murmură vrăjitoarea. Nu ți-am zis eu?

– Orașul ăsta n-are *decât* trei hanuri, îi atrase atenția servitoarea.

– Sunteți, adăugă Ingrey plin de speranță, trimisă de Templu ca să o luați în primire? Și *să mă eliberați* de sarcina asta?

– Nu... chiar, nu. Dar trebuie să o văd.

Ingrey șovăi.

– Dar ce este ea pentru domnia ta? *Sau ce însemni dumneata pentru ea?*

– O veche prietenă, dacă își mai aduce aminte de mine. Sunt cărturăreasa Hallana. Am aflat de nenorocirea ei când vestea despre prinț a ajuns la urechile celor din seminarul meu din Suttleaf. Adică, am aflat despre uciderea lui Boleso și despre cine se presupune că ar fi făptașul și am presupus că fata se află în mare necaz.

Privirea ei pătrunzătoare nu-l slăbi pe Ingrey.

– Am fost siguri că procesiunea va veni pe drumul ăsta, dar m-am temut că va fi nevoie să gonesc din urmă.

Seminarul din Ordinul Mamei de la Suttleaf, aflat la vreo douăzeci și cinci de mile la miazănoapte de așezarea Red Dike, era vestit în acea regiune pentru pregătirea aleasă a medicilor și a altor artizani vindecători – devota care îi cususe scalpul lui Ingrey cu o seară înainte, probabil că acolo învățase meserie. Ingrey ar fi putut bate

în lung și-n lat împrejurimile a trei domenii de conți în căutarea unui vrăjitor templier și nu s-ar fi gândit să caute în Suttleaf. Dar îl găsise ea pe el...

Oare putea simți lupul din el? Un vrăjitor de la Templu îl năpăstuise cu spiritul acelui animal; mai târziu, un preot de la Templu îl ajutase să învețe cum să îl reprime. Ar fi putut femeia asta să fie trimisă – de cine și de ce, Ingrey nici nu vroia să ghicească – să ajute la încătușarea leopardului Ijadei? Așa, de neînțeles, cum era prezența vrăjitoarei aici, părea să nu fie doar o coincidență. Însăși ideea aceasta îl făcu pe Ingrey să i se zbârlească părul pe spinare și ceafă. La urma urmei, Ingrey se gândi că ar fi preferat să fie doar o coincidență.

Trase adânc aer în piept.

– Cred că Domnița Ijada are puțini prieteni în momentul de față. Cred că s-ar bucura de prezența domniei tale. Aș putea să vă conduc până la ea, Prea-Învățato?

Femeia îl gratulă cu o aprobare scurtă din cap.

– Da, rogu-te, Lord Ingrey.

Trecu înaintea femeilor pe coridor și le arătă scările din stânga. În cealalată direcție, slujitorul prefăcut în porc era tot culcat la podea, frecându-și capul de ușă și grohăind.

– Milord, ce să facem cu el? întrebă descurajat tovarășul acestuia.

Ingrey se întoarse ca să contemple scena pentru o clipă.

– Veghează-l. Ai grijă să nu i se întâmple nimic rău până îi trece lecția.

Camaradul aruncă o privire furișă în urma lui Ingrey la vrăjitoarea care se retrăgea și înghiți un nod.

– Da, milord. Ăă... altceva?

– Ai putea să-i dai de mâncare niște terci de tărâțe.

Apucând în sus pe scări ținându-se de balustradă și cu servitoarea pe urmele ei, vrăjitoarea privi scurt înapoi la auzul vorbelor lor, strâmbând din buze. Se legănă în continuare de-a lungul scărilor, iar Ingrey se grăbi să o ajungă din urmă.

Spre marea lui mulțumire, găsi ușa de la salonașul de primire al Domniței Ijada încuiată. Bătu la ușă.

– Cine-i acolo? se auzi vocea ei.

– Ingrey.

Tăcere.

– Ești treaz?

El făcu o grimasă.

– Da. Ai un musafir.

Urmă un moment de perplexitate probabil dincolo de ușă, apoi clichetul cheilor în lacăt și hârșâitul zăvorului tras. Gardiana deschise larg ușa, clipind uimită în vreme ce vrăjitoarea și slujnica ei pășiră înăuntru. Intră și Ingrey.

Domnița Ijada, care ședea în capătul celălalt al încăperii, privi o clipă nedumerită.

– Ijada? făcu vrăjitoarea, cu uluire în glas. Pe cuvântul meu, copilă, cât de înaltă te-ai făcut!

În clipa următoare, chipul Ijadei fu inundat de o asemenea bucurie, cum nu-i mai fusese dat lui Ingrey să-l vadă.

– Hallana! strigă ea și se aruncă înainte.

Cele două femei se luară în brațe, în țipete tipice femeiești de recunoaștere și plăcere. În cele din urmă, Domnița Ijada făcu un pas înapoi cu mâinile pe umerii femeii celei scunde.

– Cum de-ai venit aici?

– Veștile despre nenorocirea ta au ajuns la seminarul Mamei din Suttleaf. Eu predau acolo acum, știi. Și apoi au mai fost și visele, bineînțeles.

– Și cum ai ajuns *acolo* – trebuie să-mi spui tot ce ți s-a întâmplat de când – oh, Lord Ingrey.

Ijada se întoarse înspre el, cu chipul radiind de bucurie.

– *Asta*-i prietena mea despre care îți povesteam. A fost medic misionar la fortul tatălui meu din vestul mlaștinilor, și învățăcel în Ordinul Bastardului de asemenea, urmându-și ambele chemări – învățând descântecele neamului din ținutul mlaștinilor și tămăduindu-le bolile pe care era în stare să le vindece, pentru a-i atrage

la fort și către învățăturile preotului nostru cvinterian. Când era mai tânără, desigur. Iar eu – eu eram cel mai neîndemânatec și ciudat copil care s-a văzut până atunci. Hallana, nici acum nu știu de ce m-ai lăsat să mă țin de coada ta cât era ziulica de lungă, însă te adoram că mă lasai să o fac.

– Ei bine, pe lângă faptul că nu sunt insensibilă la idolatrie – mă pune serios pe gânduri cu privire la zei, zău că da – te făceai destul de utilă. Nu-ți era teamă de mlaștină, de pădure, ori de animale, ori de oamenii mlaștinilor și nici de a te umple de noroi și zgârieturi, sau de a fi dojenită pentru asta.

Ijada hohoti.

– Îmi amintesc și acum cum intrai în dispută cu infatuatul acela de preot pe teme teologice la masa de lemn pe care mâncam – Învățatul Oswin se înfuria așa de tare, că părăsea întotdeauna locul. M-aș fi făcut griji că nu-i tihnea mâncarea, dacă ar fi fost mai în vârstă și mai puțin plin de sine. Bietul slăbănog.

Vrăjitoarea zâmbi cu aer atotcunoscător.

– I-a prins bine. Oswin era cel mai desăvârșit servitor al Tătălui, întotdeauna preocupat până peste poate de a-și da seama de regulile exacte și de a se pune de-a dreapta lor. Sau de a le pune pe acestea de-a stânga lui. Întotdeauna l-am zgândărit când îi pomeneam de treaba asta.

– Oh, dar uită-te la tine – poftim, trebuie să stai jos...

Domnița Ijada și slujnica Hergi își uniră forțele pentru a-i găsi cel mai bun scaun, căptușit cu perne și o îndemnră pe Hallana să se așeze în el. Ea se cufundă în scaun recunoscătoare, scoțând un icnet de ușurare și potrivindu-și pântecele în poală. Slujnica dădu zor să reazeme picioarele stăpână-sii pe un scăunel. Domnița Ijada trase un scaun la masa din fața prietenei sale, iar Ingrey se retrase pe locul de la fereastră, nu la mare distanță în odaia micuță, de unde le putea privi pe amândouă. Gardiana bătu în retragere, precaută și respectuoasă.

– Dubla specializare a dumitale este o combinație foarte puțin obișnuită, Învățato, spuse Ingrey, făcând un semn cu capul înspre împletiturile de pe umărul femeii. Acul cu care fuseseră prinse se slăbise din nou, iar acestea dădeau să o ia la vale de la locul lor.

– Oh, da. Întâmplarea face ca lucrurile să stea în felul ăsta, dacă există întâmplare.

Ridică din umeri mișcând din loc împletiturile; slujnica ei oftă și fără să scoată o vorbă le recuperă și le fixă înapoi.

– Am început ca doftoreasă, ca și mama și bunica mea înainte de mine. Ucenicia mea era aproape pe sfârșite și am început să practic la spitalul de la Templul din Helmharbor. Acolo mi s-a cerut să am grijă de un vrăjitor aflat pe patul de moarte.

Făcu o pauză și îi aruncă o privire vicleană lui Ingrey.

– Ce cunoști dumneata despre felul în care ajung să devină unii vrăjitori ai Templului? Sau vrăjitori iliciți, în general?

El ridică din sprâncene.

– Acel cineva ajunge în posesia unui demon al haosului, care a scăpat cumva din gheara Bastardului în lumea materiei. Vrăjitorul îl primește în sufletul lui – sau al ei, adăugă el grăbit. Și îl hrănește cu substanța sufletului său. În schimb, demonul îi dă din puterile sale. Odată ce capeți un demon devii vrăjitor, tot așa cum te numești călăreț îndată ce devii stăpân pe un cal, sau cel puțin așa am fost eu învățat.

– Foarte corect, dădu Hallana din cap aprobator. Bineînțeles, asta nu înseamnă neapărat că devii și un *bun* călăreț. Asta se învață. Ei bine. Ceea ce e mai puțin știut este faptul că vrăjitorii de la Templu își lasă moștenire uneori demonii Ordinului lor, ca să fie transmiși generațiilor următoare, cu tot ceea ce au învățat ei. Asta pentru că, atunci când un vrăjitor moare, dacă ea – sau el – nu trimite demonul înapoi la zei, acesta va trece în primul lucru din apropiere care ar putea să îl susțină în lumea materiei. Nu e deloc bine să scapi un demon puternic într-un câine vagabond. Nu râde. S-a mai în-

tâmplat. Dar când e făcut *cum trebuie* lucrul ăsta, un demon dresat poate fi îndreptat către succesorul ales fără a-i sfâșia sufletul gazdei în bucăți, atunci când irumpe.

Ijada se aplecă ca să asculte, cu mâinile împreunate strâns, de fascinație.

– Știi, nu m-am gândit niciodată să te întreb cum ai ajuns să fii ceea ce erai. Te-am privit ca pe un dat.

– Aveai zece ani. Toată lumea e un mister la fel de mare la vârsta asta.

Se foi în scaunul ei, nu fără greutate, în mod clar, căutând o poziție mai confortabilă.

– Ordinul Bastardului din Helmharbor îl cultivase pe un anume preot, un tânăr foarte cult, pentru a primi puterile mentorului său. Toate păreau să meargă strună. Bătrânul vrăjitor – pe cuvântul meu, era atât de plăpând la vremea aceea – și-a dat ultima suflare destul de senin, având în vedere situația. Succesorul lui și-a întins mâinile a rugăciune. Numai că imbecilul de demon a sărit direct peste el și apoi în *mine*. Nimeni nu se aștepta la una ca asta și mai puțin ca oricine preotul acela tânăr și semeț. El se făcuse livid. Eu eram zăpăcită. Cum putea eu să-mi practic artele tămăduitoare când eram năpăstuită tocmai cu un demon al haosului? Am încercat pentru o vreme să scap de el – chiar am făcut un pelerinaj la un sfânt vestit pentru a cere putere de la Bastard asupra furiilor Sale rătăcite.

– În Darthaca? se interesă Ingrey.

Ea ridică suspicioasă din sprâncene.

– De unde-ai știut?

– Am presupus pur și simplu.

Nările ei tremurânde îi dădură în vileag părerea ascunsă privind eschiva lui.

– Ei, în fine. Am săvârșit ritualul împreună. Dar zeul nu vroia nici chip să Își ia demonul înapoi!

– Darthaca, confirmă Ingrey posac. Am impresia că am întâlnit și eu odată același individ. Deosebit de inutil.

– Așaa?

Privirea ei deveni sfredelitoare din nou.

– Mă rog. De vreme ce mă pricopsisem cu creatura aia, trebuia să aflu cum să o încalec eu dacă nu vroiam să mă încalece *ea* pe mine, așa că mi-am început din nou ucenicia, de data aceasta în slujba celui de-al cincilea zeu. Am plecat la hotare în timpuri de grele frustrări, gândindu-mă să încerc o viață mai simplă pentru o vreme și să îmi caut încă o dată acel simț al chemării pe care mi-l pierdusem. Oh, Ijada, am regretat atât de mult, mai târziu, să aud de moartea tatălui tău. A fost un om nobil din toate punctele de vedere.

Domnița Ijada îl plecă capul, cu chipul brăzdat de o umbră.

– Fortul nostru nu avea degeaba ziduri înalte. Oameni aprigi, nebuni, un raid imprudent în încercarea de a face apel la rațiune într-un moment când mânia lor dădea în clocot... eu nu văzusem decât latura frumoasă a țării mlaștinilor și bunătatea locuitorilor ei. Dar nu erau decât oameni și ei la urma urmei.

– Ce s-a ales de Doamna, mama ta, după ce a fost el omorât?

– S-a întors înapoi al neamul ei – neamul meu – la miazănoapte de ținutul pădurenilor. După un an, s-a măritat din nou – cu un om al Templului, deși nu un soldat – fratele ei se tot amuza pe seama lucrului ăstuia. Nu l-a iubit pe tatăl meu vitreg așa cum l-a iubit pe tatăl meu, dar el ținea la ea iar era dornică să-i fie bine. Dar a murit... ăă.

Ijada se opri, privi la pântecele Hallanei și își mușcă buza.

– Eu sunt și doftoreasă, îi aminti Hallana. A murit în chinurile facerii?

– La vreo patru zile mai târziu. A făcut febră.

Gardiana, care asculta absorbită, își făcu semnul divin cuprinsă de simpatie, surprinse privirea lui Ingrey ațintită asupra ei și se făcu mică.

– Hm, făcu Hallana. Mă întreb dacă – nu, nu contează. E mult prea târziu. Și...

– Frățiorul meu. El a trăit. Tatăl meu vitreg ține la el ca la ochii din cap. Dar el a fost motivul pentru care tatăl meu cel vitreg s-a recăsătorit atât de curând.

Era pentru prima oară când Ingrey auzea despre Ijada că are frați care sunt în viață. *Nu-mi trecuse prin cap să întreb.*

– Prin urmare te-ai pomenit locuind cu... nimeni din cei la care te-ai fi gândit, spuse Înțeleapta Hallana căzând pe gânduri. Și invers. Erau de treabă cei din familia ta adoptivă?

Ijada ridică din umeri.

– Nu erau răi. Mama mea vitregă se poartă frumos cu fratele meu.

– Și cu câți, ah, ani e mai în vârstă ca tine?

Un zâmbet searbăd trecu pe fața Ijadei.

– Cu trei.

Hallana pufni.

– Așadar când ți-a venit sorocul să pleci, ți-a urat bun rămas din toată inima?

– Păi chiar *a fost* din toată inima. Soția unchiului meu Badgerbank îmi găsise de fapt un loc în slujba Prințesei Fara. Ea îi considera pe cei din familia mea adoptivă oribil de comuni și credea că trebuie să fiu scoasă de acolo înainte să mă învăț cu condiția de om de rând.

Pufnetul Hallanei fu și mai caustic de data aceasta. Nici proteasa cărturărească, își dădu seama Ingrey, nu se prezentase sub vreun titlu nobiliar.

– Dar Hallana, continuă Ijada, doftoreasă sau nu, eu tot nu pricep cum de poți purta în tine, fără să fii în pericol, un demon și un prunc în același timp. Credeam că demonii sunt groazbic de primejdioși într-o astfel de stare.

– Chiar sunt, făcu o grimasă Hallana. Dezordinea curge în mod firesc din demoni; ăsta e însuși izvorul puterii lor în lumea materiei. Conceperea unui copil, în care materia crează un suflet cu totul nou, este cea mai înaltă și mai complexă formă de ordine cunoscută, în afară de zeii înșiși. Date fiind lucrurile care pot lua o turnură negativă în decursul unei sarcini, chiar și în lipsa

unui demon, separarea celor doi devine destul de imperioasă. Și dificilă. Dificultatea este motivul pentru care unii preoți descurajează femeile taumaturgi să devină mame sau pe femei în general în a căuta acea putere până la adânci bătrâneți. Ei bine, unele din ele nu sunt decât niște nebune, pline de ele însele, dar asta-i altă poveste. Toate-s bune să știi, numai că eu n-am văzut niciun motiv să-mi opresc viața-n loc de dragul teoriilor altora. Riscurile mele nu sunt mai mari – sau diferite – de ale oricăror alte femei, dacă iscusința mea e pe măsură. Oh, în afară de primejdia ca demonul să intre în trupul pruncului în timpul durerilor facerii. Copiii obișnuiți sunt și aceia destul de demonici oricum! Secretul siguranței se dovedește a fi, ah... cum să spun eu? O *exalație* a excesului de haos. Revărsând puțin câte puțin haos neîncetat, îmi țin demonul supus și copilul în siguranță.

Un zâmbet drăgăstos de mamă îi aprinse privirea.

– Din nefericire, e un pic cam greu pentru toată lumea *din jurul meu* în aceste luni. Am o mică sihăstrie la marginea terenului seminarului în care mă duc.

– Oh. Dar nu-i prea mare singurătatea?

– Ba deloc. Dragul meu soț îmi aduce cei doi copii mai mari să mă viziteze în fiecare zi. Iar în unele seri, vine și fără copii. Abia mai am și eu timp să mai recuperez din lecturi și studiu – și asta îl face să fie cel mai grozav refugiu e care mi l-am putut imagina vreodată. Aș fi chiar tentată să mai repet experiența asta, dar mă gândesc că o duzină de copii ar fi o greșeală. Și în orice caz, bărbatul meu ar trage linie cum mult înainte să se ajungă acolo.

Slujnica Hergi, care se făcuse mică și tăcuse mâlc la picioarele stăpânei sale, chicoti într-un fel care numai sluganic nu era.

– Să știi că nu e diferit de genul acela de auto-disciplină introspectivă pe care orice vrăjitor de Templu ar trebui să o respecte. Făcând uz de dezordinea pură, fără a încerca vreodată să revărs tumultul naturii acesteia, decât pentru o cauză bună... cu calm, cu precauție, fără să cedez ispitei de a o lua pe drumul cel scurt. Asta a fost salvarea chemării mele – atunci când un anume

logician strălucit mi-a atras atenția că prin chirurgie distrugem ca să vindecăm. Și mi-am dat seama cum să mă folosesc în mod corect de puterile care mi-au fost hărăzite, așa cum inima mea o dorea. Din prea plinul acelei bucurii, l-am luat de soț.

Ijada izbucni în râs.

– Mă bucur așa de mult pentru tine! Meriți să ți se întâmple numai lucruri bune.

– Ah, cât despre ceea ce merităm fiecare, numai Tatăl știe, în dreapta judecată a dreptății Sale.

Chipul vrăjitoarei deveni solemn iarăși.

– Și, spune-mi, draga mea, ce ți s-a întâmplat de fapt în castelul ăla sumbru?

Capitolul 5

Râsul Ijadei se stinse dintr-o dată. Ingrey se ridică în liniște și o trimise pe gardiană să aducă mâncarea, pe care el uitase să o mai comande, sporind numărul porțiilor. Asta o și îndepărtă de la discuții pe femeie, care stătea numai ochi și urechi. Păru dezamăgită, dar nu îndrăzni să nu se supună.

Ingrey se așeză din nou pe scaunul lui în tăcere, astfel încât să nu o distragă pe Ijada de la confesiunea șovăielnică pe care i-o făcea prietenei ei. Prietenă care în mod evident, cel puțin după mintea lui Ingrey, se afla aici din motive mai subtile decât o simplă relație de prietenie.

Era atent să remarce eventuale discrepanțe, însă povestea pe care Ijada i-o spuse Învățatei Hallana era aproape în întregime ceea ce îi spusese – până la urmă – lui Ingrey, cu toate că de data aceasta, cu toate secvențele în ordine, fără să uite nimic. Doar că Hallanei îi dezvălui mult mai mult din temerile care o înăbușeau. Expresia de pe chipul Hallanei deveni încordată, aproape pietrificată în timpul povestirii Ijadei despre visele ei cu leopardul. Ijada își depănă firul povestirii până la căderea aceea în râu care era cât pe ce să-i fie fatală, deunăzi, după care șovăi, aruncându-i o privire lui Ingrey.

– Cred că partea următoare ar trebui să ți-o relateze Lord Ingrey.

Ingrey tresări din locul în care se ședea, roșind. Pentru o clipă, i se păru că ceața aceea roșiatică îi învălui privirea din nou, iar mâna i se strânse convulsiv pe marginea pervazului pe care stătea. Își dădu seama, cu

neplăcere că devenise iarăși neatent, având o bănuială vagă că vrăjitoarea putea să se apere atât pe ea însăși, cât și pe Ijada. Cu toate astea, vrăjitorii nu erau imuni la oțelul săbiilor, nu atâta vreme cât metalul intra în contact cu ei. Își permisese să rămână singur în prezența femeilor fiind încă înarmat. Iar acum, cele mai groaznice secrete ale sale erau pe cale să fie scoase la iveală...

Tânti pe neașteptate vorbele:

– Am încercat să o înec. Am mai încercat în alte trei dăți să o omor, din câte știu eu. Jur că nu asta vreau. Ea crede că-i un fel de farmec sau de făcătură.

Vrăjitoarea își umflă buzele și scoase un oftat prelung, căzând pe gânduri. Apoi se rezemă de speteaza scaunului și închise ochii, cu figura neclintită. Când îi deschise iar, expresia ei era una enigmatică.

– Nu ți-a făcut niciun vrăjitor farmece în ultima vreme. Nu porți în dumneata nicio legătură de sprijin – nu izvorăsc din ființa dumitale niciun soi de ițe spirituale. Nu zace nicio stihie de la al cincilea zeu în sufletul dumitale. Dar altceva tot e acolo. Pare a fi foarte întunecat.

El își feri privirea.

– Știu. E lupul meu.

– Dacă ăla e sufletul unui lup, eu mi-s regina din Darthaca.

– Întotdeauna a fost un lup ciudat. Dar e supus!

– Hm. Îmi dai voie să te ating?

– Nu știu dacă nu sunt... periculos.

Ea ridică din sprâncene; îl măsură cu privirea, iar el conștientiză cu acuitate faptul că era plin de mizeria adunată de pe drum iar țepii din barbă îi crescuseră sălbatic ca unui tâlhar.

– Cred că n-am să te contrazic în privința asta. Ijada, tu ce vezi la el?

– Eu nu *văd* nimic, răspunse ea tristă. E ca și cum leopardul l-ar adulmeca și parcă observ... miros? În orice caz, toate senzațiile astea necunoscute le trăiesc abia acum. E mai întâi acea creatură-lup întunecată, înțelegi tu – cel puțin are are un *iz* de putred, ca mucegaiul unei

frunze vechi și cenușa unui foc de tabără și tenebrele pădurii – și mai e un al treilea lucru. Care șoptește împrejurul lui ca un foșnet. Are cea mai ciudată miasmă. Înțepătoare.

Hallana clătină din cap înainte și înapoi.

– Îi văd sufletul cu ochiul meu lăuntric. Văd chestia aceea întunecată. Dar nu văd și nici nu o aud pe cea de a treia. Nu-i de la Bastard oricum, și nici nu face parte din lumea spiritului pe care o cârmuiesc zeii. Cu toate astea, sufletul lui e ciudat de contorsionat. Ca o sticlă limpede pe care nu o poți vedea cu ochiul liber, dar pe care ai putea-o atinge cu degetele. Trebuie să încerc o atingere mai în profunzime.

– N-o face! strigă Ingrey panicat.

– Doamnă, chiar trebuie...? îngăimă slujnica, cu fața schimonosită de îngrijorare. Acum?

Buzele Hallanei se mișcară, rostind pesemne, *Dratsab, dratsab, dratsab*. Să ne gândim.

Se auzi un ciocănit la ușă, gardiana se întorsese, încadrată de doi servitori de la han cu tăvi și împreună cu bărbatul pe care Hallana îl numise Bernan, care tăbârcea un cufăr imens. Era un individ vânos, între două vârste, cu un ochi ager; vesta lui din piele verde era împroșcată de pete de arsură veche, ca a unui fierar. Adulmecă încântat mireasma din odaie, în vreme ce tăvile cu mâncare treceau pe lângă el. Aromele îmbietoare de carne de vită în sos de oțet și ceapă care se prelingeau de sub capacele din lut, îi amintiră cu putere lui Ingrey că era și hămesit și frânt de oboseală.

Hallana se lumină la față.

– Cu atât mai bine, haideți să mâncăm mai întâi și-apoi să mai vedem ce-i de făcut.

Servitorii de la han așezară masa în salonaș, dar mai apoi vrăjitoarea îi mătrăși, spunând că prefera să fie servită de oamenii săi de încredere. Îi șopti deoparte lui Ingrey:

– Adevăru-i că mă mânjesc așa de tare în ultima vreme că nu îndrăznesc să mănânc în public.

Foarte atent, Ingrey trimise și gardiana jos să ia masa în sala cea mare și să mai zăbovească acolo până ce va fi fost nevoie de ea. Femeia aruncă o privire curioasă în urmă în vreme ce se retrăgea mai de voie mai de nevoie.

Servitorul Bernan o înștiință pe Hallana cu privire la caii care fuseseră adăpostiți în siguranță la grajdurile templului din partea locului, la roata de căruță care fusese dreasă, la arajamentele făcute ca ea să se poată odihni peste noapte la o anumită doftoreasă a Mamei din Red Dike, care fusese evident elevă la Suttleaf. Ingrey se pomeni, fără să-și fi propus nimic de genul ăsta, că se alătură celor două femei ca să mănânce la măsuța cea joasă. Servitorul se înfățișă cu vasul pentru spălat pe mâini, iar preoteasa cu dublă vocație intonă o binecuvântare în grabă.

Hergi scutură un ștergar de mărimea unei fețe de masă, înfășurându-l în jurul stăpânei sale și o ajută să se servească, prinzând cu dexteritate pahare care se răsturnau, ulcioare care alunecau, fierturi care se scurgeau, de multe ori înainte ca acestea să se împrăștie, dar câteodată fără succes.

– Sfârșiți-vă de băut vinul, le recomandă vrăjitoarea. O să se oțetească în jumătate de oră. Ar trebui să-mi iau tălpășița înainte ca hangiul să descopere ce necaz o să pățească cu berea. Oricum, nici cuibarele lui de pureci, păduchi și ploșnițe n-or să mai rămână vii în urma mea, așa că sper că e un târg bun. Dacă mai zăbovesc mult pe-aici va trebui să mă apuc și de șoricei, bieții de ei.

Domnița Ijada părea la fel de flămândă ca și Ingrey, iar conversația se stinse pentru o vreme. O redeschise Hallana cu o întrebare abruptă despre originea ordaliei lui Ingrey cu lupul. În ciuda foamei pe care-o simțea, lui i se strânse stomacul, dar bolborosi până la urmă o explicație chiar mai completă decât confidența pe care i-o făcuse Ijadei, în măsura în care își mai putea aminti evenimentele acelea confuze de demult. Cele două femei ascultară fascinate. Ingrey își dădu seama neliniștit că Bernan, care își luase porția și se așezase pe cufărul său din lemn, și Hergi, care fura câte o îmbucătură din

picioare fiind nevoită să curețe după stăpâna ei, ascultau și ei. Dar cu siguranță că servitorii unei vrăjitoare de la Templu erau dintre cei mai discreți.

– Tatăl dumitale mai avusese vreun interes înainte față de magia animalelor a strămoșilor noștri Pădureni? se interesă Hallana, după ce el sfârși de descris ritualul.

– Niciunul, din câte știu eu, spuse Ingrey. Totul s-a întâmplat foarte brusc.

– De ce să încerce în asemenea lucru *atunci*? întrebă Ijada.

Ingrey ridică din umeri.

– Toți cei care știau ori au murit ori au fugit. Nu mai era nimeni care să dea socoteală la momentul în care mi-am revenit și-am fost în stare să întreb.

Se crispă la amintirea acelor săptămâni negre, tulburătoare. Era mai bine ca unele lucruri să fie îngropate în uitare.

Hallana mestecă, înghiți și apoi întrebă.

– Cum ai ajuns să înveți să-ți domini lupul?

Asta era unul din acele lucruri. Ingrey își masă ceafa încordată, fără să se simtă câtuși de puțin ușurat.

– Nimeni de la pârâul Mestecănișului nu-și amintea ca legea veche dată de Audar, potrivit căreia cei pângăriți de spiritele unor animale trebuiau arși de vii, să fi fost dusă la îndeplinire vreodată. Protul de la noi, care mă știa de o viață, își dădu silința ca legea asta să nu fie invocată. După cum s-a dovedit, trimisul Templului care a cercetat cazul, a hotărât că de vreme ce crima nu era fapta mea, ci îmi fusese impusă de persoane a căror autoritate eram obligat să o respect, ar fi fost ca și cum i se tăia mâna unui om pentru că *fusese* jefuit. Așa că am fost în mod oficial absolvit de vină, viața mi-a fost cruțată.

Ijada își ridică privirea atentă la acele ce constituiau un precedent pentru cazul ei, dădu să spună ceva, dar nu făcu decât să scuture din cap.

Ingrey îi făcu un semn de aprobare și continuă:

– Cu toate astea, nu puteam fi lăsat să umblu în voia mea. Câteodată eram lucid, dar alteori... nu-mi amintesc

prea bine ce se-ntâmpla alteori. Așa că preotul nostru se apucă să mă trateze.

– Cum? întrebă vrăjitoarea.

– Prin rugăciune la început, desigur. Apoi, prin ritualuri, din cele vechi pe care le mai putea găsi. Pe unele cred că le născocea din fărâme. Niciunul nu funcționa. Apoi încercă cu predici, mustrări și dojane; făceau cu rândul el și acoliții lui zile de-a rândul. Asta a fost partea cel mai greu de suportat. Apoi am încercat să îl exorcizăm cu forța.

– Am încercat? ridică o sprânceană Hallana.

– Nu s-a... întâmplat *împotriva* voinței mele. Ajunsesem disperat la vremea aceea.

– Mm. Da, aș putea...

Hallana strânse din buze o clipă îndelungată, apoi spuse:

– Sub ce formă au fost aceste protecții față de fiară?

– Am încercat absolut orice ne-a trecut prin minte care nu m-ar fi mutilat de-a dreptul. Înfometare, bătăi, foc și amenințări cu focul, apă. Nu am reușit să scot lupul din mine, dar cel puțin am învățat să-mi câștig supremația asupra lui, iar perioadele mele de confuzie s-au scurtat.

– În condițiile astea, îmi închipui că ai învățat destul de repede.

El îi aruncă o privire defensivă la auzul tonului ei sec.

– Era clar că mergea. Oricum, mai bine să fiu vârât sub Pârâul Mestecănișului până simțeam că-mi plesnesc plămânii decât să mai ascult predici zi și noapte. Preotul nostru a avut grijă ca toată lumea să rămână neclintită la datorie, deși era greu. Era ultimul lucru pe care putea să-l facă pentru tatăl meu, pe care îl dezamăgise.

Ingrey luă o înghițitură de vin.

– După câteva luni s-a decis că mă însănătoșisem îndeajuns încât să mi se dea voie să ies. Castelul Crângul de Mesteceni fusese ocupat de unchiul meu deja. Am fost trimis într-un pelerinaj, în speranța că voi putea găsi o tămăduire definitivă. Am fost destul de bucuros să plec; deși pe măsură ce speranța s-a mistuit, iar eu am devenit om în toată firea, lepădându-mă de paznicii mei, căutarea

mea s-a transformat într-o simplă hoinăreală. Când am rămas fără bani, obișnuiam să accept orice slujbă ciudată ce mi se ivea.

Orice lucru i se părea mai bun decât să își îndrepte pașii din nou către casă. Și apoi... într-o bună zi, nu i s-a mai părut așa.

– L-am cunoscut pe Lord Hetwar când eram într-o misiune de solie la Regele Darthacăi.

Nu consideră că avea vreo relevanță să mai povestească toate mașinațiile lui disperate de a accede la Maestrul Pecetlar.

– Era curios să știe cum de cineva din neamul Pădurenilor se afla în slujba unor străini departe de casă, așa că i-am spus povestea mea. Nu a fost descurajat de lupul meu și mi-a dat un loc în garda sa prin care să-mi croiesc drum înapoi în propria mea patrie. M-am făcut util în timpul unor incidente de pe drum, iar el a fost încântat să-mi ofere un post permanent. Mai apoi am devenit important în casa lui.

Ingrey strânse din buze cu mândrie.

– Pe merit.

Își concentră atenția asupra fripturii sale picante, înmuind în ceea ce mai rămăsese din sosul condimentat cu ghimbir, cu pâinea gustoasă a casei. Ijada se oprise din mâncat de ceva vreme și ședea adânc cufundată în gânduri, plimbându-și degetul pe buza pocalului său de vin care acum era gol. Când își ridică privirea și-l surprinse uitându-se la ea, schiță un zâmbet plăpând. Hallana respinse cu un gest încercarea servitoarei sale de a o mai îndopa cu încă o tartă cu mere, iar Hergi rulă șervetul pătat și îl dosi.

Vrăjitoarea îi aruncă o privire lui Ingrey.

– Te simți mai bine acum?

– Da, recunoscu el fără prea multă tragere de inimă.

– Ai cumva vreo idee cine ți-ar fi putut pune căpăstrul ăsta pe cap?

– Nu. Mi-e greu să mă gândesc la asta. Mai că mă supără mai tare nu nu pot să-l simt, atunci când nu mă

apucă crizele. Încep să mă îndoiesc de orice gândesc. E ca și cum m-aș sili să văd ce e în spatele ochilor mei.

Șovăi, încercând să-și stăpânească iritarea.

– Poți să mă scapi de asta, Învățato?

Ea oftă nesigură, în vreme ce servitorul, din spatele ei, făcu un gest rapid de împotrivire înspre Ingrey, iar Hergi protestă cu un chițăit.

– Singurul lucru pe care l-aș putea face cu siguranță acum, spuse Hallana, ar fi să-ți provoc și mai mult haos în suflet. Dacă încercarea mea ar sfărâma sau distruge puterea pe care chestia asta ciudată pe care Ijada o simte în dumneata, asta nu știu. N-aș îndrăzni să încerc ceva mai complex. Dacă n-aș fi grea, aș putea să încerc – în fine, nu are importanță. Da, da, te văd Bernan, te rog abține-te, adăugă ea către servitorul care se agita. Dacă nu las să-mi scape o doză de haos asupra lui Lord Ingrey, aici de față, va trebui să omor niște șoareci, iar mie *îmi plac* șoarecii.

Ingrey își trecu mâna peste chipul ostenit.

– Eu sunt dispus să te las să încerci, dar... legați-mă fedeleș mai întâi.

Ea ridică mirată din sprâncene.

– Crezi că-i nevoie?

– E prudent.

Servitoruii vrăjitoarei, cel puțin, se arătară în favoarea oricărei forme de prudență. În timp ce Ingrey își sprijini sabia și cuțitul de la cingătoare de peretele de lângă ușă, Bernan desfăcu ceea ce se dovedi o cutie cu scule de toate soiurile și scotoci înăuntru, scoțând câteva lungimi dintr-un lanț zdravăn. Cu aprobarea lui Ingrey, potrivi câteva zale strâns în jurul gleznelor acestuia, peste cizme, și le fixă mai bine cu o scoabă metalică pe care o strânse. Ingrey își încrucișă mâinile la încheieturi și îndură o procedură asemănătoare și aici, apoi verifică ambele legături, zvârcolindu-se și încordându-se. Părea destul de trainice. Apoi se așeză pe dușumea, cu spatele la locul de la fereastră și îl puse pe Bernan să îi lege lanțul de la încheieturile mâinilor de cel de la glezne. Se simți ca un idiot, stând încovoiat cu genunchii la urechi. Cei

care asistau la scena asta părură uluiți, însă nimeni nu obiectă.

Învățata Hallana se aburcă de pe locul ei și se apropie cu un mers legănat de el. Ijada stătea neliniștită de-a dreapta ei, iar Hergi de cealaltă parte. Hallana își suflecă iute mânecile și își împleti degetele, întinzându-și mâinile cu un ușor pârâit al încheieturilor.

– Foarte bine, spuse ea, pe un ton vioi ca un doftor pus pe treabă ce era, cu atât mai sinistru din pricina veseliei. Spune-mi dacă doare...

Își așeză o palmă călduță pe fruntea lui Ingrey.

Senzația căldurii care curgea din atingerea ei fu plăcută timp de câteva clipe, iar el își sprijini fruntea în mâna ei. Dar apoi deveni neplăcut de fierbinte. O ceață tulburătoare i se așternu peste ochi. Dintr-o dată, clocotul acela începu să mugească precum cuptorul unui fierar în mintea lui și începu să vadă dublu. Cea de a doua imagine se desprinse de prima: se contorsionă, se transformă.

Încă mai era în stare să-și dea seama în ce loc se afla. Dar la fel de prezent era și un alt *loc*. Acolo...

Acolo, stătea dezbrăcat. Deasupra inimii lui, pielea lui palidă prinse a se strânge, apoi se umflă. Plesni. Din rană, se ivi o viță, ba nu, o venă, care începu să se încolăcească și să se răsucească în jurul lui, urcând. Simți o a doua împunsătură explodându-i din frunte și văzu vâna aceea coborând răsucită la vale de acolo, orbit de apropierea acesteia. O alta îi răsări din buric și alta din bărbăție. Vârfurile lui lor mișcătoare murmurau și picurau sânge. Limba, și ea, i se transformă, ieșindu-i afară din gură, prefăcându-i-se într-un canal ce pulsa.

În odaia reală, trupul lui începu să se zvârcolească și smucească lanțurile. Din ce în ce mai tare. Dădu ochii pe jumătate peste cap, dar cu toate astea încă o mai putea vedea pe Învățata Hallana sprijinită de el – femeia tresări speriată înapoi când el deschise gura urlând. Dar între mâinile ei luminoase, desfăcute, mai mugea un foc violet, absorbit în vârtejuri de gura lui oribil căscată.

Tentaculul prelung care îi creștea din limbă plesni și zvâcni agonic, șopotul său nedeslușit devenind un șuie-

rat, însă păru să mistuie arșița. Celelalte patru, oglindind freamătul acestuia, continuau să murmure și să se îngroașe, împroșcându-l cu sânge. Mirosul metalic încins și senzația de jilav pe care i-o dădeau, îl ametiră. Trupul lui material prinse puteri și se arcui cu o forță care aproape îi sfărâmă oasele, făcând sforțări să rupă lanțurile. Părul i se zbârli, organele sexuale se umflară, devenind țepene. Căzu pe o parte, cuprins de convulsii, începu să se rostogolească și să se legene prin încăpere înspre peretele unde era sprijinită sabia.

Ijada căzuse în genunchi, cu gura deschisă și ochii larg căscați. În cea de a doua realitate, apăru femeia leopard...

Blana ei unduia ca mătasea peste mușchii încordați, ghearele îi erau cioplite în fildeș; ochii săi strălucitori ca de ambră aruncau fulgere aurii. Se aruncă asupra venelor răsucite cu toată forța, ca o pisică asupra unei încâlceli de corzi, lovind cu labele, apoi agățând cu ghearele, apoi trăgând de lucrurile acelea șuierătoare ca să le muște cu dinții săi imenși. Vinele plesneau ca niște bice din acid, lăsând arsuri negre peste veșmântul elegant, pătat, iar femela leopard mârâi, un sunet greu care făcu văzduhul să vibreze, care stârni reverberații până în străfundul inimii lui Ingrey. De undeva din lăuntrul lui, se ridică un răget ca un răspuns.

Falca începu să i se lungească...

– *Nu. Nu! Te reneg, lup dinăuntru!*

Mușcă, scrâșni din dinți. Se lupta cu lupul, se lupta cu tentaculele, se lupta cu propriul său trup, se lupta cu propria sa minte, se legăna tot mai aproape de sabia sa. *Luptă-te! Ucide... ceva... totul...*

Lanțul întins se răsuci, o verigă de fier plesni asemeni unui bețigaș. Mâinile și gleznele încă îi mai erau legate, însă și le eliberase unele de altele. Își îndreptă trupul, și-acum putea să se zvârcolească și să rostogolească, să se arcuiască și să se întoarcă. Sabia era foarte aproape. Pașii cuiva înspăimântat tropoteau în jurul lui.

Mâinile lui adevărate erau la fel de alunecoase, mânjite de sânge adevărat, la fel cum era și al doilea corp al

său acum, scăldat în fluidul acela roșu ciudat care se revărsa din el, pe el. Pur și simplu îngrozit de asta, începu să simtă verigile lanțului alunecându-i de pe încheieturile sângerânde, peste mâinile pe care și le smucea. Își eliberă mâna dreaptă, se întinse după sabie... cu siguranță că nimeni n-avea să plece din încăperea asta în viață. Poate că nici măcar el. Avea să-i ia capul mai întâi servitorului ăluia plângăreț, dintr-o singură lovitură. Apoi urma să se întoarcă asupra femeii care țipa. Ijada era deja în genunchi ca victima unui călău, cu chipul acoperit de șuvițele de păr care-i cădeau în față. Lama șuierătoare a săbiei, apoi gravida... în mintea lui se sfii, refuză.

Apoi urlă împotrivindu-se, atât de înfiorător încât sufletul i se răsfrânse dinăuntru în afară și se preschimbă, acceptând ceea ce simțea în străfunduri. *Ajută-i, salveaz-o, sprijină-mă, lup dinăuntru! Alungă-mi, alungă...*

Falca i se mărea, dinții i se prefăceau în cuțite ascuțite și albe. Începu să muște și să sfâșie venele, mârâind și scuturând din cap, așa cum scutură un lup trupul unui iepure ca să-i fărâme șira spinării. Sângele firbinte țâșni în gura lui, iar el simți durerea propriilor mușcături. Apucă strâns, sfâșie. Smulse vițele acelea din propriu-i trup, apucându-le de rădăcinile însângerate. Acum nu mai erau în el, ci dinaintea lui, zvârcolindu-se ca un soi de creatură malefică din mare, scoasă la aerul care o ucidea. O lovi cu picioarele dezgolite, cu gheare.

Femela leopard făcu un salt neașteptat, lovi și rostogoli pe toată dușumeaua lucrul acela roșu care scotea sunete stridente. N-avea să mai trăiască mult. Murea.

Apoi se topi.

Cea de a doua viziune dispăru, sau se alătură din nou celei dintâi, contopindu-se una în alta, femela leopard se făcu una cu Ijada, iar botul lui de lup – unde era?

Trupul i se împuțina. Zăcea culcat pe spate, aproape de ușă, cu gleznele legate încă și mâinile însângerate, libere. Bernan stătea deasupra lui, privindu-l, cu fața albă ca hârtia de pergament, strângând în mâinile încleștate și tremurânde o rangă de fier scurtă.

Se așternu o clipă de tăcere.

– Bun, se auzi vocea vioaie dar încordată a Hallanei. Eu zic să nu mai facem *una ca asta*...

Un ropot de pași răsună de pe coridor, dincolo de ușă. O bătaie insistentă în ușă; era soldatul lui Ingrey care striga alarmat:

– Hei! Sunteți bine? Lord Ingrey?

Apoi se auzi glasul înspăimântat al paznicei:

– Oare *el* să fi fost cel care urla în halul ăla? Oh, mai repede, sparge ușa!

Apoi vocea unui al treilea om:

– Dacă îmi spargeți ușa, o s-o plătiți! Hei, voi de-acolo! Deschideți!

Ingrey își descleștă falca, aceea obișnuită, de om, nu botul de lup, și strigă răgușit:

– Sunt bine!

Hallana stătea cu picioarele depărtate, respirând greu, holbându-se la el cu ochii mari.

– Da, strigă ea. Lord Ingrey... s-a împiedicat și a răsturnat masa. E cam dezordine aici în clipa asta. O să ne-ngrijim noi de asta. Nu vă faceți griji.

– Nu prea păreți a fi în regulă.

Ingrey înghiți, tuși ca să își curețe gâtlejul plin de sânge și își drese glasul.

– O să cobor în sala de mese imediat. Servitorii preotesei vor pune... lucrurile în ordine. Plecați.

– O să-i îngrijim rănile, mai spuse Hallana.

Urmă o clipă de tăcere încurcată, o contradicție nedeslușită: apoi zgomotul pașilor care se retrăgeau.

Toată lumea din odaie păru să răsufle ușurată, mai puțin Bernan care încă își mai flutura amenințător ranga. Ingrey se culcă fără vlagă înapoi pe dușumele, simțindu-se ca și cum toate ciolanele îi erau chisăliță. Îi venea rău. După o clipă ridică mâinile. Lanțurile îi zăngăniră grele atârnate de încheietura mâinii stângi, cea dreaptă, unsă cu sânge, era liberă. Se uita uluit la ea, neputând să înțeleagă ce era cu pielea sfâșiată și durerea aceea sfredelitoare. După șiroitul neplăcut pe care-l simțea prin

păr, zvârcolirile lui furioase făcuseră să-i plesnească și câteva din noile suturi.

În ritmul ăsta n-o să mai apuc să ajung viu la Easthome, fie că Domnița Ijada o să moară înaintea mea sau nu.

Ijada... Se răsuci, cuprins de o înfrijorare înfrigurată. Bernan făcu un zgomot de amenințare, înălțându-și ranga. Ijada era tot în genunchi, la un pas-doi de el, cu chipul foarte palid și ochii mari și întunecați.

– Nu, Bernan! spuse ea. E bine acum. S-a dus.

– Am mai văzut oameni bolnavi de epilepsie, spuse Hallana pe un ton distant. Asta nu cu siguranță că n-a fost același lucru.

Se aventură mai aproape de Ingrey și se plimbă în jurul lui, privind în jos la el cercetătoare, peste pântecele ei proeminent.

Cu un ochi la rangă, Ingrey se întoarse încetișor și cu grijă pe o parte ca să se uite mai bine la Ijada. Mișcarea aceea făcu să i se învârtă camera cu el, și scoase un mormăit ce semăna mai degrabă cu un scâncet, sau poate cu un smiorcăit. Ijada nu se grăbi nici ea să se ridice în picioare. Stătea înmuiată pe podea, sprijinindu-se în mâini, îi surprinse privirea, trase aer în piept și făcu o sforțare ridicându-se.

– N-am nimic, spuse ea, deși nu întrebase nimeni nimic.

Toate privirile erau îndreptate asupra lui Ingrey care se dăduse în spectacol mult mai mult.

Hallana întoarse capul înspre ea:

– Cu tine ce s-a întâmplat?

– Am căzut în genunchi, în odaia asta, dar în același timp, m-am pomenit dintr-o dată și în pielea leopardului. În învelișul spiritual al leopardului – nu îl confund cu trupul animalului. Dar, oh, ce puternic era! Măreț. Simțurile-mi erau extrem de ascuțite. Eram în stare să văd! Dar eram amuțită – ba nu, mai mult decât amuțită! Fără grai. Ne aflam într-un spațiu mai mare, sau în alt spațiu – era atât de mare cât era nevoie, în orice caz. Tu – privirea ei alunecă înspre Ingrey – erai în acel loc în fața

mea. Din trupul tău răsăreau niște orori sângerii. Părea să fie parte din tine, dar cu toate astea, te atacau. M-am azvârlit asupra lor și-am încercat să le trag cu dinții de pe tine. Mi-au pârjolit fălcile. Apoi ai început să te trasnformi într-un lup, sau într-un om pe jumătate lup, un amestec straniu – de parcă trupul tău nu se putea hotărî. Ți-a crescut un cap de lup, cel puțin, și-ai început să sfâșii și tu grozăviile alea roșii.

Îl privi dintr-o parte, cuprinsă din nou de fascinație.

Ingrey se gândi, dar nu îndrăzni să întrebe, dacă nu cumva își închipuise pentru el și-o cârpă care să îi acopere rușinea.

Surescitarea aceea sălbatică a stării sale de turbare abia acum începea să-i treacă, amorțită de năuceală și durere.

– După ce-am smuls de pe tine lucrurile acelea care ardeau și se încleștau, am observat că nu erau așa de multe, căci formau un tot. Pentru o clipă arăta ca un ghem de șerpi ce se împerecheau, stârniți de sub o grindă primăvara. Apoi s-a făcut liniște și-au dispărut, iar eu m-am pomenit din nou aici. *În trupul ăsta.*

Își ridică o mână cu degete prelungi în dreptul ochilor ca și cum s-ar fi așteptat să vadă pernițe și gheare.

– Dacă asta e pe-aproape cu ceea ce trăiau Străvechii Pădureni... cred că încep să pricep de ce și-o doreau. Mai puțin partea cu chestiile alea sângerânde. Dar chiar și-așa... tot am *învins.*

Pupilele ei dilatate trădau nu doar groaza, se gândi Ingrey, ci și o stare de euforie imensă, uluită. O mai întrebă pe Hallana:

– Mi-ai *văzut* leopardul? Lucrurile acelea sângerânde, capul de lup?

– Nu, pufni Hallana înciudată. Spiritele voastre erau foarte tulburate, dar nu prea aveam nevoie de clar-viziune ca să îmi dau seama de *asta.* Crezi că te-ai mai putea întoarce în locul acela unde erai? De bună voie?

Ingrey se porni să scuture din cap, descoperi că își simțea creierul de parcă i se desprinsese și murmură:

– Nu!

– Nu sunt sigură, spuse Ijada. Leopardul m-a dus acolo – nu m-am dus eu de bună voie. Și nu era tocmai un *alt* loc. Noi ne aflam tot aici.

Expresia Hallanei deveni și mai concentrată, dacă era posibil.

– Ai simțit prezența vreunui zeu, în spațiul acela?

– Nu, răspunse Ijada. Niciuna. Într-o vreme n-aș fi știut cu siguranță asta, dar după visele cu leopardul... nu. Aș fi știut, dacă *El* s-ar fi întors.

În ciuda tulburării ei, un zâmbet îi îndulci buzele. Zâmbetul nu-i era adresat lui, își dădu seama Ingrey. Și totuși încă îl mai făcea să vrea să se târască înspre ea. De-acuma, *asta* era nebunie curată.

Hallana își întinse umerii, lucru care avu un efect alarmant, date fiind dimensiunile actuale ale pântecelui ei, și se crispă.

– Bernan, ajută-l pe Lord Ingrey să se ridice. Scoate-i piroanele alea.

– Sunteți sigură, Prea-Învățato? întrebă servitorul îndoielnic.

Privirea lui scăpără înspre sabia lui Ingrey, care zăcea acum în colțul odăii; după câte se părea, o împinsese cu piciorul ca Ingrey, în furia lui, să nu poată ajunge la ea, în timp ce el se târa de-a bușilea și se pregătea să lovească cu ranga lui.

– Lord Ingrey, dumneata ce crezi? Ai avut perfectă dreptate mai înainte.

– Nu cred... că *pot* să mă mișc.

Dușumeaua din stejar era tare și rece, dar după ce încercase să clatine din cap, Ingrey părea să prefere să rămână culcat decât să se ridice.

Fu obligat să se ridice în picioare în ciuda voinței lui, târât și așezat în scaunul rămas gol al preotesei de lângă cei doi servitori. Bernan desfăcu piroanele cu bătăi de ciocan, iar Hergi, bombănind într-una, adună un lighean cu apă proaspătă, săpun, ștergare și cutia aceea din piele care se dovedi a fi o trusă cu instrumente medicale și provizii pe care le adusese cu ea. Se apucă să-i oblojească rănile lui Ingrey, atât cele vechi cât și cele noi, sub ochiul

preotesei, iar Ingrey își dădu seama într-un târziu că *bineînțeles* vrăjitoarea nu putea călători fără moașa ei personală, în starea în care se afla. Se întrebă dacă Hergi era măritată cu fierarul, dacă asta o fi fost vocația cea adevărată a lui Bernan.

Ijada se ridică și ea și se duse nu mai departe de locul ei și privi de acolo la Hergi care oblojea rănile, aparent fascinată, mușcându-și buzele când la fiecare împunsătură de ac. Bucata de carne de pe dosul mâinii lui Ingrey fu potrivită perfect la locul ei și acoperită de un bandaj din pânză albă, juliturile mai mici de la cealaltă mână îi fură și acelea curățate și înfășurate. Mâna nu-l durea atât de tare ca mușchii spatelui care parcă-i luaseră foc, sau ca gleznele care-i zvâcneau; ori poate că fiecare durere îi distrăgea atenția de la următoarea. Se gândi dacă nu trebuia să-și scoată cizmele cât încă mai putea, iar dacă n-o făcea, dacă nu cumva trebuia să-i fie tăiate mai târziu. Erau niște cizme bune; nu vroia în ruptul capului să și le strice. Lanțurile îi lăsaseră urme adânci în pielea încălțărilor.

– În *locul* acela unde v-ați pomenit, o luă de la capăt Hallana.

– Nu era real, îngăimă Ingrey.

– Mm, mă rog, da. Dar când erați în acea, ăă, stare, cum mă percepeați pe mine, în caz că mă percepeați în vreun fel?

– Un foc colorat curgea din mâinile dumitale. În gura mea. A făcut ca vița aceea să crească cu furie, trecând apoi la celelalte. La celelalte locuri, cred. Era ca și cum focul dumitale le gonea din locurile unde se dosiseră.

Își trecu limba peste buze ca să se asigure că transformarea aceea hidoasă era cu adevărat o amintire. Și mai încurcat, descoperi că fața îi era încleiată toată de salivă. Se apucă să șteargă spuma aceea lipicioasă cu bandajul de la mâna stângă, dar mâna îi fu oprită de Hergi care își apără munca. Clătină din cap către el a mustrare și stoarse o bucată de cârpă cu care să se șteargă. Ingrey își tamponă fața și încercă să nu se gândească la tatăl său.

– Limba este semnul și semnificatorul Bastardului însuși pe trupul nostru, cugetă Hallana.

Așa cum era fruntea pentru Fiică, ombilicul pentru Mamă, organele genitale pentru Tată, iar Inima pentru Frate.

– Venele acelea, tentaculele, ce-or fi fost ele, parte din farmecul ce mi s-a făcut, păreau să-mi crească din toate cele cinci puncte teologice.

– Asta ar trebui să *însemne* ceva. Mă întreb ce? Mă întreb dacă există vreun manuscris al Vechilor Pădureni de altădată, care să facă lumină în hățișul ăsta? Când voi ajunge înapoi la Suttleaf, am să caut în biblioteca noastră, dar mă tem că n-avem decât mici tratate medicale. Darthacanii cvinterieni care ne-au cotropit erau mai interesați să distrugă vechile obiceiuri decât să le treacă în cronici. De parcă ar fi vrut ca nimeni să nu mai aibă acces la vechile forțe ale pădurii, nici măcar ei. Nu cred că au greșit prea mult.

– Când eram în leopard – când eram leopardul, spuse Ijada. Am văzut și niște imagini fantasmagorice. Dar imediat mi-au dispărut din fața ochilor.

Un ușor regret îi nuanță tonul vocii.

– Eu, pe de altă parte – zise vrăjitoare bătând darabana cu degetele în cea mai apropiată suprafață plană pe care o avea la îndemână, care nu era decât partea de sus a stomacului ei – n-am văzut nimic. Cu excepția lui Lord Ingrey care-și făcea loc smulgându-și lanțurile de fier ce-ar fi pironit și-un cal, adică. Dacă ăsta-i un lucru obișnuit pentru forța pe care spiritele animalelor le-o dădeau războinicilor, nu-i de mirare că erau prețuite.

Dacă străvechii războinici aveau dureri la fel de mari după aceea, Ingrey nu mai era sigur că stafiile animalelor ar mai fi fost chiar atât de prețuite. Dacă cei din neamul pădurenilor rezistaseră la fel de mult ca și el... vru să întrebe în legătură cu sunetele pe care le scosese, dar era prea îngrozit.

– Dacă era ceva de văzut, *eu* ar fi trebuit să fiu în stare să văd, continuă Hallana exasperată din ce în ce mai mult. Se trânti pe un scaun gol.

– Dratsab, dratsab. Să ne gândim.

După o clipă privi la Ingrey mijindu-și ochii.

– Spui că lucrul acela s-a dus. Dacă nu putem spune ce era – poți măcar să-ți amintești cine l-a aruncat asupra dumitale?

Ingrey se aplecă, frecându-se la ochi. Bănui că avea mici cheaguri de sânge în ochi.

– Mai bine mi-aș scoate cizmele astea.

La un semn al Hallanei, Bernan îngenunche și îl ajută; gleznele lui Ingrey erau într-adevăr umflate și învinețite. Rămase zgâindu-se la ele.

– N-am simțit vraja asta înainte să o văd pe Ijada pentru prima oară, spuse el în cele din urmă. Nu pot să spun dacă mă bântuia de câteva zile, sau luni, sau ani. Credeam că *era* de ani de zile, la început -- credeam că-i lupul meu, în măsura în care puteam să mă gândesc la așa ceva. Dacă n-ar fi fost mărturia Ijadei și... ceea ce s-a întâmplat adineaori, încă aș mai fi crezut asta. Dacă aș fi reușit să o ucid, aș fi crezut cu siguranță că asta era.

Hallana își morfoli buza de jos.

– Mai gândește-te. Impulsul de a-ți ucide prizoniera era mai probabil să ți se fi indus între momentul aflării veștii despre moartea lui Boleso și momentul când ai plecat din Easthome către Cap de Mistreț. Înainte de asta, nu ai fi avut niciun motiv, iar după asta, n-ar mai fi fost timp. Pe cine-ai văzut în tot răstimpul ăsta?

Pusă în felul ăsta, dilema era și mai tulburătoare.

– Nu foarte mulți oameni. Am fost chemat în încăperile Lordului Hetwar seara. Curierul încă se mai afla acolo. Hetwar, Secretarul lui Hetwar, Prințul Rigild, seneșalul regelui, Contele de Badgerbank, Wencel din neamul Horseriver, Lordul Alca din neamul Otterbine, frații Boardford... Am discutat foarte puțin, adică Lordul Herwar mi-a dat vestea și instrucțiunile.

– Care constau în?

– Recuperează trupul lui Boleso, adu-o pe ucigașa lui... aici Ingrey șovăi. Fă ca moartea lui să treacă cât mai puțin observată.

– Asta însemnând ce? întrebă Ijada, părând cu adevărat uimită.

– Adică să fac să dispară dovezile indiscrețiilor lui Boleso. *Inclusiv principala lui victimă?*

– Ce? Dar nu ești un ofițer în slujba justiției regelui? spuse ea indignată.

– La drept vorbind. Sunt în slujba Meșterului Pecetlar Hetwar.

După o clipă de gândire, spuse precaut:

– Este scopul de neclintit al Lordului Hetwar acela de a sta în slujba celor mai urgente nevoi ale Pădurenilor și a casei lor regale.

Ijada tăcu, demoralizată, încruntată.

Vrăjitoarea de la Templu se bătea cu un deget peste buze. Ea, cel puțin, nu părea șocată. Dar când vorbi din nou, gândurile ei agere țâșniră ca din arc, într-o altă direcție.

– Nimic din lumea spiritului nu poate exista în lumea materiei, fără sprijinul unei ființe materiale. Farmecele sunt întreținute de vrăjitori prin intermediul demonilor lor, care sunt necesari, dar nu suficienți; demonii se trebuie să-și tragă seva din trupul vrăjitorului, până la urmă. Dar vraja *dumitale* se hrănea din interiorul *dumitale*. Am bănuiala că... hm. Ca să folosesc cuvintele tale, Ijada, să fie vorba de magie parazită? Vraja ți-a fost cumva indusă, iar viața dumitale a menținut-o mai apoi. Dacă există vreo asemănare între vrăjitoria asta ciudată și a mea, atunci se scurge cu iuțeală, ca apa pe costișa unui deal. Vraja asta nu crează, ci fură din puterile gazdei.

Ingrey înțelese vorbele ei în mod visceral, dar nu era cu adevărat ceva ce ar fi vrut el ca Ijada să audă de la el. Oameni de tot soiul erau în stare să ucidă doar pentru că așa-și doreau binefăcătorii lor; cu toate că, de obicei, singura vrajă de care era nevoie, încăpea într-o pungă zornăitoare. Stătuse de gardă, gata să tragă sabia din teacă în apărarea stăpânului său, de nenumărate ori și asta nu era oare același lucru?

Nu era?

– Dar... Ijada își țuguie gânditoare buzele frumoase. Maestrul Hetwar are probabil sute de spadasini, soldați, cuțitari. O jumătate de duzină din străjile lui au plecat cu tine. Acea... persoană, sau cine-o fi fost – ar fi putut arunca vraja asupra oricăruia dintre ei tot așa de bine. De ce trebuia ca singurul om din Easthome, despre care se știe că poartă spiritul unui animal cu sine, să fie trimis după *mine*?

Pe chipul Învățatei Hallanei trecu o străfulgerare – de intuiție, de satisfacție – care se stinse imediat. Dar nu spuse nimic, numai se rezemă mai concentrată, pesemne doar pentru că să se aplece nu era posibil.

– Este atât de cunoscută, suferința dumitale spirituală? întrebă ea.

Ingrey ridică din umeri.

– Vorbește mai toată lumea, da. În fel și chip. Faima mea îi este folositoare lui Hetwar. Nu sunt prea mulți cei care s-ar pune cu mine. *Sau să mă aibă prin preajmă pentru multă vreme, sau să mă invite la masa lor, sau, mai presus de toate, să mă prezinte femeilor din neamul lor. Dar m-am obișnuit cu toate astea până acum.*

Ijada făcu ochii mari.

– Ai fost ales pentru că se putea da vina pe lupul din tine! Hetwar te-a ales. Prin urmare, el trebuie să fie sursa vrăjitoriei!

Ingrey nu se sinchisi prea mult de părerea aceea.

– Nu neapărat. Lord Hetwar se consultase și cu alții de ceva vreme până să vin eu. Oricine din încăperea aia ar fi putut să mă propună pentru însărcinarea asta.

Partea cu lupul, în orice caz, părea în întregime plauzibilă. Însuși Ingrey fusese gata să pună moartea prizonierei sale pe seama lupului din el. Se învinuise pe sine, încapabil să își ia singur apărarea. Presupunând că ar fi supraviețuit într-adevăr încercării de a-i lua viața Ijadei... își aminti de baia aproape fatală cu o zi în urmă. Într-un fel sau altul, victimă sau unealtă, amândoi ar fi fost reduși la tăcere.

În mintea lui Ingrey se strecurară două gânduri neplăcute. Unul era că încă o mai ducea pe Ijada spre o

posibilă moarte. Moartea prin înec în râu deunăzi poate că n-ar fi fost mai rea decât strangularea sau otrăvirea în celula ei, și poate de o sută de ori mai miloasă decât ororile unei judecăți dubioase și spânzurătoarea ce ar fi decurs din asta.

Iar celălalt era că un dușman cu o mare și secretă putere avea să fie foarte supărat atunci când vor ajunge amândoi la Easthome în viață.

Capitolul 6

Ingrey se trezi bântuit de friguri după o noapte de coșmar, din care își mai amintea frânturi vagi. Clipi în lumina limpede care bătea prin fereastra lucarnei în micuța, dar intima încăpere de sub streșina hanului său. Se crăpa de ziuă. Se făcuse vremea să o ia din loc.

Mișcarea îi provocă durere în toate fibrele întinse și sucite din trup, care păreau a fi mai toate și imediat renunță la încercarea de a se ridica în capul oaselor. Dar nu se simți mai ușurat nici stând culcat pe spate. Întoarse capul cu băgare de seamă, grumazul parcă-i luase foc, și ochi capcana de tinichele pe care o pusese pe podea lângă ușă. Gramada de vase care stătea într-un echilibru precar, părea neclintită. Era un semn bun.

Bandajele de la încheieturi și de la mâna dreaptă nu i se desfăcuseră, deși erau pătate de sânge închegat. Își dezmorți degetele. Așadar. Seara din urmă nu fusese un vis, în ciuda halucinațiilor acelora înfiorătoare. I se strânse stomacul de neliniște – dureros – pe măsură ce-și amintea.

Gemând, se strădui să se ridice iar, se dădu cu chiu cu vai jos din pat și se bălăbăni până la lavoar. Își aruncă un pumn de apă rece pe față cu mâna stângă fără niciun folos. Își trase pantalonii, se așeză pe marginea patului și încercă să-și pună cizmele. Avea gleznele prea umflate ca să se poată încălța. Resemnat, le lăsă să-i cadă pe podea. Își lăsă trupul cu grijă pe lenjeria de pat mototolită. Rațiunii din capul său părea să-i fi luat locul un soi de huiet.

Zăcu așa cât ar apuca să se scurgă pe jumătate nisipul dintr-o clepsidră, judecând după lumina soarelui care desena pătrate pe perete, fără vreun gând mai vrednic decât o indignare posacă pe cizmele sale de la care nu mai trăgea nicio nădejde.

Se auzi scârțâit de balamale; un zdrăngănit de oale acoperit de înjurăturile Călărețului Gesca, băgat în sperieți. Ingrey se uită chiorâș la ușă. Gesca, rânjind consternat, își croi drum prin bariera dislocată de ulcele și blide. Locotenentul era îmbrăcat pentru drum, cu cizme și haine din piele și cu livreaua lui Hetwar de un albastru ca ardezia, și spilcuit pentru solemnitatea îndatoririi sale: cu părul blond-cenușiu pieptănat și o față cordială proaspăt rasă. Se uită în jos la Ingrey înspăimântat:

– Milord?

– Ah. Gesca.

Când se mai domoli zgomotul farfuriilor rostogolite, Ingrey se căzni să răspundă:

– Ce mai face băiatul nostru porc în dimineața asta?

Gesca scutură din cap, oscilând între prudență și exasperare.

– I-au trecut farmecele pe la mijlocul nopții. L-am pus în pat.

– Ai grijă să nu mai încerce să intre în vorbă sau să o agaseze pe Înțeleapta Hallana.

– Nu cred că va fi o problemă.

Gesca îi cântări cu o privire îngrijorată vânătăile și bandajele.

– Lord Ingrey ce ți s-a *întâmplat* astă noapte?

Ingrey șovăi.

– Ce se aude că mi s-ar fi întâmplat?

– Se spune că ai stat încuiat cu vrăjitoarea aia preț de câteva ore, când deodată s-a auzit un mare tărăboi în odaie – urlete și bufnituri de a căzut și tencuiala de pe tavanul dedesubt și țipete. Se auzea de parcă era omorât cineva.

Aproape...

Vrăjitoarea și servitorii ei au ieșit mai târziu de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, iar dumneata ai plecat șchiopătând, fără să vorbești cu nimeni.

Ingrey revizui în minte scuzele pe care le invocase Hallana prin ușă, pe cât era în stare să și le amintească.

– Da. Duceam ăă... o șuncă și un cuțit de tăiat carne și m-am înpiedicat de un scaun.

Nu, ea nu spusese scaun.

– Am răsturnat masa cu susu-n jos. M-am tăiat la mână în cădere.

Gesca făcu o grimasă, încercând probabil să-și imagineze cum de era posibil ca acel incident să dea naștere la acea sumedenie ciudată de bandaje și vânătăi.

– Suntem aproape gata să încărcăm toate bagajele. Preotul din Red Dike așteaptă să binecuvânteze sicriul lui Boleso. Dumneata o să fii în stare să încaleci? După accident, vreau să zic.

Adăugă după un moment de gândire.

– După accidente.

– *Așa de rău arăt?* Ai dat mesajul meu către Lord Hetwar curierului de la Templu?

– Da. Curiera a plecat odată cu zorile.

– Atunci... spune-le oamenilor să se retragă. Aștept ordine. Mai bine să așteptăm. O să ne folosim de ziua asta ca să se odihnească caii.

Gesca făcu un semn de încuviințare, însă privirea lui insistentă arăta clar că se întreba de ce își mânase Ingrey și oamenii și animalele până să-și dea duhul preț de două zile numai ca să irosească timpul câștigat în felul ăsta, lenevind aici. Adună vasele de pe jos, le așeză pe lavoar, îi mai aruncă lui Ingrey o privire năucită și plecă.

Ingrey mâzgălise ultima epistolă către Lord Hetwar imediat după sosire cu o seară în urmă, înștiințându-l că ajunsese cortegiul la Red Dike și cerându-i să îl sprijine printr-un ordin, simulând incapacitatea de a asigura o ceremonie adecvată. Scrisoarea nu conținea, prin urmare, nicio vorbuliță despre vrăjitoarea de la Templu sau vreo aluzie la evenimentele ulterioare care se petrecuseră în odaia de sus. Nu menționase nimic despre

incidentul de la râu, și nu făcuse niciun fel de observație asupra prizonierei sale. Se dădea o luptă în inima lui între neliniștea gândului la îndatorirea sa de a raporta adevărul stăpânului său și frică. Frică și mânie. *Cine a sădit în mine vrăjitoria asta grotească și cum? De ce am fost transformat într-o unealtă fără judecată?*

Și s-ar mai putea întâmpla din nou?

Propria-i mânie îl înspăimântă chiar când frica îi înteți furia, strângându-i gâtlejul ca o gheară și bubuindu-i în tâmple. Se rezemă, încercând să-și amintească autodisciplina pe care cu greu ajunsese să și-o însușească și care îl potolea în timp ce era supus la sfintele torturi binefăcătoarede la Birchgrove. Încetișor, își domoli cu puterea voinței fiece fibră răzvrătită din trup.

Lupul său fusese eliberat în noaptea de dinainte. *El* îl descătușase. Să fi fost oare legat la loc în dimineața asta? Si dacă nu... ce mai urma? Cu toată durerea care-i săgeta trupul, mintea lui nu părea să fie altfel decât în celelalte dimineți ale vieții sale de adult. Prin urmare, era ezitarea lui încremenită de aici din Red Dike doar un vechi obicei, ori bun simț? Să fi fost simplă prudență refuzul său de a mai face un pas mai departe înspre Easthome în starea lui de neștiință fatală din prezent? Rănile lui trupești erau o acoperire credibilă după care să se ascundă. Dar erau oare un scut pentru un vânător sau doar un refugiu pentru un laș? Gândurile sale prinse ca-n cușcă, se învârteau în cerc.

O altă bătaie la ușă sparse încordarea care urca ca o spirală a neliniștii sale, iar o voce stridentă de femeie întrebă:

– Lord Ingrey? Trebuie să vă văd.

– Jupâneasă Hergi. Intră!

Într-un târziu, Ingrey deveni conștient de faptul că nu era îmbrăcat cu o cămașă. Însă presupuse că femeia era o devotă cu experiență din Ordinul Mamei și nicidecum vreo fată mare care să roșească cu una cu două. Cu toate astea, ar fi fost un semn minim de curtoazie să se ridice măcar în capul oaselor. Așa s-ar fi căzut.

– Hm, strâmbă ea din buze în vreme ce păși către marginea patului și îi aruncă o privire glacială și pricepută.

– Călărețul Gesca n-a exagerat cu nimic. Ei bine, n-avem încotro; e musai să vă ridicați. Prea-Învățata Doamnă dorește să o vadă pe prizoniera dumitale înainte de a pleca, iar eu una vreau să o văd pornită la drum cât mai curând posibil. Și-așa am întâmpinat destule greutăți ca să ajungem aici; tare mă tem pentru drumul de întoarcere. Haideți acuma. Oh, vai de mine. Ia să văd, mai bine aș începe cu...

Își trânti geanta din piele pe suportul de spălat și cotrobăi înăuntru, trăgând afară o sticlă albastră de formă pătrată și scoțându-i dopul de plută. Turnă într-o lingură un sirop prevestitor de rele în vreme ce Ingrey se ridică cu chiu cu vai într-un cot ca să se intereseze:

– Ce-i asta?

Ea i-l și îndesă în gură. Lichidul avea un gust groaznic de rău. Îl înghiți, temându-se să-l scuipe sub privirea ei oțelită.

– Un decoct din coajă de salcie și mac, tărie din vin și alte câteva chestii folositoare.

Îl măsură cu privirea din cap până-n picioare; pufni din buze, apoi se aplecă și-i mai administră încă o lingură. Dădu din cap aprobator și astupă din nou sticla.

– Cu asta ajunge.

Ingrey înghiți medicamentul și o răbufnire de fiere.

– E revoltător.

– Eh, o să îți schimbi părerea despre el destul de repede, îți spun eu. Ia! Să vedem cum îți mai merge după ce ți-am făcut.

Cu mișcări iuți și îndemânatice, îi desfăcu legăturile, îl unse din nou și îi reîmprospătă bandajele, îi improșcă copcile din păr cu ceva care înțepa, îi pieptănă șuvițele încâlcite, îl spălă până la brâu și îl bărbieri, dându-i peste mâini atunci când el protesta încercând să arate că e în stare să se îmbrace și singur.

– Să nu cumva să-mi uzi bandajele noi, milord. Și nu mi te mai împotrivi!

N-am de gând să mai zăbovesc din pricina *dumitale*.

Nu mai fusese îmbrăcat în felul acesta de o femeie de la vârsta de șase ani, însă durerea i se atenua într-un fel delicios, pentru a fi înlocuită de o moleșeală plăcută. Încetă să i se mai împotrivească femeii. Intensitatea concentrării ei, își dădu el vag seama, nu avea nicio legătură cu el.

– Învățata Hallana e bine? După noaptea trecută? întrebă el precaut.

– Copilul și-a schimbat poziția. Poate fi vorba de o zi, de o săptămână, dar e cale de douăzeci-și-cinci de mile până la Suttleaf și tare aș mai vrea să o știu acasă în *momentul ăsta*. Acuma, bagă de seamă la vorbele mele, Lord Ingrey; nu cumva să faci ceva să o ții în loc. Orice ce vrea de la dumneata, fă-i pe plac fără să te mai târguiești, rogu-te.

Spunând acestea, pufni destul de fioros.

– Da, Doamnă, răspunse Ingrey umil. După o clipă de gândire, îi mai spuse:

– Poțiunea dumitale mi se pare foarte eficientă. Aș putea să păstrez sticla?

– Nu.

Îngenunche la picioarele lui.

– Oh. N-ai să te descurci cu cizmele dumitale, nu-i așa? Mai ai și alte încălțări la dumneata...?

Îi scotoci fără milă prin desagi, iar în cele din urmă scoase o pereche de colțuni uzați din piele cu care îl încălță.

– Sus acuma!

Agonia îi părea plăcut de îndepărtată acum, în timp ce ea îl trăgea de brațe ca să-l ridice, asemeni unor vești venite dintr-o altă țară. Îl târî după ea neînduplecată afară pe ușă.

Vrăjitoarea – doftoreasă aștepta deja în sala de mese de la hanul Ijadei, aflat în capătul opus al străzii principale din Red Dike. Învățata Hallana aruncă un ochi la bandajele lui și întrebă politicos:

– Trag nădejde că ești mult mai întremat în dimineața asta, Lord Ingrey, așa-i?

– Da. Mulțumesc. Doctoria dumitale a fost de ajutor. Cu toate că a însemnat un mic-dejun cam ciudat.

Zâmbi la ea cam înnegurat, se temu el.

– Oh. Așa ar trebui, spuse Hallana, aruncându-i o căutătură lui Hergi. Cât i-ai...?

Hergi ridică două degete. Ingrey nu-și putea da seama dacă țâfna din privirea preotesei însemna dezaprobare sau încuviințare, căci Hergi nu făcu decât să ridice din umeri drept răspuns.

Ingrey le urmă pe femei la etaj încă o dată. Fură primiți în salon, cu oarecare suspiciune, de femeia-paznic. Ingrey aruncă o privire furișă primprejur căutând semne ale ultimei sale nebunii, și nu găsi nimic în afară de câteva pete vagi de sânge și zgârieturi pe dușumelele din stejar. Ijada ieși din dormitor la auzul venirii lor. Era îmbrăcată de drum, în același costum albastru-cenușiu de călărie, dar își lăsase deoparte cizmele, preferând niște pantofi ușori, din piele. Neliniștit, Ingrey îi cercetă chipul palid; expresia de pe fața ei, atunci când îl privi și ea, era gravă și gânditoare.

Cu o neliniște crescută, el își analiză propriile simțuri schimbate. Ea nu-i părea a fi cu mult *altfel* în dimineața asta, ci mai *degrabă*, emana o consistență energetică din ființa ei care-i atrase atenția. Un parfum greu și cald, așa cum lasă soarele în fânul uscat, se ridica dinspre ea. El se pomeni desfăcându-și buzele ca să adulmece mai bine mirosul solar – într-o încercare vană, de vreme ce nu venea prin văzduh.

Hallana, de asemenea, emana mai mult decât un iz nefiresc în jurul ei, un soi de încărcătură amețitoare, în parte de la sarcină dar mai ales de la un tumult înăbușit, ce mirosea ca o rafală de vânt în urma unui trăsnet, pe care îl luă drept demonul ei îmblânzit. Cele două femei obișnuite, Hergi și gardiana, îi apărură dintr-o dată lipsite de consistență și insipide și searbede în comparație cu celelalte, de parcă ar fi fost desenate pe hârtie.

Înțeleapta Hallana o îmbrățișă pe Ijada și îi îndesă o scrisoare în mâini.

– Trebuie să plec în scurt timp, altfel n-o să apucăm să ajungem acasă înainte de lăsarea întunericului, îi spuse preoteasa. Mi-aș fi dorit mai degrabă să fi putut să merg cu tine.Toate lucrurile astea sunt atât de bulversante, mai ales că...

Smuci din cap înspre Ingrey, referindu-se la acel blestem din urmă ce i se făcuse, iar el o aprobă strâmbând din buze.

– Numai asta ar face subiectul unei investigații a celor de la Templu, fără să mai punem la socoteală și... în fine, n-are importanță. Fie ca cei cinci zei să te călăuzească în drumul tău! Asta e un răvaș către mai-marele ordinului meu din Easthome, prin care îl rog să se ocupe personal de cazul tău. Dacă o să ai noroc, el ar putea să te preia de acolo de unde eu sunt nevoită să renunț.

Aruncă din nou o căutătură în direcția lui Ingrey, cu o neîncredere încordată în jurul gurii.

– Te însărcinez, milord, să faci așa bine încât scrisoarea mea să ajungă cu bine la destinație. Și nu în altă parte.

El își desfăcu mâna în semn de încuviințare vagă, iar buzele Hallanei se subțiară și mai mult. În calitate de agent al lui Hetwar, învățase cum să deschidă și să copieze scrisori fără să lase urme și era destul de convins că ea își dăduse seama de faptul că el cunoștea trucurile meseriei de spion. Și totuși Bastardul era taman zeul spionilor; ce trucuri ar fi putut cunoaște preoteasa Lui? Și căruia din cele două sfinte ordine îi încredințase ea preocupările sale? Cu toate astea, dacă își protejase misiva prin farmece de vreun fel, acestea nu erau evidente pentru noul mod de percepție al lui Ingrey.

– Învățato... vocea Ijadei deveni deodată gâtuită și șovăielnică. *Învățato*, nu *scumpă Hallana*, observă Ingrey. Hergi stătea gata pregătită să-și zorească stăpâna afară pe ușă; se încruntă neputiincioasă atunci când preoteasa se întoarse.

– Da, copilă?

– Nu... nimic. Chiar nimic. Prostii.

– Ce-ar fi să mă lași pe mine să hotărăsc asta?

Hallana se lăsă pe un scaun și își plecă capul în semn de încurajare.

– Am avut un vis foarte ciudat azi-noapte.

Ijada măsură încăperea cu pași nervoși, după care, se așeză pe locul de la fereastră.

– Un alt vis.

– Cât de ciudat?

– Neobișnuit de intens. Mi l-am amintit dimineață deîndată ce m-am trezit, atunci când celelalte vise mi s-au topit din minte.

– Continuă!

Chipul Hallanei părea cioplit în piatră, atât de atentă asculta.

– A fost scurt, doar o străfulgerare de viziune. Mi s-a arătat un fel de... nu știu ce. Un strigoi al morții, sub înfățișarea unui armăsar. Negru ca funinginea, negru mat, fără vreun fel de luciu sau reflexie. Mergând la galop, însă foarte încet. Avea nările roșii aprinse și fumega; din coadă și din coamă îi fluturau șuvițe de foc. Scântei îi țâșneau din copite, lăsând urme de flacără ce făcea totul scrum în urma sa. Nori de cenușă și umbră. Călărețul era la fel de întunecat ca și el.

– Hm. Călărețul era bărbat sau femeie?

Ijada se încruntă.

– Am impresia că nu nu-i tocmai întrebarea corectă. Picioarele călărețului se curbau în jos pentru a se contopi cu coastele calului, ca și cum trupurile lor crescuseră împreună. În mâna, stângă ținea un frâu. La capătul frâului fugea un lup imens.

Hallana ridică din sprâncene și-i aruncă o privire lui Ingrey.

– Și-i recunoscut acel lup ca fiind, ah, unul anume?

– Nu sunt sigură. Poate. Avea blana de culoarea cositorului, întocmai ca și...

Vocea ei se stinse, apoi își recăpătă fermitatea.

– În visul meu, oricum, credeam că îmi este cunoscut.

Pentru o clipă, îl sfredeli cu privirea ei cafenie pe Ingrey, cu același aer grav, spre imensa lui stingereală.

– Însă era în întregime un lup de data asta. Purta o zgardă ținată, dar întoarsă pe dos, cu vârfurile ascuțite înfipte în carne. Îi țâșnea sânge din labe în vreme ce alerga, prefăcând cenușa pe care călca într-un mâl negru. Apoi umbra și mirosul de tăciune mi-au tăiat respirația și vederea și n-am mai văzut nimic.

Învățata Hallana bătu din buze.

– Pe cuvântul meu, copilă. Intens, într-adevăr. Va trebui să meditez la asta.

– Crezi că ar putea însemna ceva? Sau o fi fost doar un șoc întârziat în urma...

Făcu un gest larg prin odaie cu mâna, amintind în mod evident de evenimentele bizare ale nopții din urmă petrecute aici, apoi se uită la Ingrey cu coada ochiului, printre gene.

– Visele cu semnificație, spuse Hallana, cu un ușor ton didactic în glas, pot fi o profeție, un avertisment sau vreo indicație. Îți dai cumva seama care din astea ar putea fi?

– Nu. A fost foarte scurt, după cum v-am spus. Deși intens.

– Ce ai simțit? Nu când te-ai trezit, ci atunci, în vis? Ți-era teamă?

– Teamă, nu chiar. Sau cel puțin nu pentru mine. Mai degrabă eram furioasă. Împiedicată. Ca și cum aș fi încercat să țin pasul și nu puteam.

Urmă un moment de tăcere. După o clipă, Ijada îndrăzni:

– Învățato? Ce ar trebui să fac?

Hallana păru să se rupă cu gândul de departe și să-și forțeze un zâmbet.

– Păi... rugăciunea nu strică niciodată.

– Asta nu prea e un răspuns.

– În cazul tău ar putea fi. Asta n-o spun ca să te liniștesc.

Ijada își frecă fruntea de parcă ar fi durut-o.

– Nu prea cred că mai vreau să am asemenea vise.

Ingrey vroia și el să cerșească un sfat de la Învățată, *Eu ce ar trebui să fac?* Dar ce răspuns ar fi putut ea să-i

dea la urma urmei? Să stea pe loc aici? Easthome ar fi venit la el, cu toată pompa de rigoare. Să-și urmeze drumul, așa cum îi cerea datoria? Cu siguranță alt preot de Templu nu ar fi recomandat altă cale. Să fugă sau să o ajute pe Ijada să fugă? Măcar ar vrea să plece? Se oferise să o ajute să fugă odată, în acea pădure plină de hățișuri. Ea refuzase și pe bună dreptate. Dar dacă i-ar înlesni mai bine fuga? O fugă în noapte, fără niciun indiciu pentru stăpânii lui Ingrey, ba nu, cât despre modalitatea și din mâna cui căpătase ea calul, bagajul și banii de drum... escorta? *Trebuie să discutăm din nou despre asta.* Sau ar fi putut să o încredințeze preotesei, prietena ei – să o trimită în secret la Suttleaf? Bineînțeles, dacă i se putea da un astfel de adăpost, Învățata Hallana i l-ar fi oferit deja. Își înăbuși tușind impulsul de a întreba ceva, neavând chef de a fi trimis la plimbare cu niște instrucțiuni de rugăciune. Hergi își ajută stăpâna să se ridice de pe scaun.

– Să ajungi cu bine casă, Învățato, spuse Ijada.

Spunând acestea, îi zâmbi amar femeii însărcinate.

– Nu mi-ar plăcea să știu că ți-ai periclitat în vreun fel starea de sănătate din cauza mea.

– Nu pentru tine, dragă, spuse Ijada, spuse Hallana pe un ton absent. În orice caz, nu numai pentru tine. Lucrurile sunt mult mai complicate decât am anticipat eu. Tare mi-ar mai prinde bine îndrumarea dragului meu Oswin. El are o gândire atât de logică!

– Oswin? întrebă Ijada.

– Soțul meu.

– Stai puțin, spuse Ijada, cu ochii măriți de uimire. Nu – nu *acel* Oswin? Oswin al nostru, Învățatul Oswin, de la fortul din ținul mlaștinilor? Tot numai mâini și picioare, și cu un gât care aduce cu un bâtlan înghițind o broască?

– Taman el.

Soața lui Oswin păru netulburată defel de descrierea aceea deloc flatantă a partenerului ei; buzele ei crispate până atunci, se destinseră.

– Devine din ce în ce mai acătării odată cu vârsta, crede-mă. Era foarte crud pe vremea aia. Și eu, ei bine, am convingerea că și eu m-am schimbat în bine un picuț.

– Ce minune – nici nu-mi vine să cred! Voi vă certați și vă-ncontrați tot timpul pe-atunci!

– Numai pe teme teologice, spuse Hallana cu blândețe. Pentru că amândurora ne păsa, înțelegi? Mă rog... aproape numai pe teme teologice.

Colțurile gurii ei se ridicară într-un zâmbet provocat de o amintire nemărturisită.

– O pasiune împărtășită a dus la altele, în timp. El m-a urmat înapoi în Ținutul Pădurenilor, odată ce și-a terminat stagiul – eu i-am zis că nu vroia decât să aibă el ultimul cuvânt. Încă își mai dă silința. Acum este și el profesor. Încă îi mai place să intre în polemici – e cea mai mare binecuvântare a lui. Aș fi crudă dacă i-aș interzice plăcerea asta.

– Învățatul Domn e mare meșter la vorbe, să știți, confirmă Hergi. Ceea ce nu prea sunt nerăbdătoare să încerc pe pielea mea dacă nu vă aduc înapoi acasă teafără și degrabă așa cum i-am promis.

– Da, da, scumpă Hergi.

Zâmbind, preoteasa se întoarse într-un sfârșit să iasă pe ușă cu mersul ei legănat, sub atenta supraveghere a slujnicei sale. Hergi îi făcu lui Ingrey un semn aprobator cu capul în trecere, pesemne că pentru cooperarea de care dăduse dovadă, sau măcar, pentru că evitase să intervină în discuție.

El privi înapoi la Ijada, care o petrecea din ochi pe prietena ei în vreme ce aceasta pleca. Chipul ei era adumbrit de regrete. Surprinse privirea lui și își forță un zâmbet șters. Îmblânzit, în chip ciudat, îi zâmbi și el.

– Oh, făcu ea, ducându-și o mână la gură.

– Oh, ce? întrebă el, nedumerit.

– Știi să zâmbești!

Din tonul ei, asta era o minune tot atât de mare, ca și cum l-ar fi văzut dându-i aripi și ridicându-se la tavan. Se uită în sus, imaginându-se în ipostaza asta. Lupul înaripat. Ce? Scutură din cap ca să scape de gândurile

alea stranii, dar îl luă cu amețeli. Poate că din cauza asta și luase Hergi sticla aceea albastră cu ea.

Ijada se îndreptă către fereastra care dădea în stradă, iar Ingrey o urmă. Împreună o urmăriră pe Hergi care își urca stăpâna în căruță, cu roata dreasă, sub privirile nerăbdătoare ale lui Bernan. Rândașul, sau fierarul, sau ce o fi fost el, luă hățurile, îndemnând caii scunzi și îndesați cu un cloncănit, iar căruța se porni la deal și se pierdu din vedere după o cotitură. În spatele lor, în odaie, paznica își căuta de treabă desfăcând o ladă care fusese evident pregătită pentru drum, dar, ca și coșciugul lui Boleso, nu fusese urcată în căruță din pricina ordinului lui Ingrey de a rămâne pe loc.

El stătea foarte aproape de Ijada, privind peste umărul ei; ar fi putut foarte urșor să-și ridice mâna stângă și să și-o odihnească pe gâtul ei, acolo unde părul, strâns în legătura aceea din plasă, îi dădea la iveală pielea palidă. Răsuflarea lui îi ridică o șuviță răzlețită, dar cu toate astea, ea nu se clinti. Nu întoarse nici capul ca să-i întâlnească privirea. Nicio urmă de teamă nu-i crispa trăsăturile, nici de repulsie: numai o cercetare atentă.

Și totuși, ea nu-i văzuse doar partea aceea netrebnică, ci însuși lupul din el; pângărirea lui, violența latentă din el, nu mai era doar un zvon pentru ea, ci o experiență nemijlocită. Ce nu putea fi negată. *Dar ea nu neagă nimic. De ce nu se ferește?*

Percepțiile i se învălmășiră. Punându-se în locul ei, ce simțea el în legătură cu felina ei? O văzuse în celălalt plan, tot atât de real, la fel de clar cum își văzuse firea de lup. În mod logic, pângărirea ei ar fi trebuit să pară geamănă cu a sa. Și totuși un zeu o atinsese în acea noapte, iar simpla atingere a poalei mantiei Sale părea să fi fost un suflu de exaltare. Toate teoriile teologice a tuturor preoților de la Templu care îi repetaseră predicile la urechea lui Ingrey, împotriva voinței sale, păreau să se topească sub privirea nemiloasă a unui Fapt măreț, care plutea dincolo de puterea lui de înțelegere. Fiara ei ascunsă fusese glorios de frumoasă. Groaza, pare-se, avea

o dimensiune nouă și fascinantă, una pe care Ingrey nu și-ar fi închipuit-o.

– Lord Ingrey, spuse ea, iar vocea ei gravă îl făcu să-i clocotească sângele-n vine, aș urma sfatul Înțeleptei Hallana și m-aș duce la Templu ca să mă rog.

Aruncă o privire către gardinană și completă:

– În taină.

În mintea lui începu să caute un subterfugiu. Ar fi fost perfect firesc să își conducă prizoniera la templu fără însoțitoarea sa; la ora aceea, ar fi fost aproape pustiu, iar ei ar fi putut sta de vorbă la vedere și fără să fie deranjați.

– Nimeni nu și-ar pune întrebări dacă te-aș escorta până la altarul zeilor ca să te rogi pentru îndurare, doamnă.

Ea strâmbă din buze:

– Zi mai degrabă pentru dreptate și ar fi de ajuns.

El se retrase un pic de lângă ea și consimți. Întorcându-se, îi dădu liber gardianei ca să-și vadă de treburile ei pentru o oră și o conduse pe Ijada afară din salonaș. Când o apucară pe stradă și dădură colțul, Ijada îl luă de braț pășind cu atenție pe dalele umede, fără să se uite la el. Templul se întrezări în cele din urmă, clădit din piatra cenușie care se găsea în acel district, mărimea și stilul arhitectonic și soliditatea fiind caracteristice domniei nepotului mărețului Audar, înainte să demonstreze cuceritorii darthacani că și ei erau în stare să se nimicească în războaie sângeroase cu cei de-un neam cu ei.

Trecură de porțile de fier și intrară în incinta retrasă, împrejmuită de ziduri înalte pe sub porticul impozant. Încăperile interioare erau întunecoase și răcoroase după ce lăsaseră în urmă atmosfera însorită a dimineții, cu dâre de lumină solară care curgeau din ferestrele rotunde din înaltul zidurilor. Vreo trei sau patru persoane se rugau în genunchi sau prosternateîn fața altarului Mamei din încăperea dedicată Ei. Ingrey simți mâna Ijadei încremenind brusc în strânsoarea brațului lui; îi urmări privirea ațintită prin arcadă către altarul Tatălui ca să descopere acolo sicriul lui Boleso, cocoțat pe un

piedestal, învelit cu brocarturi și păzit de soldați ai miliției orășenești din Red Dike. Însă și Încăperea Fiicei și cea a Fiului erau pustii la ora aceea; Ijada se îndreptă spre cea a Fiului.

Se lăsă grațios în genunchi în fața altarului; cu mai puțin grație o urmă și Ingrey în rugăciune, stând sprijinit pe călcâie. Pavimentul era rece și dur. Se lăsă tăcerea între ei în vreme ce Ijada își ridică privirea în sus. Aranjându-și rugăciunile în gând oare?

– Ce ai crezut, începu Ingrey în șoaptă, că ți se va întâmpla odată ce ai să ajungi în Easthome? Ce aveai de gând să faci?

Privirea ei se îndreptă către el, deși nu își întoarse și capul. Pe un ton scăzut, îi răspunse:

– Mă aștept să fiu interogată, de judecătorii Regelui sau de inchizitorii de la Templu sau de ambele instanțe. Mă aștept cu siguranță ca inchizitorii să se intereseze de caz, dat fiind ce s-a întâmplat în ultima vreme și scrisoarea Hallanei. Am de gând să spun adevărul așa cum s-a întâmplat căci adevărul e cea mai sigură apărare.

Un zâmbet amar îi răsări pe buze.

– În plus, e mai ușor să-ți amintești, se zice.

Ingrey oftă adânc.

– Cum îți închipui că este în Easthome acum?

– Păi – n-am fost niciodată acolo, dar întotdeauna mi-am imaginat că e un loc superb. Curtea regelui trebuie să fie perla coroanei, desigur, însă Prințesa Fara mi-a istorisit întâmplări despre docurile de pe râu și despre meșterii sticlari, marile școli ale Templului – și despre Colegiul Regal. Despre grădini și palate. Croitori renumiți. Scriptoriumuri și aurari și artizani de tot felul. Se pun în scenă piese de teatru și nu doar de sărbători, ci pentru marii seniori în înaltele lor case.

Ingrey încercă din nou.

– Ai văzut vreodată un stol de vulturi rând roată hoitului vreunui animal mare și fioros, bivol sau urs, care încă nu și-a dat duhul încă? Cei mai mulți se țin deoparte, în așteptare, însă unii țâșnesc ca din arc ca să lovească cu ciocul și să sfâșie, apoi se retrag. Cu toții se învârt în

aer din ce în ce mai aproape pe măsură ce ziua se apropie de asfințit, iar vederea morții ce se apropie atrage rubedenii de-ale lor mai îndepărtate, nerăbdătoare de teama de a nu pierde cele mai bune bucățele atunci când strâng cercul cu toții în cele din urmă pentru a eviscera fiara.

Ea strâmbă din buze dezgustată și își întoarse spre el fața care exprima întrebarea:

– *Și ce-i cu asta?*

– În momentul de față – glasul lui Ingrey deveni grav ca un mârâit – Easthome cam așa arată. Spune-mi, Domniță Ijada, cine crezi că va fi ales drept viitor rege sfânt?

Ea clipi.

– Pai, presupun – Prințul-mareșal Biast.

Fratele mai în vârstă și mai sănătos al lui Boleso, care își dobândește acum rangul sub tutelajul sfetnicilor tatălui său la hotarul din nord-vest.

– Așa și-au închipuit mulți alții până ce sfântul rege a fost doborât de boala aceea mistuitoare, apoi de paralizia asta. Dacă dacă lovitura asta ar fi venit mai târziu cu cinci ani, Hetwar este convins că regele i-ar fi asigurat succesiunea la tron lui Biast chiar în timpul vieții sale. Sau dacă bătrânul ar fi murit repede – Biast ar fi putut fi instaurat cu forța în momentele de doliu, înainte să strângă rândurile cei din opoziție. Puțini ar fi putut anticipa sau pune la cale acest trai pe jumătate mort, luni de-a rândul, câștigând timp și motiv pentru ce e mai rău, dar și ce e mai bine până una-alta, pentru a unelti. Pentru a câștiga timp de gândire. Pentru a șușoti unii cu alții. Pentru a fi ispitiți.

Neamul Stagthorne deținuse sfânta coroană preț de cinci generații; nu doar o singură casă regală considera că îi venise vremea acum să înșface înaltul tron.

– Cine, atunci?

– Dacă venerabilul rege ar fi să moară diseară, nici măcar Hetwar nu știe cine ar fi ales săptămâna viitoare. Și dacă Hetwar nu știe, mă îndoiesc că altcineva ar ghici. Însă după cum sunt mituiți unii și alții și din ce se

zvonește, Hetwar credea că Boleso era menit să fie un candidat surpriză.

Ea ridică surprinsă din sprâncene.

– Și unul tot atât de prost, fără îndoială!

– Unul nătâng și bun de exploatat. Din punctul de vedere al unora, ideal. Și eu care credeam că astfel de oameni subestimau cât de primejdioasă devenise firea lui stranie și ar fi apucat să-și regrete succesul. Iar asta era înainte să aflu de amestecul supranaturalului în toată această poveste.

Ingrey se încruntă. *Să fi știut* Hetwar de îndeletnicirile blasfemice ale lui Boleso?

– Meșterul pecetlar era destul de preocupat să mă trimită cu o sumă de vreo sută de mii de coroane la arhipreotul-hirotonisit din Waterpeak pentru a se asigura de votul lui în favoarea lui Biast. Luminăția Sa mi-a mulțumit în niște termeni frumoși și ambigui, mi-am spus eu.

– Meșterul pecetlar a mituit un *arhipreot*?

Ingrey tresări la auzul tonului din vocea ei, atât de inocent uluită.

– Singurul lucru neobișnuit în legătură cu tranzacția asta am fost eu. Hetwar se folosește de mine de obicei ca să transmită amenințări. Mă pricep la asta. Mă distrez mai ales atunci când cei vizați încearcă să mă cumpere sau să mă amenințe la rândul lor. Una din puținele mele plăceri este să-i induc în eroare și apoi, ah, să-i fac să-și dea seama. Cred că rolul meu a fost de dublu mesager, căci arhipreotul era destul de neliniștit. Un aspect pe care Hetwar l-a plasat.. mă rog, acolo unde plasează el astfel de lucruri.

– Meșterul pecetlar îți face confidențe?

– Uneori. Alteori nu. Acum, de pildă? El știe că sunt o fire curioasă și îmi mai dă unele informații suculente când și când. Dar eu nu-l forțez. Altminteri nu mai capăt nimic.

Ingrey inspiră adânc.

– Prin urmare: dacă tot n-ai luat în seamă aluziile mele, dă-mi voie să îți explic mai pe șleau. Nu ți-ai apărat doar virtutea acolo, în vârful Castelului Cap de Mistreț. Nici n-ai făcut doar să ofensezi casa regală a Staghornilor odată ce-ai transformat moartea descendentului lor într-un scandal public. Ai zădărnicit un complot politic care a costat deja pe cineva sute de mii de coroane și luni în șir de pregătiri tainice. *Și* care a implicat un soi de vrăjitorie ilicită, una dintre cele mai periculoase. Îmi dau seama din farmecele care mi s-au făcut că undeva în Easthome există un om – sau mai mulți oameni – cu putere, care nu vrea ca tu să trântești adevărul despre Boleso cuiva. Încercarea acestora de a-ți pune capăt în mod subtil a eșuat. Am impresia că următoarea lor încercare va fi una mai puțin subtilă. Sau ți-ai imaginat că ai să apari într-o ipostază eroică înaintea vreunui judecător sau inchizitor la fel de curajos și cinstit ca și tine? Poate or exista și astfel de oameni, habar n-am. Dar îți garantez: *tu* ai să ai de a face numai cu soiul celălalt.

Bărbia ei, apucă el să vadă cu coada ochiului, se încleștă.

– Sunt... enervat de situația asta, își alese el cuvintele în cele din urmă. Refuz să iau parte la toată tărășenia asta. Pot să fac în așa fel încât să fugi. Cu încălțări uscate, de data asta, cu bani la tine și fără urși flămânzi prin preajmă. În seara asta, dacă vrei.

Uite că o spusese: neloialitatea din gândurile sale tainice exprimată în cuvinte. În vreme ce tăcerea se lăsa tot mai grea, el rămase cu privirea fixă la dușumeaua din genunchii săi.

Vocea ei era atât de gravă încât vibră.

– Cât de comod pentru tine. În felul ăsta n-o să mai fie nevoie să ții piept nimănui. Nici să pronunți adevăruri primejdioase în fața cuiva de dragul onoarei. Toate pot să meargă mai departe pentru tine la fel ca înainte.

El întoarse brusc capul. Ea se făcu albă la față.

– Nu chiar, spuse el. Port acum o țintă pictată pe spinare și eu.

Își dezveli dinții într-un soi de rânjet, acela care îi făcea pe oameni să se ferească din calea lui.

– Toate astea ți se par *amuzante*?

Ingrey medită la vorbele ei.

– Îmi trezește interesul în orice caz.

Ijada bătu cu unghiile în lespezile de pe jos. Sunetul amintea de cel al unor gheare.

– Să terminăm cu politica de înaltă clasă. Ce ai de zis în legătură cu teologia superioară?

– Ce?

– Am simțit atingerea unui *zeu*, Ingrey. De ce?

El deschise gura. Șovăi.

Ea continuă în aceeași șoaptă sălbatică.

– Toată viața m-am rugat și niciodată nu am primit niciun răspuns. Nici nu mai credeam în zei, sau dacă o făceam, era ca să-i blestem pentru indiferența lor. Îl trădaseră pe tata care îi slujiseră cu credincioșie toată viața lui. O trădaseră pe mama, sau se dovediseră neputincioși atunci când a trebuit să o salveze, ceea ce era la fel de rău sau poate și mai rău. Dacă mi s-a arătat un zeu, atunci cu siguranță că nu a venit ca să-mi ia viața! Tu cum socotești lucrul *ăsta*?

– Politica de la înalta curte, spuse Ingrey rar, este la fel de lipsită de credință în zei ca orice altceva ce cunosc eu. Dacă te grăbești să ajungi la Easthome, îți alegi moartea. O fi martiriul o mare glorie, dar sinuciderea e un păcat.

– Și tu încotro te grăbești, Lord Ingrey?

– Eu îl am pe nimeni altul decât Lordul Hetwar drept protector. *Așa cred*. Tu n-ai să ai pe nimeni.

– Nu pot să cred că toți preoții din Easthome pot fi corupți. Și o am și pe ruda mamei!

– Lordul Badgerbank era de față *la* întrevederea în care s-a hotărât misiunea mea. Ești sigură că se afla acolo în interesul tău? Eu unul nu sunt.

Ea își smulse poalele rochiei de lângă el.

– Eu, anunță ea, am să mă rog acum pentru călăuzire. *Tu* ai putea să păstrezi liniștea.

Se năpusti într-o postură de rugăciune fierbinte, prosternată la pământ, cu brațele desfăcute și cu fața întoarsă de la el.

Ingrey se culcă pe spate și se uită la tavanul domului, furios, amețit, nesimțindu-se tocmai bine. Poțiunea lui Hergi începu să-și piardă efectul, se temu el. Gândurile lui pline de frustrare i se învârteau în minte apoi se rătăciră. Dar nu spre pioșenie. Își lăsă peoapele grele să i se închidă.

După ceva vreme, vocea caustică a Ijadei întrebă:

– Te rogi sau tragi la aghioase? Și aș vrea să știu dacă și într-un caz și-n altul, ai terminat?

El deschise ochii clipind și se pomeni cu ea stând în picioare deasupra lui. Ațipise, după câte se părea, căci nu o auzise ridicându-se.

– Sunt la dispoziția dumitale, doamnă.

Dădu să se ridice, își înăbuși un chelălăit și se culcă mai cu grijă.

– Da, mă rog. Nu mă mir deloc, să știi. Te-ai *uitat*, după aceea, la ceea ce ai făcut cu bietele lanțuri?

Îi întinse exasperată o mână. Curios să vadă cât de puternică era, îi strânse mâna și încheietura cu ambele mâini. Ea se lăsă pe spate ca un marinar ce trage din răsputeri de o parâmă iar el se ridică clătinându-se.

În vreme ce ieșeau prin portic în soarele acela de toamnă, Ingrey întrebă:

– Și ce fel de îndrumare ai primit drept răspuns la toate rugăciunile tale, domniță?

Ea își mușcă buza.

– Niciuna. Deși gândurile mele sunt mai puțin răvășite, așa că puțină meditație în liniște mi-a făcut bine măcar.

Privirea ei furișă era plină de mister.

– Oarecum mai puțin răvășite. Numai că... Nu pot să nu mă gândesc...

El scoase un sunet de încurajare, stârnindu-i-se curiozitatea.

Ea izbucni:

– *Încă* nu-mi vine să cred că Hallana s-a măritat cu *Oswin*!

O găsiră pe gardiana Ijadei în sala de mese a hanului unde trăsese peste noapte. Stătea într-un colț cu Călărețul Gesca, cu capetele apropiate, iar pe masa dintre ei se găseau halbe de bere și un platou cu firimituri de pâine, resturi de brânză și cotoare de mere. Plimbarea pe strada însorită îi mai destinse un picuț lui Ingrey mușchii încordați, iar el își imagină că nu șontâcăise, ci mai degrabă se îndreptase demn către ei. Cei doi își ridicară privirile, iar discuția lor luă sfârșit.

– Gesca. Ingrey făcu un semn din cap înspre platou, amintindu-și că încă nu mâncase. Cum e mâncarea aici?

– Brânza e grozavă. Ferește-te de bere, însă, s-a acrit.

Ijada făcu ochii mari, dar își înfrânse orice avânt de a comenta ceva.

– Ah. Mulțumesc că m-ai pus în gardă. Se aplecă și înhăță ultima coajă de brânză. Și ce ați găsit de vorbit voi doi?

Gardiana păru speriată, dar Gesca, cu o insinuare provocatoare, spuse pur și simplu:

– Îi povesteam întâmplări cu Ingrey.

– Întâmplări cu Ingrey? întrebă Ijada. Și sunt multe?

Ingrey își stăpâni o grimasă.

Rânjind în fața acestei încurajări, Gesca spuse:

– În povesteam doar întâmplarea aceea cum echipajul lui Hetwar a fost atacat de acei bandiți în pădurea de la Aldenna, în drum spre casă, la întoarcerea din Darthaca și despre cum ți-ai câștigat locul în casa lui. Până la urmă eu am fost cel care a pus o vorbă bună la meșterul pecetlar pentru tine.

– Chiar așa? făcu Ingrey, încercând să-și dea seama dacă Gesca trăncănea ca o moară stricată din pricina agitației, sau nu. Și dacă da, care era motivul?

– Noi eram un detașament numeros, continuă Gesca către cele două femei. Și foarte bine înarmați, dat asta era o ceată de bandiți care luaseră calea pădurii și ajunsese la mai bine de două sute de oameni, în mare îngroșată de soldați lăsați la vatră și vagabonzi și fugari. Erau

o năpastă pentru întreaga țară, iar noi pesemne arătam destul de înstăriți încât au îndrăznit să-și încerce norocul cu noi. S-au năpustit asupra noastră chiar în spatele lui Ingrey, în căruță. Și-au dat seama imediat ce greșeală amarnică făcuseră. A urmat un duel uluitor.

– Nu sunt atât de bun, spuse Ingrey. Ei au luptat prost.

– Eu n-am spus bun, am spus uiluitor. Am văzut maeștri spadasini la viața mea, dar tu nu ești, nici eu nu sunt. Însă mișcările alea năprasnice ale tale – n-ar fi avut efect, în mod normál, dar...Când și-au dat cu toții seama că nu te poate dovedi nimeni, dacă aveai loc de manevră să-ți rotești sabia, un individ mare cât un urs te-a luat la trântă. Cred că eram la vreo cinci pași mai încolo în momentul ăla și eram și eu destul de împresurat, dar totuși – ți-ai aruncat sabia în aer, l-ai înșfăcat pe individ de cap, i-ai trosnit gâtul, ai prins sabia în cădere și te-ai întors de l-ai decapitat pe banditul care-ți venea din spate. Dintr-o singură mișcare.

Ingrey nu-și mai amintea momentul acela, deși își aducea aminte de atac, cu singuranță. Începutul și sfârșitul acestuia, în orice caz.

– Gesca, ai început să născocești povești, ca să ai cu ce te fuduli.

Gesca era mai în vârstă ca Ingrey cu aproape zece ani; poate că femeia gardian, așezată și de vârstă mijlocie ar fi putut face obiectul unui flirt pentru acesta.

– Ha. Dacă aș fi inventat minciuni gogonate ca să mă umflu în pene, mi le-aș spune *mie însumi*. În momentul acela, ceilalți bandiți s-au întors și au luat-o la sănătoasa. I-ai doborât pe cei mai înceți de picior...

Aici Gesca tărăgănă firul istorisirii, fără să mai încheie. Ingrey ghici dintr-o dată motivul. Își veni în fire în timp ce trimitea pe îndelete răniții pe lumea cealaltă. Plin de sânge până la coate; mirosul de sânge era copleșitor. Gesca cu chipul îngrozit, îl apucase de umeri strigând: *Ingrey! Pe lacrimile Tatălui, omule, cruță câțiva pentru spânzurătoare!* Asta... nu uitase într-adevăr. Doar își înfrânase gândul la acele amintiri.

Gesca își mască ezitarea luând o sorbitură adâncă de bere, își aminti gustul prea târziu, dar totuși o înghiți. Se strâmbă și își șterse buzele.

– Acela a fost momentul când i-am recomandat lui Hetwar ca poziția ta să devină una permanentă. Gândirea mea a fost una pur egoistă. Am vrut să mă asigur că nu vom ajunge niciodată să ne înfruntăm în vreo luptă.

Gesca îi zâmbi, dar nu și cu ochii.

Zâmbetul lui Ingrey drept răspuns fu la fel se auster. *Umbli cu subtilități, Gesca? Ce neobișnuit pentru unul ca tine! Oare ce încerci să-mi spui?*

Resimți durerea de cap de la lovitura pe care o suferise cu două zile în urmă. Se hotărî să se îndrepte către hanul său ca să găsească ceva de mâncare. Îi porunci gardianei să se întoarcă la datorie, povățuindu-le pe cele două femei să încuie ușa de la odaia lor încă o dată și se retrase.

Capitolul șapte

După ce înfulecă o masă cu de toate în sala de mese a hanului unde ședea, Ingrey se întoarse în odaia sa ca să cadă doborât pe pat încă o dată. Se abătuse cu o zi și jumătate de la îndeplinirea prescripției devotei din Reedmere de a se odihni ca să se refacă după lovitura de la cap care-i dădea dureri cumplite, lucru pentru care își ceru umil iertase în sinea sa de la aceasta. Însă cu toată sfârșeala care pusese stăpânire pe el, în după-amiaza aceea caldă, somnul nu se lipi de el.

Nu avea rost să dea zor ca să aranjeze totul în secret pentru fuga Ijadei de la miezul nopții, de vreme ce ea refuzase să încalece și să plece. *Trebuia* convinsă. Dacă fiara ascunsă în ea ar fi fost descoperită, ar fi fost oare arsă pe rug? Ingrey își imagină flăcările prelingându-se în jurul trupului ei strâns, cu mângâieri malefice portocalii, aprinzând îmbrăcămintea îmbibată cu ulei cu care erau înveșmântați de obicei prizonierii ca să li se grăbească agonia. El și-o imagină legănându-se la capătul unei funii de cânepă legată de o bârnă de stejar, ca într-o parodie răutăcioasă și fără noimă a unui străvechi sacrificiu al Pădurenilor, spânzurată de un copac din pădurea sacră. Ori să-i fi permis călăii regali o funie din mătase, ca cea a leopardului ei, în cinstea rangului celor din neamul din care făcea parte? Deși vechile triburi, în lipsa mătăsii, întrebuințaseră frânghie împletită din caier de urzică lucitoare pentru cei de spiță domnească, auzise el. *Gândește-te la altceva.* Cu toate astea, gândurile lui

rămase la fel de sinistre, aceleași imagini morbide perindându-ise în minte.

La început au fost un soi de mesaj către zei, acele sacrificii umane voluntare ale Străvechiului Ținut al Pădurilor. Curieri tainici care să poarte rugăciunile direct la cer în timpuri profane, la mare nevoie, atunci când simplele cuvinte rostite, sau rugăciunile inimii sau mâinilor, păreau să zboare în gol și să dispară într-o mare de tăcere. *Ca ale mele, acum.* Dar mai apoi, sub îndelungata presiune a generațiilor de la hotarele de răsărit, nevoile triburilor au crescut și la fel și temerile acestora. S-au pierdut bătălii și pământ, vaierele s-au întețit și buna judecată s-a pierdut; calitatea făcu loc cantității, în vremuri disperate, iar sfinții voluntari eroici deveniră tot mai greu de găsit.

Șirurile lor fură umplute de cei mai puțin dornici, apoi de cei care nu vroiau deloc să se lase sacrificați; în cele din urmă, veni rândul soldaților capturați, a ostaticilor, a slujitorilor pe câmpul de bătaie și mai rău. Copacii cei sfinți erau împovărați de roade grele. Chiar și copiii, auzise Ingrey, în unele povestiri cu martiri de-ți îngheța sângele în vine, pe care le spuneau cu precădere preoții Cvinterieni. Copiii inamici. *Și oare ce minți întunecate puteau numi dușman un copil nedumerit?* Cel puțin, magii Străvechiului Ținut al Pădurenilor ar fi putut medita la ce rugăciuni ar fi plutit pe acel râu de sacrificii către zei, în inimile victimilor lor.

Gândește-te la ceva folositor, la naiba! Simțea că parcă vorbele usturătoare pe care Ijada i le spusese la Templu, îi sfredeleau carnea asemeni unor insecte mușcătoare. *Nu vei fi nevoit să iei apărarea nimănui, nici să rostești adevăruri primejdioase...* Pe toți zeii, ce putere și-o fi imaginat fetișcana aia nebună că avea el în Easthome? Trăia și el în supunere, sub mâna proteguitoare a lui Hetwar. Ingrey împrumutase de la acea mână o forță palpabilă, nimic de zis, însă la fel făceau și ceilalți angajați ai casei lui Hetwar; împrumutase, probabil, o importanță unică și subtil folositoare în sensul unei amenințări nefirești, dar în țesătura autorității meșterului pecetlar,

el era cu siguranță un firicel minor. Ingrey nu acordase favoruri niciodată, așa că acum nu avea la cine să ceară ajutor. Dacă avea vreo ocazie de vreun fel ca să o salveze sau să o răscumpere pe Ijada, aceasta s-ar fi sfârșit odată cu intrarea cortegiului pe porțile orașului.

Gândurile lui se afundau din ce în ce mai mult, era neplăcut conștient de asta, însă fără să găsească vreo soluție salvatoare. În cele din urmă, căzu într-o moțăială. Nu era o picoteală odihnitoare, însă tot era mai bine decât zbuciumul dinainte.

Se trezi în vreme ce soarele autumnal cobora la asfințit și porni din nou către hanul unde stătea Ijada ca să o invite la rugăciunea de seară.

Ea ridică dintr-o sprânceană la el și murmură:

– Ai devenit pios dintr-o dată.

Dar văzându-i buzele strânse și mimica suferindă, se îmbună și îl însoți la templu încă o dată.

Când îngenunchează în fața altarului Fratelui – atât încăperea dedicată Mamei, cât și cea a Fiicei erau din nou ticsite de credincioși din Red Dike – el începu în șoaptă:

– Ascultă. Trebuie să hotărăsc în seara asta dacă mergem mai departe sau mai așteptăm mâine. Nu poți să te lași pur și simplu purtată către dezastru fără să ai un plan, fără să faci măcar o încercare de a ajunge la liman. Altminteri vei sfârși în ștreang, și aproape că înnebunesc la gândul de a te vedea atârnând cu lațul de gât la fel ca și leopardul tău. Cred că v-a ajuns la amândoi cu-atâta spânzurat.

– Ingrey, gândește-te, îi răspunse ea pe un ton la fel de scăzut. Presupunând chiar că aș scăpa nevăzută, unde aș putea să mă duc? Ruda aceea a mamei n-ar putea să mă adăpostească ori să mă ascundă. Bietul meu tată vitreg – n-are puterea de a se lupta cu asemenea dușmani, unde mai pui că, la el acasă ar fi primul loc pe care l-ar scotoci în căutarea unui fugar ca mine. O femeie, o străină, singură – n-aș face decât să bat la ochi și să devin o țintă pentru răufăcători.

Se gândise și ea la asta, din câte se părea.

El trase adânc aer în piept.

– Dar dacă aș veni și eu cu tine?

Urmă un moment de liniște; el privi cu coada ochiului și îi văzu fața încremenită, privind fix în față, cu ochii mari.

– Ai face asta? Ți-ai părăsi oamenii și ai pleca de la datorie?

El strânse din dinți.

– Poate.

– Și unde am putea să *ne* ducem? Nici rudele tale n-ar putea să ne primească, mă gândesc.

– Nu mă văd întorcându-mă la Mestecăniș pentru nimic în lume. Nu. Ar trebui să ieșim de tot din Ținutul Pădurilor, trecem granița. Spre Alianța Alviană, poate – să ne strecurăm către Cantoane, peste munții de la miazănoapte. Sau spre Darthaca. Eu știu măcar să scriu și să vorbesc darthacana.

– Eu nu știu. Ți-aș putea fi... ce? Povară, servitoare, iubită surdo-mută?

Ingrey se înroși.

– Am putea pretinde că ești sora mea. Pot să jur că o să te tratez cu respectul cuvenit. Nu aș ridica niciun deget asupra ta.

– Vai, ce ademenitor sună! spuse ea, cu o mutră resemnată.

El se opri, simțindu-se ca unul care traversează un râu de gheață în miezul iernii și aude un prim pârâit slab de sub picioare. *Ce-o fi vrând ea să înțeleg din asta?* Ibraneza era limba maternă a tatălui tău, am impresia. Pe asta o vorbești?

– Puțin. Dar tu?

– Puțin. Am putea să ne îndreptăm către Peninsulă, atunci. Spre Chalion sau Ibra sau Brajar. Acolo n-ar trebui să fim așa muți.

Acolo era și treabă de spadasin, auzise Ingrey, în nesfârșitele războaie de la hotar cu principatele cvadriene de pe coastă – și câteva întrebări cu care să fie luați la rost voluntarii străini, atâta vreme cât se închinau făcându-și semnul în cinci colțuri.

Ea scoase un oftat prelung.

– M-am tot gândit în după-amiaza asta la ce a spus Hallana.

– Ce anume? A spus o grămadă de lucruri. A sporovăit într-una.

– Gândește-te la momentele ei de tăcere atunci.

Replica *asta* semăna atât de mult cu unul din aforismele preferate ale lui Hetwar, încât Ingrey tresări.

– A avut și vreun moment de ăsta?

– A spus că a plecat în căutarea mea – într-un moment atât de neprielnic pentru ea, fii atent – din două motive. Odată, pentru că auzise veștile – și apoi, din cauza viselor, *bineînțeles*. Numai Hallana era în stare să dea celui de-al doilea motiv greutatea unui gând îndelung cumpănit. Că *eu* am avut vise ciudate și întunecate, coșmaruri aproape la fel de tulburătoare ca și momentele mele de trezie, consider că sunt rezultatul fricii, oboselii și... și darului lui Boleso.

Își umezi buzele.

– Dar de ce ar avea Hallana vise despre mine și tribulațiile mele? Ea e o femeie pătrunsă de spiritul Templului până în măduva oaselor, nicidecum vreo renegată, cu toate că își croiește singură drumul în viață. Ți-a vorbit despre visele ei?

– Nu. Dar nu m-am gândit să întreb.

– Ea a pus multe întrebări, învățata Nu-știu-ce – urmărindu-ne, dar mie nu mi-a dat nicio îndrumare într-un fel sau altul. Și asta e tot un fel de tăcere. Tot ce mi-a dat, până la urmă, a fost scrisoarea.

Spunând acestea își atinse pieptul în partea stângă, pipăind țesătura brodată fin a jachetei sale de călărie. Ingrey crezu că auzi un foșnet ușor de hârtie pe sub stofă, dintr-un buzunar ascuns.

– Părea să se aștepte să o duc la destinație. De vreme ce ăsta e singurul lucru ce seamănă a îndrumare pe care mi l-a dat, nu sunt dispusă să renunț la el pentru o fugă în voia sorții ca să ajung în exil cu un... cu un bărbat pe care l-am cunoscut abia acum patru zile.

Tăcu pentru o clipă.

– *Mai cu seamă* nu în calitate de sora ta cea mică, ferească-mă zeii!

El nu pricepu de ce era atât de jignită, însă cu siguranță nu mai avu îndoieli în privința refuzului ei. Spuse apăsat:

– Vom pleca mai departe către Easthome mâine, în cazul ăsta, odată cu sicriul lui Boleso.

Ceea ce i-ar mai fi dat lui poate încă trei zile ca să găsească un argument sau plan mai bun, dacă era să scadă timpul petrecut dormind. *Dacă mai avea timp și pentru asta.*

O conduse înapoi la hanul ei în amurgul care cobora și o lăsă încă o dată pe mâinile paznicei ei. Felul în care îl privi țăranca de data aceasta era de-a dreptul suspicios, cu toate că nu făcu niciun fel de remarcă. Apucând înapoi pe stradă la vale, Ingrey începu să se întrebe dacă n-ar trebui să ia și el în seamă momentele de tăcere ale *Ijadei*. Și erau cu siguranță destule.

Pe când se apropia de hanul său, o siluetă întunecată țâșni de lângă peretele unde stătuse sprijinită înspre Ingrey. Mâna acestuia rătăci înspre garda spadei, dar se relaxă din nou când umbra se mișcă în lumina galbenă a felinarului de deasupra ușii și îl recunoscu pe Gesca. Locotenentul îl salută din cap.

– Fă câțiva pași cu mine, Ingrey. Vreau să-ți spun vreo două vorbe între patru ochi.

Ingrey ridică din sprâncene, însă îi răspunse rugăminții acestuia de bună-voie. Își potriviră pașii în mers pe pavajul de piatră, înconjurară următoarea piață din susul străzii, din apropierea porților orașului și se așezară pe o bancă din lemn de lângă fântâna acoperită din centrul pieței. Un servitor se întoarse și trecu poticnindu-se pe lângă ei cu o pereche de găleți din care curgeau stropi, atârnate de o cobiliță petrecută pe după umeri. În fundul străzii, o pereche se grăbea înspre casă, femeia ținând un felinar, bărbatul purtând un băiețel pe umeri ce-și înfipsese mânuțele în părul său; bărbatul hohoti protestând la felul în care îl apucase copilul. Privirea bărbatului se mută la cei doi spadasini care umblau hai-hui,

se liniști văzându-i că sunt pașnici, apoi se întoarse către femeia lui. Pașii celor doi se pierdură în noapte.

Se lăsă o tăcere lungă. Gesca bătea darabana cu degetele neliniștit pe picior.

– E vreo problemă cu trupa? îl ajută Ingrey într-un târziu. Ori cu oamenii lui Boleso?

– Hăh, făcu Gesca îndreptându-și spatele și umerii. Poate îmi spui tu mie.

Șovăi din nou, își supse buza de jos, apoi spuse pe nepusă masă:

– Ai început să te-ndrăgostești de blestemata aia de fată, Ingrey?

Ingrey încremeni.

– De ce ai crede una ca asta?

Tonul lui Gesca deveni plin de sarcasm:

– Păi, să vedem. Ce ar fi putut să mă ducă la ideea asta? Poate ar fi felul în care îi vorbești departe de urechile celorlalți cu fiecare ocazie care se ivește? Sau poate ar fi felul în care te-ai aruncat ca un nebun într-o vâltoare ca s-o salvezi? Poate să fi fost modul în care ai fost surprins, pe jumătate îmbrăcat, pe când încercai să te strecori în dormitorul ei în miez de noapte? Privirea hămesită de pe chipul tău palid, când crezi că nu te vede nimeni, atunci când te uiți la ea? Felul în care ți se îngroașă zi de zi pe sub ochi cearcănele ca unui bolnav din dragoste? Trebuie să recunosc, numai Ingrey din neamul Wolfcliff ar putea arde de dorință pentru o femeie care își omoară în bătaie iubiții, dar pentru tine, asta nu e o opreliște, ci o ispită! pufni Gesca.

– Ți-ai făcut o impresie cu totul greșită asupra întregii chestiuni.

O panică soră cu groaza puse stăpânire pe el la auzul interpretării strigătoare la cer a lui Gesca, urmată de gândul înfrânat cum că n-ar fi o acoperire atât de rea pentru un străin în ochii celorlalți și o realitate fatală a farmecelor cu care fusese legat. Urmată mai apoi de o bănuială mult mai înspăimântătoare că Gesca nu s-ar putea înșela câtuși de puțin... *Nu. Nu.*

– În orice caz, n-a fost decât un iubit.

– Ce?

– Cel pe care l-a zdrobit cu bâta.

După o clipă mai spuse:

– Recunosc, dacă tolba ei cu victime e cam săracă la număr, compensează în greutate.

Și după altă clipă de tăcere:

– Oricum, ea nu-i atrasă de mine, așa că temerile tale sunt neîntemeiate.

– Nu-i adevărat. Te consideră un bărbat cu vino-ncoa, deși posac.

– De unde știi tu *asta*?

Ingrey revizui în minte cu rapiditate ultimele zile – când vorbise Gesca cu prizoniera?

– A vorbit despre tine cu paznica ei, sau poate că a fost invers. Destul de sinceră și vorbăreață, aceea, odată ce s-a pornit la vorbă. Unor femei care lucrează în slujba Mamei li se întâmplă asta câteodată.

– Gardiana nu vorbește cu mine.

– Asta din cauză că e înspăimântată de tine. De mine nu e. Cel puțin în comparație cu tine. Foarte utilă din punctul meu de vedere. Dar ai surprins vreodată două femei vorbind despre un bărbat? Bărbații nu sunt decât niște mincinoși neciopliți, atunci când își compară muierile, în schimb femeile – mai degrabă m-aș lăsa pe mâna unui autopsier de-al Mamei să mă disece pe viu decât să ascult ceea ce spun doamnele despre noi atunci când își închipuie că nu le aude nimeni, se scutură Gesca.

Ingrey se stăpâni cu greu să nu izbucnească, *Ce altceva a mai spus Ijada despre mine?* Se gândi că prizoniera lui trebuia să-și umple timpul cu ceva stând încuiată cu țăranca aceea; iar pălăvrăgeala lor de doi bani ar fi putut ascunde mai bine niște secrete cumplite decât simpla tăcere. Așadar. Riscă un impasibil:

– Mai e ceva ce ar trebui să știu?

– Oh, daa – Gesca falsă cu o voce pițigăiată imitând glasul unei femei – doamna crede că ai un zâmbet *devastator*.

Zâmbetul lui Gesca, se gândi Ingrey, era întru totul un rânjet afectat. În mod clar, totuși, umbrele întuneri-

cului nu erau atât de adâncă încât să ascundă privirea glacială pe care i-o întoarse Ingrey, sau poate că frigea prin beznă atât de arzătoare era, căci Gesca își reluă mina gravă, ridicând o mână în apărare.

– Ingrey, uite ce e, spuse Gesca devenind serios, nu vreau să te văd făcând vreo prostie. Tu ai un viitor in casa lui Hetwar, cu mult mai promițător decât al meu și nu doar numele familiei tale îți conferă un avantaj. Cât despre mine, poate că am să ajung căpitan al gardei într-o bună zi. Tu ești un om școlit, vorbești două limbi, Hetwar îți vorbește ca unui egal – nu doar de sânge, ci și ca istețime – iar tu îi returnezi favorurile pe cât îți stă în putință. Numai ascultându-vă câteodată și mi se învârte capul. Nici nu-mi doresc să merg pe calea care îți este destinată ție să pășești. Înălțimile mă amețesc, iar mie îmi place să-mi păstrez capul pe umeri. Dar mai presus de toate... nu vreau în veci să fiu eu ofițerul trimis să te aresteze.

Ingrey își descleștă dinții.

– Mi se pare destul de corect.

– În regulă.

– Pornim la drum din nou mâine.

– Bun.

– Dacă o să mă-ncapă cizmele.

– O să vin să te-ajut.

Iar eu am s-o trimit pe gardiana aia băgăreață, iscoditoare, bârfitoare înapoi la Reedmere și-am s-o înlocuiesc cu alta. Sau cu niciuna. Flecăreala asta femeiască era și-așa destul de agasantă, dar dacă s-ar mai fi apucat să și trăncănească despre incidentele ciudate la care asistase învârtindu-se prin preajmă atunci când venise Hallana?

Dacă o făcuse deja?

Se ridicară amândoi și o porniră înapoi pe strada prost luminată. Ingrey se opri la ușa hanului său; schițând un salut vag, Gesca își văzu de drum înainte. Ingrey îl privi din urmă.

Așa care-va-să-zică. Gesca îl urmărea. Dar de ce? Din lipsă de preocupări sau dintr-o curiozitate bicisnică? Din

propriu interes, așa cum pretindea? Din grijă tovărășească? *Din plăcerea pentru bârfă dubioasă?* Ingrey își dădu seama că în ciuda tuturor false pretexte ale lui Gesca potrivit cărora era un analfabet, el era în stare să încondeieze un raport scurt. Propozițiile puteau fi simple, alegerea cuvintelor nefericită, ortografia dezordonată, însă era în stare să-și noteze observațiile într-o ordine destul de logică pentru scopuri practice.

Iar dacă Hetwar ar avea în față scrisorile ambilor bărbați, ceea ce era foarte plauzibil... tăcerile lui Ingrey ar striga.

Ingrey își înghiți o înjurătură și se duse înăuntru.

În timpul drumului de a doua zi, toamna din zona aceea de țară se pierdu ca-ntr-o ceață de neatenție din partea lui Ingrey. Însă era cât se poate de vigilent în privința Ijadei, care mergea călare pe lângă căruță alături de noua ei gardiană, o tânără devotă speriată din Ordinul Fiicei de la Red Dike, luată ca din oală de preotul din zonă de la îndatoririle sale ca învățătoare, pentru această sarcină neobișnuită.

O dată, atunci când încălecare pentru prima oară, Ijada îi zâmbi. Aproape că-i zâmbi și el, până ce îi răsună în minte batjocura lui Gesca, înțepenindu-i fața într-o grimasă neplăcut de strâmbă la care ea făcu ochii mari, apoi se îndepărtă ușor. El dădu pinteni calului ca să o ia înainte până să nu-și simtă mușchii gurii zvâcnind în convulsii.

Se întrebă ce l-o fi apucat nebunia aceea de limbariță cu o seară înainte la templu. *Era de-așteptat* ca Ijada să refuze să fugă, chiar și de la spânzurătoare, cu un bărbat care încercase să o omoare, de câte ori? De trei ori? De cinci? Ce soi de alegere mai era și *asta* pentru o fată? *Judecă și tu omule!* Să-i fi oferit o altă escortă? Și unde să găsească pe cineva în care să poată avea încredere? Imaginea lui răpind-o și fugind călare cu ea de-a curmezișul șeii îi dădu idei și mai puțin folositoare. El cunoștea viteza și ferocitatea pe care i-o dădea lupul din el; ce-ar fi putut face pentru ea leopardul ei, așa femeie cum era? Îl ucisese deja pe Boleso, un bărbat mai masiv

decât Ingrey, deși presupunând că îl luase pe prinț prin surprindere. Până și ea fusese uimită de ceea ce fusese în stare să facă, sau cel puțin așa își dăduse seama Ingrey cercetând-o. Dacă alegea să i se opună – dacă el... și-apoi ea... Reveria ciudată în care picase fu spulberată de amintirea altei glume de-a lui Gesca – *Pentru tine, e o ispită!* – și se încruntă și mai tare.

Și mai mult ca sigur că nu m-am îndrăgostit de ea, arză-te-ar focul, Gesca!

Și nici nu poftesc la ea.

Prea tare.

Oricum, nu i se întâmpla nimic din ceea ce nu putea stăpâni.

Își petrecu restul zilei fără să îi zâmbească Ijadei, fără să o privească, fără să meargă călare alături de ea, fără să îi vorbească, fără măcar să dea la iveală faptul că era conștient de prezența ei în vreun fel. Efectul păru molipsitor; Gesca se apropie de el la trap ca să facă un comentariu, se uită la fața lui, își înghiți cuvintele și se retrase cu prudență în celălalt capăt al coloanei. Nimeni altcineva nu se mai apropie de el, iar slugile lui Boleso se ținură deoparte de privirea lui ucigătoare. La cele câteva ordine bale sale, oamenii se grăbiră să se supună.

Purceseră târziu la drum și înaintaseră lent, de multe ori abia mânându-și caii un pic mai repede decât la pas. Drept urmare, ajunseră în după-amiaza aceea la un orășel mai mic decât cele prin care opriseră până atunci, deși cu mai multe mile mai aproape de Easthome decât și-ar fi dorit Ingrey.

Ingrey îi trimise fără milă pe oamenii lui Boleso împreună cu răposatul lor stăpân să înnopteze la templul rustic din Middletown iar el puse stăpânire pe singurul han pentru el, prizoniera lui, doamna ei de companie și detașamentul lui Hetwar. Bătu la pas împrejurimile orașului, o îndeletnicire mult prea scurtă. În seara asta nu mai putea face nicio incursiune la templul acela aglomerat pentru o discuție șoptită în contradictoriu. Mâine seară, va trebui să aleagă un oraș mai mare unde

să se oprească, decise Ingrey. Iar în noaptea următoare... nu mai urmau destule nopți.

De vreme ce Gesca preferă un sac de dormit în sala de mese a hanului decât să împartă odaia lui Ingrey, el se duse la culcare ca să își odihnească rănile nevindecate încă, devreme, și singur.

Deși porniseră cu întârziere la drum, Ingrey nu își zori oamenii nici în dimineața asta. Încă mai sorbea câte o gură de ceai amar din plante, molfăind câte o îmbucătură de pâine în sala de mase a hanului micuț când coborî Lady Ijada împreună cu noua sa paznică. Reuși să-i răspundă la salut dând din cap fără vreo grimasa necuvenită.

– A fost confortabilă odaia ta? întrebă el pe un ton neutru, politicos, conștient de prezența celor doi bărbați din gardă care auzeau tot în timp ce-și terminau prânzul la masa așezată pe capre de lemn în celălalt capăt al încăperii.

– A fost îndeajuns, îi răspunse ea măsurându-l cu o privire încruntată, însă era mai bine așa decât să i se adreseze cu zâmbetul acela care le putea aduce neajunsuri amândurora.

Se gândi s-o întrebe ce visase, însă șovăi de teamă ca aceasta să nu fie deloc o temă neutră de discuție. Poate ar fi îndrăznit să meargă alături de ea câtva timp mai târziu în acea zi; ea îi părea în stare, odată ce i se dădea de înțeles, să poarte o discuție indirectă de față cu niște urechi neprietenoase, prin care să transmită mai multe informații decât în aparență.

Un sunet de copite și un zornăit de hamuri afară îi făcu pe amândoi să întoarcă capul.

– Hei-hei, care sunteți acolo! strigă o voce răgușită, iar cârciumarul goni prin sală ca să-și primească noii mușterii, oprindu-se să trimită un servitor să pună pe argați ca să ia caii domnilor.

Nările Ijadei tresăriră; pluti ușor spre ușă în urma cârciumarului. Ingrey își goli ulcica de lut și o urmă, ducându-și mâna din instinct la mânerul sabiei. Se opri lângă umărul ei în timp ce ea păși în pridvorul din lemn.

Patru oameni înarmați coborau de pe cai. Unul era în mod evident servitor, doi purtau o livrea cunoscută, iar ultimul... lui Ingrey i se tăie respirația, luat prin surprindere. Apoi pufni șocat.

Contele-succesor Wencel din neamul Horseriver rămăsese în șa, ținând frâul în mâinile înmănușate. Tânărul conte era un bărbat zvelt, îmbrăcat cu o tunică ale cărei fireturi de aur sclipeau de sub haina vopsită în culoarea vinului roșu. Gulerul înalt al hainei era tivit cu blană de jder, ascunzându-i hibele trupești. Părul blond închis, brăzdat de câteva fâșii încărunțite timpuriu, îi atârna pe umeri în șuvițe cenușii cârlionțate, răvășite de goana de pe drum. Avea chipul prelung, fruntea bombată, dar înfățișarea sa ciudată era salvată de urâțenie prin privirea de un albastru oțelit, ațintită acum asupra lui Ingrey. Prezența sa aici în dimineața aceea însorită era destul de neașteptată. Însă șocul...

Părea a fi parcă o miasmă, deși nu era purtată de nicio adiere, parcă o umbră, de o densitate ce făcea ca prezența lui Wencel *acolo* să pară mai pregnantă decât a oricărui alt om din prejma lui. Mirosul era un pic înțepător, ca de urină, un pic călduț, ca fânul dulce și foarte amețitor. Iar asta apăru în mintea lui Ingrey fără să-i treacă prin nări. *E purtătorul unui spirit de animal.*

Și el.

Și nu i l-am mai simțit până acum.

Ingrey întoarse brusc capul către Ijada; și ea era înmărmurită de uimire.

Îl simte și ea – îl miroase? Îl vede? Și e ceva nou și pentru ea. Cât de nou să fie?

Percepțiile, pare-se, curgeau în trei direcții, căci Wencel ședea drept în șa, cu capul ridicat și ochii măriți în timp ce-l măsura cu privirea pe Ingrey, apoi se întoarse către Ijada. Wencel rămase cu gura căscată pentru o clipă, apoi strânse din buze într-un surâs strâmb.

Dintre cei trei, contele își reveni primul.

– Ia te uită! murmură el.

Își flutură două degete înmănușate pe la frunte în semn de salut către Ingrey, apoi le duse în dreptul inimii ca să-i transmită o umbră de plecăciune Ijadei.

– Ce ciudat să ne întâlnim toți trei aici. N-am mai avut parte de-o așa surpriză de... mai multă vreme de cât ați crede.

Cârciumarul se porni să bâlbâie un bun venit, întrerupt, la o smucitură din bărbie a lui Wencel, de unul din ofițerii de gardă ai săi, care îl luă pe om deoparte ca să-i explice pesemne ce se dorea de la umila sa casă din partea înalților săi oaspeți. Dintr-o politețe exersată, Ingrey se duse să ia calul lui Wencel de căpăstru, cu toate că nu-și dorea câtuși de puțin să stea în apropierea contelui. Animalul sforăi și se feri într-o parte simțindu-i mâna pe căpăstru, iar el strânse mai tare. Greabănul calului era ud de sudoare în urma galopului de dimineață, părul de culoarea castanei era ondulat și întunecat de spuma care i se vedea printre picioare. *Orice l-ar aduce aici, Wencel nu piede vremea.*

Privind în jos fix la Ingrey, Wencel trase adânc aer în piept.

– Ești exact omul pe care vroiam să-l văd, vere. Lordul Hetwar îți înțelege aversiunea pe care o ai față de ceremonii, atât de des invocată în scrisorile tale laconice. Așa că am fost trimis să preiau cortegiul cumnatului meu. O îndatorire de familie, de vreme ce sunt singura rudă care nu-i nici sfâșiată de durere, nici răpusă la pat de boală, și nici împotmolită pe drumurile proaste la jumătatea distanței către graniță. Din urmă vine un convoi funebru regal care să ni se alăture la Oxmeade. Mă gândisem că o să vă întâlnesc acolo aseară, potrivit itinerariilor voastre mereu schimbătoare.

Ingrey își umezi buzele uscate.

– Ce bine!

– M-am gândit eu că așa o să fie.

Privirea lui se îndreptă către Ijada iar cadențele sardonice, repetate dinainte încetară. Își plecă capul.

– Lady Ijada. Nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare de ceea ce s-a întâmplat – de ceea ce ți s-a făcut. Îmi pare

rău că n-am fost acolo, la Cap de Mistreț, ca să împiedic lucrurile astea.

Ijada dădu din cap în semn de apreciere, dacă nu, mai degrabă, a iertare.

– Și mie îmi pare rău că nu ați fost la Cap de Mistreț. N-am vrut să-mi pătez mâinile cu sângele ăsta nobil, nici să... se ajungă unde s-a ajuns.

– Da... tărăgănă Wencel. Se pare că avem mult mai multe de discutat decât aș fi crezut.

Îl aruncă lui Ingrey un zâmbet cu buzele strânse și descălecă. Pentru înălțimea sa de adult, Wencel era doar cu jumătate de palmă mai scund decât vărul său; din motive neclare lui Ingrey, lumea de obicei îi estima propria-i statură mai mare decât era. Pe un ton ton mult mai grav, Wencel mai spuse:

– Lucruri ciudat de secrete, de vreme ce nu ai găsit de cuviință să le discuți nici măcar cu meșterul pecetlar. Unii ar putea să te mustre pentru asta. Fii sigur, nu sunt unul din ei.

Wencel rosti murmurat câteva ordine către ofițerii săi din gardă; Ingrey cedă hățurile calului servitorului lui Wencel, iar grăjdarii de la han veniră în fugă ca să conducă suita împrejurul clădirii.

– Unde am putea merge să stăm de vorbă? întrebă Wencel. Singuri.

– În sala de mese? spuse Ingrey arătând hanul cu o mișcare din cap.

Contele ridică din umeri.

– Ia-o tu înainte.

Ingrey ar fi preferat să vină din urmă, însă fu nevoit să îi conducă. Cu colțul ochiului, îl zări pe Wencel oferindu-i politicos brațul domniței Ijada, gest la care ea se eschivă ridicându-și poalele rochiei de călărie pășind pe scări și luându-i-o înainte.

– Afară! le ordonă Ingrey la doi oameni de-ai lui Hetwar care-și luau micul dejun și care săriră în picioare surprinși la vederea contelui. Puteți să vă luați pâinea și carnea cu voi. Așteptați afară. Aveți grijă să nu ne deranjeze nimeni.

Spunând acestea, închise ușa sălii mari a hanului în urma lor și a paznicei rămase perplexă.

După ce aruncă o privire indiferentă de jur împrejurul încăperii cu înfățișare învechită, acoperită cu rogoz, Wencel își îndesă mănușile la centură, se așeză la una din mesele așezate pe capre de lemn și le arătă lui Ingrey și Ijadei banca din partea cealaltă a mesei. Își împreună mâinile pe scândurile lustruite și rămase cu ele nemișcate, dar încordate.

Ingrey nu era sigur ce fel de fiară purta Wencel în ființa lui. Bineînțeles, nu avusese o percepție clară nici asupra celei din interiorul Ijadei până ce nu se dezlănțuise din nou lupul său. Chiar și acum, dacă nu ar fi știut după ce a văzut cadavrul leopardului și spiritul lui renăscut în locul unde s-au luptat ca să scape de vrajă, n-ar fi fost în stare să dea un nume acelei prezențe sălbatice, tulburătoare din lăuntrul ei.

Mult mai tulburătoare pentru Ingrey era întrebarea, Când? Îl văzuse pe Wencel numai de două ori de când se întorsese din exilul său din Darthaca, în urmă cu patru ani. Contele se însurase cu Prințesa Fara abia în ultima vreme și își dusese mireasa pe domeniile bogate ale familiei sale care se întindeau de-a lungul Râului Ispitei, la două sute de mile depărtare de Easthome. Când se întorseseră proaspeții însurăței Horseriver pentru prima dată în capitală pentru o sărbătoare în miez de iarnă, de Ziua Tatălui, în urmă cu trei ani, Ingrey era plecat într-o misiune în slujba lui Hetwar în zona Cantoanelor. La următoarea vizită, își văzuse vărul doar la o adunare în sala regelui atunci când Prințul Biast primise sulița de mareșal și flamura din mâinile tatălui său. Wencel se preocupase de ceremonie, iar Ingrey fusese prins în suita lui Hetwar.

Se văzuseră față în față, dar numai în treacăt. Contele își recunoscu rău famatul și dezmoștenitul văr cu o plecăciune curtenitoare din cap, îl recunoscu fără să fie surprins, fără vreo urmă de aversiune, dar nici nu l-a mai căutat după aceea. Ingrey își spuse că Wencel își îmbunătățise mult imaginea de pe vremea acelei tinereți

respingătoare pe care și-o amintea el, presupuse că greutatea moștenirii pe care o dobândise de timpuriu și căsătoria de rang înalt pe care o făcuse îl maturizase, îl înzestrase cu acea gravitate aparte. Să fi fost ceva ciudat mascat de acea gravitate chiar și atunci? Următoarea dată când s-au mai întâlnit a fost în locuința lui Hetwar în urmă cu o săptămână. Wencel fusese tăcut, rămânând în umbră, în grupul acela de bărbați bătrâni și aspri – îndoliat, sau cel puțin așa își închipuise Ingrey căci evitase să-l privească în ochi. Ingrey nu prea își amintea ca el să fi scos vreun cuvânt.

Wencel îi vorbea acum Ijadei, cu ochii plecați, plini de mâhnire.

– Doamna soția mea ți-a făcut un mare rău, Ijada, și cu siguranță că judecata zeilor s-a întors acum asupra ei. M-a mințit la început, pretinzând că a fost dorința ta să rămâi cu Boleso, până când mesagerul de la Cap de Mistreț a venit cu acea veste cumplită și care m-a făcut să-mi dau seama de adevăr. Jur că nu i-am dat niciun motiv întemeiat să fie geloasă. Aș fi mult mai furios pe ea decât sunt, dacă trădarea ei n-ar fi adus și propria-i pedeapsă. Ea plânge încontinuu, iar eu... abia dacă știu cum să descurc ițele astea și să restabilesc onoarea casei mele.

Spunând acestea își ridică din nou capul.

Intesitatea cu care o privea pe Ijada nu era numai turburare provocată de leopardul din ea, se gândi Ingrey. *Cred că Prințesa Fara nu era atât de deplasată în gelozia ei, așa cum se preface Wencel.* Patru ani de mariaj și niciun moștenitor pentru măreața și străvechea casă Horseriver; lipsa aceasta ascundea faptul că era ea stearpă, o lipsă de afecțiune, sau vreo neputință mai subtilă? Să-i fi hrănit temerile nevestei, pe bună dreptate sau nu?

– Nici eu nu știu cum ai putea să o faci, îi răspunse Ijada.

Ingrey nu era sigur dacă răceala tăioasă din vorbele ei dădea glas fricii sau mâniei ei și-i aruncă o privire furișă. Profilul ei pur era cu desăvârșire lipsit de expresie.

Dintr-o dată îl cuprinse o dorință de a ști exact ce vedea ea la Wencel.

Wencel își înclină capul cu o expresie nu mai puțin încruntată.

– Ce-*i* asta totuși? Mai mult ca sigur că nu-i un viezure. Aș spune că-i un râs.

Injada își ridică bărbia.

– E-un leopard.

Wencel rânji luat prin surprindere.

– *Asta* nu-i... și de unde a luat nebunul ăla de Boleso... și de ce... milady, cred că mai bine mi-ai spune ce s-a întâmplat acolo, la Cap de Mistreț.

Ea se uită la Ingrey, el încuviință din cap. Wencel era implicat în treaba asta, se părea, nu doar la un nivel, și părea să aibă parte de încrederea lui Hetwar. *Prin urmare... să fi avut Hetwar habar de fiara lui Wencel sau nu?*

Ijada făcu o relatare scurtă, tăioasă a celor întâmplate în acea noapte, o relatare faptică așa cum înțelesese Ingrey evenimentele, dar aproape fără nicio aluzie la propriile sale gânduri și emoții, golită de interpretări sau supoziții. Tonul din vocea ei era monoton. Era ca și cum ai fi privit o reprezentație de pantomimă.

Wencel, care ascultase cu cea mai mare atenție, dar fără să intervină, își întoarse privirea sfredelitoare către Ingrey.

– Prin urmare, unde-i vrăjitorul?

– Ce?

El arătă înspre Ijada.

– Asta nu s-a întâmplat ca din senin.Trebuie să fi existat un vrăjitor. Clandestin, bineînțeles, dacă se îndeletnicea cu cele interzise și era unealta unui neghiob ca Boleso.

– Domnița Ijada – impresia mea în urma mărturiei Domniței Ijada era că Boleso a săvârșit el însuși ritualul.

– Am fost singuri în dormitorul lui, fără îndoială, spuse Ijada. Dacă am întâlnit vreodată vreo astfel de persoană în casa lui Boleso, nu mi-am dat seama că-i vrăjitor.

Dus pe gânduri, Wencel se scărpină la ceafă.

– Hm. Poate. Totuși... Boleso nu a *învățat* niciodată un astfel de ritual singur. Acumulase multe spirite de animale, spui? Pe toți zeii, ce nebun! Într-adevăr... Nu. Dacă mentorul lui nu era cu el, trebuie să fi fost acolo cu puțin timp înainte. Sau era deghizat. Ascuns în camera alăturată. Sau fugise?

– Chiar m-am gândit dacă Boleso n-o fi avut vreun complice, recunoscu Ingrey. Însă Călărețul Ulkra a declarat că niciun servitor din casă nu a scăpat cu fuga de la moartea prințului. Iar Lordul Hetwar nu m-ar fi trimis nici măcar pe mine să arestez o astfel de putere periculoasă fără vreun ajutor de la Templu.

Într-adevăr, Ingrey ar fi putut da peste ceva mult mai puțin inofensiv decât transformarea aceea în porc a răcanului, atât de bine venită.

... *Ceva cum ar fi vreo lucrare vrăjitorească?* Dacă pornirea sa criminală nu venise odată cu el de la Easthome la urma urmei? Reuși să nu-și trădeze acest gând nou.

– Hetwar n-ar fi putut bănui cele întâmplate în adevărul lor.

Și atunci de ce insistase atât de mult ca Ingrey să dea dovadă de discreție? Din simplă diplomație?

– Relatările asupra tragediei pe care le-a primit Hetwar în prima noapte au fost trunchiate și neadevărate, te asigur, spuse Wencel încruntându-se. Nici vorbă de leoparzi, printre alte lucruri care au fost omise. Și totuși... mi-aș fi dorit să îl fi reținut pe vrăjitorul ăla, oricine o fi fost el.

Privirea lui rătăci din nou înspre Ijada.

– Cel puțin mărturia unui astfel de prizonier i-ar fi putut fi de ajutor unei doamne din casa mea căreia îi datorez protecție.

Ingrey tresări la auzul tonului lui asertiv.

– Mă îndoiesc că aș mai fi aici, viu sau întreg, dacă l-aș fi surprins pe omul ăsta.

– Asta e discutabil, admise Wencel. Dar mai ales tu, ar fi trebuit să știi să cauți.

Să-i fi încețoșat farmecele mintea? Sau doar propriu-i dezgust pentru sarcina ce-i fusese încredințată să-l fi făcut indiferent? Rămase fără replică pentru o clipă, și, neavând nimic de spus în apărarea sa, atacă pe alt flanc:

– *Tu* ce vrăjitor ai întâlnit? Și când?

Wencel ridică din sprâncene:

– Nu ghicești?

– Nu. N-am simțit... schimbarea ta, în casa lui Hetwar. Nici la instaurarea lui Biast, căci atunci te văzusem ultima dată înainte de asta.

– E-adevărat? Nu eram sigur dacă am reușit să îmi ascund năpasta de tine, sau dacă doar ai vrut tu să te porți cu discreție. Ți-am fost recunoscător, crezând asta.

– N-am simțit-o.

Era cât pe ce să adauge: *Lupul din mine a fost legat*, însă dacă ar fi spus asta ar fi fost ca și cum ar fi recunoscut că acum nu mai era. Și la momentul acela n-avea nici cea mai vagă idee în ce relație se găsea cu Wencel.

– Asta-i o ușurare pentru mine. Ei bine, mie mi s-a întâmplat aproape în același timp ca și ție, dacă e să ți-o spun. Cam pe când a murit tatăl tău – sau mai bine spus, când a murit mama.

Văzând privirea Ijadei și întrebarea ei schițată, o lămuri:

– Mama mea a fost soră cu tatăl lui Ingrey. Ceea ce mă face să fiu pe jumătate un Wolfcliff, exceptând toate soțiile din neamul Horseriver care au intrat în clanul lui în generațiile din urmă. Mi-ar trebui o pană și-o bucata de hârtie ca să trasez toate hățișurile relației noastre de rudenie.

– Știam că aveți o legătură de sânge, însă nu știam că era atât de apropiată.

– Apropiată și încâlcită. Iar eu bănuiesc de multă vreme că toate acele tragedii care au lovit în același timp în felul ăsta, au avut legătură una cu alta.

Ingrey spuse încetișor:

– Știam că mătușa mea murise la un moment dat, în timpul cât am zăcut eu de boală, dar nu știam că s-a întâmplat atât de aproape de moartea tatălui meu.

Nimeni nu mi-a vorbit despre asta. Am presupus că s-a sfârșit de durere, sau de vreo boală din aceea misterioasă care cade asupra femeilor în floarea vârstei.

– Nu. A fost un accident. Survenit într-un moment ciudat.

Ingrey șovăi.

– Legături... *Tu* ți-ai întâlnit vrăjitorul care a băgat fiara-n tine? A fost tot Cumril și în cazul tău?

Wencel scutură din scap.

– Orice mi s-o fi făcut, mi s-a făcut în timp ce dormeam. Și când te gândești că *aia* n-a fost cea mai confuză trezire din viața mea...!

– Nu te-a făcut să-ți fie rău sau să-ți ieși din minți?

– Nu la fel ca și-a ta, după toate aparențele. Cu a ta a fost clar ceva în neregulă. Vreau să zic, peste toată grozăvia care i s-a întâmplat tatălui tău.

– De ce nu mi-ai spus nimic niciodată? Nenorocirea mea nu a fost niciun secret pentru nimeni. Mi-aș fi dorit să știu că nu sunt singur!

– Ingrey! Aveam treisprezece ani și eram îngrozit! Ca să nu mai spun că dacă pângărirea mea era descoperită, mi-ar fi făcut și mie ce îți făceau ție! Nu credeam că aș fi supraviețuit unei astfel de încercări. N-am fost niciodată puternic și cu o constituție atletică așa cum ești tu. Gândul la o asemenea tortură ca cea pe care ai îndurat-o mă îngrețoșa. Singura mea nădejde era să-mi ascund tara, cu orice preț. În clipa în care am fost sigur din nou că nu mi-am pierdut mințile și am început să-mi recapăt curajul, tu plecaseși, exilat, izgonit din Ținutul Pădurilor de unchiul tău cel stânjenit. Și cum aș fi putut lua legătura cu tine? Printr-o scrisoare? Ar fi fost cu siguranță interceptată și citită de paznicii tăi sau ai mei.

Inspiră adânc și își recăpătă control asupra glasului întretăiat și tremurând.

– Ce straniu e să ne găsim acum legați laolaltă! Am putea să fim arși toți trei, să știți. Legați spate în spate.

– Eu nu, spuse Ingrey cu tărie și înjurându-și tremurul nervos din voce. Eu am dispensă de la Templu.

– Puterile care ne pot acorda o asemenea îndurare, o pot revoca, spuse Wencel sumbru. Ijada și cu mine, atunci. Nu în felul acela, față în față de care se temea soția mea, ci printr-o sfântă uniune a două firi surori.

Ijada nu se clinti la auzul acestei remarci, ci se uită fix la Wencel încordată, cu un nou interes, încruntându-se. Reevaluând, pesemne, un bărbat pe care crezuse că îl cunoștea și pe care descoperea acum că nu-l știuse câtuși de puțin? *Așa ca mine?*

Wencel își concentră atenția asupra bandajelor soioase ale lui Ingrey.

– Ce-ai pățit la mâini?

– M-am împiedecat de o masă. M-am tăiat cu un cuțit de cioplit, răspunde Ingrey, pe un ton cât de indiferent putut.

Surprinse privirea curioasă a Ijadei cu colțul ochiului și se rugă ca ea să nu găsească de cuviință să mai dezvolte subiectul. Nu încă, în orice caz.

În loc de asta, ea îl întrebă pe conte:

– Ce-i animalul ăsta al dumitale? Știi?

El ridică din umeri.

– Întotdeauna am crezut că e un cal, un simbol al familiei Horseriver. Așa mi se părea că are noimă, atâta câtă se putea în toată povestea asta.

Trase aer adânc în piept rămas pe gânduri și își ridică ochii reci, albaștri ca să-i întâlnească pe-ai ei.

– N-am mai rămas spirite luptătoare în tot Ținutul Pădurilor de veacuri, doar dacă poate o mai fi supraviețuit vreun duh ascuns în refugiile îndepărtate. Și-acum iată trei dintre ele, nu doar în aceeași generați, ci și în aceeași încăpere. Ingrey și cu mine, am bănuit de multă vreme că face parte dintr-un întreg. Dar tu, Ijada... nu pricep. Tu nu te potrivești. Te-aș îndemna, Ingrey să-l cauți pe acest vrăjitor care nu-i de găsit. În cel mai rău caz, vânătoarea unui astfel de martor important ar putea întârzia procedurile împotriva Ijadei.

– Asta ar fi un lucru bun, încuviință degrabă Ingrey.

Wencel își răsfiră neliniștit degetele pe masă.

– Suntem cu toții unii în mâinile celorlalți acum. Îmi închipuisem că secretul meu e în siguranță la tine, Ingrey, dar acum se pare că nici n-aveai habar de el. Am fost singur atâta amar de vreme. E greu pentru mine să încep să am încredere atât de târziu.

Ingrey își plecă capul, încuviințând crispat.

Wencel își îndreptă umerii, tresărind de parcă îl dureau.

– Bun. Trebuie să mă spăl și să-mi schimb veșmintele și să-mi aduc omagiul rămășițelor răposatului meu cumnat. Cum s-au conservat, dacă tot veni vorba?

– E învelit în sare, spuse Ingrey. Aveau o mare provizie la Cap de Mistreț, pentru păstarea vânatului.

O veselie sinistră trecu pe chipul lui Wencel.

– Ce direct din partea ta!

– N-am pus să fie jupuit de piele si eviscerat, totuși, așa că mă aștept ca efectul să nu fie unul desăvârșit.

– E bine că nu e vremea și mai caldă, în cazul ăsta. Dar se pare că am face bine să nu mai întârziem.

Wencel scăpă un suspin, își fixă ambele palme pe blatul mesei și se ridică istovit în picioare. Pentru o clipă, întunecimea sufletului său păru să-l izbească pe Ingrey ca o lovitură puternică, apoi păru din nou un tânăr epuizat, covârșit prea devreme în viață cu grele încercări.

– O să mai stăm de vorbă.

Contele se îndreptă spre verandă, unde supușii lui săriră atenți să îl escorteze spre templul orașului. În ușa hanului, Ingrey atinse brațul Ijadei. Ea se întoarse cu gura strânsă.

– Ce zici de animalul lui Wencel? o întrebă cu glas scăzut.

Ea îi șopti:

– Ca să o citez pe Învățata Hallana, dacă ăla e un armăsar, eu sunt regina din Darthaca.

Ea ridică privirea și-o întâlni pe-a lui, fără să clipească și concentrată.

– Lupul din tine nu prea seamănă a lup. Iar calul lui nu-aduce a cal nici el. Dar îți spun un singur lucru, Ingrey; animalele astea seamănă *mult* unul cu celălalt.

Capitolul 8

Ingrey se întoarse sus ca să-și pregătească desagile, apoi îl văzu pe Gesca. Harnașamentul locotenentului dispăruse din colțul cârciumei. Ingrey coborî străduța mocirloasă din Middletown – după el, numită mai bine Middlehamlet – către micul lăcaș de lemn, sperând să-l găsească. Se gândi la care din cele șase de grajduri pe care le aveau sub comandă pentru caii și echipamentul lor s-ar fi dus Gesca, dar gândul s-a dovedit a fi inutil; Gesca stătea în umbra verandei templului. Vorbind cu, sau vorbindu-i-se, de către contele Horseriver.

Gesca îi aruncă o uitătură piezișă, se crispă, și amuți; Wencel abia îl salută înclinând capul.

– Ingrey, spuse Wencel, unde-s Ulkra și restul servitorilor lui Boleso acum? Tot la Cap de Mistreț, sau te urmează?

– Mă urmează, sau cel puțin așa am dat poruncă: cât de iute, nu știu. Ulkra nu se poate aștepta să fie întâmpinat cu multă bucurie în Easthome.

– Nu contează: până când am răgaz să-i aștept, ei vor fi ajuns acolo, fără îndoială. Oftă. Cailor mei le-ar prinde bine puțină odihnă. Aranjează, dacă vrei, să plecăm la prânz. Tot o să ajungem la Oxmeade înainte să se-ntunece.

– Desigur, stăpâne, spuse Ingrey formal. Își îndreptă brusc capul către privirea nefericită a lui Gesca, iar Wencel le făcu un scurt semn de rămas bun cu mâna, și se întoarse spre lăcaș.

– Și ce-a avut contele Horseriver să-ți spună? îl chestionă, șoptit, Ingrey pe Gesca, în timp ce mergeau iarăși în jos pe stradă.

– Nu-i un om vesel. Mă cutremur când mă gândesc cât de sumbre ar fi lucrurile dacă l-ar plăcea cu adevărat pe fratele lui vitreg. Da-i limpede că nu-i place mizeria asta.

– De asta m-am prins deja.

– Totuși, un june impresionant, în felul lui, în ciuda înfățișării. M-am dus cu gândul înapoi la nunta prințesei Fara.

– Cum așa?

– Eh, nu c-ar fi făcut ceva deosebit. Doar că niciodată...

– Niciodată ce?

Buzele lui Gesca se strânseră.

– E... e greu de spus. Niciodată n-a făcut vreo greșeală, n-a părut nervos, niciodată n-a sosit cu întârziere sau mai devreme... niciodată nu s-a îmbătat. Pur și simplu îți dă fiori. Nemaipomenit, ăsta-i cuvântul pe care-l vreau. Într-un fel, îmi amintește de tine, dacă s-ar fi dorit creierul și nu mușchii. Gesca ezită, apoi, poate prudent, renunță să-și continue comparația mai departe în panta mlaștinii.

– Suntem veri, observă Ingrey cu blândețe.

– Într-adevăr, stăpâne. Gesca îi aruncă o căutătură piezișă. Era foarte interesat de Învățata Hallana.

Ingrey schiță o grimasă. Ei bine, asta era inevitabil. O să audă mai multe despre subiectul ăsta de la Wencel înainte ca ziua să se termine, era sigur.

Divinul locașului din Middletown era un tânăr acolit, cuprins de panică de coborârea asupra lui, preț de o jumătate de zi, a înștiințării sosirii cortegiului prințului. Dar oricât de multă ceremonie i se transmisese contelui River să furnizeze, era limpede că nu începuse încă. Cavalcada părăsi orașul cu repeziciune la prânz, atât de fulgerător încât nici Ingrey, în cea mai proastă stare, n-ar fi cutezat s-o pornească. A aplaudat în sufletul lui. Și i-a

lăsat palidului acolit o mult dorită pungă cu bani care să-l ușureze de spaimele lui.

Middletown se mai zărea încă pe drumul din spatele lor, când Wencel își struni calul castaniu, întorcându-l lângă cel al lui Ingrey, și murmură:

– Călărește în față alături de mine. Trebuie să-ți vorbesc.

– Desigur.

Ingrey își forță calul să meargă la trap; îi făcu din cap ceea ce spera a fi un semn de liniștire Ijadei, în timp ce treceau în jurul ei călărind pe lângă căruță. Wencel îi oferi un soi de salut confuz.

Wencel se întoarse în șa, pe măsură ce distanța dintre ei și caravană se mărea, fiind imposibil să se mai audă ceva, dar spuse numai:

– Unde anume ai găsit căruța cu bere?

– Reedmere.

– Ha. Cel puțin un lucru legat de înmormântarea lui o să fie pe potriva gusturilor lui Boleso. Târăsc carul ăla funebru ornat cu argint din Easthome ca să ne întâlnească în Oxmeade. Sper că n-o să se surpe niciun pod pe drum.

– Într-adevăr. Ingrey încercă să nu-și miște buzele.

– Servitorii mei mă așteaptă în Oxmeade ca să se îngrijească de confortul meu diseară. Și de al tău, dacă o să mă însoțești. Te sfătuiesc s-o faci. N-or să mai fie de găsit camere pentru amor, nici bani odată ce curtea ajunge aici pentru procesiune.

– Mulțumesc, a spus Ingrey sincer. Fuseseră duse adevărate lupte legate de deținerea podurilor hambarelor, în unele călătorii regale cu peripeții din experiența lui Ingrey. Wencel ar fi primit cu siguranță cele mai bune camere disponibile.

– Vorbește-mi despre Învățata Hallana, Ingrey, spuse Wencel deodată.

Cel puțin nu l-a taxat pe Ingrey pentru faptul că a omis să-i pomenească despre ea înainte. Ingrey se întrebă dacă trebuie să se simtă ușurat.

– Am judecat-o ca fiind exact ce pretindea că este. O prietenă a domnișoarei Ijada, care o cunoscuse de mică. Fusese doftor la un fort oarecare din Ordinul Fiului prin vest, în timpul marșurilor prin bălți – tatăl Ijadei era un lord dedicat, și căpitanul lui, pe vremea aceea.

– Știu ceva de Lord dy Castos, da. Ijada a vorbit despre el. Dar gândurile mi se leagă de coincidență. Un vrăjitor cu o oarecare legătură cu domnișoara Ijada – și noua ei belea – dispare din Cap de Mistreț. Câteva zile mai târziu, un vrăjitor – sau vrăjitoare – cu o legătură cu Ijada vine la ea în Red Dike. Sunt doi vrăjitori, sau unul?

Ingrey dădu din cap.

– Nu pot să mi-o imaginez pe Învățata Hallana trecând fără să fie observată la Cap de Mistreț. De nevăzut, nu era. Și avea o sarcină avansată, care presupun că îi limitează mult folosirea demonului ei pentru durată. Stă într-un schit la Suttleaf, pentru siguranță. Recunosc faptul că proba mea e indirectă, dar sunt sigur că Boleso era deja implicat până peste cap în experimentele lui dezastruoase când și-a omorât servitorul atât de grotesc, acum șase luni. Asta înseamnă că, probabil, ucenicul-vrăjitor era la Easthome atunci, sau, la fel de bine, prin apropiere.

Wencel se încruntă din cauza îndoielii.

– E la fel de greșit să iei adevărul drept minciună, și minciunile drept adevăr, remarcă Ingrey.

– Sfânta duală era una dintre cele mai neobișnuite domnișoare, dar să acceptăm ideea că ar putea fi și marioneta lui Boleso alături de toate celelalte ar însemna să credem prea multe lucruri despre ea. Nu se potrivește. În primul rând, nu era fraieră.

Wencel își înclină capul, admițând argumentul.

– Presupunând că ar fi marioneta stăpânului ei, atunci, în cazul ăsta?

– Doar dacă, admise Ingrey fără tragere de inimă. Dar... nu.

Wencel suspină.

– Voi renunța să-mi simplific presupunerea, atunci. Avem doi vrăjitori separați. Dar – cât de separați? S-ar

putea ca unealta lui Boleso să fi fugit la ea, după revărsare? Doi dintr-o ligă?

O idee incomodă. Deodată, pe Ingrey îl străfulgeră ideea că – îndrumare greșită? – vrăjile care au fost proferate asupra lui la Easthome ar fi venit de la Hallana.

– Timpul... n-ar fi imposibil.

Wencel grohăi neconsolat, holbându-se printre urechile calului său preț de o clipă.

– Am înțeles că sfântul divin a scris o scrisoare. Ai citit-o deja?

Blestemat să fii, Gesca. Și blestemată să fie conducătoarea aia bârfitoare de închisoare. Cât de mult aflase deja Wencel?

– Nu mi-a fost încredințată mie. I s-a înmânat direct domnișoarei Ijada. Sigilată.

Wencel flutură o mână dezaprobator.

– Sunt sigur că ai fost învățat cum să procedezi.

– Pentru corespondență obișnuită, desigur. Asta aparține unui vrăjitor al templului. Am ezitat să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla cu scrisoarea – sau cu mine – dacă aș fi încercat s-o falsific. M-ar fi mistuit flăcările, poate.

L-a lăsat pe Wencel să decidă dacă se referea la hârtie, sau chiar la Ingrey în persoană.

– Și să o transmit lui Hetwar ridică niște probleme. Pentru început, ar avea nevoie de un alt vrăjitor al templului ca s-o deschidă. Ar trebui să mă gândesc la faptul că până și unui maestru regal al sigiliului i-ar fi greu să mituiască pe cineva ca să desfacă scrisorile adresate liderului propriului ordin.

– Un vrăjitor ilicit atunci.

La uitătura acidă a lui Ingrey, protestă:

– Ei bine, dacă cineva ar fi putut fi capabil să găsească unul, trebuie să-l iei pe Hetwar în calcul – dacă ar alege să facă asta.

– Dacă multiplicarea asta de vrăjitori ipotetici mai continuă, vom fi nevoiți să-i spânzurăm de căpriori ca pe bucățile de șunci ca să avem loc. Deși Ingrey nu se simțea bine amintindu-i-se, mai erau și vrăjile lui ciudate de luat în calcul.

Wencel încuviință scurt, nefericit, din cap, apoi tăcu pentru o bucată de vreme.

– Da, vorbind de șuncă, spuse în cele din urmă, știi, nu-i vorba că minți bine, vere. E mai degrabă că nimeni nu-i destul de îndrăzneț să ți-o spună în față. Se poate ca asta să-ți fi dat o idee greșită despre talentul tău în disimulare. Vocea i se aspri. Ce s-a întâmplat cu adevărat în camera de sus?

– Dacă aș mai avea ceva în plus de raportat, ar fi datoria mea să-i raportez întâi lordului Hetwar.

Sprâncenele lui Wencel se ridicară.

– A, da? Mai întâi, și totuși cumva... nu încă? Ți-am văzut scrisorile tale către Hetwar, așa cum erau. Numărul detaliilor care lipseau din ele era destul de însemnat. Leoparzi. Vrăjitoare. Oscilații. Aproape înecuri. Romanticul tău locotenent Gesca ar fi zis că te-ai îndrăgostit – de asemenea, mai pe înțeles, fără vreun indiciu în mâzgălelile tale.

Ingrey roși.

– Literele pot greși. Sau pot fi citite de ochi neprietenoși. Arătă cu degetul spre conte.

Buzele lui Wencel se mișcară. Se îngriji pentru o clipă de calul său, în timp ce el și Ingrey se despărțiră ca să ocolească un petic de noroi. Când erau iarăși scăriță lângă scăriță, Wencel spuse:

– Iartă-mă dacă par nerăbdător. Am foarte multe de pierdut.

Cu un zâmbet fals, Ingrey replică:

– În timp ce eu, pe de altă parte, am pierdut deja totul. Conte-comandant.

Wencel se atinse cu pumnul în dreptul inimii, pentru recunoașterea loviturii. Dar adăugă încet:

– Există și o nevastă.

Era rândul lui Ingrey să devină tăcut, deconcertat. Fiindcă nunta lui Wencel fusese aranjată – și, până acum, stearpă, asta nu însemna neapărat și că era lipsită de dragoste. De ambele părți. Într-adevăr, trădarea prințesei față de slujnica ei care demonstra o gelozie pasională și nesatisfăcătoare nu putea fi un rezultat al indiferenței

plictisite. Și sfânta fată a regelui trebuie să fi părut un premiu măreț pentru vreun tânăr de curte, în ciuda propriului său rang înalt.

– În plus, vocea lui Wencel se aprinse din nou, să arzi de viu e o moarte extrem de dureroasă. N-o recomand. Cred că acest vrăjitor dispărut ar putea fi o amenințare pentru amândoi, numai în privința asta. Cunoaște multe lucruri pe care n-ar trebui să le știe. Ar trebui să-l găsim primii. Dacă dovedește că nu conține nimic, oh, periculos la adresa noastră, aș fi destul de bucuros să i-l prezint lui Hetwar apoi.

Și dacă vrăjitorul era primejdios pentru el, ce-a propus Wencel să facă atunci? Și, pe cei cinci zei, de ce?

– Lăsând deoparte toate aspectele legate de datorie – nu sunt echipat să mă descurc pentru o asemenea arestare, singur sau altfel.

– Dar dacă ai fi? Nu te încântă ideea de a avea cunoașterea primordială?

– Cu ce scop?

– Supraviețuirea.

– Supraviețuiesc.

– O făceai. Dar dispensa de la templu depinde, în parte, de un bon de siguranță acum rupt.

– Ingrey clipi din ochi spre el, îngrijorat. Cum așa?

Buzele lui Wencel se strânseră într-un zâmbet șters.

– Aș putea s-o deduc din schimbarea percepției tale asupra mea, dar nu trebuie s-o fac; pot s-o văd. Bestia ta zace tăcută în tine, din obișnuință îndelungată dacă nu din altceva, dar nimic n-o constrânge în afară de faptul că tu n-o trezești. Mai devreme sau mai târziu, vreun sensibil din templu e obligat să observe, altfel vei face vreo gafă revelatoare.

Vocea lui deveni joasă și apăsată.

– Sunt alternative la a-ți tăia mâna de frica pumnului tău, Ingrey.

– De unde știi tu?

Ezitarea lui Wencel fu mai lungă, de data asta.

– Biblioteca de la castelul Horseriver este un lucru remarcabil, începu el pe departe.

– Câțiva dintre strămoșii mei au fost învățați, și cel puțin unul a fost cărturar. Acolo zac documente care sunt sigur că nu mai există în altă parte, unele dintre ele vechi de sute de ani. Lucruri pe care bătrânii slujitori ai templului Audar n-ar fi ezitat să le ardă. Cea mai uimitoare relatare a unui martor ocular – o să-ți spun unele dintre anecdote, odată. Destul cât să atragi un băiat nu prea studios să citească. Și, apoi, să citească de parcă viața lui ar depinde de asta.

Privirea lui o întâlni pe a lui Ingrey.

– Te-ai descurcat cu așa-zisa pângărire a ta fugind de orice fel de cunoștințe, și cunoaștere. Eu m-am descurcat cu a mea fugind către ele. Care dintre noi crezi că are avantaj până acum?

Ingrey respiră.

– Mi-ai dat multe de gândit, Wencel.

– Fă asta atunci. Dar, de data asta, te rog, nu întoarce spatele înțelegerii. Adăugă mai blând:

– Nu-mi întoarce spatele.

Nu, într-adevăr. N-aș îndrăzni. Îl salută ambiguu pe Wencel.

Cortegiul ajunse atunci la un vad stâncos; din fericire apa nu era atât de furioasă ca la trecerea aproape dezastroasă din prima zi, iar Ingrey își puse toată atenția să-i traverseze pe toți în siguranță. O milă mai sus, căruța aproape se scufundă într-o porțiune de nămol, apoi calul unui oștean din gardă se schilodi din cauza unei potcoave pierdute. Apoi, la un popas unde adăpară caii, izbucni o bătaie între doi dintre slujitorii lui Boleso, o ceartă privată care mocnise o vreme iar acum izbucnise în flăcări. Amenințarea obișnuită a lui Ingrey aproape că nu putu s-o stăpânească, iar el se întoarse de la bătăușii separați cu o figură foarte îngrijorată, pe care ei din fericire o înțeleseră ca fiind furie, în legătură cu ce s-ar putea întâmpla data viitoare dacă o mică amenințare nu le era de ajuns iar el va fi forțat să ia măsuri mai drastice.

Se urcă din nou pe cal cu fața mai goală ca niciodată. Wencel, trebuia să recunoască, îi aruncase mintea în haos. Conversația întortocheată a contelui îi dăduse lui

Ingrey impresia destul de vie că cei doi se luptau pe întuneric, cu sabiile înjunghiind ținte ascunse. Amândoi ascundeau și aveau secrete periculoase față de fiecare, o fentă urmată de un blocaj... în mod egal? *Cred că Wencel ascunde mai mult.* Ca să fim sinceri, Wencel părea de asemenea să dezvăluie mai multe.

Ingrey se gândise că anxietatea lui legată de ciudatul blestem era cea mai presantă problemă. Ideea că învățătura lui Wencel ar putea conține indicii despre problemă era de două ori mai incitantă. Sugera că Ingrey ar putea avea un aliat la îndemână. Sugera în egală măsură și că Ingrey și-ar fi găsit dușmanul necunoscut. Sau, cum se făcea că Wencel părea să considere vrăjitorii iliciți ca pe niște mici inconveniente, de care să se ocupe atât de pregătit? Se uită spre capul cortegiului unde călărea acum Wencel, iarăși prea departe să-l poată auzi, interogându-l pe unul dintre oamenii lui Boleso. Oșteanul era un individ masiv, cu toate acestea umerii i se cocoșaseră de parcă încerca să pară mai mic.

Wencel târâse o seamă de tentații în calea lui Ingrey, totuși nu misterul cel nou, ci vechiul, îi capta toată atenția, îl prinsese și-l ținea suspendat între fascinație și teamă. *Ce știe Wencel despre tatăl meu și mama lui și eu nu știu?*

*

Oxmeade era mai mare decât Red Dike, dar cortegiul lui Boleso fu primit la templul mare de piatră în aceeași după-amiază numai cu o ceremonie modestă, în mare parte pentru că orașul părea să fie întors pe dos cu pregătirile pentru evenimentele mai importante de mâine. Ingrey fu extrem de ușurat să-i predea în cele din urmă responsabilitatea cadavrului și a celorlalți călăreți lui Wencel, care i-o transferă în schimb majordomului său sobru, unui sobor de divini de la Templul Easthome și unei formidabile mulțimi de slujitori și funcționari. Prințesa Fara și personalul ei de serviciu, după cum fu fericit Ingrey să afle, nu urmase cortegiul, ci îi aștepta

pe toți în capitală. Nu se lăsase încă asfințitul când Ingrey și paznicul său încălecară din nou cu prizonierul lor și-l urmară pe Wencel pe străzile întortocheate.

Trecând pe lângă marginea unei pieți aglomerate, Wencel își struni calul și Ingrey se opri lângă el. O piață stradală rămăsese deschisă târziu, probabil să servească nevoilor curtenilor și servitorilor lor care începeau deja să ajungă pentru ultima etapă în procesiunea funerară a lui Boleso. La început Ingrey nu știu sigur ce-i atrăsese atenția lui Wencel, dar îi urmări privirea contelui dincolo de tarabele ocupate spre un colț unde cânta un scripcar, cu pălăria întoarsă așezată politicos pe jos la picioarele lui. Muzicantul era mai bun decât cei ca el, desigur, iar instrumentul lui duios cânta un cântec ciudat, plângător, în aerul auriu al serii.

După un moment, Wencel remarcă:

– Asta e o melodie foarte veche. Mă întreb dacă știe cât de veche? O interpretează... aproape exact.

Wencel își feri fața până când se termină cântecul. Când privi înainte profilul îi era ciudat. Încordat, dar nu de furie sau teamă; mai mult ca un om pe cale să jelească o pierdere inconsolabilă, incalculabilă. Wencel se strâmbă pentru a elimina încordarea și dădu pinteni calului să meargă mai departe fără a privi înapoi, și fără să trimită pe cineva să arunce o monedă în pălărie, deși scripcarul se uită lung după grupul numeros cu o speranță înfrânată.

Ajunseră în cele din urmă la casa mare pe care Wencel o închiriase sau o rechiziționase, una dintre multele în șir din acest cartier de negustori bogați. Embosări din alamă strălucitoare în modele arse în soare decorau plăcile grele ale ușii de la intrare. Ingrey predă calul lui Gesca, își luă pe umeri desagii și îi urmări pe Lady Ijada și pe paznicul ei tânăr cum fură conduși sus de o servitoare. După salutările lor încordate, aceasta era o servitoare care o cunoștea pe Ijada de mai demult. Personalul de serviciu al casei Horseriver vedeau și ei, aparent, dreptatea cazului Ijadei, deranjant de ambiguă, la fel ca și stăpânul lor.

Înainte ca Wencel să plece să se ocupe de teancul de mesaje care sosiseră în absența lui, murmură către Ingrey:

– Mâncăm într-o oră, tu, Ijada și cu mine. Poate fi ultima noastră ocazie să avem o discuție privată pentru o vreme.

Ingrey încuviință.

Fu condus într-o mică încăpere de la ultimul etaj, unde un lighean și o cană cu apă fierbinte îl așteptau deja. Era clar camera unui servitor, al unei familii bogate pe care contele o strămutase, dar solitudinea ei era foarte primitoare pentru el. Proprii servitori ai lui Horseriver erau probabil înghesuiți în vreun dormitor mai mic sau într-un grajd în aceaste momente de criză, iar Gesca și oamenii lui s-ar caza un pic mai bine. Ingrey avea încredere că bucătarul lui Horseriver îi va hrăni.

Ingrey se spălă eficient. Garderoba lui era prea limitată ca să dureze prea mult, își adusese haine pentru drum lung, nu pentru ospețe la curte. Curat și îmbrăcat, se gândit la tentația patului, dar se temu că odată așezat, nu va mai reuși să se scoale la timp. Coborî în schimb pe scara îngustă, plănuind să exploreze casa și strada din jurul ei și probabil să-l verifice pe Gesca, dacă grajdurile se dovedeau a fi în apropiere. Se opri la următorul etaj auzind vocea lui Wencel pe hol. Se îndreptă în direcția respectivă.

Wencel vorbea cu paznicul Ijadei, care făcuse ochii mari și-l asculta cu o expresie speriată. Se întoarse auzind zgomotul pașilor lui Ingrey și se strâmbă:

– Poți pleca! spuse el paznicului, care-l salută curtenitor și se retrase în ceea ce era probabil camera Ijadei.

Wencel i se alătură lui Ingrey lângă scară, făcându-i semn să pornească înainte, dar se scuză când ajunseră la parter și plecă să aibă o discuție cu slujbașul său.

Ingrey ieși afară în întunericul amurgului și dădu roată împrejurimilor casei. Ajungând din nou la ușa de la intrare, portarul îl trimise cu un alt servitor într-o cameră la capătul celui de-al doilea etaj. Nu era sala mare de cină, aproape potrivită pentru moșia contelui, ci un

mic salon pentru micul dejun, care dădea în grădina bucătăriei și spre grajduri. Ușa camerei era grea și putea estompa bine sunetele, judecă Ingrey. O măsuță rotundă fusese pregătită pentru trei persoane.

Ijada sosi escortată de o servitoare, care făcu o reverență către Ingrey și o lăsă. Purta o rochie din lână cu firul în culoarea grânelor peste o cămașă simplă din in până pe gât. Efectul era modest și domnișoresc, deși Ingrey presupuse că alesese gulerul dantelat probabil pentru a-și ascunde vânătăile verzi de pe gât. Wencel intră aproape imediat în urma ei, strălucind în lumia abundentă a lumânărilor, schimbat și el într-un veșmânt mai bogat decât cel cu care călărise. Și mai curat. Ingrey își dori repede ca desagii lui să fi conținut o alegere mai bună decât „veșmântul cel mai puțin mirositor".

La un semn al lui Wencel, Ingrey își lăsă deoparte manierele de curte și o ajută pe Lady Ijada să se așeze pe scaunul ei, iar Wencel pe al lui, înainte să se așeze și el. Toți la distanță egală unul față de altul, ca un triunghi echilateral. Servitorii, evident instruiți, se agitară în jurul lor, lăsându-le vase acoperite și retrăgându-se discret. Mâncarea, cel puțin, se dovedi a fi bună, chiar dacă de țară: găluște, fasole, mere coapte, o pereche de sitari umpluți, sosuri și murături, carafe cu trei tipuri de vin.

– Ah! murmură Wencel ridicând un capac argintiu și dezvăluind o șuncă. Îndrăznesc să te rog să tai porții, lord Ingrey?

Ijada clipi obosită. Ingrey îi întoarse lui Wencel un zâmbet la fel de închis și tăie felii. Își ascunse după aceea mâinile sub masă, să-și tragă mânecile peste bandajele de la încheieturi. Așteptă să vadă cum va conduce Wencel discuția mai departe, ceea ce a avu ca rezultat liniște pentru o vreme, cum toți se concentrară asupra mâncării.

La un moment dat Wencel remarcă:

– N-am primit decât relatări la mâna a doua despre evenimentele teribile de la Birchgrove care l-au omorât pe tatăl tău, iar pe tine te-au... mă rog. Relatări destul

de confuze și fantasmagorice. Și cu siguranță incomplete. Poți să îmi spui întreaga poveste?

Ingrey, pregătit pentru mai multe întrebări despre Hallana, ezită confuz, apoi își adună amintirile încă o dată. Le ținuse ani de zile în tăcere, totuși acum și le reamintea în gura mare pentru a treia oară în decurs de o săptămână. Povestea lui părea să devină mai frumoasă repetată, deși amintirile începeau să înlocuiască evenimentul, chiar și în propria lui minte. Wencel mestecă și ascultă, încruntându-se.

– Lupul tău este diferit decât cel al tatălui tău, remarcă el în timp ce Ingrey se relaxa după ce descrise, cât de bine putu, confuzia din mintea lui despre lup care fusese inoculată în săptămânile lui de delir.

– Ei bine, da. Măcar nu era bolnav. Sau cel puțin... nu în același fel. M-a făcut să mă întreb dacă animalele ar putea avea epilepsie sau o boală asemănătoare a minții.

– Cum a ajuns vânătorul tatălui tău la el?

– Nu știu. Era mort înainte să-mi revin eu suficient ca să întreb ceva.

– Hm! Pentru că eu am *auzit*...

O mică accentuare pe acel ultim cuvânt, o pauză semnificativă.

– ... că nu a fost lupul inițial menit pentru tine. Că lupul turbat își omorâse partenerul de haită, cu o zi înainte ca ritualul să aibă loc. Și că noul lup a fost găsit în acea noapte, stând în afara cuștii lupului bolnav.

– Atunci ai auzit mai mult decât mi s-a spus mie. Așa ar putea fi, presupun.

Wencel bătu inconștient cu lingura lângă farfurie într-un răpăit nervos și slab, își dădu seama și o puse jos. Ingrey adăugă:

– Ți-a spus mama ta ceva despre armăsarul tău? În dimineața aceea când te-ai trezit schimbat.

– Nu. Aceea era dimineața în care a murit ea.

– Nu de rabie!

– Nu. Și totuși m-am tot întrebat de atunci. A murit căzând de pe cal.

Ingrey își strânse buzele. Ochii Ijadei se măriră.

– Și armăsarul a murit tot în accident, adăugă Wencel. Și-a rupt piciorul. Îngrijitorul i-a tăiat gâtul, se spune. Până am ajuns eu să mă interesez despre asta, la ceva vreme după, ea era de mult îngropată iar calul măcelărit și aruncat. Am meditat la mormântul ei, dar nu era nicio aură acolo pe care s-o simt. Nu tu fantome, nu tu răspunsuri. Moartea ei a fost un șoc pentru mine, atât de curând, la numai patru luni după cea a tatălui meu. N-am fost insensibil la paralela cu cazul tău, Ingrey, dar dacă fratele și sora Wolfcliff concepuseră vreun plan, vreo intenție, nimeni nu mi l-a destăinuit.

– Sau vreun conflict, sugeră Ijada gânditoare uitându-se când la unul când la celălalt. Ca două castele rivale, unul de fiecare parte a Lurei, construindu-și turnurile crenelate to mai sus.

Wencel deschise o mână în semn de recunoaștere că explicația părea plauzibilă, deși încruntarea sugera că ideea nu-l mulțumea.

– În tot acest timp, trebuie să fi dezvoltat anumite teorii, Wencel, îl provocă Ingrey.

Wencel ridică din umeri.

– Presupuneri, conjuncturi, fantezii, mai degrabă. Nopțile mi-au devenit pline de ele, până când m-am simțit obosit peste măsură de atâtea întrebări.

Ingrey își alergă ultima bucată de gălușcă prin farfurie și spuse pe un ton domol:

– Atunci de ce nu m-ai abordat pe mine până acum?

– Erai plecat la Darthaca. Exil permanent, din câte știu eu. Apoi familia ta ți-a pierdut urma. Ai fi putut fi mort, cum nimeni nu auzise contrariul.

– Da, dar după aceea? Când m-am întors?

– Păreai să fi ajuns într-un loc sigur, sub protecția lui Hetwar. Mai sigur cu dispensarea decât eram eu cu secretele mele, desigur. Te-am invidiat pentru asta. Mi-ai fi mulțumit pentru că ți-aș fi aruncat viața înapoi în îndoială și haos?

– Poate că nu, recunoscu Ingrey ezitant.

Un ciocănit dublu se auzi în ușa groasă a încăperii. Ijada tresări, dar Wencel doar strigă:

– Intră!

Slujbașul lui Wencel își băgă capul pe ușă și murmură o scuză:

– Mesajul pe care îl așteptați a ajuns, excelență.

– A, bun! Îți mulțumesc.

Wencel se retrase de la masă și se ridică în picioare.

– Scuzați-mă. Mă întorc în câteva minute. Vă rog să continuați.

Arătă spre celelalte feluri.

Imediat ce Wencel ieși pe ușă, o pereche de servitori intrară să elibereze masa de farfuriile folosite, să pună noi feluri, să reînnoiască vinul și apa, după care se retraseră din nou cu plecăciuni la fel de tăcute. Ingrey și Ijada rămaseră uitându-se unul la altul. O privire timidă sub farfuriile acoperite dezvălui delicatese, fructe și dulciuri, iar Ijada se lumină. Se serviră unul pe altul cu cele mai interesante gustări.

Ingrey se uită la ușa închisă.

– Crezi că Prințesa Fara știe de animalul lui Wencel? o întrebă el.

Ea studie o bucată de marțipan cu miere și o mâncă înainte să răspundă. Încruntarea ei nu era, se gândi Ingrey, adresată mâncării.

– S-ar potrivi cu unele lucruri pe care nu le înțeleg la ei. Relația lor mi s-a părut ciudată, deși nu mă așteptam neapărat ca un asemenea mariaj fastuos să fie ca cel al mamei mele. Oricare dintre ele. Ținând cont că nu este frumos, cred că Fara a vrut ca Wencel să fie îndrăgostit de ea. Într-o manieră mai curtenitoare decât cea pe care o arată el.

– Nu a fost curtenitor?

– O, a fost mereu politicos, asta am văzut. Rece și curtenitor. Nu am văzut de ce ea părea să aibă mereu o urmă de teamă în preajma lui, pentru el n-a ridicat niciodată palma la ea și nici vocea. Dar dacă îi era frică pentru el și nu, sau nu doar, de el, poate că asta ar fi o explicație.

– Dar el era îndrăgostit de ea?

Încruntarea ei se adânci.

– Greu de spus. Avea mereu toane, atât de distant și tăcut, părea să nu se mai termine zilele. Uneori, dacă veneau vizitatori la Castelul Horseriver, se însuflețea și purtau o serie de discuții meșteșugite; este extraordinar de bine educat. Totuși ție ți-a vorbit aici mult mai mult într-o singură seară decât l-am auzit vorbind la orice masă cu soția lui. Dar mă rog... tu îl fascinezi în multe feluri în care ea nu o face.

Ochii ei alunecară înspre el și dincolo, și el știu că ea își testa simțurile.

Așa ești tu acum, înțelese Ingrey.

– Are doar puțin timp să se asigure de propria lui siguranță în această nouă dispută. Poate că asta explică de ce forțează. Forțează, nu crezi?

Ingrey cel puțin se simțea presat.

– O, da! recunoscu ea și făcu o pauză de gândire. La fel, poate fi o ieșire mult timp înfrânată. Cu cine ar fi putut vorbi despre asta, înainte de noi, acum? Este îngrijorat, da, dar și... nu știu. Încântat? Nu, mai subtil sau mai ciudat de atâta. Cu siguranță „fericit“ nu poate fi cuvântul.

Buzele ei se încleștară.

– N-ar trebui să gândesc așa, spuse Ingrey sec.

Ușa se deschise și privirea lui Ingrey țâșni în sus. Era Wencel, care se întorcea. Se așeză din nou cu un gest de scuze.

– Ați rezolvat treburile? Întrebă politicos Ijada.

– Destul de bine. Dacă nu am spus-o încă, Ingrey, dă-mi voie să te felicit în privința vitezei misiunii tale. Nu pare că voi reuși să o depășesc, spre regretul meu. Cel mai probabil te voi trimite mâine înainte cu Lady Ijada, cum prezența ei în cortegiu poate fi, hmm, ciudată, cum se transformă într-o paradă. Un marș la jumătate de pas tot drumul spre Easthome, cinci zei să mă cruțe.

– Unde în Easthome trebuie să fiu trimisă? întrebă Ijada, un pic încordată.

– Asta e o problemă caree trebuie încă stabilită. Ar trebui să aflu mâine dimineață. În niciun loc neplăcut, dacă e după mine.

Se holbă la ea printre gene. Ingrey se holbă la ei amândoi îndrăznind să-și extindă simțurile dincolo de privire.

– Voi doi sunteți diferiți unul de celălalt. Bestia ta este mai întunecată, Wencel. Sau cam așa ceva. Pisica ei mă face să mă gândesc la o umbră cu raze de soare, dar a ta... coboară în adânc.

Dincolo de limitele percepțiilor lui.

– Într-adevăr cred că leoparzii trebuie să fi fost la apogeul dezvoltării lor, spuse Wencel.

Îi aruncă Ijadei un zâmbet, vrând parcă s-o asigure că a făcut un comentariu bine intenționat.

– Are o putere mai proaspătă și mai pură. Un războinic Weald ar fi fost mândru să o poarte, dacă ar fi existat pe atunci un asemenea clan precum neamul Copacul Leopard.

– Dar eu sunt o femeie, nu un războinic, se împotrivi Ijada, privindu-l la rându-i.

– Și femeile din Vechiul Weald obișnuiau să ia animale sacre. Nu știai?

– Nu! răspunse ea și ochii i se luminară cu interes. Serios?

– O, rar ca războinici, deși erau mereu câteva numite așa. Unele triburi le foloseau pe ale lor ca purtătoare de drapel și le prețuiau deasupra tuturor femeilor. Dar mai era un al doilea tip... un alt tip de animal sfânt făcut, pe care femeile îl luau mai ades. Mă rog, mai proporțional; erau mult mai rare pentru început.

– Purtătoare de drapel? repetă Ijada pe un ton ciudat.

– Făcut? se miră și Ingrey.

Buzele lui Wencel se curbară la tonul pe care-l folosise, într-un zâmbet viclean.

– Războinicii Weald erau creați prin trimiterea unui suflet de animal sacrificat într-un bărbat. Dar mai era ceva făcut atunci când sufletul unui animal era sacrificat într-un alt animal.

Ijada își scutură privirea prinsă și începu:

– Crezi că Boleso încerca... stai, nu.

– Încă n-am descoperit ce gândea Boleso că are de făcut, dar dacă ar fi fost în căutarea unui zvon despre această magie veche, a greșit-o. Animalul a fost sacrificat, la sfârșitul vieții, într-un corp de animal tânăr, mereu de același tip și sex. Și toată înțelepciunea și antrenamentul pe care-l învățase mergeau mai departe cu el. Iar apoi, la sfârșitul vieții lui, acel animal a fost sacrificat în altul. Și în altul. Și în altul. Acumulând o mare densitate de viață. Apoi, la un moment dat de-a lungul lanțului, cinci sau șase sau zece generații sau mai multe, a devenit ceva care nu mai era animal.

– Un... zeu animal? se aventură Ijada.

Wencel își deschise mâinile.

– Într-un fel întunecat, probabil. Este ce spun unii că sunt zeii: toată viața lumii curge în ei, prin porțile morții. Ei ne acumulează pe noi toți. Și totuși zeii sunt o repetare și mai ciudată, pentru că ei absorb fără să distrugă, devenind și mai mult Ei înșiși cu fiecare nou dobândită adăugare. Marile animale sfinte erau altceva.

– Cât de mult dura să faci unul? întrebă Ingrey.

Inima începu să-i bată mai tare și el știu că și respirația i se înteți. Și mai știa că Wencel o remarca. *De ce sunt brusc îngrozit de povestea de adormit copiii a lui Wencel?* Propriul lui sânge părea să mârâie drept răspuns la întrebare.

– Decenii, vieți, secole uneori. Erau imens prețuite, pentru că ele ca animale erau blânde și ușor de domesticit, supranatural de inteligente; au ajuns să înțeleagă vorba oamenilor. Totuși această măreață continuitate a suferit o deteriorare continuă și nu doar printr-o neșansă obișnuită. Pentru că atunci când un bărbat sau o femeie Weald lua una din marile bestii în suflet, devenea ceva mult mai mult decât un războinic. Mai mare și mai periculos. Câteva dintre cele mai bătrâne și mai bune creaturi au supraviețuit nerecoltate sub presiunea invaziei lui Audar. Multe au fost sacrificate prematur doar ca să le salveze de trupele lui Darthacan. Templierii

lui Audar erau trimiși în mod special să le ucidă oricând erau găsite, de teama a ceea ce puteau deveni. De ce-ar putea face ele din noi.

– Vrăjitori? întrebă Ijada pe nerăsuflate. Vrăjitori Weald? Asta încerca Boleso să devină?

Wencel își aplecă mâna înainte și înapoi.

– Hai să nu devenim confuzi în limbaj. Un vrăjitor, potrivit sau nepotrivit, dacă acționează ilegal și împotriva disciplinei Templului, este posedat de un element de dezordine și haos, sacre pentru Bastard, și magia pe care creatura o produce este constrânsă astfel în canale de distrugere. Asemenea demoni sunt legați în echilibrul lumii materiei și al lumii spiritului. Și vechile triburi aveau asemenea vrăjitori, cu propriile lor tradiții de disciplină sub zeul alb. Marile animale sfinte erau din această lume și nu fuseseră niciodată în mâinile zeilor. Nu făceau parte din puterile lor. Nu erau nici constrânși de distrugere. Era pur și simplu un lucru Weald. Deși magia lor aparținea în întregime de minte și spirit, puteau de asemenea afecta corpul pe care mintea și spiritul îl conduceau. Șamanii animale aveau o tradiție destul de separată de vrăjitorii tribali, și nu întotdeauna în alianță cu ei, chiar fiind din același clan. Una din multele diviziuni care ne-au slăbit în fața măcelului Darthacan.

Ochii lui Wencel deveniră tot mai distanți, având în vedere această epocă antică.

Ijada se uita când la Wencel, când la Ingrey.

– O! gâfâi ea.

Ingrey își simți fața scursă. Părea că pereții fortăreții lui se prăbușeau, în mintea lui, în fața vâltorii lui Wencel. *Nu. Nu. Astea sunt porcării, aiureli, povești pentru copii, un fel de glumă răutăcioasă pe care Wencel o face la adresa mea, să vadă cât de mult pot fi convins să accept.*

Ce șopti în schimb a fost:

– Cum?

– Cum a venit acest lup înțelept la tine, vrei să spui?

Wencel ridică din umeri.

– Și mie mi-ar plăcea să știu. Când marele Audar...

Gura lui îi dădu numelui un sens înveninat.

– ... a smuls inima din Weald pe Câmpul Însângerat, care era marele altar al Copacului Sfânt înainte să-l spurce el cu o totală lipsă de respect, nici chiar el nu a reușit să-i masacreze pe toți. Unii războinici ai spiritului și șamani nu erau prezenți la ritual, prin întârziere sau șansă. Câțiva au scăpat din ambuscadă.

Ijada stătea cu o privire și mai tăioasă. O licărire în ochii lu Wencel recunoscu publicul și el continuă:

– Chiar după un secol și jumătate de persecutare nu se ștergea toată știința, deși nu înseamnă că nu s-a încercat. Buzunarele indurau, deși foarte puține în scris precum bibliotecile de la Castelul Horseriver, colectate special de anumiți predecesorii ai mei, ca să fiu sigur, dar adunate de undeva. Dar în regiuni izolate, mlaștini și munți, cătune sărace... Cantoanele s-au rupt de jugul Darthacan devreme. Acolo tradițiile, dacă nu chiar și înțelepciunea lor, a continuat mult timp. Transmise din generație în generație ca ritualuri secrete de familie sau sat, mereu pierzându-se în ignoranță. Ce n-a reușit nici măcar Audar să obțină, Timpul distrugător a făcut-o. Nu-mi imaginasem să mai fi rămas ceva, după eroziunea neostoită de secole. Dar se pare că au rămas cel puțin... două.

Privirea lui albastră îl fixă pe Ingrey.

Ingrey își simțea gândurile ca pe niște gheare nebunești care zgârie și râcâie pe podeaua cuștii. Reuși doar un sunet nearticulat.

– Pentru consolarea ta, continuă Wencel, se explică delirul tău de durată. Lupul tău a fost o intruziune mult mai puternică în sufletul tău decât creaturile simple ale tatălui tău sau Ijadei. O vârstă de patru sute de ani pare imposibilă: cât de multe generații de lupi trebuie să cuprindă? Și totuși...

Privirea lui asupra lui Ingrey deveni neliniștită.

– Tot drumul până la capăt, într-adevăr. O descriere potrivită. Războinicii Spiritului își controlau bestiile cu puțin efort, pentru că animale obișnuite erau deja subordonate minții umane mult mai puternice. În Vechiul Weald, dacă ai fi fost predestinat să fii înzestrat cu o

bestie măreață, ai fi avut mult mai multă pregătire și studiu și sprijinul celorlați de felul tău. Nu abandonat să-ți găsești singur calea, împleticindu-te de teamă și îndoială și aproape de nebunie. Nu e de mirare că răspunsul tău a fost să te mutilezi.

– Sunt mutilat? șopti Ingrey.

Și ce lucru de temut aș deveni dacă n-aș fi?

– O, sigur.

Ijada, pe un ton malițios, îl întrebă pe Wencel:

– Și tu ești?

El își întinse palma.

– Mai puțin. Am propriile mele poveri.

Cât de mai puțin, Wencel? Totuși Ingrey fu mai puțin mișcat de suspiciunea că ar fi descoperit sursa blestemului său, decât de noțiunea că și-ar fi putut găsit oglindirea.

Wencel se întoarse din nou spre Ingrey.

– În cazul tău, a fost vorba de o ignoranță fericită. Dacă Templul ar fi suspectat ce soi de animal porți de fapt, n-ai fi primit acea dispensă așa de ușor.

– N-a fost ușor, murmură Ingrey.

Wencel ezită, de parcă îi venise un alt gând.

– Într-adevăr. Pentru a prinde o bestie măreață putea să nu fie deloc o sarcină ușoară.

Un zâmbet respectuos, chiar alert îi ridică un colț al gurii. Se uită la lumânările care ardeau în suporturile lor pe centrul mesei.

– Se face târziu. Îndatoririle de mâine aglomerează răsăritul. Trebuie să ne despărțim pentru o vreme, dar Ingrey, te implor, nu face nimic care să atragă iar atenția asupra ta până când vom putem vorbi din nou.

Ingrey cu greu îndrăzni să respire.

– Am crezut că lupul meu era doar un izvor de violență. Furie, distrugere, omor. Ce altceva poate... aș putea eu face?

– Asta va fi lecția următoare. Vino la mine pentru asta când vom ajunge amândoi înapoi în Easthome. Între timp, dacă îți prețuiești viața, păstrează-ți secretele; și pe ale mele.

Wencel se ridică de pe scaun, epuizat. Îi împinse afară pe ușă înaintea lui, dându-le a înțelege că atât cina cât și revelațiile se încheiaseră în seara asta. Ingrey, aproape îngrețoșat, putea doar să fie recunoscător.

Capitolul 9

Patul servitorilor scârțâi în liniștea nopții care cotropise casa atunci când Ingrey se așeză și-și prinse mâinile în jurul genunchilor. Introspecția era un obicei pe care îl evitase de mult, din cauza aversiunii împotriva a ceea ce trebuia să confrunte. Noaptea asta, cel puțin, își forță percepțiile să caute în interiorul său.

Trecu de frica plictisitoare generalizată ca printr-o ceață prea familiară. Scutură tentaculele cățărătoare ale auto-deziluziei, un voal peste imaginea lui interioară. Nu mai avea timp sau răbdare pentru ei. Odată, își imaginase că lupul său prins înăuntru era un fel de nod sub burtă, închistat, ca un organ adiacent, dar unul fără funcție. Nodul, lupul, nu mai era acum acolo. Nici în inima lui, nici în mintea lui, mai exact, deși încercând să vadă în propria-i minte era ca și cum ar fi încercat să-și vadă ceafa. Bestia era cu adevărat dezlănțuită. Deci... unde...?

Este în sângele meu, realiză el. Nu o parte, ci fiecare parte din el. Nu era doar în el, acum; era el. Imposibil de smuls imediat ca și cum ai tăia o mână sau ai scoate un ochi, nu, o operație atât de trivială n-ar fi un răspuns.

Atunci și-a dat seama, un motiv posibil pentru care oamenii mlaștinii practicau sacrificiile lor ciudate, însângerate, o semnificație pierdută în negura timpului chiar și pentru ei. Oamenii smârcurilor erau vechi dușmani ai Vechiului Weald. Se confruntaseră cu războinicii spiritului și șamanii animale din triburile pădurii în bătălie și executaseră incursiuni în timpul marșurilor lor

timp de secole din captivi ai minții, poate incluzând prizonieri mult prea periculoși ca să fie reținuți. Oare acele scurgeri sangvinice au avut vreodată un scop mai practic și sinistru?

Ar putea o simplă separare fizică, a sângelui de corp, să creeze și una spirituală, a păcatului de suflet?

Negarea, aparent, ajungea la capătul unui lung drum până într-o baltă de sânge. Mai mult cu un fel de curiozitate rece decât cu altă emoție, Ingrey căută în desagi și scoase o legătură de funie. O așeză împreună cu cuțitul de la curea lângă el pe cuvertură și se uită în sus în lumina singurei lumânări spre bârnele umbrite din tavan. Da, s-ar fi putut face, supremul sacrificiu de sine. Să-și lege gleznele, să se atârne, să facă un nod. Să atârne cu capul în jos. Să-și ridice lama ascuțită spre gât. Ar putea să-și elibereze lupul într-un izvor de purpură fierbinte, să sfârșească bântuiala lui, chiar acum și aci. Să se elibereze de profan într-un ultim nu.

Pot refuza puterea întunecată. Pășind într-un întuneric mai absolut.

La fel ar face-o și sufletul lui, respins de zei, să piară liniștit în uitare cum se spunea că o făceau fantomele ucise și condamnate? Nu părea nicio soartă de temut. Sau – dacă judecase greșit ritualul – spiritul lui pierdut, întărit de această forță necunoscută, s-ar transforma în altceva? Ceva în prezent de neimaginat?

Ce știa Wencel?

Toate acele tentații pe care tânărul conte le aruncase, toată momeala, indicau destul de evident ce credea Wencel despre Ingrey și despre el însuși. Eu sunt pradă în ochii lui. Mă privește cum fug. Ar putea să-i nege lui Wencel prada lui.

Ingrey se ridică în picioare, se întinse, pipăi de-a lungul grinzii, trecu funia printr-o mică gaură întortocheată dintre lemn și podeaua podului de deasupra, se așeză din nou și studie funia bălăngănindu-se în umbră. Atinse împletitura gri; își simțea creierul rece și distant, în contemplarea lui, și totuși mâna îi tremura. Prea mult sânge ar face o mare mizerie pe podea pentru un servitor

îngrozit care să curețe dimineață. Sau s-ar scurge printre scânduri, ar trece prin tavanul camerei de dedesubt? Anunțând evenimentul de deasupra printr-un picurat în întuneric, împroșcându-se ud pe o pernă sau pe o față adormită? A fost un trăsnet, curge prin acoperiș? Până când o lumină s-ar aprinde iar flacăra ei puternică ar dezvălui picăturile ca pe o ploaie roșiatică. Ar urla careva?

Era Lady Ijada în camera de sub el? Calculă amplasarea coridoarelor și a ușii prin care se retrăsese paznicul. Probabil. Abia dacă conta.

Făcu pauză mult timp, abia respirând, ținându-și echilibrul pe ițele nopții.

Nu.

Sângele îi plângea după Ijada, dar nu așa. Se gândi la micul miracol al zâmbetului ei. Nu genul de grimasă politicoasă și tulburată cu care îl tratau majoritatea femeilor, niciodată privindu-l în ochi; într-adevăr, părea că Ijada putea să-i zâmbească numai cu ochii, fără teamă. Fără dezgust ascuns. Chiar bucurându-se delicat, aparent, de o priveliște pe care o găsea inexplicabil de primitoare. Lupul lui nu era mai puțin periculos în capacitățile lui față de ea decât față de orice altă femeie pe care nu îndrăznise s-o atingă sau la care să se uite, nu era în siguranță față de el, nu... era ceva neașteptat de altceva. Era și ea periculoasă pentru el.

Gândul îi produse sentimente foarte ciudate în inimă. Respinse frazele poetice ca fiind prostii; inima nu i se întoarse, nici pe partea cealaltă și nici pe dos, cu atât mai mult nu dansa. Continua să-i bată cu fața în sus în piept ca de obicei, poate puțin mai repede sau aparent mai strâns. Era el ciudat să elibereze o senzație atât de periculoasă și ciudată în așa fel? Nu era tocmai plăcut. Exact. Dar ce exterioriza în întunericul viselor lui nu era ceea ce majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea descriau, în laudele crude ale dorințelor lor, ca fiind plăcut; fusese conștient de asta de ceva vreme.

Mâna lui se retrase, cu pumnul strâns puternic.

Deci dacă aleg să nu te trezesc atât de înroșită, Ijada, atunci cum?

Ajunsese la capătul drumului lui Nu; nu putea merge mai departe pe el fără să se înece în propriu-i sânge. Am trei opțiuni, cred. Să mă afund în mlaștina roșie și să nu mă mai trezesc niciodată. Să rămân în ignoranță și nemișcare ca mai înainte – totuși era sigur că nici fluxul evenimentelor nici neostoitul Wencel n-ar permite continuarea paraliziei lui pentru multă vrme. Sau... ar putea să se întoarcă și să meargă pe celălalt drum.

Deci ce înseamnă asta, sau mi s-a transformat gândirea dintr-o dată într-un nonsens poetic? Dormitorul lui era atât de tăcut încât putea să audă susurul sângelui în urechi ca respirația unui animal.

Putea el să se oprească din a se renega pe el și să-i renege pe ceilalți în schimb? Gustă declaramațiile pe limbă. Nu, greșiți, greșiți cu toții, Templul și Curtea și oamenii din stradă. Ați greșit mereu. Eu nu sunt... nu sunt... ce? Oare sunt aceștia singurii termeni în care pot gândi, acești „nu" pe care-i strig? Eh, obiceiul.

Dar dacă mă întorc și plec în partea cealaltă, nu știu unde duce drumul. Sau unde se sfârșește.

Sau pe cine aș putea să întâlnesc pe drum, și acel gând îl deranjă mai mult decât cuțitul și funia și sângele bântuit luate la un loc.

Deși dacă aș găsi un întuneric mai întunecat de-a lungul celuilalt drum, aș fi surprins.

Se ridică, își puse cuțitul în teacă, împachetă funia. Se dezbrăcă pentru somn și se întinse în așternutul servitorului. Era vechi și subțire și peticit, dar curat; era o gospodărie bogată care își permitea ca și servitorii să aibă asemenea rafinamente.

Nu știu încotro mă îndrept. Dar sunt destul de înfricoșat de locurile unde am fost.

*

După cea mai scurtă întâlnire din zori cu Wencel, cu toate detaliile, Ingrey își luă prizoniera la drum. Ostașul lui Hetwar încă îi escorta, bucuros că a scăpat de un prinț mort și de o duzină de servitori needucați cu toate

bagajele lor. Ingrey îl trimisese acasă chiar și pe ultimul dedicat însărcinat, locul ei fiind luat de o doamnă de vârstă mijlocie din gospodăria lui Horseriver care mergea în ataș în spatele lui Gesca. Micul alai ieși din valea Oxmeade pe când dădea lumina și porni prin peisajul de țară al bogatelor tărâmuri joase care aparțineau contelui de Stagthorne.

Preluând conducerea de la Horseriver, Ingrey trecu înainte călare și fără scuze îi făcu semn Ijadei să meargă împreună cu el. Era cu siguranță conștient de privirea îngustă a lui Gesca, care îi urmă. Doar ca să fie la distanță de urechile curioase ale locotenentului.

Ijada era neobișnuit de palidă și retrasă în această dimineață, cu cearcăne gri sub ochi. Zâmbetul ei, răspunzând semnului lui scurt, fu scurt și mut. Ajungea ea în cele din urmă să realizeze că pica într-o capcană? Prea târziu?

– Nu putem continua să ne chinuim mai departe fără vreo tentativă de plan, începu el ferm. L-ai respins pe al meu. Ai unul mai bun?

– Să fugim n-a fost ideea mea de plan.

Îl privi chiorâș.

– Și când am devenit eu noi?

Gura lui, îngustându-se, făcu o pauză. Prima oră în care te-am văzut la Capul Mistrețului, cinci zei să mă ajute.

– În camera de sus de la hanul acela din Red Dike, răspunse el în schimb.

Ea își înclină capul într-o încuviințare împăciuitoare.

– Împărțim o anumită problemă pe lângă dificultatea ta în fața legii, continuă el. Fecioară pisică.

– Oh, dar nu-i separată. Lord câine.

Fără să vrea, buzele i se suciră în sus drept răspuns. Chiar zâmbea atât de puțin încât gura lui să se simtă atât de ciudat că face asta?

– Contele Horseriver măcar atât a promis că o să te apere. Mi-a spus în dimineața aceasta că vei fi cazată la o casă de-a lui din capitală, cu servitorii lui la dispoziție. Mai bine decât vreo celulă umedă lângă râu și un semn,

cred eu, că distrugerea ta nu este încă stabilită. Poate să mai fie un pic de timp.

– Vrea să mă țină aproape, spuse ea gânditoare.

– La cererea lui Wencel, Lordul Hetwar m-a numit pe mine paznicul tău personal pentru acest arest.

Nu-i nevoie să menționăm cum i s-a oprit respirația lui la această neașteptată lovitură a norocului.

– Judecând după nota pe care mi-a adus-o curierul lui, Hetwar este destul de fericit să te țină departe de ochii publicului pentru o vreme.

Ochii ei se ridicară.

– Atunci Wencel vrea să ne țină pe amândoi aproape. De ce?

– Bănuiesc... vocea lui încetini, nesigură. Bănuiesc că este un pic dezechilibrat acum. Se întâmplă atât de multe deodată, cu înmormântarea și soția lui nebună, pe lângă agitația pe care o are cu boala regelui sfânt și, ferească-ne Mama, dar pare cel mai probabil, iminentele alegeri. Biast și asistențiii lui vor ajunge în Easthome, iar prințul cu siguranță îl va atrage pe cumnatul său în îngrijorările grupului său. Dincolo de asta stau celelalte secrete supranaturale ale lui Wencel, atât vechi cât și noi. Dacă Wencel poate să facă o bucată din puzzle-ul lui să stea pe loc până când va avea timp să se ocupe de ea, ei bine, cu atât mai bine. Pentru el. Cât despre mine, eu nu vreau să rămân pe loc.

– Ce intenționezi?

– Am avut o idee deja. Dacă, după cum suspectez eu, mai mult de o putere din Easthome ar dori să vadă procesul tău terminat, acest scandal șters în liniște, ar putea fi chiar acceptat. Rudele tale ar putea invoca vechea lege a succesiunii și să ofere un preț de sânge pentru Prințul Boleso.

Ea inspiră adânc, cu sprâncenele urcându-i-se de surprindere.

– Îi va păsa Templului să aibă justițiarii excluși dintr-un asemenea caz important?

– Dacă lorzii de rang mare din neamul Stagthorne și Badgerbank sunt de acord, divinii Ordinului Tatălui nu

vor avea de ales. Iată primul meu dubiu, pentru că regele este în imposibilitatea de a accepta vreo propunere; la momentul când am părăsit eu Easthome, Hetwar nu știa sigur dacă bătrânului îi fusese explicat pe înțeles că Boleso, hm, își găsise moartea. Biast, odată ce ajunge, va fi parțial pregătit și total distras. Decizii clare de la Curtea Easthome au fost greu de dat, în ultimele săptămâni, și cel mai probabil se vor înrăutăți înainte să se îmbunătățească. Dar ministrul contelui Badgerbank nu este o putere nesemnificativă în drepturile sale. Dacă ar putea fi convins, pentru onoarea casei sale, să te susțină și Wencel împins să ne ajute să-l convingă, schema ar putea avea o șansă.

– Prețul de sânge pentru un prinț s-ar putea să nu fie o sumă prea mică. Dincolo de puterile sărmanului meu tată vitreg.

– Ar trebui să vină din buzunarul lui Badgerbank. Cu Wencel, probabil, ajutând să-i umplem mâna stângă.

– L-ai cunoscut pe Contele Badgerbank? N-am crezut că are reputația unui om generos.

– Hm... Ingrey ezită, apoi răspunse onest. Nu, nu are.

Se uită spre ea, călărind în lumina caldă a dimineții.

– Dar dacă banii...

– Mită? murmură ea.

– ... ar fi strânși de altundeva, cred că ar fi mai puțină bătaie de cap să-l convingem să ne susțină cu numele. Pământurile tale de zestre, cât de mari sunt?

Vocea ei deveni ciudat de ezitantă.

– Se întind pe treizeci de mile la est și vest de-a lungul rădăcinilor Tărâmului Corbului și două zeci de mile spre nord până la limita apei cu Cantoanele.

Ingrey clipi, dând înapoi.

– Asta e ceva mai mare decât m-ai lăsat să-mi imaginez. O pădure nedefinită nu e o resursă mică; poate produce vânat, lemn, cărbune, mâncare pentru porci, poate o bogăție imensă de minerale în subsol... ai aproape prețul unui prinț acolo, cred! Câte sate sau cătune trebuie să se găsească acolo, câte cămine în recensământul impozitelor?

– Niciunul. Nu pe acele tărâmuri. Nimeni nu vânează acolo. Nimeni nu intră.

Brusca tensiune în tonul ei îl surprinse.

– De ce nu?

Ridică din umeri, neconvingătoare.

– Sunt blestemate. Păduri bântuite, păduri vorbitoare. Pădurile Rănite, cum sunt numite, și într-adevăr copacii par bolnavi. Toți care intră în ele sunt damnați să aibă coșmaruri cu sânge și moarte, așa se spune.

– Povești, spuse el caustic.

– Eu am intrat, replică Ijada stăpânită. După ce a murit mama și era în cele din urmă clar că pădurea îmi revenea într-adevăr mie. Am intrat să mă conving cu ochii mei, pentru că am crezut că aveam dreptul. Și datoria. Pădurarul a ezitat să mă însoțească, dar l-am obligat. Slujitorii tatălui meu vitreg și domnișoara mea au fost îngroziți. Preț de o zi întreagă am mers călare, apoi ne-am făcut o tabără. Majoritatea pământului este aridă și abruptă, numai ravene și stânci abrupte, bălării și pietre colțuroase și hăuri încețoșate. În centru este o vale largă și dreaptă, plină cu stejari mari, bătrâni de secole. Acolo este partea cea mai întunecată, se spune că este cea mai bântuită, un altar blestemat al Vechiului Weald. Legenda locală spune că este chiar Câmpul Însângerat, cu toate astea alți doi conți de-a lungul Corbilor pretind acea onoare îndoielnică.

– Multe altare vechi au devenit terenuri arabile, în timp.

– Nu acesta. Am înnoptat acolo în acea noapte, împotriva voinței escortei mele. Și într-adevăr, am visat. Slujitorii au visat că sunt sfâșiați de animale, și s-au trezit urlând. Slujnica mea a visat că se îneacă în sânge. La venirea dimineții erau toți dornici să scape de acolo.

Ingrey medită asupra cuvintelor ei. Și apoi se gândi la liniștea ei.

– Dar tu nu ai fost?

Ea ezită atât de mult de data asta încât el aproape c-o întrebă din nou, dar se abținu. Răbdarea îi fu recompensată la un moment dat când ea murmură:

– Toți am visat. Mi-a luat ceva vreme să-mi dau seama că visul meu a fost diferit.

Liniștile, își aminti el, aveau o putere a lor. Mai așteptă. Ea îl privi printre gene, de parcă îi măsura toleranța pentru mai multe povești despre supranatural.

Ea a început, așa cum se gândi el, evaziv.

– Ai fost vreodată martor la un binevoitor copleșit de cerșetori flămânzi? Cum se adună într-o grămadă amețitoare, fiecare sărman, dar ca număr mai puternici și mai înfricoșători, mai nebuni? Dă-ne, dă-ne, fiindcă murim de foame... Totuși oricât de mult le-ai da, tot ce ai, nu le-ar fi de ajuns; te-ar putea rupe în bucăți și devora fără să fie satisfăcuți.

El îi acordă o încuviințare prudentă, nesigur încotro ținteа.

– În visul meu... apăreau bărbați din copaci. Bărbați cu mâinile însângerate, mulți decapitați, în armurile ruginite ale Vechiului Weald. Unii aveau stindarde de animale, craniile toate decorate cu pietre colorate, sau purtau cape din piei; cerb și urs, cal și lup, viezure și cvidră, mistreț și linx și nu mai știu ce altceva. Fără fețe, încețoșați, oribil sfârtecați. Se învârteau în jurul meu ca o mulțime mare de cerșetori de parcă eram regina lor sau stăpâna lor, venită să împrăști o generozitate ciudată printre ei. Nu puteam să le înțeleg limbajul iar semnele pe care le făceau erau confuze pentru mine. Nu-mi era teamă de ei, deși îmi tot atingeau veștmintele cu mâinile descompuse până când rochia mea se îmbibase cu sânge rece și negru. Vroiau ceva de la mine. Nu puteam să înțeleg ce anume. Dar știam că le datoram.

– Un vis înfricoșător, spuse el cu cea mai detașată voce pe care o putea avea.

– Nu îmi era frică de ei. Dar mi-au frânt inima.

– Erau așa de jalnici?

– Nu, vreau să spun, serios. Sau nu serios, dar în vis; mi-am desfăcut coastele, am căutat în piept și mi-am scos inima bătând și i-am înmanat-o strigoiului pe care l-am crezut un fel de căpitan. Era unul dintre cei decapitați; capul lui, în coif, era legat de centura lată și aurie, și

purta un stindard cu drapelul bine strâns. A făcut o plecăciune și a așezat inima pe un pietroi și o tăie în două cu mânerul ciobit al sabiei lui rupte. Jumătate mi-a înapoiat-o mie cu un semn de mare respect. Cealaltă jumătate au ridicat-o sus pe vârful stindardului și au strigat din nou. N-am înțeles dacă era o rugă, sau un sacrificiu, sau o recompensă, sau cine știe ce, până când...

Se opri, înghițind greu. Începu din nou.

– Până când Wencel a spus acele cuvinte aseară. Purtător de drapel. Aproape uitasem visul, în vâltoarea supărărilor recente, dar la auzul acelor cuvinte amintirea lui mi-a revenit, atât de vie încât a fost ca o lovitură în creștet. Nu cred că știi cât de aproape am fost să leșin.

– Ăă... nu. Pentru mine, păreai doar interesată.

Ea dădu din cap în semn de ușurare.

– Bun.

– Și ce înțeles nou dai visului tău ca rezultat?

– Am crezut... cred... cred acum că războinicii morți m-au făcut pe mine purtătorul lor de drapel, în acea noapte.

Mâna ei dreaptă se ridică de pe hamuri pe sânul ei stâng și s-a întins acolo în gestul sacru; el se gândi că degetele se încleștară într-un mic spasm.

– Și mi s-a reamintit brusc că inima este semnul și semnificația Fiului Toamnei. Inima pentru curaj. Și loialitate. Și dragoste.

Ingrey încercase să le repare gândurile în politici șirete, în planuri bune, solide, rezonabile, practice. Cum de pășise iarăși atât de adânc în fantastic?

– A fost doar un vis. Acum cât timp?

– Ceva luni. Ceilalți n-au putut aștepta să strângă tabăra și să plece în galop spre casă, în dimineața următoare, dar eu am călărit încet, uitându-mă în urmă.

– Ce ai văzut?

– Nimic.

Sprâncenele ei se apropiară, de parcă și-ar fi amintit cu durere.

– Nimic decât copaci. Ceilalți se temeau de acel ținut, dar el mi-a atras inima. Vroiam să mă întorc la pădure,

singură dacă nicio escortă nu mă însoțea, și să încerc din nou să înțeleg. Dar înainte să pot pleca, am fost trimisă la gospodăria Contelui Horseriver, apoi, mă rog.

Privirea ei spre el se intensifică.

– Dar Pădurile Rănite nu pot fi vândute.

– Cu siguranță s-ar găsi cineva care să nu știe de reputația lor locală.

Ea dădu din cap.

– Nu înțelegi.

– Ce? Sunt pământurile legate de tine?

– Nu.

– Le-ai amanetat deja?

– Nu! Nici nu vor fi. Cum le-aș putea recâștiga?

Râse neamuzată.

– Nicio căsnicie vrednică, sau probabil nicio căsnicie, nu se mai întrevede în viitorul meu acum; și nu am alte șanse la vreo moștenire.

– Dar dacă ți-ar putea salva viața, Ijada...

– Nu înțelegi. Cinci zei să mă ajute, nici eu nu înțeleg. Dar... mi-au dat în grijă pădurea, oamenii morți. Nu pot să mă lepăd de acea grijă până când oamenii mei nu vor fi... plătiți.

– Plătiți?! Ce monedă pot dori fantomele? Sau halucinațiile, după cum e cazul?! adăugă el iritat.

Ea se strâmbă frustrată și cu o ușoară fluturare din mână înlătură aluzia lui.

– Nu știu. Dar vroiau ceva.

– Atunci va trebui pur și simplu să găsesc o altă cale, mormăi Ingrey.

Sau să redeschid discuția mai târziu.

Acum era rândul ei să se holbeze gânditoare la el.

– Și ce planuri ai făcut pentru a căuta sursa blestemului tău?

– Niciunul, încă, recunoscu el. Deși după, hmm, Red Dike, cred că nimic nu mi se va mai putea impune fără ca eu să văd. Să rezist.

Stârnit de îndoiala din sprâncenelor ei arcuite, adăugă mai serios.

– Plănuiesc să fiu în alertă și să mă uit bine în jurul meu.

– Mă întrebam... ești sigur că eu am fost ținta adevărată? Poate că, în loc ca tu să fii o metodă pentru distrugerea mea, eu am fost o cale pentru distrugerea ta. Pe cine ai jignit?

Încruntarea lui Ingrey se adânci la auzul acestui gând deloc binevenit.

– Mulți bărbați. Este chemarea mea. Dar mi-am spus mereu că un dușman ar trimite doar ucigași plătiți.

– Crezi că ucigașii obișnuiți ar fi tentați să se pună cu tine?

Buzele lui se ridicară auzind complimentul.

– S-ar putea să trebuiască să crească miza.

Buzele ei se curbară și ele.

– Atunci poate că dușmanul tău necunoscut este strâns la pungă. Recompensa pentru un războinic al lupului sălbatic ar putea fi peste puterile lui.

Ingrey chicoti.

– Mi-e teamă că reputația mea este mai șocantă decât poate face spada. Un adversar poate doar să trimită destui oameni sau să mă împuște pe la spate în întuneric. Destul de ușor de făcut. Bărbații singuri nu sunt greu de ucis, în ciuda mersului nostru țanțoș.

– Într-adevăr, murmură ea sec și Ingrey își mușcă limba neatentă.

După un moment, ea adăugă:

– Rămâne totuși o întrebare bună. Ce s-ar fi întâmplat cu tine dacă blestemul ar fi funcționat cum fusese plănuit?

Ingrey ridică din umeri.

– Căzut în dizgrație. Eliberat din serviciul lui Hetwar. Poate spânzurat. Înecul nostru ar fi trecut ca un accident, adevărat. Câțiva bărbați ar fi fost fericiți că i-am eliberat de o dilemă, dar n-ar fi trebuit să caut la ei mulțumire.

– Dar ar fi sigur să spui că ai fost eliminat ca o forță în capitală.

– Nu sunt o forță în capitală. Sunt doar încă unul dintre servitorii dubioșii ai lui Hetwar.

– Așa un personaj caritabil este Hetwar să te susțină pe tine, atunci.

Buzele lui Ingrey se deschiseră, se închiseră.

– Hm.

– Când am văzut prima dată animalul lui Wencel, mintea mea s-a oprit la el ca o posibilă sursă a blestemului tău. Și mai mult încă, atunci când i-a dezvăluit misterul. Aproape c-a și spus că se închipuie un șaman. Așa ai crezut și tu? Ijada, își aminti Ingrey, nu l-a cunoscut niciodată pe Wencel când era un copil mic și încet la minte. Dar o lăsa asta să-l supraestimeze, sau pe Ingrey să-și subestimeze vărul?

Ijada continuă:

– Dar în cazul ăsta, nu înțeleg de ce ni s-a permis amândurora să părăsim astăzi casa în viață.

– Asta ar fi fost prea crud, remarcă Ingrey. Un asasin plătit este mereu propriul lui martor, dar blestemul nu ar fi lăsat niciunul. Vrăjitorul, fie el Wencel sau nu, dorea o subtilitate mai mare. Pesemne.

Se încruntă cu o nouă îndoială.

– N-a fost niciodată un om ușor de suportat, dar acest nou Wencel mă sperie de moarte.

– Ei bine, pe mine nu.

Gura lui Ingrey și mintea înghețară când își reaminti brusc cât de aproape fusese să moară de propria lui mână, nici cu douăsprezece ore în urmă. O moarte destul de subtilă care să treacă neinvestigată chiar și sub acoperișul lui Wencel? Totuși, nu fusese niciun blestem de data aceea. Mi-am făcut-o singur. După ce Wencel mi-a strigat lupul.

– Acum ce te face să devii îngrijorat? întrebă Ijada.

– Nimic.

Buzele ei se strâmbară exasperată.

– Ca să fiu sigură.

După alte câteva minute de călărit în tăcere ea adăugă:

– Vreau să știu ce altceva știe Wencel despre Câmpul Însângerat sau Copacul Sfânt, cum i-a spus el, dacă este un învățat din Vechiul Weald așa cum pretinde.

Întreabă-l, dacă, sau când, mai vorbești iar cu el. Dar nu-i povesti de visul meu.

Ingrey încuviință.

– Ai vorbit vreodată de moștenirea ta cu el?

– Niciodată.

– Cu prințesa Fara?

Ijada ezită.

– Numai în termeni legați de valoarea ei, sau lipsa ei de valoare, ca zestre.

Ingrey își bătu degetele pe coapsa pantalonilor de călărie din piele.

– Trebuie să fi fost doar un vis. Majoritatea sufletelor ar fi fost luate de zei la ora morții lor, fie că pădurile sunt Câmpul Însângerat sau o înfrângere mai mică în Weald. Orice suflet desprins care a refuzat zeii ar fi fost dat uitării de secole, cel puțin așa m-au învățat pe mine divinii. Patru sute de ani este mult prea mult ca fantomele să supraviețuiască atât de bine.

– Am văzut ce am văzut.

Tonul ei nici nu oferea, nici nu cerea raționalizare.

– Poate că asta e ce produce adăugarea spiritelor animale sufletului uman, continuă Ingrey într-o brumă de inspirație. În locul descompunerii, damnarea devine o luptă eternă, rece și tăcută. Prins între materie și spirit. Toată durerea morții rămânând, toată bucuria vieții dispărând...

El înghiți cu o spaimă bruscă. Privirea Ijadei deveni distantă, uitându-se în lungul drumul șerpuitor.

– Nu cred deloc. Războinicii erau epuizați și chinuiți, dar nu lipsiți de bucurie, pentru că ei păreau bucuroși pentru mine, m-am gândit eu.

Ochii ei, întorcându-se spre el, aveau riduri ușoare la margini.

– Acum o clipă, ai spus că trebuie să fie un vis, dar acum îl iei drept adevărat, iar judecata ți s-a schimbat. Nu le poți avea pe amândouă, oricât de încântător de trist te face perspectiva.

Ingrey fu surprins de un pufnit; buzele lui se curbară la margini, doar un pic. El le retrase drepte.

– Deci care crezi că este?

– Eu cred... spuse ea încet, că dacă aș putea să mă întorc acum, aș ști.

Pleoapele ei coborâră scurt și cu următoarea privire păru să îl cântărească.

– Cred că și tu la fel.

Fură întrerupți de o mulțime de pe drum, un alai al stăpânului de la Easthome, călătorind spre slujba funerară de la Oxmeade. Ingrey le făcu semn oamenilor lui să se dea într-o parte, urmărind mulțimea de străini după fețe pe care le-ar recunoaște. Văzu câteva cu care schimbă saluturi scurte și sobre. Oamenii lui Boarford, ceea ce însemna că erau prezenți și cei doi conți înfrățiți și soțiile lor adăpostiți în trăsura acoperită cu tapiserie care se bâțâia prin șanțuri. Aproape imediat după aceea, grupul lui Igrey trebui să facă loc din nou pentru o procesiune a Templierilor, lorzi devotați și înalți divini, împopoțonați și cu cai frumoși.

Când se regrupară încă o dată, Ingrey descoperi calul lui Gesca împins în al său și locotenentul tratându-l cu o expresie neîncrezătoare. Ingrey dădu pinteni calului preluand conducerea într-un pas mai rapid.

Capitolul 10

După amiază târziu, ei ajunseră în vârful șirului de dealuri joase din partea nordică a capitalei. Orașul și vastele șesuri din sud se întindeau dincolo de cât puteau ei cuprinde cu privirea. Râul Stork se unduia, de sub poalele orașului, în depărtare, într-o linie argintie strălucitoare, devenind tot mai curbat, până se pierdea în negura toamnei. Câteva vase comerciale se deplasau cu greutate în josul și în susul apei, croindu-și drum către sau de la marea rece, aflată la vreo opt mile. În timp ce Ingrey trase calul de hățuri și se opri lângă ea, Ijada se ridică în șa și privi.

El îi studie expresia, care era atât fascinată, cât și prudentă. Easthome putea fi cel mai mare oraș pe care îl văzuse ea vreodată, cu toate astea probabil că o duzină din așezările provincialului Darthacan l-ar fi eclipsat, iar minunata capitală a Darthacan-ului l-ar fi putut cuprinde de peste șase ori.

– Orașul e împărțit în două jumătăți, Templetown și Kingstown, îi spuse Ingrey. Centrul orașului, de acolo, de pe malurile acelea înalte și abrupte, cuprinde templul, palatul marelui preot și toate dependințele ordinelor sfinte. Periferia cuprinde depozitele și cartierele negustorilor. Se pot vedea cheiurile de dincolo de zid, unde se revarsă canalizarea, unindu-se cu Stork-ul. Castelul sfânt al regelui și majoritatea locuințelor lorzilor înrudiți sunt pe capătul opus al docurilor. Mâna lui trecu peste depărtări. Pe vremuri Easthome era format din două sate, ce aparțineau unor două triburi diferite. Ele se dușmăneau

de moarte și se luptau de-a latul brațului de râu, iar asta i-a învrăjbit până s-a ajuns la vărsare de sânge, se zice, tocmai până pe vremea când nepotul lui Audar a confiscat locul pentru capitala sa vestică și a curmat, cu noile lui lucrări în piatră, toate împărțelile. Acum brațul de râu abia se mai poate vedea, în așa fel s-a construit de-a lungul său. Iar acum nimeni nu alege să moară de dragul unui canal de scurgere. Hetwar mi-a spus povestea asta; el o ia drept parabolă, dar nu sunt sigur despre ce crede ele că ar fi morala acesteia.

Călăreții coborâră drumul spre poarta cea mai estică din partea Kingstown-ului. E drept că lucrările din piatră erau bune, străzile șerpuite erau mărginite de case înalte din blocuri de piatră roșiatică sau din stuc alb spălăcit, cu slipiri de lumină de la ferestrele din sticlă ce se iveau din deschizăturile foarte arcuite. Acoperișurile din țiglă roșie înlocuiau împletitura din stuf, ce ia foc ușor; probabil că focurile obișnuite au distrus mai mult din vechiul oraș decât războiul. Zidurile de apărare erau și mai bine consolidate, deși erau ticsite de clădiri noi ce se îmbinau prea aproape și se revărsau de cealaltă parte, fapt ce le compromitea scopul.

Au ajuns la o oarecare distanță de o stradă îngustă, șerpuită, din cartierul negustorilor, și au descălecat în fața unei case înguste de piatră, dintr-un rând de alte câteva construite la fel, fiecare fiind continuarea celeilalte, deși construite, evident, în perioade diferite, de zidari diferiți. Ingrey se întrebă dacă Horseriver deținea nu doar această casă, ci și întregul șir, și dacă o asemenea proprietate rentabilă îi parvenise odată cu Prințesa Fara. Casa nu era nici atât de avută, nici atât de mare ca și camera închiriată aseară, dar părea a fi suficient de decentă, tihnită și aproape.

Ingrey descălecă și dădu calul său și pe al Ijadei în grija lui Gesca.

– Spune-i lordului Hetwar că îi voi da socoteală de îndată ce văd prizoniera în siguranță. Trimite-mi-l pe Tesko, servitorul meu, dacă îl găsești și nu e turmentat, cu lucrurile ce îmi vor fi trebuincioase în următoarele

câteva zile. Pentru început, haine curate. Ingrey făcu o grimasă, îndreptându-și spatele ce îl durea; pielea lui mirosea a cal și a jegul de pe drum, iar copcile de pe scalp îi dădeau din nou senzația înnebunitoare de mâncărime. Ijada, dându-și jos mănușile de călărie și întinzându-și gâtul, reuși oarecum să pară aproape la fel de curată și de calmă cum fusese și în acea dimineață.

Portarul casei îi conduse înăuntru; servitoarea a condus-o imediat pe Ijada în sus pe scări, rucsacul ei legat în piele fiind urcat mai apoi de către băiatul portarului. Ingrey își lăsă jos desagile și privi în jur pe coridorul îngust.

Portarul își plecă agitat capul.

– Domnul meu, băiatul se va întoarce într-o secundă să vă conducă în camera dumneavoastră.

Ingrey mormăi, apoi spuse:

– Nu-i grabă. Dacă locul acesta are să fie în seama mea, ar fi bine să arunc o privire în jur. Și se strecură pe cea mai apropiată ușă.

Casa părea destul de simplă. Pivnița și nivelul de jos erau destinate depozitării, o bucătărie cu antecameră și așternuturi de paie pentru bucătar și ajutorul lui, o sală pentru luatul mesei, un salonaș, și un ungher retras, sub scări, unde stătea dosit portarul. Ingrey își băgă capul prin deschizătura celeilalte uși de acces, care dădea către o curte interioară cu un zid închis. Etajul al doilea includea ceea ce s-ar fi vrut a fi un birou, precum și două dormitoare. Trecând pe lângă ușile unor încăperi asemănătoare, până la nivelul următor, Ingrey auzi murmurul unor voci de femei, Ijada și păzitoarea ei. Ultimul nivel era împărțit în camere mai mici pentru servitori.

El coborî din nou pentru a-l găsi pe băiatul portarului cărându-i desagile în unul din dormitoarele de la al doilea etaj. Mobilierul era sărăcăcios – un pat îngust, un lavoar, un singur scaun, un dulap ponosit – iar Ingrey se întrebă dacă locul fusese curățat vreodată sau nu până să ajungă curierii din Horseriver, noaptea trecută, când l-au luat în primire. Pașii ușori și aparte și scârțâitul, probabil, al unui pat suprapus, marcă locul unde era Ijada. Vecină-

tatea era atât liniștitoare, cât și tulburătoare. Când el auzi pe scări pașii ei, se întoarse către coridor.

Ea stătea cu mâna ridicată să bată la ușa lui tocmai când el o deschise. În cealaltă ținea răvașul Învățatei Hallana, puțin mototolit acum. Păzitoarea ei – sau era oare păzitoarea lui Wencel? – gravita în spatele ei, privind cu atenție și suspiciune.

– Lord Ingrey, spuse ea, revenind la caracterul formal. Învățata Hallana te-a însărcinat să duci asta. O vei face? Ochii săi uniformi păreau să-i sfredelească pe ai lui, părând –i aminti tăcut de restul cuvintelor vrăjitoarei: la destinație, și nu altundeva.

El o luă, aruncând o privire pe indicația mâzgălită.

– Și știi cine – el privi mai îndeaproape – ar putea fi acest Învățat Lewko?

– Nu. Dar dacă Hallana are încredere în el, înseamnă că el e demn de asta, și că nu e vreun nesăbuit.

Ce dovedește asta? Hallana a avut încredere în mine. Și un om al Templului ce nu e nici nesăbuit nici mincinos poate totuși să nu fie prieten cu cel scârnav.

Totuși Ingrey rămase extrem de curios legat de ce vorbise Hallana despre el și despre evenimentele ciudate de la Red Dike. Singurul mod prin care ar putea afla fără să deschidă el însuși răvașul era să fie acolo atunci când ea va fi deschisă. Și dacă o preda în drumul său către palatul lui Hetwar, ar fi scutit de orice nevoie eventuală de a-i tăinui sau de a-l minți pe stăpânul său. Atunci Hetwar nu i-o putea cere. Dacă ar fi fost mustrat, Ingrey ar putea pretinde că livrarea lui credincioasă era doar un fel de act virtuos la care Hetwar ar trebui, pe drept cuvânt, să se aștepte de la slujitorului său de încredere.

– Da. Îmi asum sarcina asta.

Ijada dădu din cap insistent, iar el se întrebă dacă ea îi citise sau nu în ochi gândurile sfredelitoare: sau dacă îl judecă la fel de nepăsătoare ca și Hallana.

– Stai înăuntru; stai în siguranță, adăugă el. Încuie și ușile interioare. Bănuiesc că orice bunăstări ce ți le poate oferi casa asta, îți stau la dispoziție dacă le ceri. Își lăsă privirea să alunece pe servitoarea – păzitoare,

iar aceasta făcu o reverență prudentă de mulțumire. Nu știu ce altceva ar mai putea dori lordul Hetwar de la mine în seara asta, așa că mănâncă atunci când dorești. Mă voi întoarce cât de repede pot.

El băgă răvașul în vestă, își luă rămas bun făcând o plecăciune, și coborî scările. Voia să facă o baie, voia haine curate și ceva de mâncare, în această ordine, dar toate aceste detalii aveau de așteptat. Lăsând instrucțiuni portarului pentru servitorul său, în cazul în care s-ar întoarce înaintea lui, Ingrey merse în oraș.

Mirosuri și priveliști familiare îl liniștiră subtil. El își croi drumul pe străzile pietruite ale Kingstown-ului și de-a curmezișul brațului de râu pe jumătate acoperit de pământ, apoi urcă treptele abrupte din stânca de pe partea cu templul. Două schimbări bruște de direcție și zece minute de gâfâială și ajunse la poarta ce se încovoia strâmb sub un turn și două case, către centrul orașului. În colțul întunecat în care pasajul cotea, era ridicat un mic altar pentru siguranța orașului, câteva lumânări licărind în curenții întunecoși, flancate de ghirlande ofilite; în mod reflex, Ingrey făcu, în trecere, semnul încincit. El ieși din nou în lumina înserării și o coti spre dreapta.

Încă niște minute de mers îl aduseră în piața principală din fața templului. Păși în incinta sacră pe sub porticul sprijinit de coloane.

Curtea centrală era în aer liber, iar în mijlocul ei ardea liniștit focul sacru, pe soclul său. Printr-o arcadă, în unul din cele cinci domuri de piatră ce o încercuiau, Ingrey putu să vadă începutul unei ceremonii – o înmormântare, își dădu el seama, pentru că întrezări un catafalc, înconjurat de persoane îndoliate amestecate, așezate jos în fața altarului Tatălui. Peste câteva zile și trupul Prințului Boleso va fi supus aici acelorași ritualuri.

De cealaltă parte a curții, slujitorii acoliți își duceau animalele sacre pentru micul miracol al alegerii. Fiecare creatură, mânată de îngrijitorul său îmbrăcat în culoarea ordinului lui sau al ei, aveau să fie prezentate în fața

marelui catafalc, iar preotul avea să interpreteze, după acțiunile animalului, care zeu a luat sufletul celui mort de curând. Acest lucru nu doar că ghida rugăciunile celor ce jeleau, ci de asemenea și ofrandele lor materiale, pe altar și ordinului zeului potrivit. Ingrey ar fi fost mai cinic în privința asta, dar văzuse nu doar o dată rezulate evident neașteptate de toate părțile implicate.

O femeie în verdele Mamei avea o pasăre mare, verde, care croncănea agitată, cocoțată pe umărul ei. O fecioară în albastrul Fiicei ținea strâns sub braț o găină tânără cu pene albastru-purpuriu. Un câine lânos imens și cenușiu se ghemuise aproape de straiele gri ale unui slujitor mai bătrân din ordinul Tatălui. Un tânăr în roșul și maroul Fiului ducea un armăsar nervos, pielea lui fiind periată până căpătase o slipire arămie, iar ochii săi se roteau albicioși. Animalul fornăia și mergea speriat, aproape trântindu-l pe slujitor, iar Ingrey observă imediat de ce.

Pășind încet în urma celorlalți se contura cel mai mare urs polar pe care Ingrey îl văzuse până atunci. Arătarea era de înălțimea unui ponei și lat cât doi. Ochii săi înguști erau de culoarea urinei înghețate. La capătul unui lanț lung, gros, de argint, venea îngrijitorul său, îmbrăcat în straiele albe ale Ordinului Bastardului. Tânărul avea o expresie de teroare înfrânată, iar capul i se rotea puțin frenetic între ceea ce avea de dus și un bărbat impozant care îi urma, șoptind încurajări.

Bărbatul era aproape la fel de captivant ca și ursul. Era spătos, pentru a se potrivi cu înălțimea sa, cu părul prins într-o coadă de cal groasă, în jos, pe spate. Îl țineau prins cleme groase de argint, iar pe mână îi zornăiau brățări. Ochii albaștri strălucitori aveau o expresie amiabilă de desfătare, pe care Ingrey nu era sigur dacă să o ia ca pe o agerime sau o lipsă a vederii. Straiele sale – tunică, pantaloni, manta – aveau o croială destul de simplă, dar vopsite în multe culori și împodobite cu broderie lucrată cu finețe. Cizmele mari erau imprimate cu desene argintii, iar pe prăselele sabiei sale lungi sclipeau giuvaieruri tăiate grosolan. În învelișul din spate al curelei sale

nu se afla un cuțit, și un topor, de asemenea încrustat cu finețe, lama sa lucind ca un tăiș de brici.

Un bărbat șaten, cu straie asemănătoare dar mai puțin bătătoare la ochi, mai mic cu mai bine de un cap decât companionul său, dar fiind totuși înalt, se sprijinea de o coloană, stând cu brațele încrucișate, urmărind activitățile cu o expresie foarte dubioasă. Unii dintre slujitori îi aruncau priviri rugătoare, pe care el le ignora cu fermitate.

Ingrey își mută atenția de la această dramă deosebită, în vreme ce văzu o bătrână, în straiele albe ale Bastardului, buclele unui însemn de preot mișcându-i-se pe umăr, și brațele încărcate cu veșminte împăturite, alergând prin curte, căutând, evident, o scurtătură. Ingrey abia reuși să o prindă de mânecă în timp ce ea trecu în grabă pe lângă el. Ea se smuci clătinându-se și îl țintui cu privirea, potrivnic.

– Scuză-mă, Învățato. Aduc un răvaș pentru Învățatul Lewko, și sunt însărcinat să i-l înmânez personal.

Expresia ei se transformă imediat în ceva, dacă nu mai prietenos, atunci mult mai interesat. Ea îl privi de sus până jos; într-adevăr, el se gândi că în acel moment arăta ca un mesager epuizat de drum.

– Veniți atunci cu mine, spuse ea, și schimbă brusc direcția. Deși picioarele lui Ingrey erau mai lungi decât ale ei, el trebui să mărească pasul pentru a se ține după ea.

Ea îl conduse printr-o intrare laterală discretă, în jos și în sus pe câteva trepte, înapoi afară, în spatele templului, și dincolo de palatul marelui preot, pe următoarea stradă. În josul unei alte alei înguste, ajunseră la o clădire din piatră, lungă, cu două etaje, intrară pe o ușă dosnică, și urcară încet alte trepte. Ingrey începu să fie recunoscător că nu ceruse indicații. Trecură printr-un șir de încăperi bine luminate dedicate copierii manuscriselor, judecând după capetele aplecate deasupra meselor și scârțâitul penelor.

Ajungând la o ușă închisă din interiorul aceluiași încăperi, ea bătu, iar voce calmă a unui bărbat pofti:

– Intră.

Ușa se deschise către o încăpere mai îngustă, sau poate doar asta era iluzia creată de lucrurile din interior. Rafturi înghesuite erau aliniate în cameră, și două mese pline ochi cu cărți, hârtii, pergamente și încă o mare grămadă de lucruri împrăștiate. Într-un colț stătea, proptită pe mânere, o șa.

Un bărbat, ce stătea într-un scaun în spatele unei mese, lângă fereastră, își ridică privirea din teancul de hârtii pe care le citea, și ridică din sprâncene. Și el, de asemenea, era îmbrăcat în albul Bastardului, dar veșmintele sale erau nițel ponosite și fără niciun însemn al rangului pe ele. Era de vârstă medie, uscățiv, poate puțin mai înalt decât Ingrey, proaspăt bărbierit, cu păr gălbui tuns scurt. Ingrey l-ar fi considerat ceva copist sau secretar al vreunui om important dacă femeia-preot nu și-ar fi atins buzele cu palmele și și-ar fi plecat capul, într-un gest de respect suprem, înainte de a vorbi din nou.

– Învățatule, e aici un bărbat ce are un răvaș pentru dumneata. Ea ridică privirea către Ingrey. Numele dumitale, domnule?

– Ingrey Wolfcliff.

Pe fața ei nu se văzu nicio reacție deosebită de recunoaștere, dar sprâncenele subțiri se arcuiră mai abitir.

– Mulțumesc, Marda, spuse bărbatul, în tonul lui fiind clară concedierea politicoasă. Ea își atinse din nou buzele și se retrase, închizând ușa în spatele lui Ingrey.

– Învățata Hallana m-a însărcinat să vă aduc aceast răvaș, spuse Ingrey, înaintând către masă și înmânându-i-l.

Învățatul Lewko așeză destul de brusc teancul de hârtii și se ridică să o ia.

– Hallana! Cred că nu sunt vești rele...

– Nu... eu așa știu, era bine când am vazut-o ultima dată.

Lewko ochi răvașul și mai precaut:

– E complicat?

Ingrey se gândi ce să răspundă:

– Nu mi-a arătat conținutul. Dar mă aștept să fie.

Lewko oftă:

– Atâta vreme cât nu-i un alt urs polar. Nu cred că ea mi-ar face cadou un urs polar. Sper.

Ingrey era puțin derutat:

– În timp ce veneam, am văzut un urs polar în curtea templului. Era, hm, foarte impresionant.

– E extrem de înfricoșător, zic eu. Slujitorii plângeau. Ferească Bastardul, chiar au de gând să încerce să îl folosească la înmormântare?

– Așa se pare.

– Ar fi trebuit doar să-i spune prințului că-i mulțumim, și să ducem animalul la menajerie. Undeva la țară.

– Cum a ajuns aici?

– Sub formă de dar. De asemenea, cu corabia.

– Cât de mare era corabia?

Lewko surâse forțat de tonul lui Ingrey, și, drept urmare, arătă dintr-odată mai tânăr.

– Am văzut-o ieri, acostată în debarcaderul din jos de Kingstown. Nu e chiar așa mare cum s-ar crede. Își trecu o mână prin păr. Bestia era un cadou, sau poate o mită. Adusă de acest ins roșcovan gigantic, de pe o insulă din partea înghețată a mării de sud, care fie e un prinț, fie un pirat – e greu să fii sigur. Prințul Jokol, poreclit cu mândrie Jokol Skullsplitter de echipajul său credincios, după cum mi s-a spus. Nu credeam că urșii aceia albi puteau fi îmblânziți, dar el pare să fi făcut un animăluț de casă din acesta încă de când era pui, fapt ce, bănuiesc că face darul și mai neprețuit. Nu-mi pot imagina cum a fost călătoria; spuneau că au întâlnit câteva furtuni. Îmi închipui că el e destul de furios. În orice caz, el a adus și câteva lingouri masive din argint pentru întreținerea ursului, fapt ce se pare că a înlăturat orice refuz din partea șefului menajeriei de la templu. Sau mită.

– Mită pentru ce?

– Skullsplitter vrea un preot, pe care să îl ducă pe insula sa de pe ghețarul plutitor, în locul ursului. Aceasta este o chestiune delicată de îndatorire misionară pe care orice preot ar trebui să fie mândru să și-o asume. Au fost chemați voluntari. De două ori. Dacă nu se anunță nimeni

înainte ca prințul să plece din nou, pur și simplu va trebui să fie găsit unul. Probabil tras afară de sub vreun pat. Surâsul său forțat licări din nou. Eu îmi pot permite să râd; nu mă pot trimite. Ei bine... El mai oftă o dată și așeză scrisoarea din fața sa pe masă, cu sigiliul de ceară în sus. Își plecă ochii asupra ei.

Desfătarea îl părăsi pe Ingrey, iar el deveni atent. Sângele lui – acel sânge – părea să se răsucească asemenea unui vârtej. Lewko nu purta însemnul unui vraci, nu mirosea a demon, și totuși vracii Templului îi dădeau socoteală...? Lăsau dilemele lor cele mai încâlcite în seama lui?

Lewko așeză mâna sa pe deasupra sigiliului de ceară, iar ochii săi se închiseră imediat. Ceva se petrecu. Nu era ceva ce Ingrey văzu cu ochii săi sau mirosi, dar făcu să i se zbârlească părul pe ceafă. Mai simțise odată urma acestui fior ce-ți răscolea stomacul, de la o sursă mai puternică, dar cu simțuri interioare ce erau la vremea aceea mult mai slabe. La sfârșitul pelerinajului său inutil din Darthaca, în prezența unui ins mic, cutezător, care părea obișnuit din toate punctele de vedere și care șezuse liniștit și lăsase un zeu să ajungă, prin intermediul său, în lumea materială.

Lewko nu era un vrăjitor. El era un sfânt, sau un sfânt neînsemnat. Și el știa cine era Ingrey, și în mod evident fusese aici la templu de ani buni, judecând după starea camerei sale de lucru, dar Ingrey nu îl văzuse niciodată – sau nu-l remarcase – înainte. Cu siguranță nu în compania niciunuia dintre marii preoți ai Templului care îi serveau pe Cancelar sau la curtea regelui, căci Ingrey îi memorase cu supunere.

Lewko ridică privirea; acum nu mai era prea mult umor în ochii săi:

– Tu ești omul Cancelarului Hetwar? întrebă el cu blândețe.

Ingrey dădu din cap aprobator.

– Scrisoarea asta a fost deschisă.

– Nu de mine, Învățatule.

– Atunci de cine?

Mintea lui Ingrey se întoarse înapoi în timp. De la Hallana la Ijada la el... Ijada? Cu siguranță nu. Să fi fost tot timpul în posesia ei, să o fi scos din sân? Stătuse în acel buzunar interior al hainei de călărie, pe care ea o purtase...tot timpul, mai puțin la cina de la Earl Horseriver. Iar Wencel plecase de la masă pentru a prelua un mesaj urgent...într-adevăr. Destul de ușor pentru a se duce să o copleșească peste măsură și să o corupă pe acea păzitoare, ca să cotrobăie prin bagajul Ijadei, dar se gândise Wencel să folosească un truc de șaman pentru a păcăli un vrăjitor în privința indiscreției sale? Ei, dar Lewko nu e vrăjitor, nu-i așa? Nu tocmai. Ingrey ezită:

– Învățatule, fără dovadă, orice bănuială de-a mea ar fi doar defăimare.

Privirea lui Lewko deveni deranjant de pătrunzătoare, dar, spre ușurarea lui Ingrey, acesta își coborî din nou ochii la scrisoare.

– Ei bine, ia să vedem, mormăi el, și o desfăcu, împrăștiind ceară în jur.

El citi gânditor, preț de câteva minute, apoi dădu din cap și se ridică pentru a se înclina mai aproape de fereastră. Întoarse hârtia de două ori pe ambele părți. O dată își aruncă privirea către Ingrey și întrebă destul de tânguitor:

– Îți spune ceva propoziția *i-a rupt incantațiile*?

– Um, se poate să fie lanțurile? se încumetă Ingrey.

Lewko se lumină.

– Ah! Da, s-ar putea! Astfel se leagă mai bine. El citi mai departe. Sau poate că nu...

Lewko ajunse la sfârșit, privi încruntat și o luă de la capăt. El arătă aiurea cu mâna înspre un perete:

– Cred că este un scăunel de campare sub grămada aia. Fă-te comod, Lord Ingrey.

Până ce Ingrey l-a scos de acolo, l-a deschis și s-a cocoțat pe șezutul său de piele, Lewko își ridică din nou privirea.

– Mi-e milă de cel care va trebui să descifreze asta, spuse el, fără entuziasm.

– E încifrată?

– Nu: scrisul de mână al Hallanei. Scrisă în grabă, socotesc. E nevoie de antrenament – pe care eu cred că îl am – ca să-l descâlcești. Ei bine, am suferit și mai mult pentru o recompensă și mai măruntă. Nu din partea Hallanei, ea mereu pune degetul pe rană. Unul din cele câteva talente deranjante ale sale. Acel zâmbet sfios ascunde o cutezanță desăvârșită. Și cruzime. Slăvit fie Tatăl pentru influența moderatoare a lui Oswin. Așa cum e ea.

– O cunoașteți bine? întrebă Ingrey. Sau, de ce îți scrie acest model de perfecțiune tocmai dumitale, dintre toți funcționarii Templului din Easthome?

Lewko rulă răvașul și îl lovi ușor de marginea mesei.

– Cu mulți ani în urmă am fost desemnat să fiu mentorul ei, atunci când, pe neașteptate, ea a devenit vrăjitoare.

Era cu siguranță nevoie de un vrăjitor pentru a-l învăța pe un altul. Așadar și astfel... Asemenea unei pietre ce zboară peste apă, mintea lui Ingrey sări peste două întrebări necesare, pentru a ajunge la a treia:

– Cum poate un bărbat să ajungă fost vrăjitor? Neatins?

Era sarcina sfântului Darthacan să distrugă vrăjitorii iliciți, care se spunea că luptau ca nebunii împotriva rezecării puterilor lor, dar cu siguranță că Învățatul Lewko nu fusese un asemenea renagat.

– E posibil să lași deoparte darul. Gura lui oscilă între amuzament șters și regret vag. Dacă cineva alege asta la timp.

– Asta nu e o schimbare bruscă?

– Nu am zis că a fost ușor. De fapt – vocea lui se domoli în continuare – e nevoie de un miracol.

Ce era acest om?

– Patru ani am servit aici, în Easthome. Mă mir că drumurile noastre nu s-au mai intersectat înainte.

– Dar s-au intersectat. Într-un fel. Cunosc foarte bine cazul dumitale, Lord Ingrey.

Ingrey înmărmuri, mai ales la felul cum Lewko își alese cuvintele: caz.

– Dumneata ai fost vrăjitorul Templului trimis la Birchgrove cu cererea de a mă examina?

El se încruntă.

– Amintirile mele din vremea aceea sunt tulburi și înnegurate, dar nu îmi amintesc de dumneata.

– Nu, acela a fost un al om. Implicarea mea la acea vreme era mai puțin directă. Cel care a cercetat mi-a adus de la castel o desagă plină cu cenușă, pe care trebuia să o transform într-o scrisoare de mărturisire.

Fruntea lui Ingrey se încreți:

– Oare nu asta ar numi Învățata Hallana puțin cam anevoios pentru magia Templului? Haosul forțat să devină din nou ordine?

– Într-adevăr așa a fost, și ce păcat. M-a costat o lună de muncă și probabil un an din îndeletnicirea mea. Și totul pentru atât de puțin, după cum s-a dovedit, spre marea mea furie. Ce-ți amintești despre Învățatul Cumril? Tânărul vrăjitor al Templului pe care tatăl tău l-a corupt?

Ingrey deveni tot mai țeapăn:

– De la o întâlnire ce a durat un ceas masa, și un sfert de ceas ceremonia, nu prea multe. Toată atenția sa era îndreptată asupra tatălui meu. Eu am fost un gând ulterior. Și, până la urmă, de unde știi dumneata cine pe cine a corupt? adăugă el brutal.

– Măcar asta era clar. Mai puțin clar era felul cum. Nu pentru bani. Nu cred că din cauza amenințărilor. Exista un motiv – Cumril se imagina făcând ceva bun, sau cel puțin eroic, dar a mers teribil de anapoda.

– Cum de poți ghici ce era în inima lui, când nici măcar nu știi cum gândea?

– Oh, partea aia nu trebuie să o ghicesc. Se afla în scrisoarea lui. După ce am pus laolaltă. O tiradă de trei pagini în care vorbea pe larg despre suferința sa, despre vină și regrete. Și de abia un lucru folositor pe care nu-l știam deja. Lewko se strâmbă.

– Dacă Cumril a scris confesiunea, cine a ars-o? întrebă Ingrey.

– Ei bine, asta e o presupunere de-a mea. Lewko se lăsă pe spate în scaunul său, privindu-l cu șiretenie pe Ingrey. Și totuși sunt mai sigur de asta decât alții, o afirmație pentru care nu am nicio dovadă materială. Înțelegi diferența dintre un vrăjitor care își călărește demonul, și cel care e călărit?

– Hallana a vorbit despre asta. A părut a fi subtilă.

– Nu din interior. Diferența este foarte clară. Prăpastia dintre un om care își folosește puterea în scopuri proprii și puterea care folosește un om pentru scopurile ei, este...uneori mai puțin decât pasul unei furnici. Eu știu. Odată am ajuns și eu periculos de aproape de această linie. Crezul meu este, după dezastrul ce l-a lăsat pe tatăl tău mort și pe tine...ei bine, așa cum ești, că Cumril a fost luat de demonul său. Nu pot ghici dacă disperarea l-a făcut să fie slab sau dacă a fost înfrânt din prima, dar în sufletul meu cred că scrierea acelei mărturisiri a fost ultima faptă a lui Cumril. Iar arderea ei, prima a demonului.

Ingrey își deschise gura, apoi o închise. În mintea sa, mereu îi atribuise lui Cumril rolul trădătorului; era deranjant să considere că și tânărul vrăjitor putea să fi fost, într-un fel oarecum ciudat, trădat.

– Așa că, vezi tu, spuse Lewko încet, soarta lui Cumril mă interesează. Ba mai mult, mă sâcâie. Mă tem că nu voi putea să te întâlnesc fără să îmi aduc aminte de ea.

– Templul a aflat vreodată dacă el era viu sau mort?

– Nu. A existat un raport despre un vrăjitor ilicit în Cantons, cu vreo cinci ani în urmă, care s-ar fi putu să fie el, dar mai apoi toate urmele s-au pierdut.

Buzele lui Ingrey începură să contureze cuvântul *Cine...* dar îl schimbă:

– Tu ce ești?

Mâna lui Lewko se deschise.

– Acum, doar un simpu supraveghetor al Templului.

A ce? Poate a tuturor vrăjitorilor Templului Șesului? Doar nu prea părea a fi cuvântul potrivit pentru asta, și nici simplu. Pentru mine acest om poate fi foarte periculos, își reaminti Ingrey. Deja știe prea multe.

Și, din păcate, avea să afle și mai multe, deoarece își aruncă privirea pe hârtie și îi ceru lui Ingrey să îi descrie întâmplările de la Red Dike. Nicio surpriză prea mare; Ingrey ghicise cu siguranță că măcar asta va fi în scrisoare.

Ingrey făcu ce i se ceruse, cinstit și pe de-a-ntregul, dar în cât mai puține cuvinte. În detalii se regăsea dezastrul, fiecare frază în plus mărginind o încâlcitură de mai multe întrebări. Dar discursul său redus și condensat păru să-l mulțumească pe preot, sau, cel puțin, întrebări legate de reținerea lupului lui Ingrey nu fură puse imediat.

– Cine crezi că a așezat asupra ta această constrângere ucigătoare, aceast blestem stacojiu ciudat, Lord Ingrey?

– Aș vrea tare mult să știu.

– Ei bine, atunci suntem doi.

– Mă bucur să aflu asta, spuse Ingrey, și era surprins să își dea seama că era adevărat.

Apoi Lewko întrebă:

– Ce crezi despre această Lady Ijada?

Ingrey înghiți, mintea sa părând să se învârtă în jos în spirală, asemenea unei păsări împușcate în aer. M-a întrebat ce cred despre ea, nu ce simt pentru ea, își reaminti el cu fermitate.

– Neîndoios că ea i-a sfărâmat căpățâna lui Boleso. Și neîndoios că el a meritat-o.

Din acest necrolog succint păru să se întindă o tăcere. Înțelegea și Lewko folosul tăcerilor?

– Lord Hetwar nu a dorit toate aceste gâlceve postume, adăugă Ingrey. Cred că el avea chiar mai puțină plăcere decât dumneata pentru încurcături.

Și mai multă tăcere.

– Ea susține spiritul leopardului. O prinde...de minune.

Cinci zei, trebuie să spun ceva ca să o protejez.

– Cred că e înzestrată de zeu mai mult decât știe.

Asta aduse un răspuns. Lewko se ridică, ochii devenindu-i brusc mai reci, mai atenți:

– De unde știi?

Bărbia lui Ingrey se ridică la aluzia provocării.

– La fel cum știu că dumneata ești Cel Binecuvântat. O simt în sânge.

Apoi vibrația dintre ei îl făcu pe Ingrey să fie sigur că scăpase. Dar Lewko se lăsă înapoi în scaun, împreunându-și în mod deliberat degetele:

– Adevărat?

–·Nu sunt tocmai prost, Învățatule.

– Nu cred că ești prost defel, Lord Ingrey. Lewko lovi răvașul cu degetele, privi un moment aiurea, apoi își întoarse privirea. Da, cred că voi urma ordinele Hallanei de a merge și de a o examina pe această tânără. Unde e ea reținută?

– Pănâ acum mai mult găzduită decât reținută. Ingrey dădu indicații către casa îngustă din cartierul negustorilor.

– Când trebuie să fie dusă dincolo pentru a fi acuzată?

– Bănuiesc că doar după înmormântarea lui Boleso, devreme ce e atât de aproape. Voi ști mai multe după ce voi vorbi cu Cancelarul Hetwar. Unde sunt obligat, după îndatorire, să plec de îndată, adăugă Ingrey lăsând loc unei aluzii limpezi. Da – într-adevăr avea nevoie să iasă din încăperea aceasta înainte ca întrebările lui Lewko să fi devenit chiar mai inchizitoare. El se ridică.

– Voi încerca să vin mâine, spuse Lewko, cedând acestei mișcări.

Ingrey scoase un politicos „Mulțumesc. Atunci vă voi căuta“, o plecăciune, iar ieșirea sa din încăpere fără să pară, gândi el, că o ia la goană ca un iepure.

Închise ușa în urma sa și răsuflă ușurat. Acest Lewko era un eventual ajutor sau un eventual rău? Își aminti cuvintele pe care i le spuse Wencel: Dacă ții la viața ta, păstrează secretele tale și ale mele. Fusese o amenințare sau un avertisment?

Cel puțin reușise să păstreze deoparte de acestă primă întrevedere toate referirile la Horseriver. În scrisoare nu putea fi vreo aluzie la Wencel; vărul său nu influențase viața lui Ingrey până ce Hallana nu fusese lăsată în

urmă, din fericire. Dar cum avea să fie mâine? Cum avea să fie peste o jumătate de ceas, când avea să stea în praful drumului, în fața lui Hetwar, pentru a raporta despre călătorie și întâmplările sale?

Horseriver. Hallana. Gesca. Acum Lewko. Hetwar. Ingrey începea să piardă șirul a ceea ce și cui spusese sau nu.

El găsi direcția bună și începu să își îndrepte din nou pașii către scurtătura din templu, păstrând în mod deliberat cadența pașilor.

Abia atunci îl lovi gândul că predând răvașul Hallanei lui Lewko, de asemenea, fără nicio trebuință de farmec sau blestem, se predase și pe sine.

Capitolul 11

În timp ce Ingrey mergea pe culoar spre intrarea laterală în curtea templului, un plânset de deznădejde răzbătu cu ecou de-a lungul pereților. Grăbi pasul curios, apoi alarmat, de vreme ce plânsetul fu urmat de un țipăt. Strigăte speriate se dezlănțuiră. Mâna lui apucă mânerul sabiei când dădu buzna în zona centrală, capul întorcându-se în căutarea sursei vacarmului.

O îmbulzeală ciudată se stârnise la ieșirea de sub arcada Curții Tatălui. Înaintea tuturor ieșea marele urs de gheață. Prins în fălcile sale era piciorul decedatului, un bătrân îmbrăcat în veșminte potrivite rângului unui comerciant înstărit, cadavrul țeapăn smucit de colo colo ca o păpușă mare în timp ce ursul mârâia și își scutura capul. La capătul lanțului arginitiu prins de zgarda ursului, acolitul îngrijitor se rotea într-un unghi mare și poticnit. Unii dintre bocitorii cei mai bravi sau mai nebuni îl loveau, strigând sfaturi și dând comenzi.

Cu vocea aproape scârțâită, îngrijitorul panicat înaintă spre urs, smucind de lanț, apoi apucând de brațul cadavrului și trăgând. Ursul se ridică pe jumătate și lovi cu laba lui mare; îngrijtorul se clătină înapoi, țipând sincer acum, ducându-și mâna spre coastele din din care curgeau stropi de sânge.

Ingrey își scoase sabia și înaintă, oprindu-se alunecând în fața bestiei înnebunite. Cu coada ochiului îl văzu pe Prințul Jokol, apucat din spate și ținut de companionul său, luptându-se să ajungă spre el.

– Nu, nu, nu! zbieră bărbatul cu părul roșcat cu vocea panicată. Fafa a crezut numai că-i oferă o masă! Nu, nu-l răni!

Când spunea el, își dădu Ingrey seama, clipind, Jokol se referea la urs...

Ursul își scăpă premiul și se ridică. Sus. Tot mai sus... Capul lui Ingrey se lăsă pe spate, ochii i se măriră văzând fălcile agresive, umerii masivi, labele imense care se întindeau cu ghearele feroce sculptate parcă în fildeș, înălțându-se peste capul lui...

Totul în jurul său încetini, iar percepțiile lui Ingrey ieșiră la iveală, în fericirea lupului din el care se ridica, aparent împins dinspre inimă în sus spre creierul copleșit. Zgomotul din curte deveni un vuiet distant. Sabia din mâna lui nu mai avea greutate; vârful se ridică apoi începu să se curbeze într-o lovitură strălucitoare din rever. Mintea lui schiță lovitura fierului, în inima ursului și iar afară înainte să poată măcar reacționa, prins cum era în cealaltă curgere a timpului mai lentă.

Abia atunci simți, mai mult decât văzu, vaga lumină zeiască țâșnind din urs precum scânteile de pe o pisică mângâiată într-o iarnă întunecată. Frumusețea luminii îl enervă, arzând în ochii lui. Percepțiile lui stimulate se întinseră după ea într-o încercare disperată după lumina zeiască și brusc, mintea lui intră în a ursului.

Se văzu pe sine scurtat: o imagine dublată de bărbatul îmbrăcat în piele și cu sabia agitată și un lup mare, întunecat, dens cu blana argintie strălucitoare reflectând lumină într-o aureolă în jurul său. În timp ce inima se întinse după lumina zeiască, la fel simțurile surprinse ale ursului se întinseră spre el și pentru un moment, un cerc tridimensional se închise complet.

O voce râzând îi murmură în minte, dar nu și în ureche:

– Văd că puiul Fratelui meu este într-o piele mai bună acum. Bun. Rogu-te continuă!...

Mintea lui Ingrey părea să explodeze sub greutate și presiunea acelor vorbe.

Pentru un moment, amintirile amețite și nerostite ale ursului deveniră ale lui. Procesiunea recentă din Curtea Tatălui cu celelalte animale peste tot. Distragerea îngrijitorului, mirosul fricii sale, dar reasigurarea unuia cunoscut, mirosul și vocea lui, oferindu-i o legătură care să-l calmeze în această lume dezorganizată de piatră. Vocile continuau monoton. O recunoaștere firavă a mișcării, a poziției, având în vedere că acolo era până nu demult mâncare, când a făcut asta și i-a lăsat să-l conducă acolo... Apoi inima de urs se umflă și explodă în sosirea copleșitoare a zeului, urmat de certitudinea fericită a unui mers alert spre capelă. Apoi confuzie și durere; micul bărbat prins de capătul lanțului lui trăgea înapoi, smucind, pedepsindu-l pentru că a făcut așa ceva, frustrându-i fericirea. Zvâcni înainte într-o încercare de a completa sarcina încredințată de zei. Mai multe din aceste creaturi mici și slabe alergau în calea lui. O furie roșie se născu în creierul lui precum un val și apucă bucata aceea de carne rece și ciudat mirositoare și merse cu ea spre lumina batjocoritoare care îl chema, care era, foarte confuz, peste tot și totuși nicăieri...

Creatura monstruoasă scoase un geamăt de durere și furie, ridicându-se precum o avalanșă de blană deasupra capului lui Ingrey. Ingrey părea să caute adânc în pieptul lui, în burta lui, în intestinele lui și scoase la suprafață un singur cuvânt:

– Jos!

Comanda zbură prin aer cu greutatea unei pietre aruncată dintr-o catapultă.

Vârful sabiei lui făcu un cerc apoi căzu într-un arc arginitiu pe pavaj la picioarele lui. Botul ursului o reperă, urmărind-o jos, tot mai jos, până când marea bestie se ghemui în fața cizmelor lui Ingrey, apăsându-și fălcile pe dale, cu labele strânse aproape de cap, șoldurile lui masive ridicate în spate. Ochii galbeni se uitară în sus la el într-o confuzie de urs, și admirație.

Ingrey se uită în jur și-l văzu pe acolitul îngrijitor târându-se pe mâini și pe genunchi în apropiere, cu hainele albe pătate de sânge, cu ochii acum mai bulbucați

asupra lui Ingrey decât fuseseră asupra ursului de gheață. Ghearele abia dacă îi răniseră coastele, altfel ar fi rămas fără mațe. Furia ursului clocotea încă în mintea lui Ingrey. Lăsându-și sabia să cadă cu zgomot, avansă spre bărbat. Îl ridică de partea frontală a robelor, lovindu-l de suportul focului sfânt. Bărbatul era la fel de înalt precum Ingrey, și mai lat în spate, dar părea să plutească în mâna lui Ingrey. Ingrey îl aplecă pe spate peste căldura toropitoare. Piciorul ezitant al îngrijitorului căută podeaua, fără succes, și geamătul lui se gâtui dincolo de sunet în liniște.

– Cât te-au plătit să împiedici binecuvântarea zeului? Cine a îndrăznit această sfidare?

Ingrey mârâi în fața contorsionată a îngrijitorului. Vocea lui, joasă și vibrantă, se auzea peste tot prin pereții de piatră precum un fâșâit de catifea și înapoi în propriile lui urechi ca un tors.

– Îmi pare rrr-rău! guiță îngrijitorul. Arpan a spus, Arpan a spus, că nu se va întâmpla nimic rău...

– Minte! smuci îngrijitorul în hainele Tatălui, trăgându-și câinele gri înspăimântat și înconjurând într-un cerc larg ursul încă îngenuncheat.

Ochii îngrijitorului îmbrăcat în alb se ațintiră asupra lui Ingrey, la câțiva centimetri de fața lui, trase aer adânc în piept și țipă:

– Recunosc! Nu, nu, nu...

Nu ce? Cu dificultate, Ingrey se îndreptă, își deschise mâinile și-l lăsă pe om să cadă înapoi în picioare. Continuă să pice, totuși, cu genunchii dezechilibrându-i-se, până când se chirci într-o minge sângerândă la baza suportului, plângând.

– Nij, prostule! țipă îngrijitorul Tatălui. Taci!

– Nu m-am putut abține! țipă îngrijitorul Bastardului, ghemuindu-se de Ingrey. Ochii lui străluceau argintii și vocea lui avea un aer supranatural la ea!

– Atunci bine ai făcut să asculți, nu-i așa? spuse o voce asimptomatică de lângă Ingrey.

Ingrey se feri și-l văzu pe Învățatul Lewko, cu răsuflarea tăiată și exasperarea manifestându-se în scrâșnetul din dinți, stând și uitându-se la scena haotică.

Ingrey trase aer adânc în piept, încercând cu disperare să-și domolească inima, s-o readucă la ritmul ei normal, să-i calmeze simțurile exacerbate. Lumină, umbră, culoare, sunet, toate păreau să-l lovească precum lama unor topoare și oamenii din jurul lui ardeau ca niște focuri. Treptat înțelese cât de mulți oameni se holbau la el, cu gurile larg deschise: treizeci și ceva de îndoliați, divinii conducând ceremonia, toți cei cinci acoliți-îngrijitori, Prințul Jokol și prietenul înmărmurit, iar acum Învățatul Lewko. Care nu arăta deloc înmărmurit.

Mi-am lăsat lupul să se ridice, reflectă Ingrey într-un delir amețitor. În fața a patruzeci de martori. În mijlocul curții templului principal de la Easthome.

Cel puțin se pare că l-am amuzat pe zeul alb...

– Învățate, Învățate, ajută-mă, ai milă... bâlbâi îngrijitorul rănit, târându-se la picioarele lui Lewko și apucându-i poala robei.

Privirea lui Lewko deveni mai exasperată.

O duzină de oameni păreau acum să se certe deodată, acuzații și contraacuzații de mite și amenințări, pe măsură ce bocitorii se despărțeau în două tabere. O moștenire părea să fie miza, din fragmentele de discurs care ajunseră la urechile lui Ingrey, deși ițele acesteia se încurcară instantaneu cu alte dispute, insulte și resentimente mai vechi. Nefericitul divin care condusese ceremonia de înmormântare încercă de câteva ori să restaureze ordinea în turma sa în timp ce simultan amenința îngrijitorii cu disciplinarea, apoi, eșuat în ambele sarcini, se întoarse în schimb spre o țintă mai ușoară.

Se răsuci spre Prințul Jokol și întinse o mână tremurândă spre urs.

– Du acel lucru înapoi, mârâi el. Scoate-l din templu imediat! Să nu se mai întoarcă!

Bărbatul înalt cu părul roșcat părea aproape în lacrimi.

– Dar mi s-a promis un divin! Trebuie să am unul! Dacă nu aduc unul pe insula mea, frumoasa mea Breiga nu se va mărita cu mine!

Ingrey făcu un pas înainte, cu bărbia sus și își adună toată autoritatea pe care cea mai periculoasă mână înarmată cu sabia Maestrului Pecetlar Hetwar putea să i-o dea în voce. Și probabil... ceva în plus.

– Templul Easthome îți va da un misionar în schimbul arginților, Prințe. Sau poate am ratat oferta de a-i returna?

Își lăsă ochii să pice împietriți pe divinul hărțuit. Învățatul Lewko, pe un ton aparent incredibil de calm în comparație cu cel al tuturor celorlalți, îl înmuie:

– Templul va îndrepta totul, Prințe, o dată ce vom elimina această greșeală internă regretabilă. Se pare că ursul tău bun a fost victima unei mașinațiuni lipsite de respect. Deocamdată, te rog să-l duci pe Fafa înapoi pe corabia ta ca să fie în siguranță?

Adăugă din colțul gurii spre Ingrey:

– Iar tu, milord, mă vei îndatora tare dacă te-ai duce cu ei să te asiguri că amândoi ajung acolo fără să mănânce copilașii pe drum.

Ingrey se înmuie de ușurare la gândul scăpării.

– Cu siguranță, Învățate.

Pleoapele lui Lewko se coborâră; el adăugă:

– Și ai grijă de asta.

Ingrey îi urmări privirea. Sânge proaspăt curgea într-o dâră întunecată în jos pe degetele sale de sub bandajul murdar de la mâna lui dreaptă. Ceva pe jumătate vindecat tocmai explodase în timpul manevrării paznicului vinovat, probabil. Nu simțise nimic.

Se uită în sus să se descopere fixat cu o privire albastră înfricoșătoare. Ochii lui Jokol se îngustară; își înclină capul pentru un schimb rapid de vorbe pe un ton scăzut cu camaradul său șaten. Apoi se uită în sus și îi acordă lui Lewko o încuviințare bruscă, care se extinse spre Ingrey.

– Da. Ne place acesta, ei, Ottovin?

îi dădu însoțitorului său un ghiont în coaste care ar fi putut dezechilibra un bărbat mai mic și se duse la ursul lui. Apucă lanțul argintiu.

– Hai, Fafa.

Ursul mormăii și se agită un pic, dar continuă să stea ghemuit. Mâna lui Lewko apucă umărul lui Ingrey; o șoapte aproape neauzită în urechea lui:

– Lasă-l să se ridice iar, Lord Ingrey. Cred că s-a mai calmat.

– Eu...

Ingrey se apropie de urs și-și recuperă sabia pe care o introduse înapoi în teacă. Ursul se mai agită un pic, își apăsă nasul negru pe cizmele lui Ingrey, și se holbă în sus la el cerând milă. Ingrey înghiți și încercă o voce autoritară:

– Sus!

Nu se întâmplă nimic. Ursul mormăi.

Căută într-o fântână adâncă, adâncă din el și rosti din nou cuvântul; dar un cuvânt cu greutate, un cântec mârâit care îi făcu oasele să vibreze.

– Sus!

Marele animal păr să-și revină. Se îndreptă atunci greoi către stăpânul lui și Jokol căzu în genunchi și mângâie bestia imensă, cu mâinile ciufulindu-i blana groasă de la gât, murmurând cuvinte de drag care să-l aline într-o limbă pe care urechea lui Ingrey n-o putu traduce. Ursul de gheață își frecă țeasta de tunica brodată a prințului, îmbibând-o cu scuipat de urs și peri albi.

– Hai, prietene bun, prietenul lui Fafa! spuse Jokol, ridicându-se și chemându-l pe Ingrey cu o mișcare largă de mână. Vino să împărțim un bol.

Trase zdravăn de lanțul argintiu. Privirea lui trecu peste mulțimea care se certa în curte, pufni cu dispreț și se întoarse spre ușile de la ieșire. Ottovin, cu fața schimonosită, îl urmă loial. Ingrey se grăbi să-i prindă din urmă ținându-l pe Jokol între el și urs.

Mica și ciudata paradă ieși din templu, lăsându-l pe Învățatul Lewko să se ocupe de vorbăria și plânsetele rămase în urma lor. Ingrey îi auzi vocea cristalină

adresându-se îngrijitorului care încă se văicărea și oricui putea să audă:

– ... atunci trebuie să fi fost un truc al luminii.

Când Ingrey privi peste umăr, ochii lui Lewko îi întâlniră pe ai săi și buzele lui formară cuvântul Mâine. Ingrey găsi gestul neliniștitor dar în același timp o promisiune credibilă.

Ochii îi străluceau argintii și vocea avea ceva extraordinar de straniu în ea... O durere cunoscută se năpusti asupra lui Ingrey și își dădu seama că făcuse niște lucruri neplăcute atât spatelui său încă în refacere, cât și mâinii. Dar sunetul din urechi era nou, la fel era și strânsoarea groasă din gâtul lui fraged.

Memoria i se întoarse neinvitată la vechile lui chinuri de la Birchgrove. Din capul lui său vârât sub Birchbeck, plămânii îi pulsau cu o durere roșie. Nici măcar țipetele nu fuseseră posibile în acea răceală fără suflare. Dintre toate încercările lui, aceea se dovedise cea mai eficientă și entuziasmații îngrijitori o repetaseră adesea, până când luciditatea lui intervenise. Puterea tăcerii lui, atrăgător de interzisă într-un băiețaș, fusese uitată și înecată în acel izvor înghețat: mai puternic decât tartorii lui de departe, mai puternic decât frica de moarte.

Îndepărtă amintirea perturbantă și se preocupă să-i ghideze pe insulari înapoi spre docurile mai jos de Kingstown prin cele mai puțin aglomerate străzi pe care le putu găsi. Îngrijorările lui Lewko se dovediră a nu fi chiar o glumă atunci când dădură peste copii încântați, toți arătând și bucurandu-se spre urs. Jokol rânji spre ei. Ingrey se încruntă și-i alungă. Simțurile lui sensibilizate părură să se reducă la tăcere, inima lui domolindu-se în cele din urmă. Jokol și Ottovin vorbiră unul cu celălalt în propriul lor dialect, cu priviri frecvente în direcția lui Ingrey.

Jokol se lăsă pe spate lângă Ingrey.

– Îți mulțumesc pentru că l-ai ajutat pe bietul Fafa, Lord, Lord Ingriry. Ingorry?

– Ingrey.

Jokol făcu o grimasă prin care își cerea scuze.

– Mi-e teamă că sunt un om foarte prost în vorbirea voastră. Ei bine, gura mea se va îmbunătăți.

– Vorbești graiul Wealdean bine, spuse Ingrey diplomat. Priceperea mea în limba Darthaca mea este cu greu mai fluentă și în plus nu vorbesc limba voastră deloc.

– E, Darthaca.

Jokol ridică din umeri.

– Asta e o limbă grea.

Privirea lui albastră se îngustă.

– Poți scrie?

– Da.

– Asta e bine. Eu nu pot.

Marele om oftă cu regret.

– Toate penele se rup în astea.

Întinse o mână groasă s-o inspecteze Ingrey; Ingrey încuviință într-o tentativă de a simpatiza cu el. Nu se îndoia de afirmația lui Jokol deloc.

La pasul relaxat al ursului de gheață, ajunseră în cele din urmă la poarta zidurilor orașului Kingstown care dădeau spre malul stâncos și la docurile de lemn. O pădure de vele și catarge făceau o încurcătură neagră pe cerul luminos al serii. Vasele care lucrau erau plate și crude, majoritatea timpului, dar împrăștiate printre ele se vedeau câteva vase de tonaj mic, de sus de la gura Storkului. Deasupra Easthome-ului nu mergeau asemenea nave, pentru că dealurile care se ridicau creau șuvoaie de netrecut, deși lemnul și alte bunuri, pe plute sau în butoaie, le aduceau în jos din când în când de câte ori nivelul apei se ridica destul de mult.

Nava lui Jokol, legată de un doc extins, se dovedi a fi o cu totul altă concepție. Avea cel puțin doisprezece metri, se curba în mijloc la fel de grațios ca șoldurile unei femei, îngustându-se la fiecare capăt spre locul unde prora se curba în sus, artistic gravată cu șiruri de păsări de mare în bătaia vântului. Avea o singură pânză și o singură punte; pasagerii ei se presupune că simțeau elementele când naviga, deși pentru moment, un cort imens era aranjat pe jumătatea din spate.

Nava arăta destul de mare pe râu, dar în mintea lui Ingrey părea incredibil de mică pentru mare. Arăta chiar și mai mică când se urcă ursul la bord, fornăind, și se așeză în mijlocul ei unde era evident locul lui obișnuit, cu un oftat mare și extenuat. Barca se mișcă, apoi se reașeză, cum Jokol prinse lanțul de un cârlig al pânzei. Ottovin, cu un zâmbet nerăbdător, gesticulă spre Ingrey să meargă în sus pe barca balansată care servea ca un planton și sări pe punte urmându-l. În lumina apusului, strălucirea de la lămpile așezate în cort părea binevenită și Ingrey își reaminti de micile ambarcațiuni care duceau lumânări pe care el și tatăl lui le eliberau la Birchbeck pentru ceremoniile de Ziua Fiului, în vremuri mai fericite, înainte ca lupii să le mănânce lumea lor.

Un echipaj cam din două duzini îl primiră înapoi pe prințul lor cu bucurie, iar pe urs, dacă mai puțin entuziaști, cel puțin familiari. Erau toți bărbați puternici, deși niciunul nu era la fel de înalt ca liderul lor; majoritatea la fel de tineri, dar câțiva grizonați. Unii își păstraseră părul în cozi similare, unii împletite iar altul avea capul ras, deși judecând după scalpul lui palid și pătat, asta ar fi fost în vreo disperare recentă de a combate o infestare cu păduchi. Niciunul nu era îmbrăcat prost și făcând un inventar al armelor frumos ordonate pe marginile laterale ale vasului împreună cu vâslele, niciunul prost înarmat. Deținuți, războinici, navigatori, vâslași? Toți bărbații de aici făceau toată munca, bănui Ingrey; nu putea exista loc pentru distincțiile fără scop de pe barcă când mările se înăspreau.

Ursul transportat înapoi, Ingrey se gândi la o scăpare, dar ca om al lui Hetwar presupunea că ar face mai bine să accepte bolul Prințului Jokol mai întâi, să nu-i pricinuiască vreo ofensă care s-ar putea reflecta asupra maestrului sigiliului. Avea încredere că ritualul va fi scurt. Jokol îi făcu semn să poftească în cortul lui, care părea un salon destul de spațios. Șesătura era din lână, protejată împotriva apei cu osânză; Ingrey decise că nasul i se va obișnui cât de curând cu duhoarea. Două mese de lemn și niște bănci fuseseră pregătite înăuntru, și o

altă bancă la margine spre care îl conduse gazda pe Ingrey. Jokol și Ottovin se trântiră pe bancă de-o parte și de alta a lui; ceilalți oameni se învârtiră care mai de care în jrul lor, așezând eficienți tacâmurile și mâncarea.

Un tânăr blond cu o bărbiță destul de curajoasă care stătea ca un cerc în jurul bărbiei lui făcu o plecăciune înaintea celor trei și împărți, într-adevăr, vase din lemn. Un alt bărbat urmă cu o cană, din care turnă un lichid opac, mai întâi oaspetelui, apoi prințului, apoi lui Ottovin. Vapori se ridicau din băutura acidulată. Ottovin, a cărui limbă Weald era mai stricată decât a lui Jokol, îi lăsă de înțeles lui Ingrey prin mai multe gesturi sălbatice, că era făcut din lapte de iapă sau posibil sânge. Sau posibil urină, se gândi Ingrey după prima gură. Dacă acel zgomot era menit ca un geamăt, caii aveau ceva de-a face cu asta, oricum. S-ar fi înecat cu această ultimă gură de curtoazie, apoi urma să plece, decise Ingrey. Putea invoca datoria lui față de Hetwar și să se retragă cu tact.

Dincolo de capătul îndepărtat al cortului, printr-o trapă deschisă, fuseseră instalate un grătar și o bucătărie temporară, de unde venea un miros de carne prăjită care-l făcu pe Ingrey brusc să simtă cum îi plouă în gură.

– Vom mânca mult mai devreme, îl reasigură Jokol cu zâmbetul gazdei nerăbdătoare să facă pe plac.

Ingrey ar trebui să mănânce la un moment dat, cu siguranță; dar să bea această băutură puternică pe stomacul gol părea o indulgență periculoasă chiar înainte de întâlnirea cu maestrul sigiliului. El încuviință. Jokol îl plesni pe spate și rânji.

Rânjetul lui Jokol dispăru când ochii îi căzură pe mâna însângerată a lui Ingrey. Prințul prinse un camarad de mânecă și îi dădu un ordin cu voce înceată. În câteva minute, unul dintre bărbații mai în vârstă apăru încărcat cu un bazin, cârpe și o mulțime de lucruri. Îl scoase pe Ottovin de pe bancă și îi făcu semn lu Ingrey să-i întindă mâna rănită. Cum scoase bandajul murdar, bărbatul se strâmbă la noua ruptură și la vânătăile îmbătrânite, de culoare mov închis. Ottovin, aplecându-se

să privească, fluieră încet și spuse ceva care-l făcu pe Jokol să râdă. Jokol ținu politicos vasul de băut la buzele lui Ingrey înainte ca tipul grizonat să prindă și să coasă din nou carnea. Când felcerul termină, bandajă mâna, își adună echipamentul, își plecă capul respectuos și dispăru din nou, Ingrey rezistă dorinței puternice de a-și pune capul jos între genunchi doar din amețeală. Era clar că nu se va duce încă nicăieri.

După cum fusese promis, mâncarea a fost gata mai curând și din abundență. Nu includea din fericire pește uscat, pâine pe vatră sau alte preparate respingătoare de mare, ci părea mai degrabă să fi fost adunată proaspătă din piețele orașului. Bucătarii din casele nobililor din Easthome ar putea pregăti bufeturi mai delicate, dar totul era bun, dincolo de festinul câmpenesc la care se aștepta Ingrey. Ingrey, acordându-i atenția pe care o merita, eșuă să evite intenția tovărășască de a-i reumple vasul de fiecare dată când nivelul fluidului cobora sub jumătate.

Se lăsase noaptea de-a binelea înainte ca bărbații să înceapă să reziste activ tentativelor camarazilor lor de la bucătărie dornici să le reumple bucuroși farfuriile. Planul lui Ingrey de a lăsa timpul și masa să-l trezească destul pentru a se ridica și a se duce să caute palatul maestrului sigiliului părea să necesite mai mult timp. Sau mai puțină mâncare... Lămpile străluceau puternic pe fețele îmbujorate și strălucitoare dimprejur.

O bâiguială de vorbărie se termină cu un bărbat adresând o petiție prințului, care zâmbi și dădu din cap, dar apoi făcu un compromis care implica ofertarea lui Ottovin.

– Vor să asculte povești, îi șopti Jokol lui Ingrey în timp ce Ottovin se ridică și-și puse un picior încălțat pe bancă, și-și drese glsul. Vom avea multe, în această seară.

Acum, li se oferi o altă băutură. Ingrey sorbi cu grijă. Aceasta avea gust de muguri de pin și ulei de lampă și chiar oamenii lui Jokol o băură în pahare mici.

Ottovin se aruncă în discursul sonor al insulelor, ceea ce părea să ricoșeze în cort în ritmuri bogate. Dialectul

stătea, înebunitor, doar pe partea cealaltă a înțelegerii lui Ingrey, deși cuvinte cunoscute păreau să sară ici și colo. Că făceau parte din aceeași familie etnică cu cei din Weald sau erau doar coincidențe sonore, Ingrey nu putea fi sigur.

– Spune povestea Yettei și a celor trei vaci, îi explică Jokol în șoaptă lui Ingrey. Este favorită.

– O poți traduce? îi răspunse Ingrey tot în șoaptă.

– Din păcate, nu.

– Prea dificil?

Ochii albaștri ai lui Jokol dansară și el se înroși.

– Prea vulgară.

– Ce, nu știi toate cuvinte alea scurte?

Jokol râse înfundat, se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele, plesnindu-se cu mâna pe genunchi ca să țină ritmul cu vocea lui Ottovin. Ingrey realiză că tocmai reușise să facă o glumă. Dincolo de o barieră de limbaj. Și nici nu-i adusese vreo ofensă. Zâmbi amețit și mai luă o altă gură din licoarea de muguri de pin. Bărbații înghesuiți pe bănci și înșirați la perete râseră zgomotos iar Ottovin făcu oplecăciune și se așeză la loc, primindu-și porția de băutură binemeritată; obiceiul casei părea să-i impună s-o bea pe toată dintr-o înghițitură. Insularii aplaudară, apoi începură să-și aclame prințul, care acceptă și se ridică până la urmă în picioare. După un șuierat și un murmur, cortul deveni atât de tăcut încât Ingrey putu să audă valurile râului lovindu-se ușor de burta vasului.

Jokol trase adânc aer în piept și începu. După primele câteva propoziții, Ingrey realiză că asculta versuri, ritmat și aliterat. După primele câteva minute înțelese că asta nu avea să fie o reprezentație scurtă sau simplă.

– Asta e o poveste de aventură, bună, îi mărturisi Ottovin lui Ingrey în obișnuita șoaptă cu mâna la gură. În aceste zile, este greu să obții de la el altceva decât povești de dragoste.

Sunetul vocii lui Jokol îl învălui pe Ingrey precum balansul unei bărci, unui leagăn, sau mersul unui cal. Ritmul niciodată tremurat; nu păru niciodată să se

oprească pentru a-și căuta un cuvânt sau o expresie. Ascultătorii lui uneori chicoteau, uneori căscau, dar de cele mai multe ori căscau gura vrăjiți, cu buzele desfăcute, lumina lămpii mângâindu-le fețele și strălucindu-le în ochi.

– A memorat toate alea? șopti Ingrey uimit spre Ottovin.

Și la privirea brusc goală, repetă, bătând cu mâna în frunte:

– Cuvintele sunt toate în capul lui?

Ottovin zâmbi mândru.

– Acelea și încă o sută de mii în plus. De ce crezi că-l numim spintecătorul de cranii? Ne face capetele să crape de poveștile lui. Sora mea Breiga va fi cea mai fericită femeie, da.

Ingrey se lăsă pe spate pe bancă, mai înghiți din mugurii de pin și reflectă asupra naturii cuvintelor. Și a presupunerilor.

După ceva vreme Jokol termină, în aplauzele entuziaste ale bărbaților lui; îl aclamară pe când își termina băutura. Rânji ca o oaie și îndepărtă o cerere imediată de a continua, cu o dezbatere vociferată asupra alegerii.

– Curând, curând! Va fi gata pentru voi curând! le promise el, lovindu-și ușor buzele cu degetele, și rămase nemișcat pentru un timp, zâmbind absent.

Unul dintre ceilalți bărbați veni la rând, deși nu pe vers de data asta; judecând după zgomotosul râs, era un altul pe care Prințul Jokol ar fi prea timid să-l traducă.

– Aha! spuse Jokol, aplecându-se spre Ingrey să-i reumple paharul. Devii mai puțin morocănos. Bun! Acum te voi onora pe tine cu povestea lui Ingorry.

Se ridică din nou și păru să-și caute postura, figura devenindu-i solemnă. Se aruncă din nou în vers, serios și din când în când chiar sinistru, judecând după privirile pironite ale ascultătorilor. Într-o ordine foarte scurtă, Ingrey realiză că Jokol spunea povestea înmormântării corupte și a salvării ursului de către Ingrey și a situației, pentru că numele lui Ingrey, în pronunția rostogolită a lui Jokol și numele lui Fafa, apăreau adesea. Titlurile

zeilor erau destul de distincte. Și pentru oripilarea lui Ingrey la fel era și termenul supranatural. Care, judecând după felul în care ochii bărbaților schimbau priviri înspăimântate spre Ingrey, însemna cam același lucru în dialectul insulei cum însemna și în Weald.

Ingrey îl studie pe Jokol încă o dată, judecând natura unei minți care putea lua dezastrul lui de la apus și să-l transpună într-o poezie eroică la miezul nopții. Pe neașteptate. Sau poate că asta era o poveste de foc de tabără – genul creat să trimită ascultătorii înspăimântați la culcare, dar nu la somn... Dacă simțul era reprezentat prin sunet, observațiile lui Jokol deveniseră mai acute și mai detaliate decât le-ar fi crezut Ingrey posibile, nu că propriile lui observații nu ar fi fost tocmai coerente. Nu părea să fie vreo referire la lupi, totuși.

Când Jokol termină, răspunsul de data asta nu veni în aplauze zgomotoase ci mai mult ca un oftat de admirație. Deveni un murmur de comentarii și Ingrey suspectă, după anumite voci care se ridicau de pe rândul din spate, chiar o critică interesantă. Zâmbetul lui Jokol era mai șmecher de data asta, dându-și paharul pe gât.

Festinul se rupse atunci, cu mai multă mâncare și mai multă băutură care circulă forțat. Unii bărbați își desfăcură așternuturile și-și ocupară colțurile, întinzându-se să sforăie nederanjați de zgomot; Ingrey se întrebă dacă dormeau la fel și pe timp de furtună pe mare. Ottovin, un bun locotenent, evită potențialul dezastru interzicând concursul de aruncare a toporului beat spre ținte vii. Jokol își întinse umerii, își eliberă vocea răgușită cu o altă băutură și zâmbi spre Ingrey cu o curiozitate pe care Ingrey i-o întoarse cu aceeași măsură.

– Mâine seară, îi explică Jokol, îi voi face să asculte o poveste de dragoste, în onoarea frumoasei mele Breiga, sau nu vor primi niciuna. Ești un tânăr ca mine, cred, Lord Ingorry. Iubești pe careva?

Ingrey clipi, un pic rușinat. Ezită. Solicită.

– Da, da, iubesc.

Rămase șocat să audă aceste cuvinte ieșindu-i din gură, în acest loc. Blestemată fie urina aceea de cal.

– A! Ăsta e un lucru bun. Fericit bărbat! Dar tu nu zâmbești. Ea nu te iubește la rându-i?

– Păi... nu știu. Dar avem alte necazuri.

Sprâncenele lui Jokol se ridicară nedumerite.

– Părinții nu te doresc? întrebă el cu simpatie.

– Nu. Nu-i asta. Ea... e în pericol să primească pedeapsa capitală.

Jokol se retrase, șocat de serios.

– Nu! Dar cum?

Era privirea intoxicată prin care vedea totul, decise Ingrey, care făcu din acel nebun sudist să pară un asemenea confident vesel, un depozit frățesc al celor mai intime temeri ale inimii lui. Poate... poate nimeni nu și-ar aminti acele cuvinte dimineața.

– Ai auzit de moartea prințului Boleso, fiul regelui sfânt?

– Ei, da.

– Ea i-a spart creierii cu propriul lui buzdugan de război.

Asta păru prea îndrăzneață. Adăugă pentru clarificare:

– Încerca s-o violeze la momentul respectiv.

Complicațiile supranaturale păreau dincolo de explicație pentru moment. Jokol fluieră încet și cloncăni cu simpatie.

– Asta e o poveste grea.

După un alt moment adăugă:

– Totuși, pare a fi o fată bună, puternică. Breiga mea frumoasă și Ottovin o dată au ucis doi hoți de cai care au venit la ferma tatălui lor. Ottovin era mai mic pe atunci.

Frate într-adevăr!

– Ce s-a întâmplat?

– Ei bine, am cerut-o de nevastă.

Rânjetul lui Jokol pieri.

– Erau caii mei. Prețul sângelui pentru hoți scăzuse, datorită lipsei de onoare a crimei lor. Am aduăgat-o la zestrea ei de mireasă, așa, să-i fac pe plac tatălui ei.

El se uită benign la Ottovin – viitorul lui cumnat? – cine alunecase ușurel de pe bancă acum ceva vreme iar acum stătea sprijinit pe jumătate peste ea, cu capul odihnindu-se pe brațe, sforăind cu blândețe.

– Justiția nu este așa de simplă, în Weald, oftă Ingrey. Și prețul sângelui pentru un prinț este mult dincolo de buzunarul meu.

Jokol îl privi strâmb cu un ochi.

– Nu ești un om cu moșii, Lord Ingorry?

– Nu. Am numai brațul și sabia. Așa cum e.

Ingrey își flexă întristat brațul drept bandajat.

– Nicio altă putere.

– Cred că mai ai ceva în plus, Ingorry.

Jokol își lovi ușor tâmpla.

– Am o ureche bună. Știu ce am auzit, când Fafa al meu s-a plecat înaintea ta.

Ingrey încremeni. Primul lui impuls de panică să nege totul, muri pe buzele lui sub privirea ageră a lui Jokol. Totuși trebuie să descurajeze alte bârfe periculoase pe această temă, oricât de poetică.

– Asta... își puse el mâna peste buze, apoi o întinse pe inima lui, să indice ce nu îndrăznise să spună cu voce tare... trebuie să stea lipită în liniște sau Templu mă va face un nelegiuit.

Jokol își strânse buzele, se ridică un pic și se încruntă gândindu-se la sensul vorbelor.

Gândurile lichefiate ale lui Ingrey se îmbătaseră în capul lui și scoteau la iveală o nouă temere pe malurile inteligenței sale. Fața lui Jokol nu purta nicio privire de îngrijorare sau revoltă, deși interesul lui era pur și simplu profund deranjat. Chiar și o bună ureche nu putea să recunoască ceva ce nu mai auzise niciodată.

– Asta, de mai devreme... își atinse gâtul, își trecu mâna în jos pe piept... ai auzit vreodată ceva asemănător?

– O, da! încuviință Jokol.

– Cum? Unde?

Jokol ridică din umeri.

– Când am rugat-o pe cântăreața de la marginea pădurii să-mi binecuvânteze călătoria, mi-a dat cuvinte într-o voce supranaturală asemănătoare cu asta.

Expresia părea să alunece prin capul lui Ingrey la fel de repede ca aroma mugurilor de brad. Femeia care cânta la marginea pădurii. Femeia care cânta la... Totuși Jokol părea neatins de supranatural; niciun miros de demon nu atârna asupra lui, cu siguranță, niciun spirit de animal nu se ascundea în el, nicio vrajă nu se prinsese de el ca vreun tip de parazit împuțit. Îl privea pe Ingrey cu o bunătate pură pe care cineva ar putea cu ușurință... fatală... s-o confunde cu o prostie bovină.

O lovitură puternică se auzi de pe punte din afara cortului, apoi un zăngănit de zale, un mârâit gros și un țipăt gutural.

– Fafa cel puțin nu doarme în cart, murmură Jokol satisfăcut și se ridică în picioare.

Îl atinse pe Ottovin cu un deget încălțat, dar ruda lui în devenire doar se întoarse și mormăi. Jokol își strecură mâna lui mare sub cotul lui Ingrey și-l ridică.

– Nu vreau, începu Ingrey. Hopa!...

Puntea navei se ridică și se undui sub picioarele lui, deși pereții laterali ai cortului atârnau libere în noaptea lipsită de vânt și de ploaie. Lămpile ardeau cu flacără scăzută. Zâmbetul lui Jokol se transformă și ținu cu atenție brațul lui Ingrey, ghidându-l spre deschizătura cortului. Pășiră în umbrele strălucitoare și-l găsiră pe Fafa adulmecând și întinzând capătul lanțului către o siluetă împietrită cu spatele lipită de banca vâslașilor.

Jokol murmură niște cuvinte de alint în propria lui limbă față de animalul său și ursul își pierdu interesul în încercarea lui și reveni să se așeze la loc lângă catarg. Ingrey se clătină în timp ce corabia chiar se legănă, de data asta, și Jokol îl strânse mai tare de braț.

– Lord Ingrey! tuși înecată vocea lui Gesca din umbră.

Își drese glasul, se îndreptă de spate și făcu un pas înainte în lumina portoclaie a creuzetului atârnat lângă podeț. Ochii lui străluciră albi la colțuri uitându-se din nou la Fafa.

– O! exclamă Ingrey. Gesca! Ține cursul, ferește ursul.

Ingrey zâmbi la rima pe care o găsi. Marele insular nu ar trebui să fie singurul maestru al poeziei bune.

– Da. Tocmai porneam să-l văd pe lord' meu Hewwar. Het-war.

– Lordul meu Hetwar, îl corectă Gesca recuperându-și demnitatea și tonul înghețat, a mers la culcare. M-a însărcinat să... după ce te găsesc... să te informez că poți să-l aștepți la prima oră a dimineții.

– Aha, murmură Ingrey cu înțelepciune.

Hopa.

– Atunci mai bine mă culc. Nu-i așa?

– Cât mai poți, murmură Gesca.

– Un prieten? întrebă Jokol cfăcând un semn cu capul spre Gesca.

– Mai mult sau mai puțin, spuse Ingrey.

Se întrebă care să fi fost adevărul. Dar Jokol păru să-l creadă pe cuvânt și-l dădu pe Ingrey locotenentului său.

– N-am nevoie...

– Lord Ingorry, îți mulțumesc pentru compania ta. Și pentru alte lucruri, să fii sigur. Orice bărbat care poate bea cu Ottovin până-l bagă sub bancă este binevenit pe corabia mea oricând. Sper să te mai văd, în Easthome.

– Și eu... pe tine. Transmite-i cele bune dragului Fafa.

Căută cu limba lui moartă pentru alte cuvinte de despărțire potrivite pentru prinț, dar Gesca îl conduse deja spre podeț.

Podețul se dovedi o provocare, prins cu aceleași mișcări de unduire ale corabiei și fiind mai îngust, de fapt. Ingrey, după o scurtă pauză de gândire, rezolvă problema abordând-o în patru labe. După ce se târî fără să cadă în Stork, se rostogoli și se ridică triumfant pe doc.

– Vezi? îi spuse el lui Gesca. Nu sunt atât de beat. Jokol este un prinț, să știi. Deci toată diplomația.

Cu un mârât Gesca îl ridică pe Ingrey în picioare și-l luă cu brațul pe după umeri.

– Minunat. Explică toate astea mâine maestrului sigiliului. Eu îmi vreau patul. Acum, mergi.

Ingrey, un pic trezit, deși corpul lui î era ncă amețit, făcu un efort să-și pună cizmele una în fața celeilalte din când în când, cum treceau prin porți și începeau să șerpuiască pe străzile întunecate din KIngstown.

Gesca spuse cu voce gravă.

– Am alergat peste tot prin oraș după tine. Acasă, au spus că te-ai dus la templu. La templu, mi-au spus că ai fost luat de un pirat.

– Nu, mai grav! râse Ingrey. Un poet.

Fața lui Gesca se întoarse; chiar și în umbre, Ingrey putu să vadă că locotenentul se uita la el de parcă și-a pus capul invers.

– Trei oameni de acolo au spus că te-au văzut vrăjind un urs gigant de gheață. Unul a spus că a fost un miracol al Bastardului. Ceilalți doi au spus că nici vorbă de așa ceva.

Ingrey își aminti de Vocea din capul lui și tremură.

– Știi cu ce povești aiuristice vin oamenii din mulțime.

Începu să se simtă mai sigur pe picioare. Își retrase brațele de pe umerii lui Gesca. Oricum, în absența unui urs amenințător în mijlocul unui miracol funerar, cu greu părea ceva ce se mai poate întâmpla. Nicio voce de zeu nu-l mai deranja acum și animalele erau o propunere destul de diferită de oameni.

– Nu fi credul, Gesca. Nu e ca și când aș putea spune...

Căută în sinea lui acea neliniște purpurie și fierbinte.

– ... oprește-te, și fă ce-ți spun...

Ingrey deveni conștient că mergea singur.

Se întoarse. Gesca stătea încremenit în lumina slabă de la un felinar. Stomacul lui Ingrey se strânse într-un nod rece.

– Gesca! Nu e amuzant!

Merse înapoi, furios.

– Încetează!

Îi împunse pe Gesca ușor în piept. Bărbatul se zdruncină puțin, dar nu se mișcă. Întinse mâna bandajată spre el – îi tremura – și-l apucă pe Gesca de fălci.

– Îți bați joc de mine?

Numai ochii lui Gesca, deschiși și îngroziți, se mișcară și doar ca să clipească.

Ingrey își umezi buzele, făcu un pas înapoi. Gâtul îi păru aproape prea îngust să vorbească. Trebui să tragă de două ori aer în piept înainte să se poată apleca din nou, și asta cu greu.

– Mișcă-te!

Paralizia se termină. Gesca inspiră, se sprijini de cel mai apropiat perete și-și scoase sabia. Amândoi gâfâiau, se holbau unul la altul. Ingrey se simți brusc mult prea sobru. Își deschise mâinile în lateral, enervat, rugându-se ca Gesca să nu atace. Încet, Gesca își băgă sabia înapoi în teacă. După un moment, spuse cu o voce groasă:

– Închisoarea este chiar după colț. Tesko este acolo așteptându-te să te pună în pat. Poți să ajungi singur?

Ingrey înghiți. Trebui să își forțeze vocea deasupra unei șoapte.

– Cred că da.

– Bine. Bine.

Gesca se sprijini de perete, apoi se întoarse și se pierdu rapid în întuneric, uitându-se adesea peste umăr.

Cu fălcile încleștate, cu greu îndrăznind să respire, Ingrey păși pe altă cale, cotind după colț. O lanternă atârnând de un cui lângă ușa casei înguste ardea constant, ghidându-l.

Capitolul 12

Nu a fost nevoie ca Ingrey să bată prea tare la ușă încât să-i trezească pe toți, căci portarul, deși îmbrăcat în cămașă de noapte și cu o pătură înfășurată peste umeri, a venit să îi deschidă chiar după prima bătaie ușoară în ușă. Privirea dură a portarului, aruncată în urma lui Ingrey, sugera că acesta ar fi ultimul lui drum înainte de culcare. A pregătit o lumânare într-un felinar și i l-a dat lui Ingrey pentru a-și lumina calea pe scări.

Ingrey l-a luat, mormăind niște cuvinte de mulțumire și a pornit, târându-și picioarele pe scări în sus. Pe palierul său licărea o lumină care se dovedi a fi de la o lampă ce ardea ușor pe o masă și de la un sfeșnic așezat pe treptele următorului etaj. Lângă el stătea ghemuită Lady Ijada, înfășurată într-un capot dintr-un material închis la culoare. Și-a ridicat capul de pe genunchi, când Ingrey luă ușor curba scării înguste, însoțit de un zăngănit subțire produs de teaca în care își ținea sabia, care se ciocnea de lemn.

– Ești în siguranță! spuse ea cu o voce răgușită, frecându-se la ochi.

Ingrey privi în jur în întuneric, uimit. Nici nu-și mai amintea când fusese ultima oară când o femeie îl aștepta făcându-și griji pentru el. Nu era nici urmă de paznicul ei ori de Tesko, servitorul lui.

– Nu ar trebui să fiu?

– Gesca a venit, cu trei ore în urmă sau chiar mai mult, și a spus că nu vei veni niciodată la reședința lordului Hetwar!

– Oh. Da. M-am abătut de la drum.

– Mi-am imaginat că ți s-au întâmplat cele mai ciudate lucruri.

– Și printre ele erau cumva și un urs polar de șase sute de livre și un poet pirat?

– Nu...

– Atunci se pare că nu au fost printre cele mai ciudate.

Ea coborî sprâncenele; se ridică și coborî de pe scări, ferindu-se de îndată ce respirația vaporoasă a lui Ingrey i-a ajuns la plăpândele nări. A dat cu mâna pentru a alunga duhoarea și s-a strâmbat.

– Ești beat?

– Conform standardelor mele, da. Deși încă mai pot merge și mai pot vorbi și-mi pot face griji pentru mâine dimineață. Mi-am petrecut seara prins împreună cu douăzeci și cinci de insulari nebuni din sud și cu ursul polar de pe vasul lor. Mi-au dat și de mâncare. L-ai vazut pe Tesko?

Ea a încuviințat din cap, arătând spre ușa închisă a camerei lui.

– A venit cu lucrurile tale. Cred că a adormit așteptându-te.

– Nu mă surprinde.

– Și scrisoarea mea? Mi-am făcut griji că s-a rătăcit.

Oh. Motivul pentru care și-a făcut griji și a așteptat până târziu era de fapt scrisoarea ei.

– Livrată sigur la destinație. Ingrey a reluat. În orice caz, livrată. Acum totul depinde de Luminatul Lewko, pentru care nu pot băga mâna în foc că este sau nu un om integru. Se îmbracă precum un slujitor al Templului, dar nu este.

– Cândva mi-ai spus ce fel de templieri credeai că mi-ar susține cauza. Cum l-ai caracteriza pe Lewko? Onest sau necinsit?

– Mă îndoiesc că ar fi un om care se lasă mituit. Dar asta nu înseamnă că va fi de partea ta. Ingrey a șovăit. El este un om atins de zei.

Ea și-a întors capul.

– În momentul acesta și tu ești puțin atins de zei.

Ingrey se smuci.

– Cum poți să-ți dai seama de asta?

În jocul umbrelor, și-a întins degetele ei palide ca să-i simtă fața.

– Am văzut mai demult cum unul dintre oamenii tatălui meu a fost târât de cal. Nu a fost grav rănit, dar s-a ridicat foarte cutremurat. Fața ta e mult mai fermă, și nu e acoperită cu sânge sau murdărie, dar privirea ta este aceeași cu a lui. Puțin sălbatică.

Aproape că se rezemă în palma ei, dar s-a retras prea repede.

– Am avut o noapte ciudată. Ceva s-a întâmplat la templu. Apropo, Lewko vine să te vadă mâine. Și pe mine de asemenea. Cred că am dat de belele.

– Atunci hai, povestește-mi. L-a tras să ocupe loc lângă ea pe scări, ochii ei larg deschiși și închiși la culoare împărtășeau de asemenea neliniștea pe care Ingrey o simțea.

Ingrey s-a bâlbâit încercând să descrie întâlnirea cu ursul din curtea templului, lucru care o făcu o dată să chicotească și de două ori să suspine adânc. El a fost puțin surprins auzind chicotitul acesteia. Ea a ascultat fascinată descrierea lui Jokol, a vasului său, și poezia sa.

– Mi-am spus, a zis Ingrey, că ceea ce s-a întâmplat cu Fafa a fost voința zeului, în mânia sa pe servitorii necinstiți. Dar acum, întorcându-mă înapoi aici cu Gesca, s-a întâmplat din nou. Din nou am auzit vocea aceea ciudată. Nu știu dacă a fost lupul meu, sau eu însumi. Pe Cei Cinci zei, nu știu sigur unde am întrerupt și unde începe! Nu s-a mai grăit niciodată în felul acesta înainte. Nu s-a mai grăit deloc.

Ijada a spus îngândurată:

– Oamenii mlaștinii susțineau cândva că există magie în cântecele înțelepciunii. Cu mult timp în urmă.

– Sau foarte departe. Cântăreața de la marginea pădurii... Asta a fost atunci, este și acum și va fi pentru totdeauna. Mă întreb, oare Wencel este conștient de aceste puteri? Oare le posedă? De ce nu le folosește împotriva noastră? Apropo, cred că a furat și a citit scrisoarea

ta cât timp luam cina cu tine. Luminatul Lewko spune că scrisoarea era deschisă.

Ijada stătea în capul oaselor și lucrul ce-l aflase îi taie respirația.

– Oh! Și ce scria în scrisoare?

– Nu am citit-o, dar am dedus că descria evenimentele de la Red Dike. Așa că, pe când s-a întors înapoi la masa noastră, Wencel știa despre blestem și știa că i-am ascuns asta. Ai putut observa pe urmă o schimbare în felul lui de a conversa?

Ijada s-a încruntat.

– Dacă am observat ceva, a fost faptul că părea mai comunicativ. Cu speranța de a convinge de o oarecare onestitate?

Ingrey a ridicat din umeri.

– Poate.

– Ingrey...

– Hm?

– Ce știi despre purtătorii de pancarde?

– Nu mai mult decât știu despre șamani. Am citit câteva relatări despre bătăliile Darthacanilor cu vechii locuitori din Weald. Darthacanii nu agreau purtătorii noștri de steaguri. Spiritul luptătorilor, și într-adevăr, toate neamurile luptătoare, luptau cu înverșunare pentru a-și apăra stindardele. Dacă mesagerul refuza să sa retragă, atunci luptătorii luptau până îi nimiceau pe toți inamicii din jurul mesagerului sau a mesagerei, cred, dacă Wencel spune adevărul. Soldații lui Audar au încercat dintotdeauna să distrugă mesagerii cât mai repede cu putință și fără un motiv anume. Se spune că una dintre sarcinile mesagerilor era să taie gâtul celor din tabara noastră care erau prea răniți ca să mai poată fi transportați. Era considerată o moarte onorabilă. Luptătorul rănit, în cazul în care mai putea vorbi, trebuia să îl binecuvânteze pe mesager și să mulțumească tăișului sabiei.

Ijada tremura.

– Nu știam asta.

Ea căzu pe gânduri o clipă, lucruri pe care Ingrey nu reușea să le ghicească. Visul ei la Pădurile Rănite? Dar luptătorii deja morți nu puteau cere un asemenea serviciu înfiorător de la mesagera lor.

– Vezi ce știe Wencel, când îl întrebi despre Holytree.

– Mm, și mai este o întâlnire pe care nu o aștept cu plăcere. Nu cred că Wencel va fi mulțumit de mine după spectacolul din seara aceasta. Absurd cum a fost, am atras atenția Templului la modul cel mai serios. Mă tem de Lewko.

– De ce? Dacă este prieten și mentor lui Hallana, nu are cum să fie necinstit.

– Oh, sunt convins că va fi un prieten bun. Și un inamic neiertător. Mă îngrijorez doar la gândul de a-l ști în tabăra adversă. Sau era doar obisnuință?

Și-a adus aminte de cei mai serioși divini de la Birchgrove, torturându-l până la nebunia silențioasă. Durerea a rămas ca o tactică care nu inspira încredere pentru Ingrey trăgând linie între prieteni și inamici.

Ijada a spus cu nerăbdare:

– De ce parte crezi că ești?

Gândurile lui Ingrey ajunseseră la final.

– Nu știu. Nu mă pot hotarî ce să fac. Mă simt captiv într-un cerc închis. Privi în sus, căutându-i privirea, aproape de a sa, observându-i ochii, care în jocul umbrelor deveniseră precum culoarea chihlimbarului. Pupilele ei erau imense în întuneric, ca și cum l-ar sorbi. Ar putea cădea în ele ca în niște puțuri adânci de apă și să bea din ele. Era înzestrată cu frumusețe fizică, da, și pe lângă asta, mai avea și o sălbaticie senzațional de provocatoare a spiritului ei ca de leopard. Și dincolo de asta... ceva mai mult. Voia să atingă cu ajutorul ei acel ceva, ceva foarte important... Sunt lângă tine. Nu ești singură.

– Atunci, a răsuflat ea ușurată, nici tu nu ești.

Oh. Cu siguranțp, nici timpul nu s-a oprit în loc, nici inima nu s-a oprit să bată, și totuși el simțea că plutește în spațiul unei respirații, ca și cum ar fi pășit în înălțimi, dar nu a căzut. Ca o pană. Drăguț logician.

N-a durat decât o secundă pentru a-și uni buzele. Ochii ei străluceau deschiși.

Buzele ei erau atât de moi cum nici nu-și putuse închipui vreodată, calde precum razele soarelui. Prima atingere a fost castă, ezitantă, dar un fior intens care pare să-i fi traversat tot corpul, burta, urma să aibă ecou în mădularele sale, senzație care îl făcu să îi tremure mâinile. Și-a potolit setea apucând-o în jurul taliei, iar de după cap, degetele strângeau părul ei închis și dezlânat. Un braț cald încolăcit pe după umărul lui, întins pe spate, îl trăgea cât mai aproape de corpul ei. Degetele apucau strâns în schimb brațul său superior, contractându-se brusc. Buzele ei s-au deschis.

În urma fiorului intens, simți cum un val de dorință îi invadează corpul, spinarea, făcându-l să conștientizeze cât timp a trecut de când nu a mai atins astfel o femeie... Nu, nu mai atinsese niciodată o femeie în felul acesta. Sărutul lor a devenit pasional și nicidecum cast. Îi explora gura în voie, într-un mod disperat, iar mâinile ei care îl cuprindeau l-au tras foarte aproape de ea, astfel încât el putu să simtă cum îl apăsa moliciunea corpului ei. Respirația lor s-a sincronizat; bătăile inimilor au început să o ia razna deodată, ca niște ciocane.

Și începură să se descopere unul pe altul...

Dintr-o dată, sărutul magic nu a mai fost o exprimare romantică. De fapt, nu era deloc romantic. Era atât de înspăimântator, că le-a tăiat respirația. Ea era înecată de emoție, el respira greu, s-au îndepartat unul de celălalt, dar mâinile lor erau tot unite; scenariul nu mai era unul lasciv, ci mai degrabă semăna cu cel în care doi oameni se îneacă.

Ochii ei, deschiși larg înainte, acum erau imenși, pupilele au devenit negre cu doar un inel strâmt de aur al irisului licărind în jurul lor.

– Ce fa...? a început ea, gâfâind. Ce ai făcut?

I-a dat drumul cu o mână pentru a și-o duce la inimă, dedesubtul capotului de culoare închisă. Ce a fost asta?

– Nu știu. Nu am simțit... niciodată...

Un scârțâit de podea, un zăngănit, un hârșâit; Ingrey s-a îndepărtat brusc, în timp ce ușa de la camera sa se deschidea. Ijada și-a îndoit brațele laolaltă, ca o femeie care îngheață de frig, și a rostit pe neașteptate un cuvânt scurt din cauza respirației. El a avut timp să ridice ironic din sprânceană către ea, și ea s-a strâmbat la el, înainte ca el să se întoarcă și să îl vadă pe Tesko căscând și băgându-și nasul prin ușa de pe holul slab iluminat.

– Domnul meu? a strigat. Am auzit voci...

A privit cu mirare la perechea care stătea pe scări.

Ijada s-a ridicat, și-a înșfăcat sfeșnicul, i-a aruncat lui Ingrey o privire tăcută, arzătoare, și a urcat scările.

Pentru un scurt moment de slăbiciune, Ingrey s-a imaginat scoțându-și sabia de oțel și decapitându-și servitorul. Vai, holul era prea strâmt pentru ca o astfel de manevră să fie executată în mod corespunzător. A renunțat oftând la ce și-a imaginat și s-a ridicat în picioare.

Tesko, simțind probabil că Ingrey este nemulțumit de întrerupere, a plecat capul, intrând în camera sa. Servitorii au fost preluați de Ingrey pe jumătate antrenați cum să se comporte când acesta a devenit mai mult decât mesagerul lui Hetwar. Obișnuit să se îngrijească de propriile sale nevoi, Ingrey l-a tratat pe servitor cu o indiferență care a copleșit teroarea inițială a lui Tesko privind reputația violentă a lui Ingrey. În ziua în care l-a prins pe Tesko furând din incinta vastei sale proprietăți însă, a înlocuit reputația cu o demonstrație pe viu. Din acel moment, ceilalți servitori ai lui Hetwar și-au instruit mai bine subalternii decât o făcuse Ingrey, căci dacă Tesko ar fi lăsat să plece, ar trebui înlocuit cu unul dintre ei.

Ingrey l-a lăsat pe Tesko să îi scoată cizmele, a dat ordine aspre pentru zorii zilei și s-a băgat în pat. Dar nu pentru a dormi.

Era prea agitat ca să doarmă, prea beat ca să gândească limpede, prea obosit ca să stea în picioare. Sângele părea să curgă furios prin vene, sa îi hârâie în urechi. Era perfect conștient de fiecare scârțâit de deasupra,

oricât de mic. Oare ritmul respirației Ijadei creștea și scădea la fel ca al lui? Era înca treaz și se temea îngrozitor să facă ceva în privința asta, căci dacă ea îi simțea fiecare bătaie a inimii sau fiecare mișcare, așa cum i le simțea el...

Cu siguranță s-au gândit zile întregi la un astfel de moment de întâlnire. El se simțea legat de ea precum doi câini de vânătoare, prinși în lesă unul de celălalt pentru a se antrena împreuna. Așadar cine este vânătorul? Cine este prada? Apăsarea grea pe care o simțea din cauza acesteia răsuna în oasele sale: lanțuri mai subțiri decât firul de păianjen, mai puternice decât fierul, dar mai puțin ușor de separat.

Nu era nevoie să audă scârțâiturile, cum se întorcea ea în pat. Cunoștea foarte bine poziția ei, la fel de bine precum își știa poziția corpului lui în întuneric. Și-a întins o mână în întuneric. Este o iluzie. Pur și simplu înnebunesc cu această dorință sexuală neîmpărtășită. Doar că de data aceasta nu a părut chiar deloc a nu fi reciproc, sau mă înșel? Un rânjet dement i s-a întins scurt pe buze.

Trebuie să fi adormit în cele din urmă, caci Tesko aproape că a trebuit să îl tragă de sub așternut jos pe podea pentru a-l mai putea trezi din nou. Mișcările sacadate ale lui Tesko trădau o teamă împărțită între pericolul de a avea de a face cu un Ingrey pe jumătate treaz și pericolul de a desconsidera ordinele primite; Ingrey a înghițit balele din jurul gurii și l-a asigurat pe servitorul său că dacă nu i-ar fi dat ascultare ordinelor primite ar fi fost mult mai rău. Statul în picioare se dovedi dureros, dar nu imposibil.

L-a lăsat pe Tesko să îl ajute să se spele, să se bărbierească și să se îmbrace, sub pretextul că astfel își protejează noua rană acoperită de bandaj; Ingrey s-a încruntat la vederea sângelui de culoarea maronie uscat pe bandaj, dar acum nu mai avea timp ca să schimbe pansamentul. Pansamentul murdar de la încheietura mâinii stângi, l-a scos în sfârșit, deoarece rana era acum mai bine de jumătate vindecată, toată crustă neagră și

cicatrici roz și vânătăi verzui. Mânecile portului acestui oraș – cenușiu și cenușiu închis – o acopereau destul de bine. Cu sabia, cuțitul și cizmele curate, era un om prezentabil, dacă se ignorau ochii injectați și paloarea feței sale.

A refuzat cu dezgust să mănânce pâine, a înghițit cu lăcomie ceai, și a coborât scările cu un zornăit ușor. A privit în sus. Ijada încă dormea. Bine.

Răcoarea, umezeala aerului de afară au fost înviorate de suficientă lumină încât Ingrey să își poată continua drumul pe străzi. A ajuns la celălalt capăt al orașului Kingstown cu o durere de cap încă persistentă, însă cu mintea mai limpede pentru plimbare.

Odată cu ivirea zorilor culoarea se scurgea înapoi în lume. Piatra cu taietură greoaie din spatiul larg deschis din fața palatului Hetwar căpătase o nunață untoasă. Portarul de noapte îl recunoscu pe Ingrey, în cele din urmă, prin trapa de la ușile grele cu fețele sculptate și crapă un canat al ușii suficient de larg încât să îi permită să pătrundă în întunericul adânc și tainic. Ingrey refuză oferta unui paj de a-l anunța și își făcu drum pe scări până în cabinetul marelui maestru al sigiliului. Câțiva slujitorii se retraseră la treburile lor, trăgând draperiile, aprinzând focurile, cărând apă.

Ingrey clipi și ezită când dădu colțul pentru a-l găsi pe stegarul personal al Prinț Mareșalul, Lordul Symark kin Stagthorne, prijinit de perete pe dinafara camerei lui Hetwar. Symark schimba un salut familiar cu Ingrey.

– Prințul este aici? îl întrebă Ingrey încet.

– Da.

– Când ai sosit?

– Am ajuns la porțile Kingstownului acum o două ore. Prințul și-a lăsat trăsura cu bagajul în mlaștina de lângă Newtemple. Am mers toată noaptea. Symark zgâlțâi din umeri, dezlipind câteva rotocoale de nămol întărit de pe haină.

– Tu ești Ingrey? Se auzi vocea lui Hetwar din interior. Intră.

– Symark ridică la el o sprinceană; Ingrey alunecă înăuntru. Hetwar stătea la biroul său, spunându-i să închidă ușa în urma sa.

Ingrey se înclină în fața prințului mareșal, se așeză cu picioarele încălțate în cizme, încrucișate pe un scaun lângă Hetwar, apoi lângă marele maestru al sigiliului. Ambii bărbați îi răspunseră cu un salut din cap iar Ingrey stătea cu mâinile strânse la spate așteptând următorul său semn.

Biast arăta la fel de plin de stropi de nămol și istovit de drum ca și stegarul său. Prințul Biast era puțin mai scund decât fratele său mai mic Boleso și nu chiar la fel de bine făcut dar împărțeau totusi construcția atletică a lui Stagthtone, părul șaten și maxilarul lung, ras cu fermitate. Ochii îi erau ușor ageri și dacă aveau aceeași senzualitate și temperament ca a lui Beleso, erau mai bine controlați. Biast a devenit moștenitor prezumtiv cu numai trei ani în urmă, odată cu prematura moarte a celui mai mare dintre frații Stagthorne, Byza. Înainte ca aceste așteptări să cadă atât de grele asupra lui, prințul mijlociu fusese îndrumat către o carieră militară, ale cărei rigori i-au lăsat puțin timp la dispoziție să atingă reputația lui Byza pentru diplomația curtenitoare sau notorietatea lui Boleso pentru slăbiciune.

Hetwar era deja îmbrăcat pentru zi, nu în specifica sa sobrietate simplă, ci în ținută de doliu, lanțurile sale de serviciu atârnând grele pe tunica sa de blană. Probabil intenționa să plece la funeraliile lui Boleso, pe picior de plecare din Easthome astăzi după-amiază. Marele maestru al sigiliului era de înălțime mijlocie, de vârstă mijlocie, de construcție mijlocie; slăbiciunile carnale nu se numărau printre ispitele lui Hetwar, înconjurat de oportunități prin intermediul cărora ar putea fi aici la înalta curte.

Ceea ce nici marele maestru al sigiliului nici prințul mareșal nu purtau, era vreun iz de straniu, în fața simțurilor interioare noi trezite ale lui Ingrey. Percepția nu i-a ușurat munca. Puterile magice funcționau uneori; puterile materiale funcționau tot timpul și această cameră, și acești doi bărbați rezonau bine cu cea din urmă.

Hetwar își trecu o mână prin părul părul rărit și îi aruncă lui Ingrey o încruntătură.

– Era și timpul să apari.

– Domnule, spuse Ingrey cu ton neutru.

Sprincenele lui Hetwar se ridicară la tonul lui, și atenția i se ascuți.

– Unde ai fost azi-noapte?

– Ce-ați auzit până acum, domnule?

Buzele lui Hetwar se curbară ușor într-o ripostă precaută.

– O poveste extrem de deformată de la slujitorul meu, azi dimineață. Am încredere că tu chiar nu ai scos de sub vrajă un uriaș urs de gheață dezlănțuit în curtea templului ieri seară. Ce s-a întâmplat de fapt?

– M-am dus acolo într-o scurtă misiune în drumul meu încoace, domnule. Într-adevăr un acolit și-a pierdut cumpătul pe un nou animal sacru, care l-a rănit. Eu, ăă, am ajutat să repună control asupra fiarei. Când Templul l-a răsplătit pe binefăcător, Învățatul Lewko m-a rugat să îl însoțesc înapoi în oraș, din motive de siguranță, ceea ce am și făcut.

Ochii lui Hetwar străfulgerară la auzul numelui lui Lewko. Deci, Hetwar știa cine este Lewko, deși Ingrey nu ar fi știut.

Ingrey continuă.

– Proprietarul, Jokol, s-a proclamat prinț din insulele de sud, și mi s-a părut un gest lipsit de diplomație să refuz ospitalitatea navei sale, prin care a făcut presiune asupra mea. Băutura insularilor s-a dovedit mortală și poezia

lor foarte lungă. Când Gesca m-a salvat, era prea târziu să va mai însoțesc pe dumneavoastră.

Biast scoase un horcăit scurt, cu o nouă privire la paloarea lui Ingrey, confirmată de amuzamentul lui prințului maresal. Bine. Mai bine subiectul unei povești de beție prostească decât să fie implicat în acte de magie ilegașă necontrolată, distrugerea de miracole, și alte rele.

Ingrey adăugă.

– Învățatul Lewko a fost martor la tot incidentul cu ursul, și singurul în care v-aș sugera să aveți încredere.

– Este deosebit de calificat.

– Așa, am înțeles, domnule.

Mâinile nemișcate ale lui Hetwar era unica reacție la cest lucru. Se încruntă și merse mai departe.

– Destul despre noaptea trecută. Mi s-a spus că drumul cu coșciugul prințului Boleso a fost mai plină de evenimente dcât ai lăsat să se înțeleagă în scrisorile către mine. Ingrey înclină din cap.

– Ce spuneau scrisorile de la Gesca?

– Scrisorile de la Gesca?

– Nu vă dădea raportul?

– Mi-a dat raportul ieri seară.

– Nu și înainte?

– Nu. De ce?

– L-am suspectat că scrie rapoarte. Am presupus că erau pentru dumneavoastră.

– Ai văzut asta?

– Nu, admise Ingrey.

Sprincenele se ridicară din nou.

Ingrey respiră adânc.

– Sunt câteva lucruri care s-au întâmplat în timpul călătoriei despre care nici măcar Gesca nu știe.

– De exemplu... ?

– Știați, domnule, că Prințul Belasco experimenta spiritul magiei? Sacrificii de animale?

Biast se smuci brusc surprins la auzul acestora. Hetwar făcu o grimasă și spuse:

– Călărețul Ulkra m-a informat cu câteva detalii. Să lase un tânăr cu atât de multă energie să se risipească s-ar putea să fi fost o greșeală. Sper că ai îndepărtat orice urmă nefericită, așa cum am cerut; nu are niciun rost spurcarea mortului.

– Nu erau încercări nereușite. Erau încercări serioase și încununate de succes, controlată inadecvat și prost sfătuit, aceasta a dus la o stare pe care o pot numi doar nebunie violentă. Ceeace m-a făcut de asemenea să mă întreb, din motive evidente, de cât timp se întâmplă acestea? **Wen** este suspectat faptul că prințul a primit ajutorul unui vrăjitor la un moment dat sau altul. Lady Ijada spunea că Boleso avea o teorie deformată cum că ritualurile îi vor da o o putere ciudată asupra neamului Weald. El a strangulat un leopard în noaptea în care a încercat sa o siluiască iar ea l-a omorât încercând să se apere de el.

Hetwar îi aruncă o privire ingrijorată lui Biast, care acum stătea și asculta cu o încruntare întunecată.

– Lady Ijada a mărturisit? Am încredere că vezi unde e problema în acest caz.

– Am văzut leopardul, cablul de sugrumare, urmele de vopsea de pe trupul lui Boleso și camera. Ulkra și alți câțiva din personalul prințului pot comfirma acest lucru. O cred fără nicio urmă de îndoială. Am crezut-o de la început, dar apoi, un alt incident mi-a comfirmat convingerea.

Hetwar deschise o palmă, invitându-l pe Ingrey să continue. Figura lui era oricum numai fericită nu.

– A devenit evident pentru mine... a fost relevat faptul că... Era mai greu decât se așteptase Ingrey. Cineva din Easthome, sau din altă parte, a întreprins un complot pentru a-mi ucide prizonierul. Nu este clar pentru mine

cine, sau de ce. El ținu un ochi pe Biast în timp ce spuse acest lucru; prințul privi speriat. A devenit limpede acum.

– Deci, cine a fost acest asasin?

– Eu.

Hetwar clipi.

– Ingrey... spuse pe un ton de avertizare.

– Mi-a fost revelat prin patru încercări eșuate la viața prizonierului meu și cu ajutorul unui vrăjitor din Templu, am întâlnit la Red Dike, o învățată Hallana, care fusese cândva discipola învățatului Lewko, și care a vorbit despre o constrangere plasată asupra mea prin mijloace magice. Hallana spune că nu este vorba de magie demonica obișnuită nimic legat cu dumnezeul magiei albe.

Hetwar își măsura spadasinul din priviri.

– Înțelege, Ingrey, eu încă nu te acuz de nebunie, încă nu văd cu cineva, darămite o femeie tânără simplă, ar putea supraviețui unei lupte cu tine.

Ingrey făcu o grimasă.

– S-a dovedit că poate inota. Printre alte talente. Vrăjitoarea a rupt vraja în Red Dike, din fericire pentur noi toți. Destul de aproape de adevăr pentru scopurile lui actuale.

– Momentul a fost extrem de ciudat, din punctul meu de vedere.

– Și din punctul de vedere a lui Gesca, se pare.

Cu o tonalitate calmă, Ingrey spuse:

– Eu sunt înfuriat până peste limită de a fi fost folosit în această manieră.

Dorise ca tonul său să transmită o nemulțumire ascunsă; după căldura din stomac și tremurul mâinilor, a realizat cât de mult adevăr aveau cuvintele sale, mai mult decât ar fi dorit. Biast respătă greoi la suprapunerea cidată dintre ton și conținut. Dar Hetwar care îi privea corpul stătea nimișcat.

– M-am întrebat dacă a fost făcută de dumneavoastră, domnule, continuă Ingrey în același ton mortal.

– Nu, Ingrey! Spuse Hetwar. Ochii i se măriseră puțin, mâinile i se așezaseră pe birou, nu ajunseră la mânerul sabiei sale de curte. Ingrey putu să vadă acea încercare de mișcare reținută.

Ingrey petrecuse patru ani urmărindu-l pe Hetwar cum scuipa adevăr sau minciună după cum cerea momentul. Care să fi fost acum? Capul îi devenea greu și sângele parcă îi fierbea. A fost Hetwar conspirator, unealtă, nevinovat? Își dădu seama că nu trebuie să ghicească.

– *Spune adevărul!*

– Nu am fost eu.

Tăcerea căzu, cu greutatea unei lame de topor. Biast fu imediat înțepenit în scaunul său.

– *Sau poate că ar fi trebuit să îmi mușc limba la jumătate.*

– Asta e foarte bine de știut, domnule, spuse Ingrey cu un ton de o liniște falsă, ușurând în mod deliberat poziția sa. *Agață-te de asta acum.* Cum merge călătoria? sfântului rege?

Tăcerea se întinse prea mult în timp ce Hetwar îl fixa cu privirea. Fără a-și lua ochii de la gura lui Ingrey, el făcu un mic gest de comandă lui Biast consternat. Biast după o privire întrebătoare aruncată marelui maestru al sigiliului, își linse buzele.

– Am vizitat patul tatălui meu înainte de a veni aici. Este mai rău decât mi-am imaginat. M-a recunoscut dar discursul lui a fost de neînțeles și este foarte palid și slăbit. A căzut pradă somnului aproape în același moment. Prințul făcu o pauză apoi vocea sa continuă:

– Pielea îi este ca hârtia. El a fost întotdeauna... el nu a fost niciodată... Vocea se întrerupse înainte să cedeze, se gândi Ingrey.

– Trebuie, spuse Ingrey cu grijă, ca ambii să vă gândiți la riscul unei alegeri foarte curând.

Hetwar dădu din cap; Biast dădu din cap cu mai multă neîncredere. Ochii închiși pe jumătate a prințului mareșal surprinseră o ingrijorare șovăielnică, și privi la Hetwar întrebat clar dacp strania revoltă a lui Ingrey era un comportament obișnuit pentru lupul-spadasin al marelui maestru al sigiliului, sau nu. Expresia lui Hetwar nu sugera absolut nimic. Ingrey spuse:

– Sunt mai mult de jumătate convins că experimentele interzise ale lui Boleso vizau o înțelegere pentru sfânta domnie.

– Dar el este cel mai mic! Obiectă Biast, apoi adăugă... A fost.

– Asta era potențial corectabil. Având în vedere mijoacele magice, asasinarea dumneavoastră ar fi devenit neidentificabilă. Precum am descoperit.

Hetwar privi dintr-o dată furios de grijuliu.

– Este adevărat, murmură, că mai multe voturi au fost vândute și cumpărate decât existau în realitate. M-am întrebat unde ar putea fi scurgerea.

– Cât de multă îndoială există asupra succesiunii prințului mareșal? Îl întrebă Ingrey pe Hetwar cu un semn diplomatic către Biast.

– În cazul în care șansele ca regele să moară când sunt atât de mulți adunați în Easthome pentru înmormântarea lui Boleso, mi se pare mie că alegerile s-ar face foarte repede.

Hetwar ridică din umeri.

– Hawkmoors și întreaga lor facțiune din est se pregătesc de mult pentru un astfel de moment, precum știm cu toții. Au trecut patru generații de când rudele lor au pierdut domnia, dar ei încă tânjesc după o revenire la vechea lor ascendență. Ei nu au avut, am judecat eu, anumite voturi destul de sigure, dar având în vedere cele incerte... Dacă Boleso le-ar fi adunat în secret pe acelea, acum sunt risipite din nou...

– Vedeți o asemenea revenire divizată la facțiunea fratelui său. Ingrey privi la Biast, care arăta ca și când eel încă ar digera aluzia de fratricid, fără plăcere.

– Poate că nu, murmură Hetwar cu sprincele trase adânc în jos. Neamul Foxbriar, deși știe că domnul lor nu poate câștiga, știu cu siguranță că dețin o putere decisivă în cazul în care lucrurile degenerează. Dacă predestinații aveau să eșueze în mod repetat în a da un rezultat clar, arumentele ar putea ajunge în săbii.

Căutătura lui Biast nu era mai fericită, dar mână pluti în derivă hotărâtă către mâner la aceste ultime cuvinte, un gest pe care Hetwar nu l-a ratat, el ridică o mână restrictivă.

– Dacă prințul Biast ar fi înlăturat, spuse Ingrey cu atenție, într-adevăr dacă el ar fi sau nu eliminat, mi se pare că o vrajă care poate obliga o crimă, poate în mod secret să oblige si un vot.

Ingrey crezuse că mai devreme captase întreaga atenție a lui Hetwar. Se înșelase.

– Într-adevăr, răsuflă Hetwar. Cu greu mai putea să stea liniștit, dar liniștea devenise mult mai rece. Și Ingrey, poți recunoaște astfel de vrăji.

– Pot.

– Hm. Privirea lui asupra lui Ingrey crescu dintr-o dată în intensitate.

Și așa sunt salvar în ochii lui Hetwar. Poate.

Hetwar scoase un sunet între geamăt și oftat, trecându-și încă o dată mâinile prin păr.

– Și iată cum m-am gândit la mită, coerciție, amenințări, și înșelătoria erau suficiente cu care trebuia să lupt. Ochii lui se ridicară din nou către Ingrey, îngustându-se într-un nou act de gândire.

– Și pe cine suspectezi de aceste acte de magie ilicite? Dacă nu pe mine, adăugă el sec.

Ingrey ridică politicos și apologetic din umeri. Apologetic dar necondiționat.

– Dacă ții la viața ta, păstrează-ți secretele tale și pe ale mele... Nu am nicio dovadă destul de puternică pentru a mă sprijini pe ea. E o acuzație gravă.

Hetwar făcu o grimasă. Darul vorbei cumpătate nu te-a părăsit, văd. Aceasta va fi misiunea Templului, știi... Ingrey clătină din cap scurt și nefericit. El dorea magia – chiar și în mintea sa, el încă ținea minte termenii specifici de vrăjitor și șaman care aruncaseră asupra lui acea vrajă rea. Nu era deloc sigur dacă dorea să fie adusă cu el.. Dar gândul că Hetwar, cel puțin, era un perete care stătea tare în spatele său, era o eliberare enormă. Ingrey se ruga să nu fi afectat acel perete încercându-l.

Și dacă Hetwar nu era în alianță cu Ijada trebuie să fie criminalul, atunci poate un apel la justiție ar avea o șansă aici? Când altfel, avea Ingrey să ajungă fața în față cu Biast în următoarele câteva zile? Respiră adânc.

– Rămâne chestiunea cu lady Ijada. Dacă doriți să trageți cortina peste ultimul alct de nebunie și blasfemie a lui Boleso, atunci un proces este ultimul lucru pe care vi-l doriți. Lăsați juriul să pună un verdict de autoapărare sau și mai bine, de accident, și lăsați-o să plăce.

– Mi-a omorât fratele, spuse Biast ușor indignat.

Atunci las-o să plătească un preț de sâge adecvat, poate, în maniera Vechiului Weald – nimic imposibil de atins, adăugă Ingrey precaut. Onoarea salvată, discreția păstrată.

– Precedentul este cu greu unul bun pentru casa regală, spuse Hetwar. La fel ca deschiderea sezonului de vânătoare de la Stagthorne. Existe motive întemeiate pentru care Ordinul Tatălui a încercat atâta timp să elimine acel vechi obicei. Cei bogați ar putea fără teamă să cumpere viețile celor săraci.

– Și nu asta fac acum?, spuse Ingrey.

Hetwar îi aruncă un mic mârâit de avertizare.

– Este fără îndoială de preferat ca execuția ei să fie cat mai nedureroasă și rapidă cu putință. Poate ar putea

să-i fie acordată o sabie, în loc de frânghie sau rug, sau ceva precum mila. Și eu am un spadasin.

– Se întâmplă mult mai multe aici, decât este încă făcut clar... Nu dorea să joace această carte, însă noile lor expresii îl îngroziră. Le băgase în cap ideile lui; poate că ar fi trebuit să le lase timp să dea roade. Ar trebui atunci ca ea să-și piardă viața, pentru că mă tem să vorbesc?

– Cred că este atinsă de divinitate. O puneți în pericol.

Briast respiră greoi.

– O criminală? Mă îndoiesc. Dacă e așa, lasă zeii să îi trimită un salvator.

Ingrey își ținu răsuflarea ca nu cumva să scoată pe gură zgomotul asemănător unui om pocnit în stomac.

Se pare că ei au facut-o. Doar cp nu este atât de bun. Te-ai aștepta ca zeii să facă mai mult de atât.

Respirația lui înăbușită scoase apoi alte cuvinte.

– Cât timp a trecut domnii mei, de când regatul sfânt a devenit atât de gol? Cândva asta era un lucru sacru. Cum îndrăznim să venim să o tratăm ca o marfă care este adusă și vândută în piață la cel mai bun preț? Când au devenit luptarii apăratori ai lui Dumnezeu, ambulanți?

Cuvintele îl înțepară pe Hetwar cel puțin, pentru că el stătea într-o exasperare deschisă.

– Eu folosesc darurile pe care zeii mi le-au dat, inclusiv judecata și rațiunea. Sarcina mea, mijloacele mele. Am servit Weald-ul pe când tu nici nu erai născut, Ingrey. Nu a existat niciodată o epocă de aur. A fost mereu doar oțel.

– Zeii nu au alte mâini pe această lume, decât ale noastre. Dacă îi dezamăgim, unde se mai întorc ei apoi?

– Ingrey, pace.

Biast își freca fruntea, ca și când îl durea.

– Ajunge cu asta! Dacă vreau să iau parte la ceremonie, trebuie să merg să mă spăl și să mă îmbrac.

El se ridică drept în picioare și tresări. Hetwar se ridică și el în același moment.

– Într-adevăr Prințe Mareșal. Și eu trebuie să pornesc. El se încruntă plin de frustrare la Ingrey.

– Vom continua aceastp discuție când îți vei recăpăta atitudinea respectoasă, Lord Ingrey. Între timp, nu vorbi cu nimeni despre aceste chestiuni.

– Învățatul Lewko dorește să vorbească cu mine.

Hetwar își dădu drumul la respirație. Lewko, știu. Un om mai nefolositor, în toată viața mea.

– Am sfidat Templu cu cele mai grave riscuri.

– Oh. Asta e o nouă întorsătură. Am crezut că ai sfidat pe toată lumea după bunul tău plac.

Cât timp și-ai blocat privirile unul altuia Ingrey nu știa sigur, dat Biast ajunse primul la ușă. Hetwar vrând nevrând îl urmă invitându-l pe Ingrey afară.

– Ai face bine să nu-l minți pe Lewko. Voi vorbi cu el mai tarziu. Și cu tine mai târziu. Privirea îi alunecă în jos.

– Nu picura pe covoarele mele.

Ingrey tresări și își prinse mâna dreaptă cu stânga. Bandajul îi era ud și se scurgea.

– Ce ți s-a întâmplat – nu, spune-mi mai târziu. Stai alături de mine la ceremonia de înmormântare. Îmbracă-te adecvat, îi ordonă Hetwar.

– Domnule, Ingrey se aplecă în timp ce se retrăgea în spate.

Symark care se plimbase de-a lungul holului examinând tapițeria lui Hetwar, se grăbi să i se alăture prințului.

Deci. Hetwar avea să gândească înainte să reacționeze. Ingrey nu găsi acest lucru pe deplin liniștitor.

Era plină dimineață în Easthome, animat de mulțimi pline de viață, când Ingrey ajunse în stradă și se îndreptă către râu. Ijada era trează acum simți asta în inima lui. Trează și în mod nedrept, în acest moment, nefericită.

Liniștea îl făcea mai ușor. Fără de care, își dădu acum seama, avea o stare endemică de panică disimulată, care îi conducea pașii, picioarele își găsiră propria liniște, și era una lentă. Cumva aceasta nouă percepție aluneca în două direcții? Va trebui să o întrebe. Se târî obosit înapoi către casa înghesuită.

Capitolul 13

Portarul îl primi din nou pe Ingrey în sală. Privirea lui Ingrey fugi în sus. Ijada se afla deasupra, închisă cu paznicul ei, cum fusese dat ordinul probabil. Îi trecu prin minte lui Ingrey că în timp ce servitorii lui Horseriver și un spadasin oarecum rănit ar fi de ajuns să păzească o fetiță naivă și docilă să nu evadeze din acest prizonierat, era o forță supărător de neadecvată pentru a face față unui atac. Ingrey ar putea opri un atacator – mă rog, câțiva; puțin mai mulți – dar un dușman suficient de hotărât trebuia să trimită doar câțiva oameni și concluzia ar fi întunecat de sigură.

Pentru un atac mai subtil și supranatural... rezultatul n-ar fi așa de evident. Putea vocea ciudată să se dovedească a fi o apărare? Zumzetul unei puteri îndoielnice din sângele său încă îl descuraja. Contele Horseriver aparent era la curent, chiar dacă Ingrey nu, cu gama largă a noilor capacități pe care le dobândise Ingrey. Promisiunea îndoielnică a lui Wencel pentru un fel de antrenament îi bulversa gândurile lui Ingrey.

Portarul scoase o foaie de hârtie ușor mototolită.

– Mesagerul templului v-a adus asta, milord.

Ingrey desfăcu sigiliul și descoperi înăuntru un mic mesaj de la Învățatul Lewko, scrierea pătrățoasă și îngrijită.

„Se pare că astăzi îmi voi ocupa timpul cu acea problemă de disciplină internă a Templului cu care m-ai ajutat ieri, pentru care îți sunt recunoscător“, scria în

bilet. Te voi aștepta pe tine și pe Lady Ijada imediat ce pot după ritualurile funerare princiare de mâine.

Ingrey își putu imagina că Templul dorea să corecteze urgent neglijența acoliților lor înainte să apară altă ocazie. Era probabil nu tocmai imaginația lui pe care a simțit-o ca pe o vagă agravare între liniile subțiri. Ușurința se războia cu dezamăgire în inima lui. Lewko îl neliniștise, dar nu se putea gândi la nimeni mai bun pe care să-l întrebe despre râs. Vocea pe care o auzise în capul lui în timpul încăierării de ieri de la curtea templului. Deși cea mai mare speranță secretă a lui, că Lewko l-ar asigura că trebuie să fi avut o halucinație, părea tot mai deșartă.

Se urcă în camera lui să-i ceară lui Tesko ajutorul să își schimbe bandajul ud și să-i ducă hainele la curățat de petele de sânge. Aceste noi copci se dovediră a fi intacte iar spațiile dintre ele uscat din nou. Rana care nu se mai vindeca începu să-l deranjeze. Episoadele lui de sângerare aveau explicații perfect rezonabile, majoritatea având de-a face cu propria lui nepăsare; era numai în imaginația lui nervoasă că începeau să pară librații necurate. Și dacă mici magii cereau un mic sacrificiu de sânge, ce ar face una mare?

Patul lui îl invita; se așeză. Noțiunea de mâncare era încă deranjantă, dar poate că somnul l-ar ajuta să se vindece. Se așeză imediat jos înainte ca gândurile lui să înceapă să se învârtească din nou. Presupusese de la început că motivația asasinării misterioase a Ijadei trebuie să fi fost politică sau răzbunare pentru că ea l-a omorât pe Boleso. Poate că asemenea teorii erau efectul faptului că fusese atât de mult timp în trena lui Hetwar. Totuși să încerci să-i lărgești gândirea îl făcu doar să se simtă mai răspândit și prost. Știu tot mai puține în fiecare zi. Care era finalul acestei progresii, un viitor întunecat ca prostul satului? Imaginile absurde trecură cel puțin în amețeală obosită.

*

Se trezi mai târziu decât intenționase, însetat, dar simțindu-se de parcă acumulase niște datorii în corpul său. Inspirat, trimise ordin prin Tesko că cina îi va fi servită lui și prizonierului lui în salonul de la parter. Se îmbrăcă în hainele de oraș din nou, își pieptănă părul, se întrebă de ce nu avea apă cu levănțică, având în vedere că Tesko se duce să cumpere mâine, își perie dinții și se bărbieri pentru a doua oară pe ziua aceea în timp ce umbrele se întețeau afară. Luă o gură de aer și coborî scările.

Se întoarse în salon unde o găsi pe Ijada stând deja acolo în lumina coloanelor, în rochia de culoarea grânelor, aducând a o lumânare. Se întoarse la sunetul pașilor săi și un zâmbet străluci pe fața ei care îi făcură buzele să se despartă.

Nu putea să pice foarte bine pe ea ca un lup înfometat, cel puțin nu pentru că paznicul blestemat stătea lângă ea, cu mâinile și buzele strânse. Masa, vedea spre dezamăgirea lui, părea să fie așezată pentru trei. Servitorul lui Horseriver era sigur spionul lui Horseriver. Să concediezi pur și simplu bona aducea niște pericole necunoscute. Indiferent de fidelitățile lui ciudate, mereu schimbătoare, se presupunea că trebuie să își păzească propria reputație cât și pe a Ijadei sau să riște să fie eliberat din poziția lui. Dar ar putea risca un zâmbet și a făcut-o. Ar putea încerca o atingere a mâinii ei, adusă formal la buzele ei. Mirosul pielii ei, atât de apropiate, părea să aducă toate simțurile lui la o ascuțime mărită. Simpla intensitate a ei, la această distanță, aproape că-l copleșea.

Un scârțâit disperat, unghiile ei intrând adânc în pielea lui, erau toate o oportunitate să spună „Și eu simt". Își opri zâmbetul spre ceva social, curtoazia educată a unei gospodării de rang înalt, când o ajută el să se așeze pe scaun și un servitor le-a adus mâncarea.

– Cred că aceasta este prima dată când te văd în altceva decât pantalonii de călărie, Lord Ingrey. Tonul ei părea să fie destul de aprobator.

El atinse materialul negru și frumos al vestei lui.

– Lady Hetwar se asigură că oamenii soțului ei nu fac de rușine casa ei.

– Are un ochi bun, atunci.

– O? Bine.

Ingrey înghiți.vin fără să se înece. Bun. Gândurile lui se încurcau în prea multe niveluri deodată: excitarea corpului teama politică și mortală a situației, șocul reamintit al sărutului mistic. Îi scăpă o bucată de mâncare din furculiță și încercă în secret s-o recupereze din poală.

– Învățatul Lewko nu a venit.

– A, da. Mi-a trimis un mesaj; vrea să vină mâine, după funeralii.

– A mai ieșit ceva din ursul tău de gheață? Sau piratul tău?

– Nu încă. Deși zvonurile au ajuns deja la lordul Hetwar.

– Cum a decurs întâlnirea cu stăpânul sigiliului?

Își înclină capul uimit.

– Cum ai ghici? Simți unde sunt, cum mă simt, cum simt eu despre tine?

Îi oferi o încuviințare scurtă în schimb și continuă încet:

– Tensionată. Nesigură. S-a petrecut... un incident.

Privirea ei părea acum să îi pătrundă sub piele. Se uită la paznic, care mesteca și asculta.

– Într-adevăr! își trase el sufleltul. Cred că Stăpânul Sigiliului Hetwar este de încredere. Îngrijorările lui, totuși, sunt în întregime de natură politică. Sunt din ce în ce mai puțin de părere că toate grijile tale sunt numai politice. Prințul-mareșal Biast a fost acolo, ceea ce nu mă așteptam. Nu s-a încălzit deodată la gândul unui prinț de sânge, dar cel puțin am avut ocazia să-i bag ideea în cap.

Mi-a împins niște tăiței de pe farfurie cu furculița.

– Cred că zeii au prea puțin interes în politică. Doar în suflete. Uită-te la suflete, Lord Ingrey, dacă cauți să ghicești ce gândesc.

Se uită în sus, încruntându-se. Conștienți de paznicul care-i privea încruntat, Ingrey schimbă subiectul, întrebând-o despre cum și-a petrecut ziua Ijada; ea îi răspunse cu un fel de descirere a unei cărți vechi amuzante despre trucuri de gospodărie, aparent singura temă de citit pe care o oferea casa. După aceea conversația se încheie brusc pentru o vreme. Nu era ce sperase el, dar cel puțin erau amândoi în aceeași cameră, vii și nevătămați. Trebuie să-mi ridic standardele pentru întâlnirile amoroase.

O lovitură puternică la ușa principală, pașii portarului, voci; Ingrey se încordă, conștient că-și lăsase sabia sus și că avea numai cuțitul de la cingătoare, apoi se relaxă un pic când recunoscu noua voce ca fiind a lui Wencel. Se ridică în picioare când contele-elector intră în salon, iar paznicul se ridică și făcu o reverență recunoscătoare.

– Ingrey, Lady Ijada! îi salută Wencel.

Era îmbrăcat în straiele complete de înmormântare de la curte, un pic înnegrit de praf, și arăta obosit până la extenuare. Întunericul dinăuntru lui era adormit, de parcă îl oprimase sau suprimase. Ochii lui numărară scaunele.

– Ești liber, spuse el spre paznic. Ia-ți farfuria.

Femeia făcu o reverență din nou și se ridică repede. Nu trebuia să i se spună, de către Wencel cel puțin, să închidă ușa în urma ei.

– Ai mâncat? întrebă Lady Ijada politicos.

– Așa și așa, gesticulă el. Aș bea doar puțin vin, te rog.

Îi turnă din carafă, iar el luă paharul și se sprijini cu spatele în scaun, cu picioarele întinse, capul pe spate.

– Te simți bine, doamnă? Oamenii mei te servesc cum trebuie?

– Da, mulțumesc. Cât e necesar pentru nevoile mele materiale, cel puțin. În schimb veștile îmi lipsesc.

Bărbia lui Wencel se lăsă spre piept.

– Nu avem vești, cel puțin despre situația ta. Boleso a ajuns în Orașul Templului unde corpul lui se va odihni

peste noapte. Pe vremea asta mâine, acel carnaval, cel puțin, se va fi terminat.

Se strâmbă. Și va începe carnavalul judecății Ijadei?

– M-am gândit, Wencel... îi explică Ingrey încă o dată succint planul lui în ceea ce privea prețul de sânge. Dacă cauți cu adevărat să-ți recapeți onoarea casei tale, vere, ăsta ar putea fi un mod. Dacă Stagthorne și Badgerbank ar putea fi amândoi convinși. Ceea ce și ești în măsură să faci, aș sublinia eu.

Wencel îi aruncă o privire șireată.

– Văd că nu ești un paznic imparțial.

– Dacă-ți doreai un asemenea paznic sunt convins c-ai fi putut găsi unul, îi răspunse sec Ingrey.

Wencel își ridică pocalul într-un fel de salut batjocoritor și bău. După un moment adăugă:

– Vorbind de dovezi indirecte, presupun prin faptul că nu sunt încă arestat pentru dezonoare că ne-ai păstrat secretele.

– Am reușit să nu te includ în conversațiile mele până acum, da. Nu știu cât voi mai putea. Am atras o atenție nedorită din partea Templului. Ai aflat deja despre ursul de gheață?

Wencel își țuguie buzele.

– Cum procesiune funerară de astăzi a fost lipsită de pietate și plină de bârfe, da. Poveștile pe care le-am auzit erau colorate, contradictorii și ambigue. Eram probabil singurul confident căruia evenimentele îi erau extrem de clare. Felicitări în privința descoperirii tale. Nu mi-am imaginat că o vreme vei afla despre acea putere.

– Lupul meu nu a vorbit niciodată așa.

– Marile animale nu au capacitatea de a vorbi. Acea formă trebuie să vină de la om. Întregul este o esență diferită din ambele părți; se altereazå una pe alta pe măsură ce se contopesc.

Ingrey contemplă această remarcă pentru moment, găsind-o expresivă dar incredibil de vagă. Se decise să lase deoparte mențiunea acelei alte voci.

– În plus, adăugă Wencel, lupul tău a fost cu adevărat legat înainte. Separat de tine chiar fiind prins înăuntrul

tău. Nici Templul nici eu nu m-am înșelat în privința asta, îți garantez. Dezlegarea lui rămâne însă un mister pentru mine.

Wencel ridică sprâncenele în semn de invitație. Ingrey ignoră aluzia.

– Ce altceva ar putea... aș putea... am putea... face?

– Vocea supranaturală este de fapt o putere mare și subtilă, mai aproape de miezul problemei decât îți dai seama.

– Din moment ce nu știu practic nimic, asta nu e nicio observație majoră, Wencel.

Wencel ridică din umeri.

– Într-adevăr, șamanii triburilor pădurii purtau alte puteri. Viziuni care nu înșelau. Vindecări, de răni ale corpului sau minții, de febră, de bolile sângelui. Uneori, puteau urma oameni căzuți în marele întuneric al minții și îi scoteau înapoi. Uneori puterile lor erau întoarse; puteau cădea victime în acele întunecimi sau să nu se mai vindece, chiar până la moarte. Necromanții și mai întunecate încă, consumând sacrificii mortale.

Să facă blesteme? se întrebă Ingrey în tăcere.

– Mari puteri, continuă Wencel mai încet. Și totuși, chiar și în zilele celor mai mari glorii și dezamăgiri ale Vechiului Weald, nu sufiecient de mari. Depășiți ca număr, șamanii și războinicii spiritelor erau doborâți sub greutatea celor mai implacabili dușmani. Să fie o lecție pentru tine asta, Ingrey. Suntem mult prea singuri în asta. Păstrarea secretului este singura noastră sursă de siguranță.

Ijada luă o gură de aer și încercă:

– Am auzit că marele Audar i-a depășit pe vrăjitorii Weald doar cu săbii, în ultimul lor atac. Săbii și curaj.

Wencel pufni.

– Darthacan minte. A adunat toți sfinții Templului și vrăjitorii pe care Darthaca putea să-i cheme în urma lui. A fost nevoie de propria trădare a zeilor ca să ne doboare pe noi la Copacul Sfânt.

Ingrey ghici unde bătea Ijada și-i continuă ideea.

– Chiar așa, ce are de spus biblioteca ta de la Castelul Horseriver despre Câmpul Însângerat pe care cronicile din Darthaca n-o spun?

Buzele lui Wencel se curbară într-un zâmbet ciudat.

– Destul cât să știu că orice te-au învățat despre asta în aceste zile degenerate este o născocire.

Ingrey spuse:

– În ciuda oricăror ritualuri diabolice pe care Wealdii le-au încercat, Audarii au câștigat. Nu e nicio minciună în asta.

Umerii lui Wencel se scuturară de supărare.

– Nu o faptă rea, ci mare, dacă nu chiar disperată. Weald era intens presat. Pierdusem jumătate din pământurile noastre în favoarea Darthacanilor în ultima generație. Cei mai viteji dintre tinerii noștrii mureau în masă sub sulițele Darthacanilor.

– Menționările militare pe care le-am citit eu, observă Ingrey, afirmă că armata lui Audar era mai bine organizată, instruită și condusă, iar rezervele și unitățile de sprijin erau o minune, după standardele de atunci. Și-au construit propriile drumuri prin păduri aproape la fel de repede cum puteau mărșălui.

– Nu chiar atât de repede, dar într-adevăr descinderea lor în orice district tribal a căzut ca o plagă distructivă. Cu toate resursele lor proprii și jumătate din ale noastre în mâinile Darthacanilor, curajul însuși nu mai era de ajuns să le conducă înaintarea. Regele sfânt din vremea aceea, ultimul servitor sfințit al oamenilor noștri și dacă tot îl amintesc să spun că face parte din înaintașii mei Horseriver, s-a întâlnit cu șamanii și toate rudele pe care le puteau aduna și împreună au făcut un mare ritual să-i facă pe războinicii spiritelor invincibili. Oameni grozavi, care nu puteau fi răniți sau căsăpiți, să se întâlnească cu Darthacanii în bătălie și să-i arunce înapoi peste râul Lure pentru totdeauna. Bărbați ai căror corpuri și spirite ar fi legate de sacrul Weald în sine, reînnoiți de viața lui până când obțineau victoria. Cântecele înțelepte pe care le-au compus ei pentru a stimula legăturile erau menite să dureze trei zile, toate vocile contopite într-o incantație

de o măreție copleșitoare, mai mare și mai unită decât oricare alta. Au cântat până au scos puterea chiar din pădure.

Ijada, ascultând cu o atenție înmărmurită, spuse:

– Deci ce n-a mers bine?

Wencel își scutură capul, strângându-și buzele până i se albiră.

– Ar fi mers strună, dacă nu ar fi fost Audar, cu ajutorul vrăjitorilor lui și al zeilor, care să vină peste noi prea curând. Un marș forțat cu o viteză fără precedent prin păduri și peste dealuri, apoi, în loc să aștepte până la ziuă să pornească pe lumină și să-și odihnească oamenii, au dat un atac imediat pe întuneric. A fost noaptea celei de-a doua zi a ritualului când noi eram nepregătiți și vulnerabili, șamanii înrudiți erau extenuați și terminați de muncă, regele deja legat dar oamenii încă parțial nelegați.

– Tu... noi am luptat totuși? insistă ea.

– O, cu câtă ferocitate! Dar Audar avea de trei ori mai mulți oameni ca noi. Eu... nimeni nu s-a gândit că ar fi putut strânge atât de mulți, atât de repede și să-i miște atât de departe.

– Totuși, războinicii care se vindecă miraculos trebuie să fi fost destul de greu de depășit. Cum?

– Când cadavrele sunt înmormântate într-o groapă și toate capetele lor sunt înmormântate într-o altă groapă la jumătate de milă departare, chiar și asemenea oameni supranaturali mor. În cele din urmă. I-au tăiat capul regelui sfânt, centrul vrăjii, cel dintâi, deși nu garantez că prin decapitare. I-au rupt membrele și l-au aruncat în prima groapă și au aruncat peste el grămada de corpuri decapitate ale camarazilor. I-au trebui câteva ore să moară. Sufocat... înecat în sângele lor iubit... în cele din urmă.

Ochii lui Wencel străluceau în lumina lumânării.

– Oamenii lui Audar au lucrat toată ziua și toată noaptea, a continuat el, înroșiți până la brâu și pe jumătate înnebuniți de sarcină. Unii au fost doborâți de oroarea propriilor fapte, s-au așezat deoparte și s-au

clătinat și au plâns. Au omorât tot ce au găsit în preajma Copacului Sfânt, fie că se predau fie că opuneau rezistență: șamani, războinici ai spiritelor, inocenți îngrijitori ai taberei, bărbați, femei, copii. Nu-și mai asumau riscuri. Au nivelat fiecare structură, au omorât fiecare animal, au tăiat și au ars Copacul Sacrificiului. Cel mai mare fiu al regelui sfânt și urmaș la tron a fost decapitat ultimul, la sfârșitul zilei următoare, după ce fusese martor la tot. Când nu a mai rămas nicio ființă vie în granițele sfinte cu excepția copacilor, s-au retras și au interzis intrarea. De parcă pentru a-și înmormânta propriile păcate cu noi. Și au venit ploile și zăpezile multor ierni și au murit oameni și au uitat de Copacul Sfânt și de toată gloria care trecuse acolo.

Ingrey descoperi că aproape rămăsese fără respirație, așa de prins era în povestirea pasională a lui Wencel a acestei vechi legende. Ce altceva ar putea fi stârnit Wencel să spună?

– Se spune că Audar s-a înfuriat de trădările trataturilor tribale și i-a părut rău după masacru. A făcut cadouri mari către Templu pentru iertarea sufletului lui.

– Templul lui! se răsti Wencel batjocoritor. A luat cu stânga ce a dat cu dreapta! Iar un tratat forțat nu este un tratat ci o tâlhărie. Invazia Darthaca nu s-a sfârșit niciodată iar tratatele lor, minciuni care le servesc intereselor proprii.

– Știu și eu? căzu Ingrey pe gânduri deloc convins. Este destul de clar din cronici că Darthaca nu a început intenționând să cucerească Wealdul. Au ajuns aici după două generații. De fiecare dată când impuneau o graniță, se găseau cu o nouă frontieră pe care trebuiau s-o apere iar triburile înrudite neguvernate luau măsuri parțiale pentru apărarea lor, până când au mutat punctele de graniță tot mai departe pentru a-și apăra acele linii și atunci a reînceput.

– Și tu ești pe jumătate din Darthaca, Ingrey.

Tonul lui Wencel căzu de la pasionat înapoi din nou la unul sec.

– Majoritatea dintre noi suntem, în timpurile noastre.

– Da, știu.

– Dar unii războinici înrudiți au scăpat spre granițe, comentă Ijada urmărindu-l pe Wencel cu atenție.

Își ținea mâinile adunate în poală.

– S-au luptat în continuare, predecesorii noștri. Am luptat la rândul nostru. În timp, am câștigat. Weald s-a reînnoit.

Wencel pufni nervos.

– Imperiul lui Audar a căzut în fața certurilor și a prostiilor strănepoților săi, nu pentru vreo virtute care rămăsese în Weald. Ce s-a întors, după un secol și jumătate, era o umbră și o batjocură a Vechiului Weald, golit de esențele sale și de frumusețile lui, gravat în mulajul ortodoxiei cvinteriene din Darthaca. Oamenii care au recreat acea parodie a regatului sfânt s-au gândit că restaurau ceva, dar erau prea ignoranți să-și dea măcar seama cine se pierduse. Mărețele zile libere, zilele pădurii, erau pierdute, îngropate sub drumuri și mori, tăiate o dată cu copacii și transformate în orașe, cântărite sub pietrele vorbitoare ale templului lui Audar. O sută cincizeci de ani de lacrimi și forță și sânge au fost irosiți pentru nimic. S-au felicitat foarte mândri, noii regi din familie, marii conți-electori și arhidivini-electori bogați, ce imitație grotescă! Dar tronul lor mult lăudat era gol de orice mai puțin de funduri de bărbați. Ar fi trebuit să fi plâns în cenușă, în acea ultimă trădare.

Wencel în cele din urmă păru să devină conștient de ochii mari holbați ai ambilor ascultători.

– Pfui! Așa se termină lecția, copii.

Răsuflă lung.

– Devin morbid. A fost o zi urâtă și mult prea lungă. Ar trebui să mergem acasă. Buzele i se strânseră.

– La soția mea.

Ijada întrebă cu voce reținută:

– Cum suportă ea toate astea?

– Nu prea bine, conchise Wencel.

Ingrey se îngrijorat brusc de cât de multă împotrivire contra Ijadei ar putea veni din acea zonă. Prințesa Fara era un Stagthorne care ar putea la fel de bine să dorească

vărsare de sânge, și nu bani, pentru a-și spăla propriile ei mâini cu o vină plânsă. Și Fara sigur nu avea doar atenția lui Wencel, dar și a fratelui ei Biast.

Wencel își împinse scaunul în spate, își atinse vârful nasului și se ridică în picioare. Ochii lui erau încercănați de jur împrejur, observă Ingrey. Și prea bătrâni pentru fața lui.

Ingrey îl condus prin față, apoi se strecură înapoi în salon și închise ușa încă o dată înainte ca paznicul să poată apărea. Ijada se încruntă când el se așeză lângă ea.

– Mă întreb, spuse ea încet, ce vise a avut Wencel?

– Hm?

Bătu cu două degete pe marginea mesei.

– Nu a vorbit despre Câmpul Însângerat ca unul care a citit sau auzit. A vorbit ca unul care văzuse.

– Cum ai avut tu, crezi? Totuși în alt moment.

– Visul meu era în prezent, așa am crezut. De ce să viseze el despre trecut? De ce să viseze el despre oamenii mei?

Ingrey observă că ea nu gândea posesiv.

– Pare să simtă că ei sunt, erau, bărbații lui.

El ezită.

– Tatăl lui avea o reputație de maniac al istoriei. La fel și bunicul lui, parcă, din câte am înțeles din unele lucruri pe care le-au spus tatăl și mătușa mea. N-a fost atras în pasiunile domnilor lui cât a fost copil, din câte știu eu, dar poate ceva s-a transmis și spre el când a început să studieze scrierile lor mai târziu. Trebuie să fi fost înnebunit să găsească explicații a ceea ce i se întâmplase.

Adăugă după un moment:

– Ai visat din nou despre Pădurile Rănite de atunci, nu-i așa?

Ea își scutură capul.

– Nu era... nu era nevoie. Sarcina, oricare ar fi fost, fusese îndeplinită. Nu era nevoie să fie făcută de două ori. Nimic n-a dispărut și nu s-a schimbat de atunci.

Ochii ei i-au căutat fața lui.

– Până ai apărut tu, adică.

Singuri cum erau pentru moment, Ingrey se simți rupt între dorința și teama unui alt sărut. Ce altceva ar putea dezvălui o asemenea mângâiere? Mâna lui bandajată se apropie de a ei și se închise peste ea și un mic zâmbet grațios străluci spre el de la buzele ei amețite.

Ochii ei se încruntară:

– Șaman înrudit. Războinic al spiritului. Purtător de drapel. Copac Sfânt. De ce ar trebui toate aceste simboluri ale Vechiului Weald să fie readuse aici, acum? Noi trei suntem legați și legați din nou; tu și Wencel prin sânge și tragedii vechi, el și cu mine prin... evenimente recente, tu și cu mine prin...

Ea luă o gură de aer.

– Ar trebui să încercăm să ne dăm seama.

– Ar trebui să încercăm să rămânem în viață, Ijada!

– Nu sunt deloc sigură, spuse ea destul de tăcut, că este vorba despre a rămâne în viață.

Mâna lui o prinse pe a ei pe masă în ciuda durerii.

– Nu deveni clarvăzătoare!

– De ce nu? Îți imaginezi clarviziunea ca fiind numai sarcina ta?

Sprâncenele ei se despărțiră într-un brusc amuzament.

– Ți se potrivește de minune, recunosc. Atât de nedrept.

Ea se aplecă spre el și el înghețǎ între teroare și bucurie pe când buzele ei le mângâiară pe ale lui. Numai piele pe piele de data asta, numai o atingere de căldură. Înainte să se poată întinde spre ea într-o căutare a focului sfânt, ușa se deschise. Paznicul intră și-i privi pe amândoi, fără să zâmbească. Fără să vrea, eliberă mâna Ijadei și se lăsă pe spate. Fu conștient că respirația lui devenise prea rapidă.

Paznicul schiță o curtoazie.

– Îmi cer scuze, excelență. Contele mi-a lăsat instrucțiuni să fiu aproape de doamna.

– Sunt obligată de atenția lui, spuse Ijada pe un ton atât de lipsit de expresie încât Ingrey nu se putu decide dacă era sincer sau sec.

Își ridică paharul, îl goli și-l puse jos.

– Ar trebui să ne retragem din nou în camera plictisitoare?

– Dacă vă face pe plac, doamnă, asta e ce a spus contele.

Sub încăpățânarea neinspirată a femeii Ingrey percepu o reală nemulțumire. Puterile seculare ale contelui-elector erau ele singure suficiente să-i supraîndatoreze pe servitorii săi, presupuse Ingrey, dar simțeau ei – sau experimentaseră – și altceva?

– Poate că e mai bine să ne culcăm devreme, concluzionă Ingrey ezitant. Trebuie să particip la ritualurile funerare ale Lordului Hetwar mâine dimineață.

Ijada încuviință și se ridică.

– Voi fi recunoscătoare dacă m-ai vizita după aceea, să-mi povestești despre ele.

– Cu siguranță, Lady Ijada.

El o urmări cu privirea ieșind din salon. Doar în imaginația lui emoționată încăperea părea să se întunece odată cu ieșirea ei.

Capitolul 14

Dimineață, când Ingrey ajunse în Piața Templului, găsi o mulțime de oameni îndoliați, formată din curteni și din aspiranți la curte. Zări câțiva dintre oamenii lui Gesca, la marginea mulțimii, ceea ce însemna că lordul Hetwar ajunsese deja acolo. Ingrey iuți pasul și se strecură prin adunătura de oameni. Cei care îl recunoșteau îi făceau loc să treacă.

Cerul de toamnă era de un albastru luminos și se simți ușurat când ieși din bătaia soarelui și intră în umbra porticului. Cea mai bună ținută de curte era greoaie și călduroasă, iar haina sobră fără mâneci se răsucea până la glezne făcând ca sabia să se bălăngăne. Razele de soare fierbinți ajungeau și în curtea centrală neacoperită, unde focul sacru ardea pe soclul său, și el clipi atunci pentru a-și ajusta vederea de la lumină la întuneric și apoi iar la lumină. O zări pe lady Hetwar, însoțită de Gesca și de fiul mai mare a lui Hetwar, se îndreptă spre ea și făcu o plecăciune. Ea îi răspunse printr-o reverență, îi privi aprobator ținuta și-i făcu loc să treacă la spatele ei, lângă Gesca, unde îi era locul conform rangului său. Gesca îi aruncă o privire nervoasă, dar nu lăsă să se întrevadă în niciun fel vreo consecință a ultimei lor întâlniri tensionate și Igrey începu să se gândească că Gesca ținu pentru sine ciudatul incident.

În spatele soclului, Igrey îi observă pe cavalerul Ulkra și pe câțiva dintre nobilii slujitori ai prințului Boleso; așadar, familia îndoliată ajunsese în Easthome așa cum trebuia. Ulkra îi aruncă un salut politicos, cu toate că

majoritatea slujitorilor care făcuseră parte din escorta lui Boleso, alături de el, îi evitau privirea. Ingrey nu putea spune, dacă făceau asta din cauza dispreţului pe care el li-l arătase sau dacă erau doar speriaţi de el.

Dintr-un pasaj de piatră, începu să se audă deodată corul, iar ecoul făcea ca vocile suave şi amestecate să sune melancolic, ca din depărtare. Cântăreţii începură să intre în curte, cu pas agale; erau de cinci ori câte cinci, un cvintet pentru fiecare zeu, înveşmântaţi în verde, galben, roşu, gri şi alb. Prelatul de Easthome îi urma solemn. În spatele lui, şase lorzi de rang înalt cărau catafalcul prinţului. Printre ei se afla şi Hetwar, ambii fraţi Boarford şi încă trei conţi legiuitori.

Ingrey bănui că trupul lui Boleso era înfăşurat strâns, în mai multe straturi de ierburi, ce se aflau sub veşmintele princiare parfumate, cu toate că faţa sa umflată era lăsată la vedere. Întârzierea înmormântării duse la limită stadiul descompunerii cadavrului ce ar fi necesitat un sicriu închis. Dar moartea unei persoane de rang atât de înalt avea nevoie de martori, iar cu cât mai mulţi cu atât mai bine, pentru a preveni eventualii impostori şi pretendenţi care ar fi putut tulbura ţara.

Curtenii îndoliaţi de rang înalt erau următorii. Prinţul-mareşal Biast, purtând o ţinută de curte fastuoasă şi având o mină foarte obosită, era însoţit de Symark, care ţinea stindardul prinţului-mareşal cu flamura strânsă şi legată, în semn de doliu. În spatele lor se afla contele Horseriver care-şi sprijinea soţia, pe prinţesa Fara. Era îmbrăcată în nişte veşminte foarte sobre, părul castaniu era strâns la spate şi nu purta niciun fel de bijuterii sau podoabe, astfel încât faţa ei părea foarte albă în contrast cu întreaga ţinută. Nu era la fel de înaltă ca fratele ei şi maxilarul proeminent specific familiei Stagthorne era îndulcit la ea; nu era în niciun caz o femeie frumoasă, în schimb, era o prinţesă, iar cortegiul şi prezenţa ei fastuoase compensau orice neajuns. În acea zi părea trasă la faţă şi avea un aer bolnăvicios.

Spiritul cabalin al lui Horseriver părea amorțit atât de tare, încât ai fi zis că suferă de cine știe ce stare de melancolie. Trebuie să aflu de la Wencel cum de reușește să fie așa. Ingrey începu să înțeleagă felul în care Wencel ar putea să scape mult timp de acum încolo de cel mai slab dintre Învățați, dar se întrebă cu ce preț ar reuși să facă asta.

Ingrey se simți ușurat când observă că regele sfânt nu fusese târât din patul în care bolea pentru a fi așezat într-o litieră și a participa la funeraliile fiului său. Ar fi fost o imagine prea sinistră, cea a două catafalcuri unul după altul.

Când lady Hetwar își găsi locul în procesiunea care intra în curtea foarte boltită a Fiului Toamnei, Ingrey o urmă. Spațiul vast și pietruit se umplu de îndată. Erau puțini linge-blide care se îmbulzeau și trăgeau cu ochiul de sub arcada din curtea centrală. Sicriul fu lăsat jos de lorzii nobili și așezat în fața altarului Fiului. Corul începu să cânte un alt imn. Înaltul prelat Fritine ieși în față pentru a oficia ceremonia funerară a lui Boleso. Ingrey își depărtă picioarele, își puse mâinile la spate și se pregăti să reziste pe perioada funeraliilor. Din fericire pentru el, cei care luară cuvântul vorbiră la obiect, fără a face vreo referire la împrejurările morții prințului. Chiar și Hetwar se mulțumi la a spune câteva platitudini despre viețile celor tineri, curmate brusc.

În momentul în care mulțimea făcu loc să treacă procesiunea animalelor, un murmur se auzi dinspre curtea centrală. Trei dintre slujitorii ceremonioși care conduceau animalele nu erau aceia pe care Ingrey îi văzuse cu o zi în urmă. Fafa, impresionantul urs polar, fu înlocuit cu o pisică mică și cu blana lungă ce se cuibărea liniștită în brațele unei femei necunoscute, care purta veșmintele albe specifice lui Bastard. Băiatul care purta mânzul roșcat era același ca deunăzi. Cu toate că era atent la animal și la arhidivin, privirea lui se intersectă cu cea a lui Ingrey la un moment dat, pe deasupra capului lui lady Hetwar, și ochii lui se măriră alarmați recunoscându-l.

Cu o prudență exagerată, fiecare animal era dus la catafalc în semn de acceptare a sufletului lui Boleso de către zeul pe care îl reprezenta. Nimeni nu se aștepta să vadă vreo binecuvântare din partea cocoșului albastru al Fiicei Primăverii sau din partea păsării verzi a Mamei Verii, dar nervii se încordară la maximum atunci când mânzul roșcat fu adus în față. Reacția mânzului fu atât de ambiguă de parcă nici nu ar fi fost, la fel cum fuseseră dealtfel și cele ale câinelui gri sau a pisicii albe. Cei de față părură îngrijorați. Biast luă o mină încruntată, iar Fara fu pe punctul de a leșina.

Așadar, era sufletul lui Boleso despărțit și blestemat, respins de Fiul Toamnei care era ultima lui speranță, nedorit nici chiar de Bastard, condamnat să bântuie ca o fantomă? Sau era contaminat de spiritele animalelor pe care le sacrificase și le consumase, prins între lumea materială și lumea spirituală într-un chin continuu și tulburător, așa cum i-a revelat odată Ingrey Ijadei?

Arhidivinul le făcu semn lui Bias, Hetwar și Învățatului Lewko – care se furișase în spate atât de bine, încât nici Ingrey nu-l văzuse până atunci – să vină lângă el pentru o discuție în șoaptă și slujitorii luară animalele pentru a le trece din nou prin fața catafalcului.

Dintr-odată, căldura și emoțiile deveniră prea intense pentru Ingrey. Camera începu să se miște și să clatine în fața lui. Mâna lui dreaptă începu să tremure. Se strecură în liniște lângă zid, pentru a-și sprijini umerii de piatra rece. Nu avu niciun efect. Atunci când mânzul arămiu tropăi în față încă o dată, ochii i se dădură peste cap și se prăbuși la pământ ca un morman de carne fără oase, singurul zgomot care se auzi fiind cel al tecii în care era sabia.

Apoi, deodată, se trezi în acel loc, acel loc fără limite în care mai fusese înainte pentru a se lupta. Numai că acum părea să nu fi fost chemat pentru o luptă. Încă purta veșmintele curtenești, iar maxilarul său era încă al unui om...

De pe o alee străjuită de copaci arămii parfumați apăru un roșcat. Era înalt, îmbrăcat ca pentru vânătoare

cu jambiere și piei, iar arcul și săgețile se ițeau de la spatele lui. Ochii îi străluceau ca apa unui izvor de munte. Avea pistrui în jurul nasului și gura era arcuită într-un zâmbet. Pe cap purta frunze de toamnă arămii, de stejar, de arțar roșu, de mesteacăn galben, iar pasul îi era mare. Își țuguie buzele și fluieră, iar sunetul ascuțit și plăcut străpunse spiritul lui Ingrey ca o săgeată.

Desprinzându-se din ceață, își făcu apariția un lup cu blana întunecată și dungi argintii, care alergă spre tânăr, cu fălcile căscate și limba bălăngănindu-i-se prostește. Fiara uriașă se ghemui la picioarele sale, îi linse piciorul, se întoarse pe o parte și-i dădu voie roșcatului să-l scarpine pe burtă. În jurul gâtului blănos al animalului era o zgardă din frunze de toamnă, asemănătoare cu cea purtată de roșcat. Lupul păru să râdă și el, când tânărul se ridică, cu picioarele depărtate.

Pășind într-o manieră mult mai specifică, dar la fel de înflăcărată, își făcu apariția și leopardul pătat. Ijada, arătând splendid, pășea alături de el. Gâtul leopardului era împodobit cu o ghirlandă de flori de toamnă roșiatice de un galben-ocru, iar un braț al ghirlandei înfășura de asemenea mijlocul fetei ca o lesă, astfel încât nu ai fi putut spune cine pe cine conducea. Ijada purta rochia galbenă cu pete cu care fusese îmbrăcată atunci când Ingrey o văzuse pentru prima dată, cea pe care o purtase în timpul nopții de coșmar în care murise Boleso. Petele de sânge erau încă proaspete de un roșu aprins, strălucind ca niște rubine brodate în jurul pieptului ei. Când văzu fața luminoasă a roșcatului, expresia chipului ei se transformă de la încântare la uimire și exaltare, iar apoi deveni înspăimântată. Leopardul se frecă de picioarele roșcatului, în partea opusă lupului, aproape răsturnându-l, iar mârâitul lui răsunător străpunse aerul ca un cântec zimțat.

Tânărul gesticulă; Ingrey și Ijada întoarseră capetele.

Prințul Boleso stătea în fața lor într-o agonie paralizantă. Și el era îmbrăcat cu ceea ce purtase în noaptea morții lui: o haină scurtă, iar pe pielea ca de ceară avea pete de vopsea și de pudră. Culorile pale de pe hainele

lui îi provocară lui Ingrey o durere de cap; păreau a se ciocni, atât de neartistic erau aranjate. Acestea îl duceau pe Ingrey cu gândul la un prostănac, care, atunci când auzea o limbă străină, răspundea cu o bolboroseală sau într-o păsărească de copil ce nu știe încă să scrie, dar care mâzgălește înflăcărat o coală de hârtie încercând să imite scrisul unui frate mai mare.

Pielea lui Boleso părea translucidă privirii lui Ingrey. În spatele coastelor lui părea să fie o întunecime vârtoasă care lătra și gemea, grohăia și scheuna. Erau acolo porci, câini, lupi, bursuci, cerbi, vulpi, șoimi, chiar și o pisică domestică îngrozită. Un experiment timpuriu? Se afla acolo și putere, cu siguranță. Dar haosul era cel mai mare, o larmă lipsită de vreun dumnezeu. El își aminti de descrierea Ijadei: mintea sa semăna cu o menajerie care urlă.

Zeul spuse ușor:

– Nu poate trece de porțile mele având asupra lui toate acestea.

Ijada făcu un pas înainte, cu mâinile împreunate a rugăciune:

– Ce vrei de la noi, stăpâne?

Privirea zeului îi cuprinse pe amândoi:

– Eliberați-l, dacă vreți, apoi poate intra.

– Vrei să decidem noi pentru soarta altuia? Întrebă ea fără suflare. Nu numai viața lui, dar și eternitatea lui?

Fiul Toamnei își înclină puțin capul învăluit:

– Ai mai ales o dată pentru el, nu-i așa?

Ea își închise gura întredeschisă și rămase așa, din cauza fricii sau a venerației.

Ingrey se gândi că și el ar fi trebuit să fi simțit venerația aceea. Ar fi trebuit să cadă în genunchi. În schimb, el nu simțea decât o stare de amețeală și furie. Cu un regret usturător, el o invidie pe Ijada pentru starea ei de exaltare, chiar dacă îl irita. Era ca și cum Ingrey ar fi văzut soarele printr-o gaură mică dintr-o pânză, în timp ce Ijada îl vedea în toată splendoarea lui. Dar dacă ochii mei ar fi mai deschiși, oare m-ar orbi această lumină?

– Îl vei lua – îl vei lua în Împărăția ta, stăpâne?, întrebă Ingrey cu uimire și cu furie. El a ucis cu cruzime, nu ca să se apere, ci din răutate și nebunie. A încercat să fure puteri care nu i se cuveneau de drept. Dacă nu mă înșel, a pus la cale chiar și moartea propriului frate. Ar fi violat-o pe Ijada, dacă ar fi reușit și apoi ar fi ucis-o pentru amuzamentul său.

Fiul își ridică mâinile. Păreau luminiscente, ca și cum ar fi reflectat unduirile apei ce strălucește în bătaia soarelui.

– Bunătatea mea curge ca un râu din aceste mâini, lordule-lup. Ai vrea să o distribui cu aceeași măsură cu care omul o merită, ca din pipeta unui farmacist? Ai sta în apă pură până la mijloc și ai da câte o lingură neîndestulătoare oamenilor care mor de sete pe un țărm arid?

Ingrey rămase tăcut, dar Ijada își ridică privirea și spuse hotărâtă:

– Din partea mea, stăpâne, nu aș vrea așa ceva. Oferă-i râul întreg. Afundă-l în cascada ta urlătoare. Pierderea lui nu este niciun câștig pentru mine, nici suferința lui nu mă bucură.

Zeul îi zâmbi încântat. Lacrimile se prelingeau pe fața ei ca niște filamente argintii: ca niște binecuvântări.

– Nu este drept, șopti Ingrey. Este nedrept față de toți cei care ar încerca să procedeze corect...

– Ah, dar eu nu sunt zeul dreptății, murmură Fiul. Dar ați vrea amândoi să vă înfățișați Tatălui Meu mai bine?

Ingrey înghiți nervos, nefiind pe deplin sigur dacă întrebarea era retorică sau ce s-ar întâmpla dacă ar răspunde afirmativ.

– O las pe Ijada să aleagă. Eu mă voi supune voinței ei.

– Vai, dar de la tine se așteaptă mai multe, nu numai să susții pe cineva și să refuzi să acționezi, lordule-lup. Zeul făcu un gest spre Boleso. El nu poate trece de porțile mele atât de împovărat de aceste spirite mutilate. Aceasta nu este ușa pe care ele trebuie să intre. Alungă-le, Ingrey.

Ingrey se uită printre coastele lui Boleso.

– Să curăț cușca asta?

– Da, dacă preferi această metaforă. Sprâncenele roșcate ale zeului se încruntară, dar în spatele ochilor lui se întrezărea o licărire de umor negru. Lupul și leopardul stăteau pe o parte, de o parte și de alta a acelor picioare subțiri încălțate cu ciubote, uitându-se în tăcere la Ingrey, cu ochii adânci și ficși.

Ingrey înghiți.

– Cum?

– Cheamă-i afară.

– Nu... înțeleg.

– Fă așa cum au făcut strămoșii tăi unul pentru altul, în ultimele rituri de purificare din Pădurea Străveche. Nu ai știut despre asta? După ce au spălat și înfășurat fiecare trup pentru înmormântare, neamul șamanilor a avut grijă de sufletele alor lor. Fiecare și-a ajutat tovarășul, fie că era un simplu spirit de luptător sau unul măreț de mag, să treacă prin Porțile noastre, la sfârșitul vieții lor, și au avut grijă să fie ajutați și ei la rândul lor. Un lanț de mâini și de voci a purificat sufletele ce curgeau într-un șuvoi fără sfârșit. Vocea zeului se înmuie. Cheamă afară creaturile mele nefericite, Ingrey din neamul Wolfcliff. Cheamă-i spre odihnă cu un cânt.

Ingrey stătea în fața lui Boleso. Ochii prințului erau larg deschiși și imploratori. Îmi închipui, de asemenea, că și ochii Ijadei erau larg deschiși și imploratori în acea noapte. Ce milă a primit de la tine, prințul meu mârșav? De altfel, nu sunt în stare deloc să cânt.

Își trase răsuflarea și se adânci în sinea lui mai mult decât o făcuse vreodată. Fă-o într-un mod simplu. Țintui cu privirea un vârtej, ridică mâna și comandă:

– Vino.

Primul spirit de animal se răsuci în afară printre degetele lui, sălbatic și zăpăcit, și se făcu nevăzut. Se uită la zeu.

– Unde... ?

O mișcare a degetelor lumiscente îl liniști.

– E bine. Continuă.

– Vino...

Unul câte unul, spiritele întunecate ieșiră din Boleso și se topiră în noapte. Sau în dimineață sau orice altceva va fi fost. Toate pluteau într-un prezent, undeva în afara timpului, se gândi Ingrey. La sfârșit, Boleso stătea în fața lui, la fel de tăcut, dar acum eliberat de umbrele întunecate.

Zeul roșcat apăru călărind mânzul arămiu și-i întinse o mână prințului. Boleso tresări, holbându-se cu îndoială și cu frică, iar Ijada rămase nemișcată. Apoi începu să urce încet în spate. Fața lui exprima mai degrabă uimire, decât bucurie.

– Cred că el încă mai este un suflet bântuit, stăpâne, spuse Ingrey, uitându-se cu multă înțelegere.

– Ah, dar știu un doctor numai bun pentru el, acolo unde merge. Zeul râse amețitor.

– Stăpâne..., începu Ingrey, pe când zeul își întorcea calul neînhămat.

– Da?

– Dacă fiecare șaman l-a eliberat pe următorul din neamul lui și următorul pe următorul..., înghiți în sec, ce s-a întâmplat cu ultimul șaman rămas?

Zeul Toamnei se uită enigmatic la el. Întinse un deget luminescent, oprindu-se chiar înainte de a atinge fruntea lui Ingrey. Pentru moment, Ingrey crezu că nu va primi niciun răspuns, dar apoi zeul murmură:

– Va trebui să așteptăm să aflăm.

Își înfipse călcâiele în pântecele mânzului arămiu și dispăru.

Ingrey clipi.

Stătea întins pe podeaua tare, cu corpul pe jumătate îndreptat, holbându-se la bolta domului din curtea Fiului. În jurul lui era un cerc de fețe uimite ce se holbau și ele la el: Gesca, lady Hetwar îngrijorată și câțiva oameni pe care nu-i cunoștea.

– Ce s-a întâmplat?, șopti Ingrey.

– Ai leșinat, spuse Gesca încruntându-se.

– Nu, ce s-a întâmplat la catafalc, chiar acum?

– Domnul Toamnei l-a luat pe Prințul Boleso, spuse lady Hetwar, uitându-se peste umăr. Fulgerul acela roșu

și drăgălaș l-a învăluit peste tot, a fost foarte clar. Spre ușurarea tuturor.

– Da, jumătate dintre oamenii pe care îi cunosc au pariat că îl va lua Bastardul. Un rânjet diform trecu pe fața lui Gesca.

Lady Hetwar îi aruncă o încruntătură reprimată.

– Asta nu este un motiv de pariu, Gesca.

– Nu, doamna mea, încuviință Gesca, ștergându-și cu supunere rânjetul.

Ingrey se ridică pentru a se sprijini de perete. Mișcarea făcu să simtă cum încăperea se învârte cu zdruncinături ușoare, își închise bine ochii, apoi îi deschise din nou. Se simți amorțit și imaterial în timpul viziunii, dar acum era cutremurat de valuri ce radiau din adâncul stomacului său, cu toate că nu îi era frig. Era ca și cum corpul său trecuse printr-un șoc, pe care mintea sa nu-l recunoștea.

Lady Hetwar se înclină în față și puse o mână maternă și sigură pe fruntea lui umedă.

– Ești cumva bolnav, Ingrey? Pari să ai temperatură.

– Eu..., era pe punctul de a nega orice fel de slăbiciune, apoi se răzgândi. Nu voia nimic altceva mai mult decât să se fofileze din mijlocul acestei scene... mă tem că da, doamna mea. Vă rog să mă iertați și să mă scuzați față de soțul dumneavoastră. Trebuie să o găsesc Ijada. Se sprijini pe propriile picioare și începu să-și croiască drum de-a lungul zidului. Nu aș vrea să-mi vărs măruntaiele pe podeaua templului, în mijlocul acestor evenimente.

– Într-adevăr nu s-ar cuveni, încuviință ea cu fervoare. Du-te repede. Gesca, ajută-l. Ea a mai stat puțin să-l vadă pe Gesca cum îl sprijină, apoi se întoarse la fiul ei.

La altar, corul începu din nou să cânte, încolonându-se pentru a însoți procesiunea afară, iar oamenii începură să se reașeze la locurile lor. Ingrey era recunoscător pentru zgomotul ce-i acoperea fuga. Pe deasupra mulțimii, i se păru că-l vede pe Învățatul Lewko întinzându-și gâtul aproape să și-l frângă, dar nu întâlni privirea divină. Ținându-se de ziduri, jumătate ca să se sprijine,

jumătate ca să alunece pe lângă mulțime, reuși să scape. Când ajunseră la portic, el era cel care îl căra pe Gesca.

– Lasă-mă, bolborosi el, îndepărtând mâna lui Gesca.

– Dar Ingrey, lady Hetwar a spus...

Nu avusese nevoie să se răstească; Gesca se retrase doar la privirea sa. Rămăsese gură-cască privindu-l pe Ingrey cum se îndepărta de piața plină de lume.

Când Ingrey ajunse la scările de la Kingstown, aproape că alerga. Urcă câte două-trei trepte deodată cu riscul de a cădea. Când trecu pe lângă pârâul acoperit, el alerga de-a binelea, cu haina fluturându-i în jurul călcâielor cizmelor. Atunci când bătu la ușa căsuței micuțe și stătu pentru un moment cu mâinile pe genunchi pentru a-și trage răsuflarea, aproape că minciuna pe care i-o zise lui lady Hetwar se adeverea; își simțea stomacul la fel de plin ca și plămânii. După ce portarul deschise, el tăbărî pe ușă.

– Unde este lady Ijada?

Înainte ca portarul să poată răspunde, un zgomot ce se auzi pe scări îi răspunse la întrebare. Ijada se grăbi spre ei, cu paznicul strigând în urma ei:

– Lady, nu ar trebui să ieșiți. Întoarceți-vă și odihniți-vă!

Ingrey își îndreptă corpul și amândoi își împreunară mâinile.

– Ai... ?

– Am văzut!

– Vino, îi zise și o trase în vorbitor. Lasă-ne, strigă apoi peste umăr. Portarul, ajutorul de portar, paznicul și camerista, toți dispărură ca frunzele aruncate de o rafală de vânt. Ingrey închise ușa în urma lor.

Strângerea de mână se transformă într-o îmbrățișare tremurătoare, care nu avea nimic de-a face cu dragostea, ci mai degrabă cu spaima. Ingrey nu-și dădea seama care dintre ei tremura mai tare.

– Ce ai văzut?

– L-am văzut pe El, Ingrey, L-am auzit pe El. De data asta nu a fost un vis, o nălucire a întunericului, ci o viziunea clară ca ziua. Îl împinse pentru a se uita în ochii

lui. Și te-am văzut și pe tine. Privirea ei trăda neîncredere, dar nu în legătură cu viziunea ei. Ai stat față în față cu un zeu și nu ai găsit nimic mai bun de făcut decât să te certi cu el. L-a scuturat de umeri. Ingrey!

– L-a luat pe Boleso...

– Am văzut. Oh, slavă Fiului, păcatul meu a fost iertat. Lacrimile îi curgeau pe fața sa reală, așa cum se întâmplase și în vis. Și datorită bunătății tale, oh, Ingrey, o asemenea faptă... Îi săruta fața, iar buzele ei reci alunecau peste fruntea lui fierbinte și asudată, peste pleoape, peste obraji.

El se trase puțin înapoi și spuse printre dinți:

– Eu nu fac lucruri de genul acesta. Mie nu mi se întâmplă astfel de lucruri.

Ea se uita mirată.

– Eu cred că ți se întâmplă destul de des, aș spune.

– Nu! Da... Pe toți zeii! Simt de parcă aș fi devenit un fel de paratrăsnet necurat în mijlocul unei furtuni. Trebuie să mă feresc de minunile funerare, ele se abat de la ținta lor și vin asupra mea. Nu vreau, nu pot...

Mâna ei stângă strânse mâna lui dreaptă. Ea se uită în jos.

– Oh!

Nenorocitul de bandaj se umezise din nou. Fără a spune nimic, ea se întoarse spre bufet, cotrobăi repede într-o cutie și găsi o bucată de lână.

– Uite aici, șezi.

Îl împinse spre masă, rupse bucata de pânză roșie și îi bandajă mâna și mai strâns. Răsuflările lor greoaie începură să se liniștească. Nu ea fusese cea care fugise jumătate de Easthome, dar el nu o întrebase nimic despre gâfâiala ei.

– Ar trebui să te consulte un medic, spuse ea, înnodând cârpa. Nu arată bine.

– Nu spun că nu ai dreptate.

Ea se aplecă în față și-i dădu la o parte părul transpirat de pe frunte. Privirea ei îi căuta fața, dar el nu știa de ce. Expresia feței ei se înmuie.

– S-ar putea să-l fi omorât pe Boleso...

– Nu, doar l-ai ucis.

– Dar datorită ție nu i-am pricinuit sfâșâierea zeilor. Ăsta nu e un lucru de neglijat.

– Așa e, dacă spui tu. Poate pentru ea. Dacă faptele lui au fericit-o pe Ijada, se prea poate să fi meritat. Ijada și Fiul. Înseamnă că asta a fost. De asta am fost aduși până aici. Pentru iertarea nemeritată a lui Boleso. Am îndeplinit voia zeului și acum s-a terminat și suntem din nou în voia propriilor noastre destine.

Buzele ei se arcuiră.

– Asta este foarte specific ție, Ingrey. Întotdeauna privești partea goală a paharului.

– Cineva trebuie să-și păstreze simțul realității, în mijlocul haosului.

Acum și sprâncenele ei se arcuiră. Râdea.

– Pesimismul extrem nu înseamnă neapărat realism. Și celelalte atitudini pot fi la fel de reale. A fost vorba de asemenea și de iertarea mea nemeritată.

El ar fi trebuit să se simtă ofensat și nu să fie voios, datorită râsului ei ce-l făcea să se simtă de parcă ar pluti pe un râu primăvăratic și fierbinte.

Ea respiră adânc.

– Ingrey, dacă sufletul cuiva este prins în lumea materială din cauza sufletelor animale de care este ancorat, pentru zei astea înseamnă o adevărată agonie, astfel încât sunt în stare să facă și minuni cu ajutorul unor persoane atât de neînsemnate ca noi. Ce s-ar putea întâmpla, dacă în această situație ar fi mii de suflete?

– Te gândești la ale tale Pădurile Rănite? La visul tău?

– Mă gândesc că misiunea noastră nu s-a încheiat. Nici măcar nu cred că am început.

Ingrey își umezi buzele. Într-adevăr o urma cu mintea în accesul ei de inspirație. Și-ar fi dorit să nu-i fi venit atât de ușor. Dacă eliberarea unui astfel de suflet a fost pentru el o experiență atât de terifiantă...

– Nici nu vom începe ceva, dacă eu sunt ars și tu spânzurată. Hai să le luăm pe rând.

Ea își scutură capul în semn de negare.

– Tot nu reușesc să-mi dau seama ce se așteaptă de la mine. Dar am văzut ce se așteaptă de la tine. Dacă mărețul tău lup te-a transformat într-un șaman adevărat al Pădurii, la urma urmei – și chiar zeul prin vocea sa a spus asta – atunci tu ești ultima lor șansă. O purificare – oamenii care au fost răpuși la Câmpia însângerată nu au fost niciodată purificați sau eliberați. Trebuie să ajungem acolo. Se smuci în scaun ca și cum ar fi fost gata să o ia la fugă pe ușă și să pornească la picior.

Îi strânse mâinile intr-ale lui, mai mult pentru a o ține pe loc.

– Aș remarca faptul că sunt câteva piedici în calea noastră. Tu ești arestată și urmează să fii judecată, iar eu sunt ofițerul care te supraveghează.

– Te-ai mai oferit și altă dată să mă ajuți să evadez. Acum știu și unde să merg. Nu înțelegi? Ochii ei ardeau.

– Și apoi ce se va întâmpla? Vom fi urmăriți și târâți înapoi, poate chiar înainte de a reuși să facem ceva. Iar acuzațiile ce îți vor fi aduse vor fi mult mai grave ca înainte și voi fi luat de lângă tine. Hai să rezolvăm mai întâi problema aceasta din Easthome și apoi să plecăm. Asta este ordinea firească a lucrurilor. Dacă oamenii tăi te-au așteptat timp de secole, cu siguranță mai pot aștepta încă puțin.

– Oare chiar mai pot? Sprâncenele i se încruntară. De unde poți ști asta?

– Trebuie să luăm lucrurile pe rând și mai întâi să ne ocupăm de cele mai urgente.

Ea își duse mâna dreaptă la inimă.

– Pentru mine asta e mult mai urgent.

Ingrey era hotărât. Doar pentru că ea era foarte pasională și tandră și frumoasă și inspirată de zei, astea nu însemnau că avea tot timpul dreptate.

Mai mult decât inspirată de zei. Fusese iertată personal printr-o intervenție miraculoasă. Nu era de mirare că în acest moment semăna cu un foc de artificii. El s-ar fi putut topi în aura pe care o radia.

Dar doar sufletul ei fusese răscumpărat. Trupul său și crima comisă erau încă ostaticii acestei lumi materiale

și ai politicii din Easthome. Oricare ar fi fost misiunea lui, nu trebuie să o lase pe ea să o ia razna.

Își trase răsuflarea:

– Nu am visat visul tău despre Păduri. Am doar descrierea ta pentru a merge mai departe, foarte vie ce-i drept. Fantome care dispar, moarte de foame din cauză ca nu mai au trupuri materiale. De ce nu mai au trupuri? Îți dai seama că stau în copacii aceia blestemați de patru veacuri?

Vru să fie un fel de glumă, dar ea o luă foarte în serios:

– Cred că da. Sau ceva asemănător. Trebuie să fie ceva viu care-i ține în lumea aceasta materială. Nu uita ce a zis Wencel, despre marele rit pe care Audar l-a întrerupt.

– Nu cred nimic din ceea ce spune Wencel.

Ea l-a privit neîncrezătoare.

– E verișorul tău.

Ingrey nu-și putea da seama dacă ea spusese asta ca un argument în favoarea sau împotriva contelui.

– Nu-l înțeleg pe Wencel, continuă Ijada, dar lucrul acela sunase foarte real pentru mine, sunetul îmi pătrunse până la oase. Un mare rit care leagă spiritul luptătorilor de Păduri pentru supraviețuirea lor, până când victoria lor va fi fost câștigată. O privire neliniștită și neliniștitoare trecu peste fața ei. Dar ei nu au obținut niciodată victoria, nu-i așa? Și Pădurea la care s-a întors, în cele din urmă, nu era ceea ce ei pierduseră, ci ceva cu totul nou. Wencel a spus ca la mijloc fusese o trădare, cu toate că nu înțeleg. Nu mai era lumea lor de atunci înainte.

La ușa din stradă a casei aceleia mici se auzi un ciocănit, ceea ce-l făcu pe Ingrey să tresară surprins. Vocea șovăitoare și joasă a portarului răzbătea prin pereți, cuvintele nu se înțelegeau, dar tonul care protesta ajungea până la ei. Din cauză că fuseseră întrerupți prematur, de iritare Ingrey își clănțăni dinți. Acum ce mai e?

Capitolul 15

O lovitură ușoară se auzi în ușa vorbitorului și aceasta se deschise. Vocea portarului se auzea din spate.

– ... nu, Învățatule, nu ai voie să intri acolo. Lordul-lup ne-a ordonat să nu...

Învățatul Lewko își făcu intrarea și închise ușa în fața portarului care continua să vocifereze. Era îmbrăcat așa cum îl văzuse Ingrey de dimineață, în veșmintele albe ale cultului său, fiind mai curat și mai proaspăt decât ar fi fost dacă ar fi stat în biroul lui prăfuit, dar fără a avea vreun însemn al rangului său. Modest, față de fundalul pestriț al Templului, aproape de neobservat. Nu se putea spune că gâfâia, dar fața îi era îmbujorată, ca și cum ar fi mers repede în soarele amiezii. Se opri să-și aranjeze ținuta și să-și tragă răsuflarea, privindu-i pe Ingrey și pe Ijada într-un fel pătrunzător și deranjant.

– Sunt doar un sfânt neînsemnat, spuse el în sfârșit, caracterizându-se, ducându-și mâna la inimă, dar acela a fost un lucru asupra căruia nu există îndoială.

Ingrey își umezi buzele.

– Câți au mai văzut ce s-a întâmplat?

– Din câte îmi aduc aminte, am fost singurul Iluminat prezent. Își înclină capul. Tu știi altceva?

Wencel. Dacă Lewko a putut să vadă, se poate ca și Wencel să fi văzut ceva.

– Nu sunt sigur.

Lewko strâmbă din nas în semn de îndoială.

Ijada încercă să spună ceva:

– Ingrey...?

– Ah. Ingrey sări în picioare pentru a le face prezentările, bucuros că pentru moment putea să se refugieze în formalități. Lady Ijada, ți-l prezint pe Învățatul Lewko. Cred că... v-am spus fiecăruia câte ceva despre celălalt. Învățatule, vrei să iei loc?... Îi oferi cel de-al treilea scaun. Te așteptam.

– Mă tem că nu pot spune același lucru despre tine. Lewko suspină și se așeză, vânturându-și o mână pentru a-și răcori fața. De fapt, devii mai surprinzător cu fiecare oră care trece.

Buzele lui Ingrey făcură o grimasă scurtă de apreciere, în timp ce-și relua locul lângă Ijada.

– Mă surprind și pe mine. Nu am știut... Nu am intenționat... Ce ai văzut? De la locul tău? El nu se referea la locul din cameră unde se afla Lewko, ci din perspectiva unui divin, dar nu era nevoie ca Ingrey să explice toate astea.

Lewko își trase răsuflarea.

– Când animalele au fost aduse pentru prima dată la catafalcul prințului, m-am temut că nu se va sfârși bine. Noi încercăm pe cât putem să evităm astfel de situații, care sunt foarte supărătoare pentru rudele defunctului. În acest caz, rezultatul ar fi fost de-a dreptul dezastruos. Acoliții de obicei sunt instruiți ca, ah, să amplifice semnele pe care le fac animalele, pentru a le fi mai clare oamenilor. Dar nu uita că a amplifica nu înseamnă a le înlocui sau a le mistifica. Mă tem că acest obicei a fost interpretat greșit de câțiva și a dus la acea încercare de fraudă de alaltăieri. Cel puțin asta au relevat cercetările noastre. Niciunul dintre cultele noastre nu a fost încântat să descopere că aceasta nu a fost singura ocazie recentă când oamenii noștri s-au lăsat ispitiți de mite lumești sau speriați de amenințări. Atunci când nu există nicio măsură coercitivă, acest gen de corupție înflorește.

– Nu le-a fost frică de mânia zeilor? întrebă Ijada.

– Chiar și mânia zeilor are nevoie de o conjunctură omenească pentru a se putea manifesta. Ochii lui Lewko îl măsurară pe Ingrey. În acest sens, acțiunile tale de

deunăzi au fost remarcabile, lord Ingrey. Nu am mai văzut o conspirație care să se devoaleze singură și care să mărturisească atât de zelos.

– Mă bucur că am putut fi de folos, bombăni Ingrey. Apoi ezită. În dimineața aceasta a fost a doua oară. Cel de-al doilea zeu pe care l-am întâlnit în trei zile. Din perspectiva timpului prezent, ursul polar pare să fi fost un preludiu – zeul tău a fost acolo, în interiorul creaturi aceleia blestemate.

– Așa și trebuie să se întâmple, la o minune funerară, dacă este să fie autentică.

– Când am dat ochii cu ursul am auzit o voce în mintea mea.

Lewko deveni mai interesat.

– Ce a spus? Îți poți aminti cu exactitate?

– Aproape că nu pot uita. Cățelușul Fratelui meu văd că este într-o blană mai bună. Bine. Să continue rugăciunile. Apoi vocea a râs. Ingrey a adăugat iritat. Nu mi-a fost de mare ajutor. Apoi spuse în șoaptă. M-a speriat. Dar acum îmi dau seama că nu m-a speriat destul.

Lewko se lăsă pe spate, respirând printre buzele strânse.

– În acel urs era zeul tău? Crezi?, îl iscodi Ingrey.

– Oh, își vântură Lewko mâinile, sunt sigur. Semnele sfinte ale Bastardului nu pot fi ignorate de cei care-L cunosc. Urletul, altercațiile, oamenii alergând în cerc, dacă toate acestea lipseau ceva trebuia să ia foc și m-am gândit la un moment dat că tu vei fi acela care va face asta. Apoi adăugă consolator. Rănile acolitului ar trebui să se vindece în câteva zile. Nu îndrăznește să se plângă de pedeapsa primită.

Ijada ridică din sprâncene.

Ingrey tuși

– Cu toate acestea, azi-dimineață nu a fost zeul tău.

– Nu. Din fericire, poate. A fost Fiul Toamnei? Atunci când ai leșinat am văzut o mică agitație la perete, am simțit o Prezență și o flacără portocalie atunci când fulgerul a însemnat în sfârșit trupul.Am văzut toate astea cu ochii mei.

– Acum știu, oftă Ingrey, Ijada a fost acolo, în viziunea mea.

Lewko își întoarse capul.

– S-o lăsăm să ne povestească, continuă Ingrey. A fost... minunea ei, cred. Nu a mea.

– Ați împărțit aceeași viziune?, puse Lewko profund uimit. Povestește-mi!

Ea încuviință, se uită o clipă la Lewko ca pentru a-și da seama dacă se poate încrede în el, îi aruncă o privire lui Ingrey și începu:

– M-a luat pe nepregătite. Eram sus, aici, în camera mea. M-am simțit ciudat de înfierbântată și am simțit că mă preling la podea. Paznicul meu a crezut că am leșinat și m-a așezat pe pat. Altă dată, la Red Dike eram mult mai conștientă de prezențele materiale din jurul corpului meu, dar de data asta... Eram absorbită complet de viziune. Primul lucru pe care l-am văzut a fost Ingrey, în veșmintele lui curtenești, pe care le poartă și acum, dar pe care nu le mai văzusem înainte. Ea se opri, cercetându-și ținuta de parcă ar mai fi vrut să adauge ceva, dar apoi își scutură capul și continuă. Lupul lui i-a alergat la picioare. Mare și întunecat, dar atât de frumos! Eu eram legată de o ghirlandă de flori de leopardul meu și el mă trăgea înainte. Apoi a apărut zeul dintre copaci...

Tonul vocii ei reproducea evenimentele aproape la fel cum le trăise Ingrey, dar dintr-un alt punct de vedere. Vocea ei tremură puțin când reproduse cuvintele rostite de zeu. Reproduse cuvânt cu cuvânt, aproape la fel cum își amintea și Ingrey. Părea că și ea fusese vrăjită, ca și el, de efectul acelui discurs care s-a scris singur în mintea lor cu litere de foc ce arde mereu. Întoarse privirea și strânse din dinți când ea cită comentariile lui lipsite de evlavie.

Lacrimi scăpărau în colțurile ochilor ei atunci când termină de povestit:

– ... și Ingrey l-a întrebat ce se întâmplă cu ultimul șaman rămas în viață, dacă nu mai există nimeni care

să-l elibereze, dar zeul nu a răspuns. Părea de parcă nici El nu ar fi știut. Ea înghiți.

Lewko își puse coatele pe masă și se frecă la ochi cu dosul palmelor.

– E complicat, murmură el, prea puțin aprobator. Acum știu de ce mi-e frică să deschid scrisorile primite de la Hallana

Ingrey întrebă:

– Crezi că toate astea ar putea influența situația Ijadei? Dacă viziunea ar trebui invocată ca probă? Cum decurge pregătirea cazului? Cred – bănuiesc – că tu afli toate aceste vești din timp. Dacă asemănarea dintre Lewko și Hetwar viza nu numai stilul lor, atunci ea cuprindea și asta.

– Oh, da. Bârfele de la Templu sunt mai rele decât cele de la curte, pot să jur. Lewko își supse buza inferioară. Cred că Ordinul Tatălui a convocat cinci judecători pentru cercetările de dinaintea procesului.

Toate astea erau niște noutăți foarte importante. Cazurile minore sau cele care erau tratate ca fiind minore nu ar fi avut decât trei judecători sau chiar unul ori, dacă acuzatul era deosebit de ghinionist, nu ar fi avut parte decât de vreun ucenic care tocmai învăța cum să-și facă treaba.

– Știi ceva despre ce fel de oameni sunt? Sau știi ceva împotriva lor?

La auzul acestei întrebări, Lewko ridică din sprânceană.

– Oameni de rang înalt, cu experiență în cazurile capitale. Oameni serioși. Probabil că vor începe să-i interogheze pe martori începând de mâine.

– A, spuse Ingrey. L-am văzut sosind pe cavalerul Ulkra. Toată curtea prințului Boleso a sosit cu el de la Cap de Mistreț. Nimic nu va mai putea întârzia cercetările. Mă vor chema și pe mine să depun mărturie?

– Nu cred, de vreme ce nu ai fost acolo atunci când prințul a murit. Ai vrea să vorbești?

– Poate că... nu. Nu sunt sigur. Câtă experiență au acești judecători foarte serioși în ceea ce privește supranaturalul?

Lewko mormăi și se lăsă pe spate.

– Ei bine, asta e întotdeauna o problemă.

Ijada urmărea discuția încruntată.

– De ce?

El îi aruncă o privire care o măsură.

– În ceea ce privește supranaturalul sau sacrul, în cazul nostru, totul se rezumă la experiența interioară. În consecință, mărturiile legate de asta vor fi pângărite. Oamenii mint. Oamenii se păcălesc pe ei înșiși sau îi păcălesc pe ceilalți. Oamenii sunt influențați, speriați sau convinși că au văzut anumite lucruri pe care de fapt nu le-au văzut. Să fiu sincer, uneori oamenii sunt pur și simplu nebuni. Fiecare tânăr judecător al Ordinului Tatălui descoperă că, dacă n-ar fi luat în considerare o astfel de mărturie de la început, nu numai că ar fi scutit o groază de timp și de bătaie de cap, dar ar fi avut dreptate procedând astfel în nouă din zece cazuri sau chiar mai mult. Astfel că pentru ca aceste mărturii să fie acceptate în judecată, există niște condiții foarte stricte. Ca o regulă, trei reprezentanți senzitivi ai Templului, care să aibă o reputație bună, trebuie să depună mărturie pentru fiecare, dar și pentru mărturia în sine.

– Tu ești un senzitiv al Templului, nu-i așa?, spuse ea.

– Doar asta sunt.

– Suntem trei în cameră.

– Mm, sensibili poate, dar vă lipsește apartenența la Templu și buna reputație, mă tem. Privirea lui impasibilă se îndreptă atât spre Ingrey, cât și spre Ijada.

Ingrey își dădu seama că Hallana ar putea fi un alt martor de încredere. Dar, momentan, era dificil să se bazeze pe asta. Chiar dacă și-ar fi dorit să întârzie lucrurile și să trimită până la Suttleaf pe cineva după ea. În cele din urmă alungă acest gând.

Ijada își frecă fruntea și întrebă pe un ton tânguios.

– Nu ne crezi, Învățatule?

Lewko își strânse buzele.

– Ba da, ba da, vă cred, așa să-mi ajute Bastard. Dar a vă crede din punctul meu de vedere și a lua această întâmplare ca o probă juridică, sunt două lucruri total diferite.

– Din punctul tău de vedere? Nu vorbești în numele Templului, Învățatule?

El făcu un gest evaziv.

– În sinea mea le cuprind pe amândouă. De asemenea mă simt puțin inspirat de zeu, dar destul ca să știu că nu trebuie să-mi doresc mai mult. Nu pot să-mi dau seama dacă din cauza înclinațiilor mele stranii nu pot deveni un receptacul mai bun sau dacă din cauza lor El nu poate să-mi ofere mai mult. Oftă. Stăpânul tău Hetwar nu a reușit niciodată să înțeleagă asta. Mă bate la cap să-l ajut cu diferite sarcini și nu-i place deloc când îl refuz. Vrăjitorii din ordinul meu sunt la dispoziția lui, pe când zeii nu.

– Îl refuzi?, întrebă Ingrey impresionat.

– Adeseori, răspunse Lewko printr-o grimasă. Nimeni nu le comandă marilor sfinți. Templierul înțelept nu trebuie decât să se afle în preajma lor și să aștepte să vadă ce se întâmplă.

Lewko păru că s-a cufundat în sinea lui, ceea ce-l făcu pe Ingrey să se întrebe ce fel de experiențe o fi avut Învățatul în acest sens. Ceva, în același timp rar și mistuitor, bănui el. Ingrey spuse:

– Nu sunt niciun fel de sfânt.

– Nici eu, răspunse Ijada cu fervoare. Și totuși...

Lewko se uită la amândoi.

– Spuneți adevărul, și cu toate acestea... Amândoi ați fost mai inspirați de zeu decât oricine altcineva care să aibă atâta putere de voință. Negarea voinței proprii face ca zeii să-și croiască prin sfinți drumul în lume. Șoaptele spiritelor lor provenind de la animale îi fac pe războinicii Străvechii Păduri mai receptivi față de zei, mijlocesc grația divină așa cum animalele sacre fac pentru noi. Lucrul acesta a devenit din ce în ce mai evident pentru mine.

Așadar, este dispensa mea în pericol, așa cum susține Wencel? Ingrey se hotărâse să adreseze întrebarea mai pe ocolite.

– Ijada nu este mai responsabilă ca mine, care am primit spiritul de lup, de a fi primit spiritul de leopard. Alții au fost cei care i-au impus acest lucru. Nu poate să primească și ea o dezlegare, așa ca mine? Nu are niciun sens să fie salvată de o condamnare capitală pentru a i se aduce o alta.

– Asta este o întrebare interesantă, spuse Lewko. Ce părere are despre asta maestrul de sigilii Hetwar?

– Încă nu i-am spus lordului Hetwar despre leopard.

Lewko ridică din sprâncene.

– Lui nu-i plac complicațiile, spuse Ingrey cu vocea stinsă.

– Ce pui la cale, lord Ingrey?

– Nu ți-aș fi spus nici ție, dacă nu mi-ar fi forțat mâna scrisoare lui Hallana.

– Ai fi putut să faci pierdută pe drum acea scrisoare, remarcă Lewko cu blândețe. Sau cu melancolie?

– M-am gândit la asta, mărturisi Ingrey. Dar aș fi obținut un câștig temporar. Aș putea să-ți adresez aceeași întrebare. Scuză-mă, Învățatule, dar mi se pare că loialitatea ta față de reguli este foarte flexibilă.

Lewko își ridică mâna desfăcută.

– Se spune că degetul mare este sacru pentru Bastard, deoarece cu el atinge balanța dreptății pentru a o înclina în ce parte vrea El. Această glumă cuprinde mai mult adevăr, decât umor. Dar orice regulă ia naștere dintr-un dezastru inițial. Ordinul meu are un arsenal de reguli strânse în acest fel, lord Ingrey. Ne înarmăm pe măsura necesităților.

Ingrey și-a dat seama cu tristețe că Lewko putea fi la fel de impredictibil și ca aliat și ca prieten.

Ijada ridică privirea când un nou ciocănit se auzi la ușa din stradă. La gândul că s-ar putea să fie Wencel, ce ar putea veni la fel de repede ca Lewko, ca urmare a evenimentelor de dimineață, Ingrey își opri respirația. Dar judecând după vocea surdă a portarului, își dădu

seama că nu putea să fie contele. În cele din urmă, ușa se deschise și portarul anunță precaut:

– Un mesager pentru Învățatul Lewko, stăpâne.

– Foarte bine, spuse Ingrey și portarul se retrase ușurat.

Un bărbat îmbrăcat în livreaua casei Prințului Boleso apăru din spatele lui. Judecând după restul hainelor lui, după lipsa săbiei și după aerul nehotărât părea a fi un servitor. Era de vârstă mijlocie, puțin încovoiat și avea o barbă care-i încadra fața.

– Să-mi fie cu iertare, Învățatule, trebuie să vă vorbesc urgent... privirea lui căzu asupra lui Ingrey și ochii i se măriră de parcă l-ar fi recunoscut; vocea i se înmuie deodată.

– Oh...

La început Ingrey îi întoarse o privire inexpresivă. Sângele începu parcă să-i fiarbă în cap și-și dădu seama că tocmai mirosise un demon, atât de distinct era mirosul de apă și de fulger, ce-l înconjura strâns pe acest bărbat. Era unul dintre vrăjitorii lui Lewko deghizat, ce venise să-i dea raportul în legătură cu afacerile de la Templu? Nu, deoarece expresia feței lui Lewko era la fel de lipsită de orice urmă de recunoaștere, cu toate că trupul lui deveni mai țeapăn. Cred că și el a mirosit demonul sau l-a simțit cumva.

Reuși să-l simtă mai degrabă datorită vocii, decât ținutei. Ingrey începu în mintea lui să-i dea jos barba și să-l întinerească cu unsprezece ani.

– Tu!

Servitorul se blocă.

Ingrey se ridică atât de repede, încât scaunul căzu în spatele lui și se trânti de podea. Servitorul, care începuse să dea înapoi, țipă, se răsuci și o zbughi pe ușă, trântind-o după el.

– Ce s-a întâmplat, Ingrey?, întrebă Ijada.

– Este Cumril, îi spuse Ingrey întorcând-i cu repeziciune spatele și luând-o la goană.

Până când Ingrey reuși să deschidă ambele uși și să ajungă în stradă, bărbatul dispăruse după o curbă, dar

ecoul pașilor și privirea mirată a unui trecător îi indicară lui Ingrey direcția. Își aruncă haina, duse mâna la sabie și se năpusti pe urmele fugarului, dând ocol caselor exact la timp ca să-l vadă pe Cumril uitându-se speriat înapoi și afundându-se pe o stradă lăturalnică. Ingrey se răsuci după el, iuțindu-și pasul. Ar putea tinerețea și furia să întreacă vârsta mijlocie și spaima?

Omul ăsta e un vrăjitor. În numele celor cinci zei, ce voi face dacă îl voi prinde? Ingrey strânse din dinți și abandonă întrebarea, pe măsură ce se năpustea asupra lui Cumril, încercând să-l prindă de guler. Îl apucă, îl trase înapoi, îl întoarse și îl trânti de cel mai apropiat perete cu un zgomot înfundat, încercând să-l țintuiască acolo cu greutatea trupului lui și cu căutătura cruntă.

Cumril gâfâia și scâncea.

– Nu, nu, ajutor...!

– Haide, vrăjește-mă, de ce nu o faci?, mârâi Ingrey. Așa cum îi spusese Wencel, vrăjitorii și șamanii erau dușmani străvechi în lupta lor pentru obținerea puterii. Cu ultimele rămășite ale rațiunii sale, Ingrey se întrebă care dintre ei era mai puternic și dacă va veni momentul care să pună la încercare tăria fiecăruia.

– Nu îndrăznesc. Se va ridica și mă va înrobi iar!

Acest răspuns era destul de ciudat, încât să-l liniștească pentru moment pe Ingrey; mai eliberă din strânsoare mâna din jurul gâtului lui Cumril.

– Ce?

– Dacă voi încerca să-l chem, demonul mă va lua din nou, se bâlbâi Cumril. Nu, nu trebuie să-ți fie frică de mine, lord Ingrey.

– Pe agonia tatălui meu, invers nu e valabil.

Cumril înghiți în sec, uitându-se în altă parte.

– Știu.

Ingrey slăbi și mai tare strânsoarea.

– Ce cauți aici?

– L-am urmărit pe divin. De la templu. L-am văzut în mulțime. Vroiam..., eram pe punctul de a..., aveam de gând să mă predau lui. Nu mă așteptam să te întâlnesc pe tine.

Ingrey se dădu înapoi ridicând din sprâncene.

– Ei bine, nu mai am ce să comentez. Vino, atunci.

Ținându-l de braț pe Cumril pentru orice eventualitate, Ingrey se întoarse la casa micuță. Cumril era palid și tremura, dar pe măsură ce-și recăpăta suflarea, sperietura inițială părea să i se risipească. Atunci când Ingrey îl împinse prin ușa vorbitorului și o închise după ei, Cumril își revenise destul de mult, încât să-i arunce o privire ranchiunoasă înainte de a-și aranja livreaua și a se așeza în fața lui Lewko.

– Învățatule, Binecuvântatule, eu, eu, eu...

Lewko îl privea concentrat. Se așezase pe scaunul pe care stătuse Ingrey și pe care Ijada îl ridicase de la podea.

– Cumril, nu-i așa? Ia loc!

– Da, Învățatule. Cumril se lăsă în scaun. Ijada se întoarse la locul ei. Ingrey își încrucișă brațele și se sprijini de cel mai apropiat perete.

Lewko puse mâna pe fruntea lui Cumril. Ingrey nu reușea să-și dea seama ce se întâmplă între cei doi, dar Cumril se liniști și mai mult, iar parfumul de demon nu se mai simți așa de puternic. Tremurul i se domoli, iar privirea lui, care se pierduse în gol, părea să se fi limpezit ca și cum ar fi scăpat de o povară invizibilă.

– Faci cu adevărat parte din casa Prințului Boleso?, întrebă Ingrey, dând din cap spre omul cu livrea.

Privirea lui Cumril se întoarse spre Ingrey.

– Da. Sau cel puțin făceam. El..., el..., el ma făcut valetul lui personal.

– Așadar, tu erai vrăjitorul acela clandestin ce îl ajuta să oficieze riturile acelea interzise. Eu... se presupunea că trebuia să fi existat unul. Dar nu te-am văzut niciodată la Capul Mistrețului.

– Nu, m-am asigurat foarte bine ca tu să nu mă vezi. Cumril înghiți în sec. Cavalerul Ulkra și restul casei au ajuns aici târziu în noapte. Nu aveam cum să mă întorc la Easthome decât cu ei, eu, eu nu puteam veni mai devreme. Ultimele cuvinte păreau să-i fi fost adresate lui Lewko.

– Mai știa cineva din casa lui Boleso cine ești cu adevărat?, insistă Ingrey.

– Nu, numai prințul. Eu – demonul meu – am insistat să păstrăm secretul. A fost una dintre puținele dăți când voința lui s-a impus în fața voinței lui Boleso.

– Poate că, îl întrerupse Lewko cu blândețe, ar trebui să începi cu începutul, Cumril.

Cumril deveni bănuitor.

– Care început?

– Nu ar strica să începi cu episodul arderii unei anumite mărturisiri.

Privirea lui Cumril coborî.

– De unde știți despre asta?

– Am dedus în urma cercetărilor. De altfel, mi-a fost destul de greu.

– Trebuia să-mi fi dat seama, spuse Cumril, iar cuvintele lui, din cauza fricii evidente de Lewko, trădaseră un ton de venerație profesională.

Lewko ridică un deget în semn de reținere.

– A fost bănuiala mea că distrugerea acelui document a marcat pierderea controlului tău asupra puterii pe care o dețineai.

Cumril dădu din cap ca să se eschiveze.

– Așa a fost, Binecuvântatule. Și începutul scla..., scla..., sclaviei mele.

– Ah! Un zâmbet scurt de satisfacție străbătu fața lui Lewko, ca o confirmare a teoriei sale.

– Nu voi începe cu începutul coșmarului meu, continuă Cumril, pentru că a fost cel mai negru coșmar trăit vreodată. Dar din cauza disperării mele legate de dezastrul de la Dumbrava de Mesteceni, demonul meu își făcu apariția și preluă controlul asupra minții și asupra corpului meu. A pus stăpânire pe corpul meu, a cărui posesie era o plăcere imensă pentru el, și am început să coexistăm într-un mod ciudat. Exilul. Cea mai mare grijă a lui fost dintotdeauna să ne ferim de Templu și apoi satisfacerea tuturor plăcerilor excentrice pe care și le dorea. Ceea ce pentru mine nu era întotdeauna ceea ce aș fi considerat plăcere. Lunile în care a decis să

experimentăm durerea au fost cele mai rele. Cumril se cutremură aducându-și aminte. Dar asta a trecut..., trecut..., ca orice altă pasiune. Din fericire. Jur că avea capacitatea de înțelegere a unei muște. Când Boleso ne-a găsit... și ne-a obligat să intrăm în slujba lui, începuse să se răzvrătească din cauza plictiselii, dar nu a îndrăznit să i se împotrivească prințului. Avea alte metode de a-și impune voința.

Lewko își umezi buzele și se înclină în față.

– Cum ai recâștigat controlul? Pentru că asta se întâmplă foarte rar, după ce un demon de vrăjitor pune stăpânire pe cineva.

Cumril dădu din cap și îi aruncă Ijadei o privire înfricoșată.

– S-a întâmplat din cauza ei.

Ijada rămase foarte mirată.

– Poftim?

– Atunci când prințul Boleso a murit, eu eram în camera alăturată, pentru a fi alături de el atunci când va vrăji leopardul. În perete era o gaură cu un dop care putea fi înlăturat și noi puteam privi prin acea gaură.

Ijada îngheță. Cumril se înfioră văzând-o. Chiar și demonizat, fusese el martorul desfrânat al violului ei? Mâna lui Ingrey, care până atunci mângâiase leneș sabia, se încordă.

Cumril îndură privirile lor fioroase și continuă:

– Boleso credea că spiritul animalului pe care îl luase în posesie i-ar fi permis să supună orice creatură înrudită cu el. El avea o..., o... teorie, cum că leopardul ar fi înrudit cu tine, doamnă Ijada, din cauza legăturilor de sânge chalioneze ale tatălui tău. El avea de gând să-ți lege mintea și voința de ale lui, să te transforme în iubita ideală. Pe de o parte din pură plăcere, pe de altă parte pentru a-și testa puterile înainte de a le valorifica în arena politicii, pe de altă parte pentru că era pe jumătate nebun din cauza faptului că bănuia pe toată lumea și controlându-se atât de dur și-ar fi permis să aibă o femeie într-o relație atât de apropiată.

– Nu e de mirare, spuse Ijada, că nu-și dădu nicio osteneală să mă curteze.

Lewko spuse încetișor:

– Încercarea de a supune voința cuiva este într-adevăr un păcat foarte grav și o blasfemie. Liberul arbitru este sacru chiar și pentru zei.

– Așadar, spiritul de leopard era destinat să intre în corpul Ijadei?, întrebă Ingrey nedumerit. Tu l-ai pus acolo? Așa cum mi-ai dat și mie mai demult spiritul de lup?

– Nu! Cumril tăcu o clipă, apoi se adună și continuă. Boleso l-a luat, de-abia îl luase, când lady s-a eliberat din strânsoarea lui. Iar apoi... s-a întâmplat ceva ce nimeni nu a mai putut controla. Nu știu cu ce curaj ea a luat ciocanul lui de luptă și l-a lovit, iar moartea, moartea a deschis lumea zeilor. Totul s-a petrecut într-o clipită. Încă mai eram ocupat cu leopardul când sufletul lui Boleso a ieșit din trupul lui și zeul... lovitura... demonul meu... Sufletul lui Boleso s-a luptat energic, dar nu s-a putut elibera de pângărire nici pentru a avansa, nici pentru a se retrage din Prezență. Spiritul leopardului, abia intrat în el, a fost luat și a intrat în... nu, a fost chemat de lady Ijada. Am auzit o muzică asemănătoare celei scoase de cornii de vânătoare în zori de zi și inima mea părea că tresaltă pe ritmul ei. Iar demonul meu a fugit îngrozit din sufletul meu și mi-a eliberat mintea, fugind în singura direcție în care putea, din ce în ce mai adânc, într-un nod strâns. Apoi adăugă după un moment. Apoi am fugit și m-am ascuns în camera mea. Am plâns atât de tare, încât nu mai puteam respira. Începuse să plângă și acum într-un scâncet încet, zguduindu-se pe scaun.

Lewko oftă și se scărpină la ceafă.

Din locul lui de la perete, Ingrey bombăni.

– Eu știu de un început și mai timpuriu, Cumril.

De parcă asta ar fi fost posibil, Cumril se uită și mai înspăimântat, dar își lăsă capul în jos în semn de acceptare.

Ingrey emana bucurie și teamă. În sfârșit, o urmă de adevăr. Se uită la vrăjitorul nenorocit. Poate aflu o urmă de adevăr.

– Cum ai ajuns la tatăl meu? Sau a venit el la tine?

– Lordul Ingalef a venit la mine, stăpâne.

Ingrey se încruntă, Lewko dădu din cap.

– Sora lui, Lady Horseriver, a alergat la el teribil de înfricoșată, cerându-i ajutorul. Spunea o poveste îngrozitoare despre fiul ei, Wencel, care ar fi fost posedat de un spirit rău din Străvechea Pădure.

Capul lui Lewko se ridică:

– Wencel!

Ingrey se abținu să nu arunce o înjurătură. Într-o singură propoziție, fusese aruncată pe masă și în fața lui Lewko, o întreagă mână de cărți noi.

– Stai puțin, această posedare a avut loc înainte de moartea mamei lui Wencel? Nu după?

– Înainte, e adevărat. Ea credea că asta se întâmplase la moartea tatălui lui, cu vreo patru luni înainte. Băiatul se schimbase atunci într-un mod foarte ciudat.

Așadar, Wencel era prins deja cu o minciună. Sau Cumril mințea. Sau amândoi puteau minți, își aminti Ingrey; dar nu puteau spune amândoi adevărul.

– Continuă.

– Cei doi puseseră la punct un plan pentru a-l salva pe băiat sau cel puțin așa au crezut atunci. Lui lady Horseriver i-a fost frică să se ducă la Templu și să spună adevărul, pentru că îi era teamă că băiatul ei ar putea fi ars pe rug, dacă nu ar fi fost eliberat de spiritul ce-l poseda. Cumril înghiți. S-a gândit să lupte împotriva vechii magii din Pădurea Străveche.

Într-adevăr, vrăjitorii de la Templu nu ar fi putut să-l elibereze pe băiat de lupul lui Ingrey. Mama lui Wencel nu se înșelase să aleagă o altă cale pentru a-și cruța fiul. Ingrey se încruntă.

– Știu cât de ciudat a decurs acel plan. Lupul turbat care l-a măcelărit pe tatăl meu reprezenta planul pus la cale?

– Eu, eu nu știu nimic despre asta. Vânătorul a vorbit cu mine pe patul de moarte, dar era aproape turbat la acel moment. Nu, nu fusese mituit, de asta sunt sigur. Nu și-a dat seama care animale erau bolnave, altfel probabil că ar fi fost mai atent în preajma lor.

Ijada întrebă curioasă:

– Unde era micul Wencel când toate astea se petreceau la Birchgrove?

– Din câte am înțeles, mama lui îl lăsase la Castelul Horseriver. Intenționa să nu-i dezvăluie nimic din acțiunile ei, până ce nu ar fi putut obține ajutor.

Și aceste mărturisi au dus la...

– Îi era frică de el? Sau pentru el?, întrebă Ingrey.

Cumril ezită și apoi lăsă capul în jos:

– Da.

Așadar... dacă o vrajă poate fi aruncată asupra unui om pentru ca acesta să omoare la voința altuia, așa cum vraja aceea parazită a fost aruncata asupra lui Ingrey, cât de ușor ar fi să arunci o astfel de vrajă asupra unui lup sau asupra unui cal? Oare nici moartea lui lady Horseriver, care a fost călcată de calul înșeuat, nu fusese un accident. Ce, doar nu-l bănuiești acum pe Wencel de a-și fi ucis propria mamă! Lui Ingrey îi zvâcnea sângele în cap și asta se transformă într-o migrenă.

Dar, în cele din urmă, întrebarea legată de lupul lui primi un răspuns. Fusese un amestec letal de loialitate familială, intenții bune, judecată greșită... și o ciudată răutate ascunsă. Sau ultima dintre aceste intenții a lut o altă întorsătură? Oare acest dușman nevăzut intenționa să-l ucidă pe lordul Ingalef sau doar pe animalele sale?

– Lupul meu, ce s-a întâmplat cu lupul meu de a apărut așa de misterios?

Cumril ridică din umeri neajutorat.

– Când efectele lui asupra ta s-au dovedit a fi atât de dezastruoase, am crezut că a fost trimis de lupii cei turbați.

Atunci, înseamnă că Wencel l-a trimis? Oare are vreo lesă nevăzută cu ajutorul căreia mă ține captiv? Care duce tocmai până la Crângul de Mesteceni? Ingrey își

descleștă dinții și își sprijini umerii de perete pentru a scăpa de încordarea lor dureroasă. Ijada îi vază gestul și se uită îngrijorată.

Lewko își duse mâna la nas și își miji ochii.

– Lordule Ingrey, lady Ijada, amândoi l-ați văzut pe contele Horseriver în ultima vreme și nu numai cu ochi de muritor. Ce părere aveți despre această acuzație?

– Și tu l-ai văzut, spuse Ingrey precaut. Ce ai simțit?

Lewko ridică ochii iritat. Ingrey crezu că-i va răspunde: „Eu am întrebat primul“, dar, în schimb, își trase răsuflarea și spuse:

– Mie mi se pare că spiritul lui este întunecat, dar nu mai mult decât al altor oameni care înfruntă moartea doar pentru a o îmbrățișa. Mi-a trecut prin minte să mă feresc de el, ca și cei care sunt prin preajma lui, dar nu chiar așa.

– Ingrey...?, spuse Ijada. Tonul ei interogativ conținea și întrebarea: „Nu ar trebui să vorbim și noi?“

Wencel avusese dreptate: odată ce Templul a început să cerceteze, era de așteptat să-și găsească probe. Tăcerea era singura cale sigură de urmat. Și, într-adevăr, ar fi fost prudent să-l găsească și să-l interogheze pe Cumril înaintea autorităților Templului. Ingrey se întrebă înverșunat în legătură cu ce altceva ar mai fi putut avea Wencel dreptate.

– Într-adevăr, Wencel are un spirit de animal. Nu pot spune dacă e bun sau rău. M-am gândit că cel care trebuie să i-l fi dat a fost Cumril, de asemenea, ca parte a acelui plan îndrăzneț care mi-a dat și mie spiritul meu de animal, dar se pare că nu a fost așa.

– Nu, nu, mormăi Cumril, agitându-se din nou. Nu eu i l-am dat.

– Nu ai amintit de asta mai devreme, îi spuse Lewko lui Ingrey, cu un ton dintr-o dată foarte jos.

– Nu, nu am spus asta, răspunse el pe același ton.

– Acuzații periculoase, murmură Lewko, o sursă îndoielnică, nicio urmă de dovadă și vorbim de contele cu al treilea rang cel mai înalt din țară. Ce ne mai poate

aduce ziua aceasta? Nu, vă rog, nu-mi răspundeți la întrebarea asta!

– Zeii, spuse Ijada, ați uitat?

Lewko se încruntă la ea.

În mintea lui Ingrey, confesiunea lui Cumril nu avea sens. De ce să sacrifici un copil ca să salvezi un altul? Ce câștig s-ar putea obține din a compromite doi moștenitori? Bucuria lui în fața șansei părelnice de a scoate la lumină adevăruri vechi se stinse.

– Cum l-ar fi putut salva pe Wencel transformarea mea și a tatălui meu în spirite de războinici?

– Lady Horseriver nu mi-a spus.

– Cum? Și tu nu ai întrebat? Pare o scăpare fericită pentru disciplinele renumite ale Templului, oh vrăjitorule, să ignori toate acestea și să te bazezi doar pe cuvintele unei femei.

Cumril se holba la podea și mormăi cu o neplăcere evidentă.

– Era inspirată de zei. Într-un mod foarte chinuitor.

Un gând nou îi apăru lui Ingrey. Dacă a purta un spirit de animal îl despărțea pe un individ de zei, așa cum s-a întâmplat în cazul lui Boleso, ce s-o fi întâmplat cu sufletul lordului Ingalef? Înainte ca Ingrey să-și revină și să fi cerut informații despre înmormântarea tatălui său, aceasta se terminase demult. Nimeni nu-i spusese că tatăl lui fusese desprins de zei. Nici contrariul nu mi s-a spus. Lordul Ingalef a fost îngropat atât în liniște deplină, cât și în pământ.

Trebuie să fi fost dezlipit de zei. Nu era niciun șaman la Crângul de Mesteceni care să-l fi purificat.

Oh, stai. Parcă era unul acolo. Cel puțin un potențial șaman. Inima lui Ingrey păru să tresară. Se poate ca eu să-l fi salvat...?

Își înăbuși constatarea insuportabilă și îi aruncă în liniște lui Cumril o privire frustrată și ostilă. Tăcerea lui Lewko era departe de a fi grăitoare. Privirile lor se întâlniră și se ciocniră. Ingrey începu să-și dea seama că nu era singurul de acolo care mai întâi aduna informațiile

pentru a le analiza apoi. Divinul se ridică brusc în picioare.

– Mai bine ai veni acum cu mine la Templu, Cumril, ca să pot face niște aranjamente pentru a fi în siguranță. Vom mai vorbi după aceea despre aceste chestiuni. Într-o întâlnire privată de taină.

Cumril dădu din cap în semn de înțelegere și se ridică și el de pe scaun. Ingrey își scrâșni dinții.

Să fie în siguranță față de ce? De reapariția demonului lui Cumril? De Wencel? De băgăcioșii de la Templu? De Ingrey? Da, Lewko ar face bine să-l țină pe Cumril departe de mine.

În fața ușii de la intrare se despărțiră; Lewko își luă rămas-bun de la el și de la Ijada, cu promisiunea sau amenințarea că se vor reîntâlni în curând. Acum că terminaseră întâlnirea privată, paznicul o luă în grijă și o înghionti spre scări pe fată. Ijada, cu fața îngândurată, nu se împotrivi.

Ingrey se duse spre camera lui, urcând câte două trepte deodată, pentru a-și schimba veșmintele de curte cu haine mai comode, care nu i-ar fi agățat spada. Trebuia să facă neîntârziat o vizită.

Capitolul 16

În lumina palidă a după-amiezii, Ingrey își croi calea printre străduțele întortocheate pentru a ajunge la Kingstown. Trecu pe lângă vechiul Templu al oamenilor de lângă râu de care se foloseau cei din zona docurilor, apoi înconjură clădirea sfatului și străduța ce ducea la piața din spatele ei. Piața se închisese deja pentru ziua aceea și mai rămăseseră la tarabe doar câțiva vânzători sau alții cu produsele împrăștiate direct pe niște împletituri de nuiele, pe care se puteau vedea niște resturi jalnice de legume și fructe, flori ofilite, produse din piele aruncate, grămezi de haine noi și vechi din care lumea putea alege. Își croi cu greu drum în sus, printre casele mari ale districtului, apropiate de Castelul Regelui, ocolind intenționat o anumită străduță pentru a evita conacul lui Hetwar și șansa foarte mare de a întâlni persoane cunoscute.

Conacul din Easthome al contelui legiutor Horseriver era un dar de nuntă din partea Prințesei Fara. Casa avea fațada tăiată în piatră și decorată cu o friză împodobită cu cerbi pentru Stagthorne. Doar stindardul de deasupra ușii care lăsa să se vadă armăsarul ce alerga prin apele fremătoare ale Lure-ului, reprezentând blazonul vechiului neam nobil, marca faptul că acolo este locuința contelui.

Care locuia acolo, dar care nu era acasă, cum avea să afle în curând Ingrey de la paznicii arțăgoși. Alaiul contelui și al prințesei nu se întorsese încă de la înmormântare și de la ce altă ceremonie funerară va mai fi fost

după aceea la curtea regelui sfânt. Ingrey reuși să-l convingă pe portar că ar avea un mesaj important de la maestrul pecetlar Hetwar și fu astfel escortat în biroul contelui, servit politicos cu un pahar de vin și lăsat în așteptare.

Nici nu se atinse de vin și începu să se plimbe agitat prin cameră. Soarele după-amiezii se furișa pe covoarele groase. Rafturile de cărți erau pe jumătate pline, în cea mai mare parte cu volume prăfuite care păreau să fi fost moștenite odată cu casa. Masa de lucru, grea și sculptată, era ordonată și nu părea să adăpostească vreo activitate recentă; un sertar promițător se dovedi a fi încuiat. În momentul în care Ingrey se hotărî să stea locului, pe hol se auziră niște pași înfundați care culminară cu deschiderea ușii de către Wencel. Această întrevedere părea a fi destul de dificilă și fără ca Ingrey să fi fost prins citind corespondența contelui. Cu toate că s-ar fi îndoit ca Wencel ar fi fost mirat de asta.

Contele încă mai curta veșmintele sobre de curte cu care Ingrey îl văzuse îmbrăcat în timpul înmormântării. În timp ce intra pe ușă și o închidea, încerca să-și dea jos haina lungă. Își puse haina pe braț și începu să se învârtă în jurul lui Ingrey și Ingrey în jurul lui, păstrând în același timp o distanță precaută, ca și cum fiecare s-ar fi aflat la capătul unei frânghii. Contele își aruncă haina pe un scaun și se așeză, pe jumătate stând, pe jumătate sprijinindu-se de masa de scris, nemișcat, dar încordat, necedându-i lui Ingrey niciun avantaj în ceea ce privește înălțimea sau tensiunea. Privirea lui îndreptată asupra lui Ingrey trăda curiozitatea, iar salutul său de întâmpinare nu fu decât un murmur.

– Ia te uită cine e aici!

Ingrey arboră o poziție precaută lângă cel mai apropiat raft de cărți și-și încrucișă brațele.

– Așadar, ce ai văzut?

– Simțurile mele erau bine înfășurate, așa cum trebuie să fie mereu când există riscul de a intra în contact cu Iluminații Templului. Dar nu aveam nevoie de mai mult. Am putut să-mi dau seama destul de bine de tot.

Domnul Toamnei nu l-ar fi putut lua pe Boleso nepurificat, și cu toate acestea l-a luat. Acolo erau prezenți doar doi oameni care ar fi putut îndeplini această sarcină și știu sigur că nu eu am fost acela. Puterile tale au acționat repede, șamanule! Ingrey nu știa dacă plecăciunea lui ușoară era semn de bătaie de joc sau nu. Dacă Fara ar fi știut și ar fi fost capabilă să înțeleagă, sunt sigur că ți-ar fi mulțumit, lordule-lup.

Ingrey îi răspunse cu o plecăciune la fel de ambiguă ca o ironie.

– Se pare că nu ești singura mea sursă de instruire, până la urmă, lordule-cal.

– Oh, într-adevăr, se poate să crezi că ai niște prieteni noi grozavi, dar așteaptă până ce te vor trăda. Dacă zeii se joacă cu tine, vere, este pentru a-și atinge scopurile Lor și nu ale tale.

– Cu toate acestea se pare că am fost înzestrat să te salvez și pe tine, nu numai pe Boleso. Aș putea să te scap de povara ta ascunsă, să te scap de frica ta de rugul Templului. Ce-ai zice dacă aș încerca să te scap de spiritul tău de cal? Era o ofertă cinstită. Ingrey se gândea că Wencel ar fi preferat mai degrabă să-și jupoaie pielea.

Buzele lui Wencel se arcuiră.

– Vai, există un obstacol. Încă nu am murit. Sufletele ancorate încă în lumea materială nu se pot desprinde de însoțitorul lor loial, la fel cum tu nu mi-ai putea scoate viața din trup zbierând. Ingrey nu era foarte sigur la ce făcea referire această expresie, dar Wencel adăugă.

– Nu mă crezi? Încearcă atunci să faci asta.

Ingrey își umezi buzele, își miji ochii și se aplecă. Se gândea că îi lipsea strălucirea pâlpâitoare a inspirației divine, dar cum era a doua încercare putea să meargă mai departe cu încredere. Simți cum umbra aceea înfășurată din interiorul lui Wencel își întinse mâna și mormăi: „Vino!“

Era ca și cum ar fi s-ar fi ostenit să urce pe munte.

Umbra s-a desfăcut puțin, dar nu a continuat. Wencel ridică sprâncenele în semn de surpriză și-și trase răsuflarea.

– E puternică, recunoscu el.
– Dar nu destul de puternică, admise Ingrey.
– Nu.
– Atunci nici tu nu poți să mă purifici, duse Ingrey gândul până la capăt.
– Nu atâta timp cât trăiești.
Ingrey simți cum drumul lui precaut printre cele două extremități opuse, Wencel și Templul, se îngusta periculos. Și dacă nu ar fi ales înainte să piardă orice cale de întoarcere, ar fi riscat să-și trădeze ambele puteri. Era cu siguranță mai bine să aibă un dușman puternic și un aliat puternic decât doi dușmani insultați. Dar care ar trebui să fie care?
– Azi după-masă m-am întâlnit pe neașteptate cu o cunoștință veche. Am discutat îndelung.
Wencel își ridică bărbia în semn de întrebare.
– Cu Cumril. Îl mai ții minte?
Contele își dilată nările și respiră scurt.
– Ah...
– Se dovedi a fi omul pe care și tu îl căutai. Asta da coincidență. Mai ții minte bănuiala ta persistentă cum că Boleso ar fi avut un vrăjitor clandestin? Cumril era acela. Nu l-am întâlnit la Capul Mistrețului pentru că m-a recunoscut și m-a evitat.
Ochii lui Wencel străluciră cu interes.
– Nu e chiar o coincidență. Vrăjitorii clandestini sunt puțini și Templul depune mari eforturi să-i împuțineze și mai tare. De el, cel puțin, se poate ca Boleso să fi auzit și să-l fi căutat în secret. Wencel ezită. Trebuie să fi avut o discuție interesantă. I-a supraviețuit Cumril?
– Pentru moment.
– Unde e acum?
– Nu pot spune. Precis.
– În curând, la un moment dat, voi obosi suficient, încât să încetez să-ți mai fac pe plac. A fost o zi lungă și deloc plăcută.
– Foarte bine, voi trece la subiect. Am o întrebare pentru tine, Wencel. De ce ai încercat să mă faci să o ucid pe Ijada? Întrebarea fusese lansată ca o împușcătură în

întuneric și Ingrey își opri respirația pentru a afla ce țintă va atinge.

Wencel rămase primejdios de nemișcat, cu excepția unei scânteieri a privirii.

– De unde ți-a venit ideea asta? De la Cumril? Să știi că nu este unul dintre cei mai credibili acuzatori.

– Nu, îi răspunse Ingrey și-l cită. Erau doar doi oameni care ar fi putut îndeplini această sarcină și știu că nu am fost eu. Astfel... Apoi mai adăugă după un moment. Trebuie să aflu cum faci o astfel de vrajă care îi manipulează pe ceilalți. Bănuiesc că prin necromanție.

Wencel făcu o pauză îndelungă, ca și cum ar fi căutat printr-o mare varietate de răspunsuri.

– Într-un fel. Oftă și prin mișcarea umerilor săi părea să fi ajuns la o decizie neavenită. Nu aș numi-o o greșeală, tocmai pentru că dacă mi-ar fi reușit, mi-ar fi ușurat enorm viața din momentul prezent. Aș numi-o o mișcare neinspirată, din cauza consecințelor ei neobișnuite. Nu acționez împotriva ta.

– Dar, atunci, împotriva cui acționezi?, împinse Ingrey zidul și începu să strângă lațul în jurul lui Wencel. La început am crezut că este vorba numai de jocurile politice din Easthome.

– Doar indirect.

Ingrey ignora cu obstinație tremuratul din interiorul său și zgomotele din urechi, confuzia amețitoare din mintea lui.

– Ce se întâmplă, de fapt, Wencel?

– Tu ce crezi că se întâmplă?

– Cred că ai face orice ca să-ți aperi secretele.

Wencel își înclină capul.

– Odată așa făceam. Apoi adăugă pe un ton calm. Chiar dacă nu pentru mult timp, eu... ei bine, nu mă rog.

Corpul lui Ingrey se încordă ca un arc. Mâna sa mângâie mânerul cuțitului. Gestul acesta nu-i scăpă privirii lui Wencel.

– Ce-ai zice dacă ți-aș elibera sufletul în stilul vechi? Apoi Ingrey continuă domol. Oricare ar fi puterile tale,

mă îndoiesc că ar supraviețui, dacă ți-aș reteza capul și l-aș pune în Stork?

Cel puțin Wencel îi făcu lui Ingrey favoarea de a sta foarte nemișcat.

– Nici nu-ți poți imagina ce mult ai regreta un astfel de gest. Dacă încerci să scapi de mine, alegi metoda cea mai greșită. Moștenitorul meu.

Ingrey clipi uluit.

– Nu sunt moștenitorul neamului Horseriver.

– Din punct de vedere legal, nu ești. Din perspectiva legilor din Pădurea Străveche, nepotul vine imediat după un fiu înrudit. Și după cum se pare, acest corp nefuncțional al meu nu-i va da prințesei Fara urmași, așadar tu ești moștenitorul meu de sânge, tu vei transmite mai departe sângele meu după ce eu voi muri. Trebuie să înțelegi că nu a fost alegerea mea și că asta nu-mi oferă bucurie. Vraja te va adopta pe tine.

Conversația luă o întorsătură prea bruscă și violentă ca să fi fost numai vina lui Ingrey. La asaltul îndrăzneț a lui Ingrey, Wencel răspunse mușcând momeala și probabil acesta era motivul din cauza căruia Ingrey se simțea ca și cum ar fi stat cu capul în jos. Deasupra unui abis înfricoșător. În cea mai cumplită negură. Puterea cu care strângea mânerul cuțitului scăzu. „După ce tu vei muri?“

– Îți aduci aminte când ți-am spus cum au fost create spiritele animalelor, prin acumularea de vieți, una după alta, a morților, una după alta. Ceva asemănător a fost creat să fie valabil și în cazul sufletelor oamenilor. Demult.

– Oh, pe toți zeii, Wencel, asta este una dintre poveștile tale de adormit copiii?

– Asta te va ține treaz. Îți promit. Își trase răsuflarea. Timp de șaisprezece generații a neamului Horseriver, sufletul meu a trecut de la tată la fiu într-un lanț neîntrerupt și a fost crutat când a trecut între frați. S-a dovedit a fi o moștenire malefică. Moartea mea trupească nu mă va elibera din lumea materială, ci mă va trimite în următorul trup masculin din neamul meu. Adică al

tău, pentru moment. Sângele meu curge în vinele tale prin înrudirea după mama ta și după tatăl tău, pentru că tabăra indisciplinată de la Wolfcliff împrumută atât de mult din caracterul vostru ursuz. Wencel făcu o grimasă.

Ingrey își imagină: nu este o bestie măreață, dar este un om extraordinar? Și dacă spiritele de animale puse laolaltă s-au amestecat și s-au transformat în ceva mai puternic și mai ciudat, în ce se va transforma grămada de suflete omenești?

– Până acum m-ai mințit de multe ori, Wencel. De ce te-aș crede acum?

Pe măsura ce mergea, Ingrey se rotea supus spre masă, ca și cum ar fi fost tras de o coardă. Wencel își înclină capul înainte, spre amenințarea care se arăta în dreptul umărului lui și ochii lui licăriră cu o strălucire metalică, trădând niște emoții prea ciudate ca Ingrey să le poată descifra: furie și dispreț, durere și cruzime, curiozitate și ură.

– Vrei să-ți arăt? Va fi doar o pedeapsă pentru îngâmfarea ta, cred.

– Bine, Wencel, șopti Ingrey. Spune-mi adevărul, măcar o dată.

– De vreme ce ești atât de insistent... Wencel se învârti, până ce ajunseră față în față, la câțiva centimetri distanță unul de celălalt și își așeză mâinile butucănoase de o parte și de alta a capului lui Ingrey. Sunt ultimul rege sfânt al Pădurii. Sau al Pădurii Străvechi, așa cum este ea numită pentru a se deosebi de ridiculizările moderne.

Masa de scris opri saltul puternic în spate a lui Ingrey.

– Ai spus că ultimul rege sfânt adevărat a murit pe Câmpia Însângerată.

– Chiar deloc. Sau de două ori, depinde cum privești situația. Degetele contului găsiră tâmplele lui Ingrey, masându-le în cercuri micuțe, apoi el continuă: Eram un tânăr de viță nobilă, ce vâna prin pădurile de lângă Lure înainte măcar ca Audar să se fi născut și să-și fi murdărit scutecele. Darthacanii au asuprit tribul meu, au ocupat

pământurile noastre, ne-au tăiat pădurile, au trimis misionari pentru a pângări altarele noastre, au trimis soldați pentru a aduce acasă trupurile misionarilor. Poporul meu a luptat și a căzut. I-am văzut murind pe tatăl și pe regele meu sfânt.

Pe măsură ce Wencel vorbea, imaginile prindeau formă în capul lui Ingrey, prea vii pentru a fi doar produsul imaginației sale. Este o voce ciudată aceasta, care mă face să-mi amintesc ceea ce nu am văzut. Păduri întunecate, văi verzi, palisade de lemn îmbrățișând casele satului construite din împletituri de nuiele și tencuite rudimentar, cu fumul înălțându-se în coloane subțiri și parfumate din hornurile acoperișurilor lor de stuf. Călăreți ce poartă armuri din piele prelucrată, care trec de porțile satelor pentru a se duce la luptă sau care se întorc însângerați și doborâți, cu armele lor puține zăngănind în aerul liniștit. Voci obosite purtate de vântul de iarnă ce vorbesc într-o limbă care scapă înțelegerii lui Ingrey, dar amintește de poezia răscolitoare a lui Jokol.

– Următoarele alegeri au făcut ca eu să devin rege, deoarece fusesem crescut până atunci de un popor aspru să fiu conducător, cu fii ce urmau să-mi moștenească tronul. M-au transformat în torța lor și am ars pentru ei în mijlocul umbrelor ce se strângeau laolaltă. Inima noastră ardea. Dar zeii nu ne-au primit sacrificiile și Și-au întors fața de la noi.

Un tânăr brunet, neliniștit și hotărât, gol, dar având desene pictate pe corp, stătea sus pe o cracă de stejar în lumina pâlpâitoare a torței. Un ștreang de in mătăsos îi înconjura gâtul și sângele îi șiroia de-a lungul picioarelor, curgând din niște răni făcute cu atenție. El își ridică în sus mâinile răsfirate și vorbi cu o voce vibrantă afectată de un tremur; apoi sări ca și cum ar fi sărit în apă de pe o stâncă înaltă. Aproape de pământ căzătura fu oprită de frângerea gâtului... Ochii dilatați ai lui Wencel se înfiorară. Să fi fost acesta unul dintre fiii princiari trimis zeilor ca un mesager din partea regelui lui sfânt...? Acest adevăr era copleșitor; Ingrey se simțea de parcă cineva l-ar fi ținut cu capul în jos în el până ce

creierul i-ar fi explodat. Imaginile se perindară mai departe, luând naștere din cuvinte șoptite într-un curent copleșitor.

– Am împletit Copacul Sfânt în vraja invincibilității și, ca rege sfânt, eu am fost receptaculul.

Glasurile cântau, zbătându-se ca niște aripi împotriva nopții. Copacii tremurau de parcă ar fi fost mângâiați de răsuflarea lor. Vocile joase și împletite îl înfiorară pe Ingrey.

– Dar nu am putut risca perpetuarea regatului nostru prin luptă, pentru că dacă aș fi fost doborât, vraja s-ar fi destrămat și toți cei care ar fi fost legați prin ea ar fi pierit într-o secundă. Așadar, fiul meu mai mare...

Un tânăr bărbos și blond, cu o față încrezătoare pe care se putea citi încordarea până la o vârstă nefericită.

Anumite asemănări erau evidente în trăsăturile și încordarea celor doi tineri, da, semăna cu tânărul brunet din stejar – să fi fost frați sau veri?

– ... și eu împreună cu toți am realizat marea legătură, astfel încât rudă, suflet, cal, receptacul și toate celelalte împreună să poată fi ținute laolaltă fără nicio întrerupere, indiferent de unde sau de când sau de cum trupurile noastre și-ar fi găsit sfârșitul. Până ce victoria va fi fost a noastră.

Wencel se opri.

– Începi să-ți dai seama unde duc toate acestea...?

Ingrey scoase un sunet slab printre buzele întredeschise, nici ca un scâncet, nici ca un oftat. Wencel se mișcă pentru a fi mai aproape de Ingrey. Acesta nu se trase înapoi; Ingrey îi simțea respirația pe față în timp ce vorbea.

– Trupele lui Audar mă luară la primele ore ale dimineții. Mi-au rănit trupul, m-au înfășurat în stindardul regal și m-au îngropat în primul șanț pe care l-au săpat. Au început măcelul încă înainte ca lupta să se fi terminat. Am murit având gura plină de pământ negru și de murdărie...

Duhoarea acesteia îl făcu pe Ingrey să verse; era un amestec de murdărie, sânge și urină.

– ... și m-am trezit în trupul copilului meu, un adolescent deja. Și prizonier deja. Ochii noștri nu au fost cruțați de nicio oroare. În cele din urmă, toporul căzu asupra gâturilor noastre ca sărutul de bun-venit al îndrăgostitului. Am crezut că s-a terminat. Înfrângerea era ca cenușa în gura mea...

Așchii reci din ciotul unui copac, deja înmuiate în sânge, apăsau gâtul încordat al lui Ingrey. În colțul ochiului său, o voce obosită mormăi greoi, un arc de oțel căzu și un trosnet sfărâmă durerea lui ascuțită atunci când coloana i se frânse.

– ... apoi m-a trezit în trupul celui de-al doilea fiu, la kilometri întregi de graniță. Scăpasem de masacrul de pe Câmpia Însângerată în cel mai greu mod cu putință, pe aripile ciudățeniei noastre. Mintea lui nu era pregătită să mă primească. A trebuit să mă lupt cu el pentru a vorbi, pentru a se mișca și pentru lumina din priviri. Toți trei am fost nebuni o bucată de timp, prinși în craniul lui. Dar mai întâi i-am cucerit trupul, apoi a început lupta mea de a recâștiga Pădurea.

Ingrey înghiți pentru a-și verifica propria voce, doar și numai pentru a se liniști la auzul propriului glas, pentru a se asigura că mai era încă în capul lui.

– Cred că am auzit de acel prinț Horseriver. Era un războinic renumit. A luptat douăzeci de ani în mocirlă, până când a fost înfrânt și a murit.

– Înfrânt, da. Mort, ah... fiul fiului meu nu avea decât douăzeci de ani când i-am luat trupul. Pe atunci Copacul Sfânt devenise un ținut pustiu...

O pădure umedă, fără frunze, într-o ceață glacială, încercând să supraviețuiască noroiului tuciuriu. Copacii erau contorsionați, presărați cu umflături din care curgea seva în picături înghețate ca flegma din ochii reumatici.

– Fiecare luptător din neam care fusese legat prin vrajă era mort, în război sau accidental sau din cauza vârstei, morți erau și cei câțiva care scăpaseră de masacru. Salvează unul.

Ochii lui Wencel, contopiți acum cu ai lui Ingrey, păreau di dintr-un vis. Imaginile se roteau în pupilele

acelea, trase afară ca de un vârtej. Viziuni care nu au mințit, spuse Wencel odată. Poate. Dar și Ingrey știa cum să mintă spunând adevărul, adevărul și tăceri anume alese. Cred ceea ce văd. Dar ceea ce nu văd?

– Rezistența a capitulat. Erau prea multe morți într-un ritm foarte rapid, printre exilații din neamul Horseriver din vechea viță regală. M-am trezit prizonier în trupul unui copil inutil și din cauza nerăbdării mele l-am mâncat; ne-au considerat nebuni. Înainte de a găsi calea spre a-mi recâștiga tronul, aveam treizeci de ani și încă o moarte în fața mea. Dar niciunul din neamul nostru nu ar mai fi luptat pentru noi. M-am îndreptat spre politică, în încercarea de a recâștiga Pădurea din interior. Am strâns bogăție și orice fel de putere am găsit și am învățat să-i îngenunchez pe oameni atunci când nu-i puteam răpune. Am căutat fisuri în regatul Darthacan și mi-am propus să le lărgesc.

Viziunile păleau, ca și cum pasiunea pălindă le transforma în niște fantome palide, neputincioase.

– Acesta a fost contele Horseriver supranumit întemeietorul de regat, nu-i așa?, spuse Ingrey slab. Tot tu ai fost și acesta?

– Da și am fost și fiul lui și fiul fiului lui. Am trecut din corp în corp, luând cu mine o densitate foarte intensă de viață. Dar fiii mei nu mai erau sacrificați în folosul meu. Zeii spuneau că acumulau sufletele fără a le distruge, ceea ce era dovada, dacă ar mai fi fost nevoie de dovezi, că făceam degeaba umbră pământului. Dacă mințile invadate nu o luau pe calea nebuniei, doar una putea domina. Și pe atunci era clar a cui minte domina. Timp de 150 de ani am luptat, am uneltit, am sângerat, am murit și mi-am pângărit sufletul prin niște greșeli fatale și prin consumarea canibală a copiilor copiilor copiilor mei. Și pentru o singură secundă de glorie am considerat că am reușit, am crezut că am trezit la viață Pădurea. Dar noul regat nu avea nimic ciudat într-însul, niciun cântec al pământului nu se auzea, niciuna dintre vechile puteri ale pădurii. Era mistificată de către zei. Nu fusesem eliberat din periplul mei de chinuri. Războiul meu

se sfârșise, dar nu fusese câștigat. Așa au apărut acei conți Horseriver ciudați și renumiți pentru sihăstria lor.

– Nu poți fi eliberat de sub vraja ta?, șopti Ingrey. În vreun fel?

Fața și vocea lui Wencel se schimonosiră:

– Crezi că nu am încercat?

Ingrey se înfioră la auzul acestor cuvinte

– Atunci cred că ai nevoie de o minune.

– Oh, zeii m-au urmărit pentru mult timp. Rânjetul lui Wencel deveni răutăcios. Acum mă zoresc. Mă vor, dar eu nu-i vreau pe el, Ingrey.

Ingrey a trebuie să se sforțeze pentru a-și face vocea auzită.

– Atunci ce vrei?

Expresia feței lui Wencel deveni distantă, ca și cum ar exprima o suferință tăinuită atât de mult timp, încât se transformă în piatră.

– Ce vreau? Pe parcursul veacurilor, mi-am dorit multe lucruri. Dar acum dorințele mele au devenit foarte simple, e adevărat, cum i-ar șade bine unei bătrâneți ciudate ca a mea. Lucruri atât de simple. Îmi vreau înapoi prima soție și pe fiii mei așa cum erau în copilărie...

Viziunea își reluă parcursul, înfățișând o lumină orbitoare, încărcată de culoare. Un bărbat, o femeie care râde și câțiva copii care călăreau pe malurile pline de papură ale Lure-ului privind cu evlavie la o familie de bâtlani care își luară zborul în lumina gălbuie a zorilor.

Și pentru un moment, ochii lui Horseriver vărsară lacrimi. Fii blestemat pentru că m-ai făcut să-mi aduc aminte de asta! Ora în care s-a cufundat în sânge și disperare a scos la iveală o durere mai puțin sfâșietoare ca asta. Strânsoarea sa tremurătoare se încordă pe fața lui Ingrey, iar degetele lui îl apăsau atât de tare, aproape să-l învinețească. Îmi vreau înapoi lumea mea. Ah, asta nu a fost o imagine pe care am scos-o la iveală intenționat. Mi-a scăpat. Ingrey își umezi buzele.

– Dar nu o poți avea înapoi. Nimeni nu ar putea.

Viziunea pâlpâitoare se afundă din nou în întuneric, într-o negură extremă și Ingrey știu că s-a terminat.

– Știu. Nu prin toți zeii împreună, dar printr-o minune pe care ei ar concepe-o mi-ar putea îndeplini dorința.

– Ți-e teamă că zeii te vor distruge?

Pe fața lui Wencel apăru din nou zâmbetul acela ciudat.

– Asta nu este o teamă, ci o rugăciune.

– Sau ți-e teamă de pedeapsa lor? Că îți vor arunca sufletul într-un fel de chin veșnic?

Wencel se înclină în față, ridicându-se pe vârfuri.

– Asta, îi spuse el lui Ingrey la ureche, ar fi de prisos. Spre ușurarea lui Ingrey, el slăbi în sfârșit strânsoarea, făcând din nou un pas în spate. Își înclină capul ca și cum ar fi vrut să analizeze fața lui Ingrey. Dar vei fi martor la toate acestea, dacă norocul tău te va părăsi.

Dacă nu ar fi fost valul de imagini înlănțuite pe care Wencel îl trimisese și care acum se învârteau amețitor, Ingrey trebuie să se fi gândit că a întâlnit un nebun care delirează. Orice adevăr s-o fi gândit el să scoată de la Wencel, nu fusese acesta. Se clătina și Wencel putea foarte ușor să-și dea seama de asta, după felul în care se sprijinea de masă, deoarece se apucă de marginea ei pentru a ascunde orice tremur ce l-ar fi dat de gol. Și-ar fi dorit ca toate acestea să nu fie credibile.

Ingrey începu să se gândească la piesele lipsă din poveste. Erau multe, mai vechi sau mai noi, dar armata de fantome a Ijadei de la Pădurile Rănite părea cea mai importantă. Cum putea Horseriver să jelească întâmplarea de la Câmpia Însângerată și totuși să nu spună nimic de camarazii săi abandonați și blestemați? Wencel recunoscu faptul că aruncase asupra Ijadei vraja aceea criminală, când nu mai avu cale de scăpare, dar de ce făcuse asta evitase să-i spună. Care are punctul comun al acestor două omisiuni?

În ușa camerei se auzi o bătaie și ambii bărbați tresăriră.

– Ce?, spuse contele pe un ton tăios care nu lăsa loc de invitație.

– Stăpânul meu, se auzi vocea supusă a unui servitor bătrân, stăpâna mea este gata de plecare și solicită compania ta.

Buzele lui Wencel se strânseră în semn de plictiseală, dar îi răspunse:

– Spune-i că vin imediat. Se auziră pașii servitorului ce se îndepărtau, iar Wencel oftă și se întoarse repede către Ingrey. Îl așteptăm pe tatăl ei. Nu va fi un eveniment prea plăcut. Va trebuie să continuăm discuția aceasta mai târziu.

– Și eu aș dori să o continuăm, admise Ingrey, cântărindu-și cuvintele și decise că sensul dual al vorbelor lui – să continue discuția sau să rămână în viață – să rămână neclarificat.

Wencel îl măsură cu privirea, încă atent.

– Trebuie să înțelegi că blestemul familiei noastre nu este simetric. În timp ce moartea mea ar constitui distrugerea ta, invers nu este valabil.

– Atunci de ce nu mă omori chiar acum? Ingrey nu se îndoia că Wencel ar fi putut face asta cumva, cu toate că simțurile lui erau încordate la maximum.

– Ar aduce necazuri pe care încă le examinez. În momentul de față, vraja nu ar face decât să te înlocuiască cu altcineva, poate chiar și mai incomod. Ca de exemplu, vărul tău din Crângul de Mesteceni. Asta numai dacă nu ai vreo rudă nelegitină din neamul Darthacanilor, de care eu să nu știu.

– Eu... nu știu nimic de asta. Nu știi care este următorul tău moștenitor, după mine?

– De-a lungul timpului, materia se schimbă în moduri pe care nu le poți controla. Se poate ca tu să fi murit în Darthaca. Se poate ca Fara să fi avut un fiu. Gura lui Wencel se contorsionă. Se poate ca alții să se fi născut și să fi murit. Am învățat cu mult timp în urmă să nu mă obosesc luptându-mă cu probleme pe care timpul le va purta cu sine. Se plimba înainte și înapoi prin cameră, de parcă ar fi vrut să-și alunge tensiunea din corp. Ingrey și-ar fi dorit să facă și el asta.

La sfârșitul turului camerei, Wencel se întoarse din nou.

– Se pare că ne vom mai ciocni unul de altul, chiar dacă vrem, chiar dacă nu vrem. Ce-ai zice dacă ai intra în slujba mea?

Ingrey se clătină pe spate. Avea mii de întrebări la care probabil că numai Wencel ar fi avut răspunsul. Dacă s-ar apropia mai mult de conte, probabil că ar mai afla ceva. Și dacă refuz, cât timp voi mai trăi? El șovăi:

– Îi sunt foarte îndatorat lordului Hetwar. Nu cred că aș părăsi ușor casa aceea și nici nu cred că m-ar lăsa ușor să plec.

Wencel ridică din umeri:

– Ce-i zice dacă i te-aș cere? Nu ar putea să-i refuze atât de ușor soțului Prințesei Fara un asemenea favor.

Nu, dar eu s-ar putea să-l implor pe Hetwar să se eschiveze sau să tergiverseze.

– Dacă Hetwar își dă consimțământul, atunci...

– Ce loialitate de admirat. Nu pot să-l condamn pe cel care ar avea pe cineva ca tine în serviciu.

– Trebuie să recunosc că oferta ta mă interesează într-un mod ciudat.

Zâmbetul sec al lui Wencel întări toate înțelesurile posibile ale acestor cuvinte ambigue.

– Nu am nicio îndoială în privința asta. Apoi oftă și se îndreptă spre ușă, dându-i de înțeles că întrevederea respectivă se terminase. Ingrey îl urmă supus.

– Mai spune-mi încă ceva în seara asta, spuse Ingrey când ajunseră la intrare.

Contele Horserver ridică din sprâncene în semn de aprobare și de curiozitate.

– Ce s-a întâmplat cu băiatul Wencel pe care-l știam.

Horseriver își duse mâna la frunte.

– Amintirile lui există încă, plutind pe o mare de aduceri-aminte.

– Dar Wencel nu mai există? A fost distrus?

Contele ridică din umeri.

– Unde este Ingrey cel de paisprezece ani, dacă nu aici, spuse el arătând spre fruntea lui Ingrey, de această

dată, într-o dezordine asemenea? Ambii sunt victimele unui dușman comun. Dacă este ceva ce am ajuns să urăsc mai mult ca pe zei, acela este timpul. Îi făcu lui Ingrey semn să plece. Rămâi cu bine. Caută-mă mâine, dacă poftești.

Argumentul lui Wencel părea a fie teribil de nepotrivit, dar în starea confuză în care se afla Ingrey nu-și putea da seama despre ce era vorba. În câteva momente se trezi din nou în stradă, clipind în lumina apusului. Cumva se miră că Easthome era încă acolo. Avea sentimentul că orașul trebuie să se fi făcut una cu pământul cât timp el stătu înăuntru, că nu mai rămăsese piatră pe piatră.

Ca și cum aș fi fost?

Lacune. Tăceri. Omisiuni. Pentru un om atât de sătul de excesul de timp, de ce devenise Wencel deodată atât de nerăbdător? Lui Ingrey i se păru că este un om grăbit și furios că este așa.

Își scutură capul care-l durea și o porni spre palatul maestrului de sigilii.

Capitolul 17

Era la jumătatea drumului spre Hetwar când simți cum genunchii i se înmoaie. O ieșitură alungită din zidul unei case putea fi folosită destul de bine pe post de bancă și el se așeză pe ea, sprijinindu-se cu mâinile de coapse și lipindu-și spatele de zidul de piatră încălzit de razele soarelui. Pentru a-și alunga amețeala clipi și respiră adânc. Se simțea exact ca atunci când avea vreo criză legată de spiritul lui de lup, când se prăbușea într-o dimensiune temporală ca aceea din care tocmai ieșise; ca și cum s-ar fi întors pe pământ după ce a visat că zbura. Cu excepția că de data asta era vorba de mintea lui și nu de trupul lui, care urcase la acea stare, în care reacțiile curgeau fără să te gândești la cine știe ce dans disperat pentru supraviețuire.

Un trecător se opri și se holbă la el cum își înfășura brațele în jurul corpului și cum tremura, dar, judecând după sexul, vârsta și armele sale, plecă mai departe fără a îndrăzni să-l întrebe de sănătate. Cu timpul tremurul corpului său începu să se liniștească și mintea sa să funcționeze din nou.

Povestea lui Wencel a fost reală. Cinci zei.

Povestea lui Horseriver, se corectă el în gândul lui. Cât de mult din Wencel se mai păstra în corpul acela slab și deformat, era greu de spus.

Al doilea gând fu o răbufnire de invidie. Să trăiești veșnic! Cum nu ar reuși un om să găsească fericirea, cu atâtea ocazii de a depăși greșelile trecutului, pentru a îndrepta lucrurile? Pentru a-și clădi bunăstarea, puterea

și cunoașterea? Dar după ce reflectă puțin, invidia dispăru. Se părea că Horseriver plătise pentru prea multele lui vieți cu și mai multe morți și vraja nu-l păsuia deloc din fața niciunei orori pe care o implica. Să mori arzând este o moarte îngrozitoare. Nu recomand astfel de sfârșit, remarcă odată Wencel și Ingrey a crezut că glumește. Gândindu-se retrospectiv, tonul părea mai degrabă a fi cel al unui cunoscător.

Oare siguranța că nu va muri îl face pe un om mai curajos în luptă? Era adevărat că mulți dintre strămoșii lui Wencel... reformulez, că Horseriver nu a sfârșit de multe ori de moarte bună. Sau știind câtă durere implică moartea, asta te poate face mai fricos? Ingrey retrăi cu mintea și cu trupul alături de Horseriver două dintre cele mai grotești sfârșituri, iar acele amintiri îl zguduiră atât de tare, încât aproape vomită. Mai multe aluzii fantomatice ale altor astfel de sorți se răsuciră în afară replicându-se, ca o imagine a unui om reflectată în mai multe oglinzi și gândul că ele continuau să meargă mai departe fără a mai fi numărate îi făcu din nou stomacul să se contracte.

Atunci își dădu seama de celălalt preț plătit, nu acela pe care Horseriver îl înfățișă ochiului minții lui, ci acela care ieșea la iveală din cuprinsul tuturor acelor viziuni ofilite. Ingrey nu avea niciun copil și abia a luat vreodată în considerare ipoteza aceasta, dar visul de a avea un fiu insuflă în el un sentiment intens și nedefinit de a proteja cu orice preț. Probabil că acesta era ancorat în nevoia de un tată pe care o avusese încă din copilărie, ațâțat de amintirile fericite alături de lordul Ingalef. Măcar Ingrey avea o idee despre cum ar trebui să fie un tată.

Cum trebuie să fi fost pentru Horseriver, privindu-și fiu după fiu și cunoscându-le destinele. Să le dea naștere știind? Oare i-a avertizat despre ceea ce îi aștepta, așa cum l-a avertizat și pe Ingrey? Ori i-a luat prin surprindere? Care din două? La ce vârste? Ce diferență va fi fost pentru Horseriver, pentru urmașii lui, între a lua în stăpânire un copil derutat, un prunc speriat sau o minte furioasă, ajunsă la maturitate deplină, care are

viața ei, alegerile ei, o soție și propriii copii? Oricare ar fi fost diferențele, Horseriver a avut tot timpul să le experimenteze pe toate.

Și nu a experimentat numai trupurile și nevestele lor. Unde s-au dus sufletele tuturor acelor fii prinși în vrajă? Au fost contopiți cu întregul, au fost asimilați, dar nu au fost distruși cu totul...? Se pare că vraja nu a luat numai vieți, ci și eternități. Purtându-le bucățile frânte spre generațiile viitoare, spre veacul viitor, o acumulare confuză și amestecată. O fi avut Horseriver – și gândul acesta îl făcu pe Ingrey să facă o pauză mai lungă ca niciodată – o fi avut Horseriver vreun copil preferat pe care să-l fi sacrificat chiar în fața propriilor lui ochi pentru a-i salva sufletul înainte de a fi prins în această grozăvie?

Cred că este posibil ca asta să se fi întâmplat o dată sau de două ori. Timp de patru secole de vieți curmate, cel mai adesea prin violență, cu siguranță se vor fi ivit ocazii pentru fiecare variațiune a aceleiași teme.

Periculos, puternic, magic, nemuritor și... nebun. Sau aproape nebun. Privită retrospectiv, volubilitatea fragilă a lui părea a căpăta un sens nou. Acțiunile sale derutante, oscilând înainte și înapoi între explozii de energie și apatie, îl zăpăceau încă pe Ingrey, dar el nu putea să le explice prin judecata oamenilor obișnuiți. Încă nu reușea să-l înțeleagă pe Wencel, dar adâncimea lipsei lui de înțelegere îi fusese în sfârșit revelată. Uită-te la suflete, Ingrey. Asta a spus Ijada. Și era adevărat.

Oare de câte ori s-or fi repetat toate acestea, înainte ca Wencel să-și fi pierdut chiar și funcționarea fragilă din prezent și să devină atât de răvășit, încât să nu mai poată fi considerat un om lucid? Așa cum vraja se manifestă, unei priviri din exterior ea ar putea fi asemuită cu o boală genetică, care face ca o rudă după alta să fie lovită de nebunie în copilărie sau la maturitate.

Încă o repetare, cred. Următorul transfer va fi diferit, dacă Ingrey va trăi să-l experimenteze. Lupul lui va face ca lucrurile să stea altfel. Să stea într-un mod diferit, dar nu neapărat mai bun.

Nu. Nu mai bun.

Cu excepția zilei în care și-a primit lupul, această zi s-a dovedit a fi una dintre cele mai tulburătoare pe care le-a trăit Ingrey, începând cu privitul în ochi al unui zeu și terminând cu viziunile înfricoșătoare ale lui Wencel. Nu-și dorea nimic altceva acum decât să se târască până acasă, să o strângă pe Ijada și să-i strige veștile în ureche. Acasă? Căsuța aceea mică nu era, cu siguranță, acasă pentru el. Dar oriunde este ea, acolo este și locul meu. În haosul și confuzia unui câmp de bătaie, drapelul ridicat deasupra vârtejului bătăliei era punctul de cotitură între a pierde și a câștiga bătălia, locul propice pentru regrupare, găsirea unui tovarăș de încredere care să-ți apere spatele însângerat și să te arunci din nou în luptă.

Și ea trebuie să fie avertizată în legătură cu această transformare periculoasă. Era peste măsură de tulburător să-și dea seama că moștenirea teribilă a lui Wencel atârna asupra capului său de ani de zile și el habar nu avusese. Sincronizarea capturii trupului său era doar în puterea lui Wencel. Contele putea să-și taie beregata oricând, astfel încât transferul nefiresc ar avea loc oricând ar vrea el. Cu toate acestea, gândindu-se mai bine, probabil că Ijada ar fi singura persoană din Pădure care și-ar da seama de alterarea sufletului său, doar privindu-l. Ar vedea, dar asta nu înseamnă că ar și înțelege, iar minciunile lui Wencel, rostite de vocea lui Ingrey prin propria-i gură, cu siguranță ar fi viclene și dibace.

Încercă să se ridice înapoi în picioare și începu să coboare pe stradă, încercând să nu se clatine ca un om beat. Mișcarea îi liniști puțin stomacul și mintea. Se trezi trecând pe lângă piatra galbenă din fața palatului lui Hetwar, un fel de casă pentru el în ultimii patru ani, și ezită, amintindu-și de primul lui impuls de a merge la stăpânul său. Deodată deveni foarte nesigur de ceea ce-i va spune acum lui Hetwar despre Horseriver, dar maestrul de sigilii îl înștiință că ar vrea să-l vadă mai devreme; cel puțin ar trebui să vadă dacă sunt noi sarcini de îndeplinit. Intră.

Portarul îl avertiză:

– Stăpânul este în consiliu.

Ingrey avu impulsul să bată în retragere, dar în loc de asta spuse prevăzător:

– Spune-i că voi aștepta și întreabă-l dacă vrea să mă vadă.

Portarul trimise un băiat de serviciu care se întoarse repede:

– Stăpânul meu te invită să te duci în biroul lui, lord Ingrey.

Ingrey încuviință, urcă scările și o luă pe coridorul atât de familiar. Se întâlni cu un servitor care aprindea candelabrele de pe perete pentru că deja se înserase. O bătaie în ușa biroului făcu să se audă vocea lui Hetwar:

– Intră.

Apăsă clanța și se strecură înăuntru, apoi își stăpâni un instinct de a da înapoi, spre ușa închisă. Grupați în jurul biroului lui Hetwar stăteau Prințul Mareșal Biast, Învățatul Lewko și însuși arhidivinul legiutor de Easthome, Fritine din neamul Boarford. Gesca stătea sprijinit de perete într-o postură încordată care îl făcea să pară un om căruia îi este greu să raporteze anumite chestiuni problematice superiorilor lui. Toate perechile de ochi se întoarseră către Ingrey.

– Foarte bine, spuse Hetwar. Tocmai vorbeam despre tine. Ți-ai revenit în urma indispoziției de dimineață?

Era evident că expresia lui fusese ironică. După o trecere rapidă în revistă a opțiunilor sale, Ingrey ajunse la concluzia că întrebarea nu suporta un răspuns și atunci făcu o plecăciune discretă de salut și cercetă audiența.

Arhidivinul Fritine era unchiul celor doi conți gemeni din prezent, un descendent al primei generații din neamul Broadford, dedicat slujirii Templului, când prea mulți frați mai în vârstă i-au spulberat șansa de a obține posturi înalte în ținutul său de baștină. În spatele lui se întindea o carieră specifică unui slujitor de viță nobilă al Templului, sub nicio formă dezonorabilă. Dacă vreodată și-a favorizat rubedeniile, a avut grijă să se asigure în schimb că vor aduce servicii înzecite Templului. Numirea sa în Easthome, în calitate de legiuitor al cărui vot este important, a avut loc în urmă cu vreo șapte ani

și a constituit punctul culminant al carierei sale. Și a acelor favoruri.

După câte a observat Ingrey, Fritine și Hetwar se tolerau destul de bine unul pe celălalt, ambii bărbați fiind la fel de pragmatici. Cu ajutorul lor, Kingstown și Templetown au lucrat adesea foarte bine împreună și nu s-au ciocnit, dar nu întotdeauna. În prezent, între ei domnește o anumită tensiune din cauza alegerilor iminente, de vreme ce Hetwar a considerat votul lui Fritine ca fiind nesigur. Din partea mamei, arhidivinul avea legături atât cu Hawkmoorii cât și cu Foxbriarii. Iar Fritine s-a folosit de poziția de mediator pe care o ocupa în cadrul Templului, pentru a evita promisiunea de a vota în favoarea unora sau altora. Nici nu e de mirare că el a găsit folositoare această nesiguranță.

Ingrey nu fusese niciodată sigur de faptul că arhidivinul tolerează spiritul lui de lup. Predecesorul său fusese cel care semnase dezlegarea lui Ingrey, un document pe care Ingrey îl păstrase în ultimul deceniu pentru cazul în care orice altă copie a lui s-ar fi pierdut, document care în prezent era încuiat în camera lui din acest palat. Ingrey nu știa dacă aversiunea lui Fritine pentru fenomenele stranii ținea de teologie sau era de natură personală, pentru că el părea la fel de imun ca Hetwar în ceea ce privea misticul. Mă întreb care o fi treaba cu Lewko?

Ingrey își dădu seama că acesta tocmai își rodea articulațiile de la mână și se holba la Ingrey într-un mod cu totul tulburător. Ingrey îl salută cu o plecăciune cuviincioasă și așteptă ca cineva să înceapă. Oricine altcineva în afară de mine. Pe cei cinci zei, spiritele mele nu sunt potrivite tocmai acum pentru această companie periculoasă.

Arhidivinul sparse gheața:

– Învățatul Lewko ne-a spus că susții că ai experimentat o minune azi-dimineață, în curtea Templului.

Ingrey se întrebă cum ar reacționa Fritine, dacă el i-ar răspunde: „Nu, am acceptat una. Eu nu am avut chef, dar zeul m-a rugat frumos". În loc de asta, el răspunse:

– Nu a fost nimic din ceea ce a-și putea dovedi într-o curte de justiție, domnule. Cel puțin așa mi s-a spus.

Lewko se foi stânjenit, sub demnitatea sa.

– Am fost acolo, spuse calm arhidivinul.

– Într-adevăr ați fost.

– Și nu am văzut nimic. Pentru ca Fritine să-și păstreze credibilitatea, în expresia lui în care suspiciunea și îngrijorarea erau amestecate, îngrijorarea părea să primeze.

Ingrey își înclină capul într-un gest enervat de neutralitate totală. Așa, să-i lăsăm întâi pe ei să scoată la iveală ce gândesc.

Prințul-mareșal Biast, spuse mai degrabă cu curaj.

– Cineva ar putea susține că faptul că Fiul Toamnei a acceptat sufletul lui Boleso a fost o dovadă concludentă împotriva acuzațiilor care i se aduceau de a fi făcut experimente necurate cu spiritele animalelor.

– Oricine poate să zică ce-i place, răspunse Ingrey politicos. Și de vreme ce martorul ocular al cuiva ar putea fi găsit mâine dimineață cu fața în jos în râul Stork, nu va mai fi nimeni să conteste asta. Cu siguranță eu nici atât.

Arhidivinul tresări, părând furios față de ceea ce ar putea fi interpretat ca o calomnie deghizată. Sau ca o posibilă aluzie. Sau ca o potențială amenințare. Ingrey era sigur că i-ar fi fost greu să aleagă. Privindu-l pe Ingrey, ochii vicleni ai lui Lewko licăriră cu o curiozitate reînnoită.

– Asta nu se va întâmpla, spuse arhidivinul. Cumril este sub pază strictă. Se va face dreptate.

– Bine. Oricum va fi fost salvat sufletul lui Boleso, cel puțin personajul lui va primi ceea ce merită.

Biast tresări.

Hetwar spuse hotărât.

– Așadar, spune-mi, lord Ingrey, în ce moment ai descoperit că lady Ijada a fost și ea viciată de un spirit animal?

Ah, deci ei asta făceau, comparau relatările lui Ingrey. Nu mai au nevoie de ajutor acum pentru asta.

– În prima zi când am plecat de la Capul Mistrețului.

Cu calmul lui înșelător, Hetwar întrebă:

– Și nu ai crezut că este ceva demn să-mi aduci în atenție?

Gesca, sprijinindu-se de zidul opus și făcând tot posibilul să pară invizibil, se făcu și mai mic la auzul acestui ton. Și cui îi scriai acele scrisori despre Hetwar, Gesca? Lui Horseriver, judecând după felul curat în care s-a sucit pe drum. Și dacă era așa, oare Gesca era cel care ducea la Horseriver?

Ingrey răspunse:

– Cu prima ocazie, am ridicat problema în fața autorității Templului, în persoana Învățatului Hallana, care m-a trimis la Învățatul Lewko. Într-un fel. Am așteptat îndrumarea lui, fiind în mod evident o problemă de îngrijorare pentru Templu, dar din păcate ea a întârziat din cauza crizei ursului polar. Până când am mai avut ocazia să vorbim, în această după-amiază, era deja depășită de alte probleme. Alte probleme? Sau de aceeași problemă, dintr-un alt punct de vedere? Cine în afară de zei mai poate să vadă toate perspectivele în același timp? Acesta era un gând nou și tulburător. Ei bine, dă vina pe sfânt – care privea șovăiala lui Ingrey cu o expresie destul de seacă – și apoi vezi cine din încăpere îndrăznește să se certe cu el.

În niciun caz Hetwar, deoarece el se încruntă și se uită în altă parte.

– Așa pare că stau lucrurile. Ne vom ocupa de fată cât de curând. O acuzație mult mai gravă a ajuns la urechile noastre. Ce ziceți de acuzația lui Cumril conform căreia Wencel din neamul Horseriver ar avea și el un spirit de animal?

Ingrey respiră adânc.

– Că această acuzație gravă este o chestiune pe care Templul va trebui să o cerceteze.

– Și ce ar găsi acea cercetare?

Cât de puternice erau puterile lui Wencel de a se ascunde? Cu siguranță mai puternice decât ale lui Ingrey.

– Cred ca asta ar depinde de competența lor, domnule.

– Ingrey. Tonul acesta alertat al lui Hetwar, cel pe care-l scotea vorbind printre dinți, îi făcu atât pe Gesca, cât și pe Biast să tresară. Ingrey rămase neclintit.

– Acest om este un conte-legiutor și noi suntem în apropierea alegerilor. Credeam că era un susținător credincios al moștenitorilor legitimi.

Dădu din cap spre Biast, care îi răspunse așijderea. Fritine clipi și nu scoase o vorbă.

Hetwar continuă:

– Dacă nu este acesta cazul, trebuie să știu! Nu-mi pot permite să-i pierd sprijinul printr-un arest prematur.

– Ei bine, spune Ingrey afabil, atunci soluția voastră e simplă. Așteptați până ce i-ați obținut votul și apoi atacați-l.

Biast se uita de parcă ar fi mușcat dintr-un vierme. Pentru moment, Hetwar păru chiar să ia în considerare sugestia aceasta. Fritine părea să nu înțeleagă situația și Ingrey se gândi din nou oare cui îi promisese el votul lui de legiutor?

Oare șansele ca Cumril să ajungă în valurile Stork-ului tocmai crescuseră? Îmi pasă? Ingrey oftă. Probabil. Ingrey își dădu seama că nu era un singur om în încăpere căruia să-i fi putut spune cu încredere despre noile revelații în legătură cu Horseriver. O vreau pe Ijada.

Ingrey își duse mâinile la spate. E rândul meu.

– Arhidivinule, ești atât teolog, cât și legiuitor. Tu trebuie să fii cel care știe asta. Ai putea să-mi spui care este diferența din punct de vedere teologic între regatul sfânt din Pădurea Străveche și forma sa renăscută sub ortodoxia Cvinteriană?

Hetwar se holbă la el cu o expresie de genul: „Pe cei cinci zei, Ingrey, de unde ai scos întrebarea asta? Se vedea limpede pe fața sa. Dar se lăsă înapoi pe scaun și-i făcu lui Fritine un gest să răspundă, cu siguranță doar din curiozitate să vadă unde va duce răspunsul.

Fritine bătea cu degetele în brațul scaunului.

– Vechiul rege sfânt era ales de căpeteniile celor mai puternice treisprezece triburi de același neam. Regele nou este ales de opt familii nobile înrudite și de cinci legiuitori

de la Templu. Drepturilor de sânge și ale primului născut li se dă acum mai multă importanță – se uită el către Biast – în stilul Darthacanian. De vreme ce alegerea regelui sfânt era de obicei motiv de război, acest transfer mai pașnic de puteri între generații pare a purta pecetea binecuvântărilor divine. Gestul următor pe care îl făcu spre Biast păru să exprime: „Și haideți să lăsăm lucrurile așa cum sunt."

– Nu aș fi dorit să primesc un răspuns politic, spuse Ingrey. Regele sfânt a fost dintotdeauna un spirit războinic sau un... un șaman? Și cât de riscant se va dovedi a fi fost să rostească acest cuvânt în mijlocul conversației.

Lewko se ridică având în ochi o privire care trăda interesul:

– Am auzit de ceva de genul ăsta. Fostul rege sfânt trebuia să fie receptaculul multor ritualuri tribale; adevărul este că probabil era mai mult mag, decât sfânt.

Ingrey încercă să-și aducă aminte de vreun rege sfânt din trecutul recent care ar fi putut fi considerat mag și nu reuși. De niciunul cu adevărat sfânt nu reuși să-și amintească.

– Așadar, puterea aceasta stranie nu mai constituie un prerogativ regal?

– Nu, spuse Lewko

Ingrey nu-și putea da seama dacă inflexiunea aceea ascendentă a vocii însemna o consimțire sau o încurajare.

– Așadar, ce a mai rămas? Ce mai face în prezent ca regatul sfânt să fie sfânt?

Arhidivinul ridică din sprâncene.

– Binecuvântările celor cinci zei.

– Îmi cer scuze, Învățatule, dar eu sunt binecuvântat de cei cinci zei la fiecare ceremonie de Zi de Început de Trimestru. Asta nu mă face să fiu sfânt.

– Este adevărat, murmură Hetwar, aproape în șoaptă.

Ingrey nu-l luă în seamă și spuse mai departe.

– Mai există ceva pe lângă aceste binecuvântări, în afara dorințelor pioase de bine?

Arhidivinul răspunde pe un ton răsunător:

– Mai există rugăciunea. Cei cinci arhidivini legiutori se roagă pentru a fi îndrumați atunci când vor vota; toți își roagă zeii să le dea un semn.

Ingrey se gândi mai degrabă că și el le oferise câteva din aceste semne, chiar foarte evidente. Și asta nu l-a făcut să se simtă ca un trimis al zeilor.

– Ce altceva mai este? Ce alte schimbări mai sunt? Trebuie să mai fie ceva. Încordarea ușoară din vocea sa trăda prea multă nerăbdare și înghiți pentru a prelua controlul. Cinci din cele trei triburi nu mai erau în prezent, trei dintre ele dispăruseră, iar două fuseseră împuținate. Cinci oameni ai Templului îi înlocuiră fără piedici prea multe și cine ar fi putut spune că nu erau reprezentativi pentru poporul lor? Cu toate acestea, alegerea care-l făcuse pe Horseriver un rege-mag odată, îl transformase în ceva extraordinar. Chiar așa, și el nu a încetat să fie extraordinar! Oare regalitatea era golită parțial, deoarece Horseriver se agățase de ceva ce ținea de imortalitatea lui, ceva pe care ar fi trebuit să-l cedeze?

Biast, care se foi pe scaun în timp acestei conversații, îi întrerupse:

– Dacă acuzația adusă lui Wencel este adevărată, mă îngrijorează foarte mult siguranța surorii mele.

Ingrey nu o suferea deloc pe Fara, după ceea ce-i făcuse Ijadei, dar având în vedere suspiciunile asupra sorții ultimei mame-soții a lui Horseriver, trebui să-i dea dreptate.

– Lordul meu, îngrijorările tale mi se par îndreptățite.

Hetwar se ridică la auzul acestei încuviințări.

Ingrey adăugă:

– Mi-am amintit, maestrule de sigilii, că Horseriver mi-a dat de înțeles că ar dori să-l slujesc. Dacă vă cere asta, vă rog să-i spuneți că nu-mi veți da voie. Îmi e teamă să-l refuz în mod direct. Nu aș vrea să invoc antipatia sa.

Hetwar își coborî sprâncenele de parcă ar fi avut un gând neplăcut. Arhidivinul se uită țintă și spuse:

– Două spirite profanate să fie în aceeași casă. Oare de ce își dorește asta?

– Tragi prea repede concluzii, arhidivinule. Ingrey accentuă: contele este acuzat, nu și condamnat.

Fritine se foi în scaun:

– Lewko...?

Lewko își întinse mâinile

– Ar trebuie să-l cercetez mai atent. Și aș avea nevoie de ajutorul zeului, pe care nu pot să-l cer cu forța.

Fritine se întoarse încruntat către Ingrey.

– Îți voi vorbi pe șleau, lord Ingrey.

Ingrey ridică umeri.

– Aveți grijă la ceea ce-mi cereți, Arhidivinule. Dacă doriți să depun mărturie în legătură cu ceea ce este nevăzut și straniu, nu puteți alege la întâmplare. Trebuie să luați în considerare totul sau nimic. Și mă îndoiesc că sunteți dispus să mă vedeți ca pe un fel de mesager al zeilor, care ascultă ordine de la dumneavoastră.

În timp ce Fritine digera implicațiile acestei remarci, Ingrey continuă.

– În ceea ce-l privește pe Wencel, dorește să nu fie invocată înrudirea noastră ca veri. Destul de tardiv. Ei bine, și asta era adevărat într-o oarecare măsură.

Biast spuse indignat.

– O vei lăsa pe sora mea lipsită de protecție într-o casă în care ți-e frică și ție să te duci? Sprâncenele i se încruntară și apoi spuse pe un ton mai calm. Ești loial stăpânului meu, Hetwar, nu-i așa?

Nu mi-a înșelat niciodată încrederea. Încă. Ingrey răspunse printr-o mică plecăciune evazivă.

Biast continuă:

– Dar dacă acuzația este adevărată... cine ar fi mai potrivit să o protejeze pe prințesă de vreun act necurat pe care soțul său l-ar întreprinde sau să o salveze dintr-un loc dacă nevoia o cere? Și va trebui să cercetezi, să ne informezi, să raportezi...

– Spion?, spuse Fritine pe un ton interesat. Hetwar, crezi că ar putea face asta?

Ingrey ridică din sprânceană.

– Stăpâne, îmi vei care acum să depun un jurământ mincinos de serviciu?, întrebă el pe un ton suav.

– Ingrey, termină!, izbucni Hetwar. Umorul tău negru nu are ce căuta în acest consiliu.

– Asta a fost umor, mormăi Biast.

– Cât de aproape s-a putut.

– Mă mir că-l suporți.

– Stilul său enervant s-a dovedit a fi folositor. Din când în când. El merge pe drumul lui întortocheat și obține niște câștiguri de unde niciun om rațional nu s-ar fi gândit să le găsească. Niciodată nu mi-am dat seama dacă ăsta este un talent sau un blestem. Hetwar se așeză și-l privi pe Ingrey cu intensitate. Ai putea face asta?

Ingrey ezită. Ar însemna să facă oficial ceea ce făcuse până atunci pe jumătate conștient; să joace la ambele capete împotriva centrului în timp ce ar colecta cu disperare piese ce va spera că se vor potrivi la un moment dat. Și uneori să țină pentru el propriile remarci.

Ar fi putut refuza. Ar fi putut.

– Sunt de acord, spuse în loc de asta, încet. Și eu vreau să aflu mai multe despre Wencel. Apoi i se adresă lui Biast. Și de ce crezi că sora ta ar fi în pericol tocmai acum și nu ar fi fost în pericol oricând în ultimii patru ani?

Biast păru puțin stânjenit.

– În ultimii patru ani, nu am fost atent mai deloc la aspectul acesta. Ne-am întâlnit odată, după nuntă, și ne-am scris rar. Am presupus că tatăl meu se ocupa bine de ea și m-am mulțumit cu asta. Aveam propriile mele probleme. Asta până ce nu a vorbit ea cu mine – ei bine, eu am insistat – zilele acestea și mi-a mărturisit cât de nefericită ajunsese.

– Ce ți-a spus?, întrebă Hetwar.

– Nu a intenționat să scape de, hmmm, evenimentele de la Capul Mistrețului. Da, s-a gândit că Boleso devenise prea de nestăpânit, dar s-a gândit că poate el și lady Ijada ar putea începe să se placă în timp. Că fata l-ar putea liniști. Fara simte acut lipsa copiilor, cu toate că trebuie să recunosc că încă nu îmi este foarte clar a cui este vina. I s-a părut că soțul său a pus ochii pe noua menajeră, pentru că el a fost cel care a adus-o în casa Farei.

Pe asta n-o știam, se gândi Ingrey. Ijada s-a gândit la oferta mătușii ei Badgerbank de a lucra la ea, dar cine a făcut-o pe mătușă să-și aducă aminte de ea? Se poate ca Wencel să se fi gândit la un nou moștenitor, care să fie între el și Ingrey? Sau motivele lui de a o ști în siguranță pe Ijada erau cu totul altele? Erau cu totul altele, cred acum. Nu s-ar fi agitat fără motiv, dar motivele lui nu sunt la fel cu ale altor oameni.

– Lady Ijada susține că Horseriver nu a jignit-o niciodată, interveni Ingrey. Vă asigur că ea este destul de naivă, încât să nu recunoască o insultă decât dacă este grosieră, iar Wencel nu este un bădăran. O cred destul de vinovată pe Fara în tot lanțul acesta de evenimente. Cu toate că recunosc că Boleso o luase deja pe calea lui întunecată și era bine să fie oprit mai devreme decât mai târziu. Atenția îi fu atrasă de privirea rapidă pe care i-o aruncă Hetwar, ce îl îndemna să fie politicos față de fratele îndurerat. Îmi pare rău că a trebuit să aibă o moarte atât de crudă.

Prințul-mareșal scoase un mârâit îndurerat. Nu fusese un sunet dezaprobator.

Arhidivinul își drese vocea:

– Aș observa, lord Ingrey, că prin mărturisirea ta față de Învățatul Lewko și prin alte lucruri evidente, se pare că spiritul tău de lup este slobod. Prin urmare te afli în situația de a-ți fi violat dispensa.

Ingrey își dădu seama că tonul său prietenos nu ascundea atât amenințare sau teamă, cât tensiune. Așadar, știa cum să facă față unei simple tensiuni.

– Asta nu s-a întâmplat din vina mea, domnule. Era o afirmație sigură ce nu putea fi verificată. Acesta a fost un accident care s-a întâmplat în momentul în care Învățatul Hallana m-a eliberat de vraja aceea care mă controla. Și, într-un fel, a fost decizia Templului. Așa, dă vina pe cei absenți. Chiar dacă nu pot spune că a fost voința zeului, doi zei s-au grăbit destul de mult să se folosească de aceasta. Oare asta să fi fost cea mai nervoasă tresărire din partea lui Fritine? Ingrey respiră adânc. Acum vrei și tu să te folosești de ea, punându-mă

să o păzesc pe Prințesa Fara. Asta mi se pare o sarcină serioasă, pe care o ceri de la un bărbat în care nu ai încredere. Sau vrei ca întâi să te folosește de mine, apoi să te întorci împotriva mea? Te avertizez că știu să înot.

Fritine se gândi multă vreme, dacă să muște din momeală și după mai mult timp refuză cu abilitate să muște.

– Atunci se cuvine să te faci folositor în continuare, nu crezi?

– Înțeleg. Ingrey îl aprobă cu o plecăciune cam adâncă. Se pare că sunt în slujba ta, Arhidivinule.

Hetwar se foi puțin stânjenit în fața acestui schimb ostentativ de replici. Nu era din cauza faptului că nu îi plăceau amenințările, dar mereu reușise să găsească modalități mai diplomate de a-l aduce pe Ingrey unde voia el, o politețe pe care Ingrey o aprecia pentru valoarea ei estetică, dacă nu din alte motive.

– De vreme ce o spui atât de poruncitor, spuse Ingrey – Hetwar se strâmbă, din câte văzuse Ingrey cu coada ochiului – voi încerca să fiu spionul tău. Și paznicul prințesei. Apoi făcu o plecăciune politicoasă către Biast, care, la rândul lui avu bunul-simț să-i răspundă la fel.

– Asta aduce în discuție o prevedere care trebuie luată pentru încarcerată, spuse Hetwar. Dacă Wencel este bănuit, la fel va fi bănuită și politețea lui de a o găzdui pe lady Ijada. Cred că este timpul să o mutăm într-un loc mai sigur.

Ingrey îngheță. Oare Ijada va fi scoasă de sub supravegherea lui? Spuse prudent:

– Nu cumva ar scoate la iveală într-un mod prematur bănuielile care plutesc împotriva lui Wencel?

– În niciun caz, spuse arhidivinul. După înmormântare, o astfel de schimbare era inevitabilă.

– Mie mi se pare că locul unde stă în prezent este potrivit, protestă Ingrey. Nu încearcă să evadeze și are încredere în justiția Templului. V-am spus că era naivă, adăugă el, dorind să-l împungă pe Fritine.

– Așa e, dar tu nu poți să păzești două locuri în același timp, Biast sublinie cu mult discernământ.

Hetwar, care se învioră deodată din cauza tensiunii subite din atitudinea lui Ingrey, făcu un gest împăciutor.

– Putem discuta mai târziu despre asta. Îți mulțumesc pentru că ți-ai oferit ajutorul în această problemă dificilă, lord Ingrey. Cât te repede crezi ca te-ai putea strecura în casa lui Horseriver?

– În seara asta?, spuse Biast.

Nu! Trebuie s-o văd pe Ijada.

– Mă tem că ar putea părea suspect, dacă m-aș duce înainte ca el să-ți ceară ție această favoare, lord Hetwar. Nici tu nu ar trebui să te lași convins prea ușor. Și acum am nevoie de hrană și de somn. Cel puțin, ultimele cuvinte exprimau purul adevăr.

– Aș vrea ca sora mea să fie păzită chiar acum, spuse Biast.

– Atunci poate ar trebui să te duci chiar tu să o vizitezi.

– Nu am niciun fel de puteri supranaturale să lupt împotriva lui Wencel.

Se pare că începi să crezi că ai nevoie de mine viu, nu-i așa? Bine.

– Nu este niciun vrăjitor al Templului care poate fi pus de gardă, între timp?

– Cei pe care îi consider potriviți au alte sarcini, spuse Lewko. Voi chema pe cineva cât de repede voi putea. Fritine încuviință.

– Pace, prințe, îi spuse Hetwar lui Biast, care era pe punctul de a deschide din nou gura. Cred că nu mai putem fac nimic acum. Apoi se ridică de la birou scoțând un sunet de om obosit. Ingrey, vino cu mine.

Ingrey se scuză de la puterile șezânde și avu grijă să-i transmită lui Gesca un rămas-bun special, doar ca să-l pună pe jar. Dacă Gesca era spionul lui Horseriver, oare cum va reacționa Wencel când relatarea acestei întâlniri va ajunge la urechile lui? Cu toate că Horseriver se poate să fi anticipat acuzația lui Cumril. Cel puțin Gesca va putea mărturisi că bănuiala nu a venit din partea lui Ingrey. Da. Lasă-l pe Gesca să scape pentru moment.

Apoi ia-te după parfumul lăsat de el, dacă merge unde cred eu.

Ingrey îl urmă pe Hetwar pe coridorul întunecos, departe de urechile ușilor închise ale biroului.

– Stăpâne?

Hetwar se întoarse spre el și se apropiară de un candelabru. Lumina îi scotea în evidență trăsăturile îngrijorate ale feței.

– Până acum am avut bănuiala că interesul lui Wencel în ceea ce privește alegerile viitoare erau în folosul cumnatului său. El a participat intens la consiliile mele. Acum am ajuns să mă întreb, dacă nu este cumva și o dorință mai personală, ca în cazul lui Boleso.

– A mai făcut și altceva în afară de a-și arăta interesul ciudat față de Ijada?

– Mai degrabă, acțiunile trecute acum par altfel judecate într-o nouă lumină. Hetwar își frecă fruntea și-și miji repede ochii. În timp ce o supraveghezi pe Fara, fii atent și la dovezi, cum să spun, nesănătoase legate de interesul personal al lui Wencel în privința implicării lui în următorul regat sfânt.

– Sunt foarte sigur că Wencel nu este interesat de puterile politice, spuse Ingrey.

– Această afirmație nu mă liniștește, Ingrey. Nu atunci când un anumit lord-lup a folosit cuvintele regalitate și magie în aceeași propoziție. Știu foarte bine că ai lăsat multe lucruri nespuse.

– Speculațiile nesăbuite au destinul lor.

– Într-adevăr. Eu vreau fapte. Nu vreau să pierd un aliat valoros prin acuzații false, nici să eșuez în a mă proteja față de un dușman periculos.

– Și sunt la fel de curios în această chestiune, stăpâne.

– Bine, îl bătu Hetwar pe umăr. Atunci du-te și îngrijește-te de hrana și de somnul de care ziceai. Arăți ca moartea pe farfurie, să știi. Ești sigur că nu ți-a fost rău dimineață?

– Aș fi preferat mult mai mult să-mi fi fost. V-a relatat Lewko povestirea mea?

– A așa-zisei tale viziuni? Oh, da, și ce mai poveste sinistră a fost. Ezită. Cu toate că Biast păru să găsească un fel de alinare în ea.

– Ați crezut-o?

Hetwar își ridică bărbia:

– Tu ai crezut-o?

– Oh, suflă Ingrey, da.

Hetwar rămase foarte nemișcat, mai întâi căutând privirea lui Ingrey, pentru ca, mai apoi, după o secundă, să-și lase privirea în jos stânjenit.

– Îmi pare rău că am ratat distracția. Așadar ce ți-a spus ție zeul și ce i-ai spus tu lui?

– Ne-am... certat.

Gura lui Hetwar se curbă într-un râs sincer și sec.

– Oare de ce nu mă surprinde asta? Le doresc zeilor numai bine din partea ta. Fie ca ei să aibă mai mult noroc în a obține răspunsuri directe de la tine, decât am avut eu. Începu să se întoarcă.

– Stăpâne, zise Ingrey deodată.

Hetwar se întoarse.

– Da?

– Dacă, ah..., înghiți Ingrey pentru a-și umezi gâtul. O favoare. Dacă, din orice motiv, vărul meu Wencel s-ar întâmpla să moară în următoarele zile, vă implor să aveți grijă să fiu adus imediat în fața anchetatorilor Templului. Însoțit de cei mai buni vrăjitori, Lewko se va descurca să mă examineze.

Hetwar se încruntă și se holbă la el. Încruntarea se accentuă. Vru să spună ceva, dar închise gura.

– Presupun, spuse în cele din urmă, că-ți imaginezi că poți să-mi spoi așa ceva și apoi să-ți iei tălpășița, nu?

– Jurați, domnule?

– Cred că faci confuzie între a jura și a blestema.

– A jura.

– Bine, atunci.

– Bine.

Ingrey se înclină și se retrase. Hetwar nu mai strigă după el. Cu toate acestea, o înjurătură șoptită și șuierată ajunse la urechile lui Ingrey când o luă spre scări.

Capitolul 18

Atunci când portarul îi dădu drumul lui Ingrey în holul de la intrare al închisorii, Ijada stătea ghemuită la baza scărilor cu mâinile înfășurate în jurul corpului ei, chiar și mai strâns decât ultima dată. Paznicul ei urcă vreo două trepte și privi neliniștit. Ijada sări în picioare, iar privirea ei căuta fața lui Ingrey fără ca el să știe de ce, dar ea păru să o găsească, deoarece se năpusti asupra lui. Apucându-l de mâini, îl trase înăuntru, trântind ușa în fața dezaprobatoare, dar speriată a paznicului.

– Ce-a fost asta de mai înainte?, vru să știe Ijada? Ce ți s-a întâmplat?

– Ce ai..., ai văzut și tu ceva?

– Am avut niște viziuni, Ingrey, niște viziuni îngrozitoare. Nu de la zeu, jur. La ceva puțin timp după ce ai plecat tu, am fost iar copleșită. Genunchii mi s-au înmuiat. Lumea din jurul meu nu a mai pălit de tot de această dată, dar imaginile erau mai puternice decât amintirile, mai palide decât halucinațiile. Ingrey, am văzut Câmpia Însângerată, dar de atunci de când ei încă mai trăiau. Ea ezită. Au murit.

– L-ai simțit pe Wencel? L-ai văzut sau i-ai auzit vocea?

– Nu, nu... nu așa cum e el. Aceste viziuni erau în mintea ta, cred. Nu-i așa?

– Ba da. Imagini atemporale, nu? Pădurea Străveche. Masacrul de pe Câmpia Însângerată.

Ea se cutremură și-și atinse gâtul și sunetul oribil al toporului, făcut atunci când strivește oasele, răsună din nou în mintea lui Ingrey. Și ea a simțit asta.

– Oare de ce împărtășim astfel de lucruri? Ce s-a întâmplat între noi?, întrebă ea.

– Acele imagini, acele viziuni – Wencel a fost cel care le-a pus în mintea mea. Nu este doar un spirit războinic ca tine, este mai mult de atât. Pierdut în afara timpului, înfricoșător din cauza puterii și suferinței sale. Crede că este – susține că este – regele sfânt.

– Dar rege este bătrânul lord Stagthorne, a fost de dinainte de a mă naște – cum ar putea fi doi?

– Cred că aici e problema, este un mister, căruia nu i-am dat încă de capăt. M-am dus la Wencel hotărât să scot adevărul de la el cu forța dacă ar fi trebuit. În schimb, el mi l-a dat mie...

O ajută să se așeze pe un scaun și se puse alături de ea, ținându-se încă de mâini pe deasupra mesei. Ingrey îi povesti șovăitor întâlnirea înfricoșătoare cu contele. Se pare că Ijada nu împărtășise decât viziunile, nu și contextul lor. Ingrey se gândi că ea trebuie să fi petrecut ultimele ore într-o tulburare totală, pentru că și acum pupilele ei erau dilatate și corpul ei tremura.

– Wencel susține că sunt moștenitorul lui spiritual, iar trupul meu va fi confiscat de vraja lui, chiar dacă eu vreau sau nu. Nu știu de când este așa. Pe vremuri s-ar putea să fi fost un alt văr între noi, care a murit mai târziu, dar... s-ar putea ca asta să ducă în trecut până la moartea tatălui meu. Ceea ce ridică și mai multe întrebări fără răspuns despre intențiile tatălui meu în legătură cu ritualul lupului.

– Celălalt vis al meu, murmură ea. Al călărețului arzând și al lupului dezlegat care aleargă prin cenușă. Tu erai acela! Erați voi amândoi.

– Crezi? Poate...

– Ingrey, am recunoscut Copacul Sfânt, i-am recunoscut pe oamenii mei. Sunt legată de ei în mod sigur la fel cum sunt legată și de tine, cu toate că nu știu cum. Și dacă Wencel spune adevărul, și el este legat de ei și ei de el.

– Povestea lui Wencel era plină de lacune, dar nu a mințit în legătură cu asta., spuse Ingrey cu siguranță. Acea legătură este la baza tuturor acestor întâmplări.

– Atunci ciclul este complet. Tu ești legat de mine, eu de fantomele mele, ele de Wencel și, se pare, că Wencel este legat de tine. Oare Wencel încearcă să pună la cale o magie măreață cu noi toți de aici?

– Nu sunt sigur. Nu face Wencel doar asta, în mod sigur. Cu siguranță, nu el și-a ales moștenitorul mistic, altfel cu certitudine ar fi ales pe altcineva, nu pe mine. Ceea ce ar cam avea sens; vraja trebuie să fi fost creată să funcționeze în haosul și în fierbințeala bătăliei, când atât regele, cât și următorul moștenitor ar fi putut muri în aceeași oră – așa cum s-a întâmplat pe Câmpia Însângerată, mai mult sau puțin. Transferul trebuie să se efectueze fără atenția sau voința celor sfinți. Așa că partea aceasta din vrajă trebuie să fie legată de spiritele războinicilor morți din Pădurile Rănite. Este ca și cum întreaga Pădure Străveche sau ceea ce rămâne din puterile ei înrudite, își alege moștenitorul prin Wencel. Aici i se păru lui Ingrey să existe o confirmare enigmatică și care intimida.

Ijada își miji ochii.

– Atunci înseamnă că noi trei ar trebui să mergem la Câmpia Însângerată? Și dacă este așa, ce ar trebui să facem acolo?

– Și cine – sau Cine – ne împinge spre acest sfârșit?, murmură Ingrey. Se așeză încruntat. Înainte vraja era foarte bine ținută în secret. Doar cei din neamul Horseriver și războinicii morți, timp de șaisprezece generații știau de ea. Tu – tu ai violat-o din afară. Vraja s-a desfăcut ca să mă cheme pe mine. Limitele ei nu sunt ceea ce par a fi. Din neam în neam. Pădurea și regiunile înconjurătoare. Pentru prima dată timp de secole, schimbările își fac loc.

Ijada își frecă sprânceana încruntată.

– Ce rol am eu în toate astea? Pe jumătate sunt implicată, pe jumătate nu – am măcar vreo treabă cu toate astea? Eu sunt vie, ei sunt morți. Eu sunt femeie,

ei sunt bărbați – marea majoritate – cred... Leopardul meu nici măcar nu este un animal specific pentru Pădure. Azi-dimineață nu am făcut nimic pentru sufletul lui Boleso. Am stat doar acolo cu gura căscată prostește. Tu ești cel căutat, Ingrey, tu ești cel care ar putea elibera fantomele de creaturile lor. Privirea ei îndreptată spre el era devorată de convingere.

– O ușă dintr-un perete este în același timp și înăuntru și în afară, spuse Ingrey încet. Jumătate-jumătate, așa cum ești în propriul tău trup, prin îndurarea tatălui tău. Și tu ai fost căutată, dar nu cred că de Wencel. Nu te-au ales pe tine fantomele tale? Dintre toți cei care au dormit și au visat în Păduri în noaptea aceea.

Ea ezită, îndreptându-se puțin.

– Da.

– Deci, atunci... Atunci ce? Creierul obosit al lui Ingrey nu mai avea răspuns. După aceste viziuni au apărut și mai multe întrebări. Cred că Wencel vrea foarte mult să mă țină aproape de el. M-a convins să accept un post în slujba lui. Mai mult decât convins, m-a constrâns.

Ea se încruntă, îngrijorată din nou.

– Hetwar, continuă Ingrey, în loc să mă protejeze pe mine, vrea să mă duc acolo ca să spionez pentru el. Cumril a adus în discuție bănuiala că Wencel ar avea un spirit de animal, cu toate că Templul și Hetwar încă nu știu ce altceva susține el că ar fi. Eu nu le-am spus. Nu știu exact ce urmări ar avea asta și nici cât de repede vor ieși la iveală secretele întunecate ale lui Wencel. Nici nu știu cum voi fi eu prins între toate astea. În plus, Biast a prins o frică de cumnatul lui și vrea să mă pună să o păzesc pe Fara. Ingrey se strâmbă.

– S-ar putea ca Biast să nu fie atât de străin de toate astea, spuse Ijada încet. Cu siguranță nu vreau ca nenorocirile mele să mai ducă la moartea altor membri din familia Stagthornes.

– Nu înțelegi. Dacă mă duc la Horseriver, ei te vor lua de sub protecția mea și te vor da altei persoane care să te păzească. Probabil că te vor închide în altă închi-

soare, în care se intra mai greu. Sau din care se poate evada mai greu.

Tensiunea îi făcu fața să se încordeze.

– Când se va termina, nu trebuie să fiu constrânsă, nu trebuie... Când trebuie să plecăm?

– Ce să se termine?

Mâna ei apucă aerul într-un gest de frustrare.

– Asta. Orice ar fi asta. Când căutarea zeului se va fi încheiat și El va fi găsit ceea ce va fi căutat. Nu simți asta, Ingrey?

– Ba da, o simt. Sunt nervos de atâta încordare, dar nu înțeleg. Nu întocmai.

– Ce urmărește Wencel?

Ingrey scutură din cap.

– Sunt din ce în ce mai puțin sigur că urmărește ceva, în afară de a-și apăra propriile secrete. Mintea lui este atât de încărcată, încât de fapt pare să-i fie greu să fie atent uneori. Asta nu înseamnă că este mai puțin periculos. De ce se teme cu adevărat? Până la urmă, se pare că se teme din cauză că nu poate fi omorât. Executarea lui nu l-ar putea opri pe conte. Întemnițarea, dacă Wencel ar fi chiar atât de disperat, l-ar putea face să evadeze la fel de dur, indiferent cât de adâncă ar fi temnița sau de vigilenți paznicii. Ingrey își dădu seama că nu-și dorea să riște ca Wencel să fie întemnițat.

Buzele Ijadei se contorsionară exprimând nedumerire.

– Și cum a reușit contele să treacă de toate funeraliile sale, pe parcursul tuturor acestor veacuri, dacă zeii nu îi iau sufletul?

Ingrey făcu o pauză, gândindu-se că nu știa prea multe despre asta, apoi făcu un gest discret de negare.

– Ocupând trupurile urmașilor săi, de obicei era foarte implicat în aranjarea propriilor funeralii. Sunt sigură că a devenit expert în a etala la înmormântări ceea ce îi place. Și dacă ar fi trecut cu vederea vreo ceva, ei bine, sufletele unor oameni deveneau separate de zeu.

Ciudățenia acestei situații reuși să tulbure mintea lui Ingrey. Cum trebuie să fi fost pentru Horseriver să-și vadă propriul trup cum este îngropat, la nesfârșit? În

tristețea întoarsă asupra lui însuși, știind că nu tatăl, ci fiul va fi pierdut în acea oră?

Ijada dădu din cap, în semn că niște gânduri asemănătoare îi treceau și ei prin minte. Bătu cu degetele în masă.

– Dacă Templul ar fi înștiințat de vraja lui, ce ar putea face?

– Nu știu sigur. Nimic, cred, în afara vrăjitoriei și a minunii.

– Zeii sunt deja implicați destul de mult în asta. Cu foarte puțină legătură cu Templul.

– Așa se pare, șopti Ingrey.

– Deci ce ar trebui să facem?

Ingrey își masă ceafa care îl durea.

– Cred că ar trebui să așteptăm. Încă. Mă voi duce acasă la Horseriver. Și voi spiona, dar nu numai pentru Hetwar. Poate că voi găsi acolo ceva ce mă va ajuta să înțeleg, o piesă încă lipsă.

– Cu ce risc din partea ta?, se frământă ea.

Ingrey ridică din umeri.

Ea nu păru mulțumită.

– Ceva pare foarte dezechilibrat în această pauză.

– Care pauză?, oftă Ingrey. Această zi nemiloasă m-a trecut prin furcile caudine.

Mâinile sale gesticulară exprimând exasperarea reînnoită.

– În timp ce am fost închisă în această casă.

El se aplecă în față, ezită pentru o fracțiune de frică și o sărută. Ea nu bătu în retragere. De data asta nu mai era niciun șoc, felul lui de a o percepe nu se schimbase, dar asta se întâmpla doar din cauză că prezența ei constantă nu se estompase de la primul lor sărut. Putea simți acea prezență, un curent ca un șuvoi curgând între ei. Excitarea trupului lui era atenuată de oboseală, plăcerea buzelor ei era înecată de o stânjeneală enervantă. Ea îl dădu pe spate nu din dorință sau din dragoste, se părea, ci dintr-o încredere insuficientă: nu în capacitățile lui îndoielnice, ci în el ca întreg. Lup și restul. Inima lui tresări de mirare. Tremură.

Ea se trase înapoi și își aranjă sprâncenele, pe jumătate râzând, pe jumătate îngrijorată.

– Ai mâncat?, întrebă ea foarte practic.

– Nu în ultimul timp.

– Pari atât de obosit. Poate ar trebui să o faci.

– Și Hetwar a spus la fel.

– Atunci așa este. Se ridică. Voi da comandă la bucătărie să-ți pregătească ceva de mâncare.

El își lipi dosul palmei ei de fruntea sa dureroasă, înainte de a-i da drumul șovăielnic.

La jumătatea drumului spre ușă, ea se uită peste umăr și spuse:

– Ingrey...

– Hm?, și își ridică creștetul pe care și-l scufundase pe brațele încrucișate puse pe masă.

– Dacă Wencel este într-adevăr un rege sfânt mistic și tu ești cu adevărat moștenitorul lui... ce ești tu?

Mă face mai degrabă îngrozit.

– Nimic bun.

– Aha, își scutură capul și ieși pe ușă.

În următoarea dimineață, Ingrey dormi mai mult decât intenționase și ordinele le primi mai devreme decât se așteptase, din mâna lui Gesca.

Atunci când Ingrey coborî scările pentru a se întâlni cu fostul său locotenent, încă își mai aranja vesta și cureaua pe care de-abia și le pusese. Gesca își coborî vocea și vorbi la urechea lui Ingrey atunci când portarul eziță la ușa bucătăriei, chemându-și ajutorul.

– Trebuie să te prezinți la contele Horseriver.

– Deja? Ce repede! Și cum rămâne cu prizoniera mea?

– Eu voi fi cel care-ți va lua locul ca administrator.

Ingrey se încordă:

– Din ordinul cui? Al lui Hetwar sau al lui Horseriver?

– Din ordinul lui Hetwar și al arhidivinului.

– Intenționează să o mute în altă parte?

– Nu am fost informat încă despre asta.

Ingrey își miji ochii, studiindu-l pe locotenentul agitat.

– Și aseară, după întâlnirea de la Hetwar, cui ai fost să-i dai raportul?

– De ce ar trebui să raportez cuiva?

Cu o mișcare obișnuită care nu putea păcăli pe nimeni, Ingrey îl lipi pe bărbat de perete, sprijinindu-se de brațul lui încordat și încercând să prindă privirea lui Gesca.

– Ai putea la fel de bine să recunoști că ai fost la Horseriver. Dacă Wencel vrea să-l slujesc așa cum l-am slujit pe Hetwar, voi participa la consiliile lui mult timp de acum înainte.

Gesca își întredeschise gura, dar doar scutură din cap.

– Nu are rost, Gescă, știu de scrisorile voastre. Aceasta era o nouă lovitură în semiîntuneric, dar după tresărirea lui Gesca, însemna că-și atinsese ținta.

– Cum ai reușit – credeam că nu este nimic rău în asta. Era singurul aliat al lordului Hetwar. Credeam doar că-i fac o favoare prietenului lordului meu.

– Cu siguranță, recompensată foarte avantajos.

– Ei bine... nu sunt un om bogat. Și contele nu este un zgârcit. Sprâncenele lui Gesca se încruntară, din cauza noii îngrijorări.

– Cum ai aflat? Aș fi jurat că nu ai văzut niciodată.

– Mi-am dat seama din sosirea foarte sincronizată a lui Wencel la Middletown. Printre alte lucruri.

– Oh, umerii lui Gesca se lăsară în jos și el se schimonosi.

Așadar, Gesca o era supărat că a fost ademenit să-i fie necinstit lui Hetwar sau era supărat că fusese prins asupra faptului?

– Te-ai lăsat dus de val, nu-i așa? Un om devine mai vulnerabil atunci când oferă favoruri, decât atunci când primește. Eu rar fac una sau alta, tocmai de aceea. Ingrey zâmbi cât mai lupește, cu atât mai mult cu cât în mintea lui Gesca se păstra iluzia invulnerabilității sale.

Vocea lui Gesca se înmuie.

– Ai de gând să mă pârăști?

– Te-am acuzat încă de ceva?

– Asta nu e un răspuns. Cel puțin nu din partea ta.

– Adevărat, oftă Ingrey. Dacă ai fi tu primul cel care i-ar mărturisi asta lui Hetwar, înainte să ajungi să fii

acuzat, nu te vei alege decât cu o mustrare și nu cu o concediere. Lui Hetwar nu-i prea pasă de onestitatea perfectă a oamenilor lui, pentru că înțelege perfect limitele puterii lor de a rezista. Într-un fel, presupun că așa este mult mai confortabil.

– Și cum rămâne cu limitele tale? Ce alinare găsește în ele?

– Ne ținem în alertă unul pe celălalt, îl măsură Ingrey pe Gesca. Ei bine, ar putea fi paznici și mai răi.

– Da, și prizonieri mai urâți.

Ingrey își coborî tonul până la cel al unei ironii tăioase pentru a susține o amenințare de toată frumusețea.

– Cât timp va fi aici, o vei trata pe lady Ijada cu politețea cea mai strictă, Gesca. Dacă nu, mânia lui Hetwar, Templul, Horseriver și zeii la un loc vor fi cele mai mici griji ale tale.

Gesca se înfioră sub căutătura lui.

– Termină, Ingrey. Nu sunt un monstru!

– Dar eu sunt, șopti Ingrey. Ne-am înțeles?

Gesca abia îndrăzni să respire.

– Foarte bine.

– Bine. Ingrey plecă și cu toate că nici măcar nu-l atinsese pe Gesca, acesta se prăbuși ca un om eliberat dintr-o strânsoare sufocantă, pipăindu-și gâtul pentru a vedea dacă nu are vânătăi. Sau urme de dinți.

Ingrey se întoarse sus pentru a-l sălta din pat pe Tesko ca să-i strângă din nou puținele lucruri pentru a se duce la reședința lui Horseriver. Recapitulă întrevederea cu Hetwar de seara trecută și efectul ei probabil asupra lui Horseriver, filtrate de amintirile și spiritele lui Gesca. Atâta vreme cât Ingrey nu era atât de prost, încât să-i ascundă contelui misiunea sa de a-l spiona, se îndoia că Horseriver va fi foarte deranjat de asta. Și contele sigur o fi aflat de la Gesca faptul că Ingrey i-a păstrat cel mai întunecat dintre secrete. În concluzie, Ingrey decise că mica trădare a lui Gesca s-ar putea să se dovedească mult mai folositoare decât crezuse el.

Când Tesko apăru în capul scărilor, clătinându-se sub încărcătura lucrurilor stăpânului lui, Ingrey bătea la ușa

Ijadei. Se bucură când auzi hârşâitul curios din spatele uşii, înainte ca aceasta să se deschidă şi să-l întâmpine privirea suspicioasă a paznicului.

– Cu lady Ijada, te rog.

Ijada apăru în spatele femeii în micul holişor din capul scărilor, având o privire serioasă şi întrebătoare.

Ingrey lăsă capul în jos şi spuse:

– Sunt chemat deja la reşedinţa contelui Horseriver. Pentru moment, Gesca îmi va lua locul ca păzitor al tău.

Ea se lumină la auzul numelui cunoscut.

– Atunci nu e aşa de rău.

– Poate că nu. Dacă voi reuşi să înţeleg mai bine lucrurile, voi încerca să mă întorc şi să vorbesc cu tine.

Ea dădu din cap. Expresia feţei ei era mai mult îngândurată, decât panicată, cu toate că Ingrey abia putea ghici la ceea ce gândea ea. Ea nu avea mai multe răspunsuri ca el, dar el admira talentul de a găsi întrebări foarte neconfortabile. El bănui că va avea nevoie de ele cât de curând.

Îşi strânseră mâinile, în locul sărutului de rămas-bun pe care nu puteau să şi-l dea sub privirea vigilentă a paznicului. Curentul acela ciudat care părea să curgă între ei se simţea încă, în strânsoarea aceea.

– Voi afla dacă te vor muta.

Ea dădu din nou din cap, eliberându-i mâinile.

– Voi aştepta veşti de la tine.

Reuşi să îngâne o plecăciune şi plecă.

Ingrey reiteră drumul lui prin Kingstown din ziua trecută, urmat de această dată de Tesko care gâfâia din cauza greutăţii încărcăturii pe care o căra. Portarul lui Horseriver aştepta în mod evident sosirea lor, pentru că fuseseră conduşi imediat în noua cameră a lui Ingrey. Nu era o cameră mică de servitor, aflată sub scări, ci o cameră elegantă aflată la etajul al treilea destinat oaspeţilor de seamă, cu un alcov pentru Tesko. Lăsându-l pe servitorul lui să-i aranjeze puţinele lucruri, Ingrey plecă să exploreze palatul. Se întrebă dacă Horseriver se aştepta ca el să-şi ia toate lucrurile din palatul lui Hetwar şi ce ar crede contele, dacă el nu ar face asta.

Trecând pe lângă un salon de la etajul al doilea, cu ramele sculptate grațios în lemn de arțar, Ingrey trase o privire înăuntru și o văzu pe Fara împreună cu o altă doamnă, care stătea aplecată asupra unei cusături. Fara stătea în picioare, cu mâna pe draperii și uitându-se gânditoare pe fereastră, iar trăsăturile încordate ale feței sale erau scoase în evidență de lumina argintie a dimineții. Fața ei de o formă aproape pătrată era palidă, iar corpul mic și îndesat, sub rochia mohorâtă; Ingrey se gândi că la bătrânețe va fi destul de trupeșă. Capul ei se întoarse, când Ingrey scârțâi sau pocni ceva și ochii ei închiși la culoare se măriră atunci când îl recunoscură.

– Lord Ingrey, nu-i așa?

– Prințesă, o salută Ingrey într-un fel vag, ducându-și mâna spre inimă, dar nu de tot, gest ce era specific celor cinci zei.

Ea îl cercetă încruntată.

– Mi-a spus Biast aseară că vei intra în slujba soțului meu.

– Și, ah... într-a dumneavoastră?

– Da, mi-a spus și asta. Apoi se uită la însoțitoarea ei. Lasă-ne singuri și lasă ușa deschisă. Femeia se ridică, salută și se strecură pe lângă Ingrey; Fara îi făcu semn să intre.

Pe măsură ce se apropia de geam, ea îl privea cu o suspiciune îngrijorătoare. Vocea sa era joasă.

– Fratele meu mi-a spus că mă vei proteja.

Păstrându-și tonul vocii neutru și la fel de jos, Ingrey spuse:

– Credeți că aveți nevoie de protecție?

Ea făcu un gest care trăda nesiguranța.

– Biast mi-a spus că Wencel este suspectat de un lucru groaznic. Tu ce părere ai?

– Dumneavoastră nu puteți confirma asta, lady?

Ea scutură din cap, nu neapărat în semn de negare, și-și ridică bărbia lungă.

– Tu nu poți?

– Prezența unui însoțitor de sânge așa cum sunt nu este ceea ce profanează un bărbat; ci ceea ce face cu asta.

Sau cel puțin așa ar trebui. Dispensa mea recunoaște asta în mod tacit. Nu ai bănuit că ar fi ceva straniu cu soțul tău, în tot acest timp?

Sprâncenele ei negre și groase coborâră exprimând o nefericire adâncă în legătură cu acest răspuns evaziv.

– Nu... da. Nu știu. A fost ciudat încă de la început, dar am crezut că este mai degrabă capricios. M-am săturat să-l înveselesc și uneori, uneori, pare să funcționeze, dar întotdeauna se cufundă din nou în tristețea sa. M-am rugat Mamei pentru a mă îndruma și, în plus, am încercat să fiu o soție bună, așa cum ne învață Templul. Vocea ei tremură, dar nu se frânse. Încruntarea i se adânci. Apoi a adus-o aici pe fata aceea.

– Pe lady Ijada? Nu v-a plăcut de ea – la început?

– Oh, la început! Se scutură puțin din umeri. La început, cred că da. Dar Wencel... a început să îi dea atenție.

– Și care a fost reacția ei la această atitudine a lui? Ai discutat cu ea despre asta?

– Ea susținea că se amuza. Eu nu mă amuzam. L-am urmărit pe el, am urmărit-o pe ea – nu l-am mai văzut niciodată pe el să se uite atât de atent la altă femeie de când ne-am căsătorit sau de dinainte de asta, dar el chiar o vedea pe ea.

Ingrey se gândi la o întrebare care să o facă pe Fara să-i ofere varianta ei asupra întâmplărilor de la Capul Mistrețului, cu toate că aproape că nu mai era nevoie. Niciun intelect ofilit, nicio înșelătorie subtilă, nicio putere sinistră, doar o consternare suferindă. Nici nu părea să fie vreo urmă a ceva straniu asupra ei. Wencel nu a ales să-și vrăjească soția. De ce nu?

Dar mintea Farei se îndrepta în altă direcție.

– Acuzația lui Biast..., murmură ea. Privirea ei asupra lui Ingrey deveni mai intensă. Presupun că ar putea să fie adevărată. Doar uitându-mă la tine nu-mi pot da seama de nimic. Dacă chiar ascunzi un lup înăuntrul tău, este la fel de invizibil ca păcatele oricărui om. Asta ar explica... multe. Ea își trase răsuflarea și întrebă dintr-odată. Cum ai obținut dispensa?

El ridică din sprâncene.

– Presupun că am avut un cercetător milos al Templului. Îi era milă de un orfan bolnav. După aceea le-am oferit câteva dovezi ale capacității mele de a-mi controla nenorocirea, fapt ce păru să-i mulțumească pe examinatorii mei. Nu destul, încât să-mi dea pe mâini conducerea unui castel, desigur. Mai târziu, Hetwar a fost cel care m-a ajutat.

– Dacă Wencel își controlează bestia atât de bine, încât nici măcar nu-mi pot da seama dacă o are cu el, asta nu este o dovadă suficientă de a primi o dispensă asemănătoare?, întrebă ea, iar o nuanță se resimțea în vocea ei.

Ingrey își umezi buzele.

– Ar trebui să-l întrebi pe arhidivin despre asta. Nu eu decid asta. Oare Fara gândea astfel ca să-și protejeze și să-și păstreze soțul? Oare ar putea trece Wencel de o examinare a Templului ca aceea care a plutit atât de mult timp deasupra cazului lui Ingrey? Horseriver ar avea mult mai multe de ascuns, dar, de asemenea, se pare, ar avea și mai multă putere de a-și duce la îndeplinire sarcina. Dacă ar fi vrut. Probabil că ar fi tentat, pentru distrugerea vechilor sale ascunzișuri, să încerce acest joc.

De fapt, cineva ar putea crede că această sarcină i-ar solicita toată atenția. Dar el urmărește altceva. Intenționat. Ce?

Din orice motive personale o avea, Fara cu siguranță consideră că acuzațiile aduse lui, Wencel cum că ar avea un spirit animal, să fie alarmant de credibile, odată prezentate imaginației ei. Părea o femeie care se chinuia de mult timp să pună cap la cap piesele unui puzzle, ultimele piese găsindu-și locul din ce în ce mai repede. Era speriată, atât de ea, cât și de soțul ei, dar și pentru ea.

– De ce nu îl întrebi pe Wencel aceste lucruri?, spuse Ingrey.

– Nu a venit la mine noaptea trecută. Își frecă fața și ochii. Frecarea asta dură ar fi trebuit să fie vinovată de înroșirea lor. Nu prea mai vine, în ultimul timp. Biast mi-a spus să nu-i reproșez nimic, dar nu mai știu...

– Wencel știe deja că este acuzat în mod tacit. Nu ai trăda pe nimeni dacă i-ai spune.

Ea se uită timid la el.

– Deja sunteți niște confidenți atât de apropiați?

– Eu sunt cel mai apropiat verișor al lui în viață. Pentru moment. În criza aceasta, Wencel nu are nicio satisfacție de pe urma înrudirii noastre. Ca să zic așa.

Fara își frământă mâinile.

– Atunci o să-mi facă plăcere să fii prin preajmă.

Asta rămâne de văzut. Din păcate, el nu-și putea exprima părerea foarte proastă pe care o avea despre faptul că ea-și trădase slujitoarea și că, în același timp, se aștepta la confidențe.

El se încordă, deoarece simțurile lui percepură o prezență care se apropia chiar înainte ca sunetul unor pași ușori să se audă pe coridor și un cap să se ițească din dosul ușii.

– Lord Ingrey, spuse Wencel cu o voce politicoasă. Mi-au spus că ai sosit.

Ingrey execută acea plecăciune a lui vagă.

– Lordul meu Horseriver.

– Sper că ai găsit pe gustul tău noua ta cameră.

– Da, mulțumesc. Tesko crede că am urcat pe scara socială.

– S-ar putea. Gestul lui Wencel de a-și saluta soția era foarte nepoliticos. Vino cu mine, te rog, Ingrey. Doamnă, vă rog să mă scuzați.

Salutul de răspuns al Farei era la fel de rece și doar o ușoară rigiditate a corpului ei îi trăda confuzia sentimentelor.

Ingrey îl urmă pe Wencel afară și după vreo două cotituri ajunseră în biroul lui. Wencel închise bine ușa în urma lor; Ingrey se întoarse în așa fel, încât să nu stea cu spatele la gazdă. Dacă ar fi vrut, Wencel ar fi avut timp să pregătească un atac magic. Dar părul de pe ceafa lui Ingrey se ridică degeaba, pentru că Wencel nu făcu decât să-i întindă un scaun și el să se așeze pe un colț de birou. Își legăna un picior și îl analiza pe Ingrey cu ochii mijiți.

– Hetwar te-a lăsat să pleci foarte repede, observă Wencel.

– Ți-a spus Gesca care a fost motivul?

– Oh, da.

– Biast este foarte îngrijorat pentru sora lui. Fara cred că visează să te salveze. Nu-mi pot da seama cum ai ajuns să câștigi dragostea soției tale.

– Nici eu. Horseriver făcu o grimasă și prinse între degete un cârlionț blond-cenușiu, care stătea să-i cadă pe față, într-un gest aproape nervos. Cred că guvernanta ei a lăsat-o să citească prea multă poezie curtenească înainte de a se căsători și asta i-a afectat mintea. Am îngropat peste două duzini de neveste; în prezent, nu-mi mai permit să mă atașez. Nu-mi vine să cred cum au ajuns să arate aceste femei. Asta este una din ororile subtile ale existenței mele prezente.

– Ca aceea de a săruta un cadavru?

– Ca și cum ai fi cadavrul care este sărutat.

– Ea nu pare să știe asta.

Contele ridică din umeri.

– Pentru o noțiune care acum este desuetă – mentalitate – am început această uniune cu gândul de a da naștere unui fiu și pentru aceasta, corpul trebuie să fie excitat într-un anume fel. Din fericire, corpul acesta al meu este încă tânăr, iar singur Wencel ar fi fost chiar mulțumit de prințesa lui, cred.

Oare Wencel îi permitea acelui suflet pe jumătate înghițit să iasă la suprafață, atunci când făcea dragostea cu mireasa lui? Și cât de îngrozitor de derutant trebuie să fie pentru Fara, când băiatul pasional din timpul nopții este înlocuit la micul dejun de străinul glacial. Oare când avea de-a face cu alte sarcini, Horseriver mai chema și pe alții din interiorul lui? Prințesa ar putea să amețească tot încercând să găsească o logică a stărilor interioare ale soțului ei.

Din cine știe ce motiv, Wencel căzuse iar într-una dintre acele stări inevitabile. Ingrey se hotărî să profite de ocazie:

– De ce ai adus-o în casa ta pe lady Ijada? Având în vedere consecințele, trebuie să fi fost o greșeală.

Wencel făcu o grimasă.

– Poate. Retrospectiv.

– Fara a crezut că ea era menită să fie noua ta iubită.

Încruntarea se adânci.

– Așa se pare. Ți-am spus că Fara e o romantică.

– Atunci, dacă nu de asta ai adus-o, poate pentru Pădurile Rănite? Și doar din cauza moștenirii de către Ijada a acelui ținut. Asta era împotriva obiceiului lui Ingrey de a nu furniza prea multe informații, dar, în acest caz, s-ar putea să-l tragă de limbă pe Wencel. Mi-a spus de visul ei.

– Ah, da, spuse Wencel înverșunat. Deci știi despre asta. Mă întrebam.

– Ți-a spus și ție, ea?

– Nu. Dar am avut visul acela împreună cu ea, dar din alt punct de vedere. Aproape că a fost mai mult decât un vis, a fost o întâmplare. Chiar dacă a acționat în calitate de instrument al zeilor, nu prea a reușit să-mi tulbure propriile ape fără ca valurile să mă ajungă. Wencel oftă. Astfel mi-a oferit un puzzle uriaș. Am adus-o în casa mea ca s-o analizez, dar nu am descoperit nimic neobișnuit. Dacă zeii au scos-o în calea mea ca momeală, refuz să mușc. Cu siguranță a intrat în puterea vrăjii în timpul nopții aceleia de la Copacul Sfânt, dar a rămas la fel de lipsită de viziune și de putere ca orice tânără ignorantă.

– Până la Capul Mistrețului.

– Într-adevăr.

– Zeii au pus la cale toate astea? Și moartea lui Boleso?

Wencel inspiră lung și profund.

– A te împotrivi zeilor este ca și cum ai juca un joc cu castele și călăreți, împotriva unui oponent care întotdeauna poate ști câteva mișcări înaintea ta. Dar nici chiar zeii nu pot vedea totul. Liberul nostru arbitru le încețoșează vederile, chiar dacă ochii lor sunt mai pătrunzători decât ai noștri. Zeii nu fac atât planuri, cât profită.

– Atunci de ce m-ai trimis s-o omor? Din simplă prevedere? Ingrey își păstră tonul relaxat, ca și cum răspunsul l-ar fi interesat doar din punct de vedere teoretic.

– Nu chiar. Odată ce l-a omorât pe Bolseo, cu siguranță a fost cuprinsă de frică. Dacă poate fi o reprezentare mai potrivită pentru o persoană destinată sacrificiului în Pădurile Străvechi, aceasta este spânzurarea unei fecioare de ramura unui copac, cu cânturi și binecuvântări divine ridicându-se despre ea; alta nu mai este. Moartea le deschide zeilor o poartă. Dacă ea ar fi murit în felul acela, ar fi deschis Copacul Sfânt și l-ar fi baricadat împotriva zeilor, așa cum a fost și în ultimele patru veacuri.

– Și uciderea ei nu ar fi făcut asta? Care e diferența?

Wencel abia dădu din umeri și făcu să-i cadă stinghia apoi se întoarse.

– Numai dacă – mintea lui Ingrey o luă înainte – mai era ceva legat de vraja aceea care controlează și nu omoară.

Wencel se întoarse. Fața lui exprima acea privirea adâncă și ironică care ascundea enervarea, ceea ce-l făcu pe Ingrey să-și dea seama că săpăturile sale dăduseră peste ceva valoros. Ar fi legat sufletul ei ucis de al tău, într-un fel de vânătoare, până ar fi dispărut în neant. Păstrând-o pe ea și legătura ei cu Copacul Sfânt, fără putință ca zeii s-o găsească. Este varianta unei vrăji foarte-foarte vechi și am vărsat prea mult sânge pentru ea; dar am fost grăbit.

Încântător. Ingrey nu mai reuși să-și ascundă nemulțumirea din voce acum. Și crimă și sfâșiere. Amândouă.

Wencel își întoarse palmele într-un gest ce voia să spună: Tu ce ai fi făcut?

– Mai rău, o repetare. Pentru ea, spiritul de leopard ar fi făcut la fel. Dacă aș fi știut asta. Trebuie să o cedez dușmanilor mei mutarea aceea,. Încă nu știu dacă ne blocăm unul pe celălalt într-un punct mort sau am fost cu toții victimele idioțeniei lui Boleso sau că sunt mai multe în spate. El ezită. Pentru ca vânătoarea să fie

făcută fără crimă nu a fost în planul meu. Dar s-a întâmplat, nu-i așa? Privirea lui Wencel era îndreptată asupra lui Ingrey, era rece și-și dădu seama că nu era singurul care făcea săpături. Stai, voia cumva Wencel să spună că acel curent de conștiență dintre el și Ijada era opera lui?

Capitolul 19

Cercetând cu răbdare Ingrey s-a familiarizat în acea zi cu fiecare colț al conacului Horseriver, dar fără prea mare efect. Wencel sosise aici doar cu câteva săptămâni înainte pentru a veghea la căpătâiul sfântului rege a cărui boală se agravase, iar Fara îl urmase la scurt timp în ciuda diversiunii ei fatale de la Capul Mistrețului. Casa de la oraș era doar parțial ocupată, de parcă cuplul locuia în ea provizoriu. Aici nu aveau îngropate secrete vechi, deși doar cei cinci zei știau ce-ar putea găsi Ingrey la Castelul Horseriver. Dar salașul contelui era la două sute de mile depărtare pe brațul mijlociu al râului Lure, iar Ingrey se îndoia că cineva s-ar întoarce acolo până când nu s-ar fi sfârșit toate acestea.

Cum i-a promis – sau cum l-a amenințat – Contele Horseriver l-a condus pe Ingrey mai târziu în acea după-amiază la grajdurile sale, o clădire de piatră la câteva străzi în josul dealului. Majoritatea animalelor marii familii erau ținute în afara zidurilor, pe pășuni de-a lungul Storkului, deasupra sticlăriei și a îngrijitorilor. Gospodăria lui Horseriver nu făcea nici ea excepție, dar câteva fiare erau ținute în apropiere pentru ca grăjdarii să le aducă la nevoie pentru Lord , doamnă, și curieri. Ornamentele de la grajduri erau foarte scumpe: coridorul central pavat cu piatră colorată, pereții grajdului erau din stejar prelucrat, barele de metal decorate cu frunze strălucitoare din bronz. Pe Ingrey îl amuza să o urmărească pe iapa castanie a Ijadei, mișcându-se agitată într-o boxă îngrijită.

Ingrey s-a abținut să o mângâie pe crupă, de frică să nu fie pocnit cu copita.

– O cunosc pe asta; mi-am închipuit eu că-i una de-a voastră.

– Așa-i, îi răspunse Wencel absent. Era mult prea nărăvașă pentru Fara. M-am bucurat să găsesc pe altcineva care s-o încalece.

Wencel se opri în fața unei boxe pe partea opusă și gesticulă. Un jugan veni spre el adulmecând, apoi necheză și se îndepărtă când se apropie Ingrey.

– Numele lui este Lup, spuse Horsedriver sec. Pentru culoarea lui, inițial, dar acum am putea suspecta un destin secret. Dar cine sunt eu să mă opun destinului? Al tău este.

Juganul era fără îndoială un animal frumos, cu mușchi bine definiți, cu picioare frumoase, părul cu picățele periat de grăjdarii contelui pentru a-l face strălucitor. Ingrey bănui că animalul ascundea o explozie de viteză. Ce altceva ar mai fi putut ascunde – bănuieli mortale îi trecură prin minte – Ingrey n-ar fi putut spune. Și-a imaginat Wencel că-i oferea calul drept mită? Și-ar fi imaginat prea bine. Acum doar nu stătea Ingrey să caute darul la dinți în fața contelui.

– Mulțumesc, excelență, spuse el pe un ton în acord cu cel al lui Horseriver.

– Te simți dornic să-l încerci?

– Poate mai târziu. N-am veșmintele potrivite.

Și de când cu evenimentul de la Birchgrove, când trebuia să încalece animale noi devenea extrem de stresat; prefera să facă cunoștință cu ele în particular, într-un spațiu închis unde caii speriați ar putea fi mai repede prinși și încălecați din nou până când ajungeau amândoi la o înțelegere reciprocă sau cel puțin la o extenuare reciprocă. După cum arăta acesta i-ar lua ceva timp până să-l îmblânzească.

– Ei, păcat.

Două boxe mai încolo, o mișcare deloc asemănătoare cu cea a unui cal îi atrase atenția lui Ingrey. Încruntându-se, merse până la o altă boxă deschisă și privi

înăuntru. Nările lui vibrară de mirare. Un cerb cu coarne își ridică brusc capul din colțul unde culegea cu botul dintr-o grămadă de fân, fornăi și se mișcă agitat încolo și încoace. Se lovi de două ori cu trunchiul de bârne, provocând un val de nervozitate printre caii din apropiere.

– Cred că prezența ta îl deranjează, murmură Wencel pe un ton amuzat.

După ce mai dădu câteva târcoale, superbul animal se opri în fundul boxei, dar nu-și aplecă deocamdată capul spre fân. Ochii săi întunecați și lichizi străluceau spre bărbați. Ingrey îl măsură captivat cu privirea o perioadă. Nu se mai zbătea; cerbii de abia prinși puteau să se sinucidă în prima lor încercare de a scăpa.

– Ce plănuiești să faci cu el? întrebă Ingrey pe un ton mai detașat decât simțea de fapt. Ospăț? Cadou pentru socrii tăi?

Mda, oare ce cadou misterios avea să facă Wencel din el?

Buzele lui Wencel se strâmbară un pic studiind animalul nervos peste umărul lui Ingrey.

– Când cineva joacă împotriva unor oponenți prevăzători așa cum fac eu, ar face bine să aibă mai mult decât un plan. Dar șansele sunt să fie sortit unui proțap. Hai să mergem de aici.

Horseriver nu se uită înapoi când ieșiră din grajduri. Ingrey îl întrebă:

– Călărești mai mult de plăcere zilele astea? Din câte îmi amintesc erai încântat de caii tatălui tău.

Era de fapt unul dintre puținele subiecte despre care mai tânărul și limitatul său văr trăncănea.

– Așa făceam? se miră Horseriver absent. Mi-e teamă că am ajuns să simt pentru cai ce simt și pentru neveste. Durează prea puțin timp și am cam obosit să le căsăpesc.

Incapabil să se gândească la un răspuns pentru o asemena afirmație, Ingrey îl urmă tăcut în sus pe deal.

Se gândi la nebunia lui Wencel sau poate era tocmai invers. Raționamentul lui Wencel pentru tentativa de omor asupra Ijadei și renunțarea la fel de ușoară erau

prea ciudate să fie o minciună, dar nu însemna că logica era neapărat corectă. Totuși, tacticile imprevizibile ale lui Wencel împotriva zeilor trebuie să fi funcționat și înainte. Când o numise pe Ijada momeală pentru zei, cu siguranță nu se înșela. Acel semnal de alarmă singur trebuie să fi fost de ajuns să-i stârnească cruzimea nervoasă. Ar fi șters patru sute de ani din vânătoarea lui dacă presupunerile lui erau adevărate.

Zeii ar face mai bine să aștepte la un punct de cotitură și să-l lase pe Wencel să zdrobească tot ce-i plăcea până ajungea acolo. Dar intensitatea ciudată a urărilor lui Wencel când se întâlniseră toți pe drumul spre Easthome se explica acum; bărbatul trebuie să se fi gândit în cinci părți deodată. *Da, dar la fel trebuie că făceau și Dușmanii lui.*

O posibilitate deranjantă îi veni în minte lui Ingrey: poate nu Ijada fusese până la urmă momeala la acea întâlnire sortită. *Poate că eu fusesem.*

Iar Wencel m-a înghițit întreg și nemestecat.

*

Ziua următoare prințesa Fara a fost chemată să depună mărturie în fața completului de judecători la audierea în pricina morții Prințului Boleso.

Primul răspuns al Farei fu o insultă mânioasă pentru îndrăzneala ca o fiică a sfântului rege să fie chemată la înfățișare în fața curții de juri ca un dajnic de rând – temerile ei secrete ascunzându-se sub mândria rănită, judecă Ingrey. Dar un dregător înțelept – Hetwar, fără îndoială – îl însărcinase pe prințul-mareșal Biast să fie mesagerul somațiilor nedorite. Din moment ce Biast avea un interes mai mic în apărarea acțiunilor dubioase, și un interes mai mare în găsirea adevărului, convingerea lui calmă și sensibilă a depășit protestele nervoase ale surorii sale.

Așa se face că Ingrey se găsea acum urcând cu pași mari dealul abrupt spre Orașul Templului ca parte dintr-o procesiune formată din prințul-mareșal, purtătorul său

de drapel Symark conducând calul prințesei, cele două domnișoare din suita Farei care o însoțiseră la Capul Mistrețului, și cei doi paji gemeni ai Farei. În sala mare a templului, Symark fu trimis să afle în ce locuri se adunaseră judecătorii iar Fara se desprinse din lesa fratelui său, pentru scurt timp, pentru a-și conduce domnișoarele să îngenuncheze și să se roage în altarul Mamei. Fie Fara încerca să o roage pe zeița care îi ignorase rugăciunile atât de vizibil în trecut, fie vroia doar o scuză care nu putea fi pusă la îndoială pentru a se afla în semi-intimitate pentru câteva minute. Motivul exact Ingrey nu putu să-l ghicească.

În orice caz, Ingrey rămăsese cu Biast când o figură neașteptată ieși din lăcașul Fecioarei.

– Ingorry!

Prințul Jokol îl salută dând din mână încântat și traversă pardoseala pe lângă plinta focului sfânt spre locul unde aștepta Ingrey. Gigantul insular era umbrit ca de obicei de fidelul său Ottovin iar Ingrey se întrebă dacă tânărul avea instrucțiuni de la sora lui formidabilă să aibă grijă ca promisul ei să revină întreg din hoinăreli. Jokol era îmbrăcat ca mai înainte într-un fel de manta insulară excentrică, dar acum purta o împletitură din in vopsită în albastru deschis legată în jurul bicepsului său stâng, semn al unei rugăciuni umile închinate Fiicei Primăverii.

– Jokol. Ce te aduce pe aici?

– Ei! ridică din umeri bărbatul solid. Încă încerc să obțin divinitatea care mi s-a promis, dar mă amână. Astăzi, am încercat să-l văd pe vârhovnic, arhidivinul, în locul acelor paracliseri indolenți care îmi spun mereu să plec și să revin mai târziu.

– Te rogi să fii numit? arătă Ingrey spre mâneca stângă a lui Jokol.

Jokol se lovi cu mâna dreaptă peste împletitura albastră și râse.

– Poate ar trebui! Să trec peste capul lui, ei?

Ingrey s-ar fi gândit că mai degrabă Fiul Toamnei să fie gardianul natural al lui Jokol, sau poate, având în

vedere ultimele evenimente, Bastardul, nu era tocmai cea mai sigură cale să se roage zeului dezastrelor.

– Doamna Primăverii nu este Patroana ta naturală, nu-i așa?

– Vai, ba da! Ea m-a binecuvântat destul. Astăzi, mă rog pentru poezie.

– Am crezut că Bastardul este zeul poeziei.

– Vai, și El, da, pentru cântece de pahar și alte asemenea. Și pentru acele mari cântări despre când se dărâmă pereții și arde totul, da, care îți fac tot părul să se ridice, acelea sunt bune!

Jokol dădu din mâini mimând tragediile oripilante potrivite pentru versul epic.

– Dar nu astăzi. Astăzi, vreau să scriu un cântec frumos pentru frumoasa mea Breiga, să-i spun cât de dor îmi e de ea în acest oraș de piatră.

În spatele lui, Ottovin își dădu ochii peste cap. Ingrey o luă ca pe un comentariu tăcut asupra obiectului înfrățit al cântecului propus, nu asupra cântecului însuși. Lui Ingrey i se reamintea că pe lângă faptul că era zeița tinerelor virgine, Fiica era de asemenea asociată cu învățătura tinereții, cu ordinea civilă și, da, cu poezia lirică.

Biast se holba în sus la Jokol, neputând să nu se arate impresionat.

– Dumnealui nu este cumva deținătorul ursului tău de gheață, Ingrey? întrebă el.

Deși dorea să nege orice asociere cu ursul de gheață, acum și pentru totdeauna, lui Ingrey i se reamintea despre îndatoririle lui sociale.

– Iertare, excelență. Permiteți-mi să vi-i prezint pe Prințul Jokol de Arfrastpekka și pe ruda sa, Ottovin. Jokol, dumnealui este prințul-mareșal Biast din neamul Stagthorne. Fiul regelui sfânt – adăugă el, în cazul în care Jokol avea nevoie de un pic de ghidare genealogică printre pericolele înaltei politici de la Easthome.

Dar Jokol nu era nici ignorant nici impresionat. Își făcu semnul celor Cinci și își plecă capul, iar Biast îi răspunse și la salut și la binecuvântare, ca doi șefi de

clanuri nici vasale nici aliate, dar cu astfel de posibilități destul de probabile pe viitor, deloc sfidători.

Proslăvirea reciprocă promițătoare a celor doi prinți fu întreruptă de întoarcerea lui Symark, strângând brațul unui acolit într-o robă gri. Asigurându-și un ghid spre amestecul proliferant de clădiri care compuneau complexul templului, Biast merse să-și recupereze sora de la altarul Mamei.

Jokol, prinzând aluzia, se grăbi să-și ia rămas bun de la Ingrey.

– Trebuie să mă străduiesc mai mult să ajung înaintea acestui arhidivin. Poate să dureze ceva timp, așa că ar trebui să încep deja, nu?

– Așteaptă, îl opri Ingrey. Îți spun eu la cine ar trebui să mergi. Întro clădire la două străzi înapoi, la etajul doi... ba nu, mai bine.

Se întinse și agăță un băiat îmbrăcat în veșmintele albe ale Bastardului, un tânăr credincios din șirul subțire de oameni care treceau prin curtea principală însărcinați cu diverse comisioane.

– Știi cum se ajunge la biroul Învățatului Lewko? îl întrebă el pe băiat.

Băiatul încuviință alarmat.

– Condu-l deîndată la el pe acest lord!

Îl trecu pe credincios în grija unui Jokol amuzat.

– Transmite-i că Lord Ingrey îi trimite o complicație pentru colecția lui.

– Mă va ajuta acest Lewko să-l întâlnesc pe arhidivin? întrebă Jokol plin de speranță.

– Fie așa, fie va trece peste capul lui Fritine. Amenință-l că îi dai Fafa; asta îl va stimula să fie de partea ta.

Ingrey rânji; pentru zeul glumelor proaste, asta putea fi considerată practic o rugăciune, decise el.

– Are putere în templu?

Ingrey dădu din umeri.

– Măcar are puterea unui zeu care nu așteaptă după paracliseri.

Jokol își țuguie buzele, apoi încuviință, luminându-se la față.

– Foarte bine! Îți mulțumesc, Ingorry!

Porni în urma băiatului, însoțit ca o umbră de dubiosul Ottovin.

Ingrey crezu brusc că aude pe cineva râzându-i în ureche, dar nu era Symark, care stătea uitându-se cumva în gol. O ghidușie acustică, probabil. Ingrey își scutură capul să-și limpezească auzul, apoi își luă o atitudine gravă și atentă văzându-l pe Biast revenind cu doamnele.

Biast, după ce-și roti ochii în jurul curții, îi aruncă lui Ingrey o privire ciudată, nesigură și cercetătoare. Ingrey păru să-și aducă aminte că ultima dată când întreg acest grup fusese prezent în acest loc era acum două zile, pentru funeraliile lui Boleso. Se întreba oare Biast în sinea lui dacă să creadă pretinsul miracol șamanic al lui Ingrey de mântuire a sufletului răposatului său frate? Sau – aproape și mai deranjant – odată credința acceptată, se întreba ce alte consecințe ar trebui să urmeze din asta?

Oricum ar fi fost, acolitul în robă gri îi conduse în interiorul templului prin labirintul de clădiri ce adăposteau funcționarii și sediile diferitelor ordine sfinte. Unele structuri erau noi și construite cu un scop precis, dar majoritatea erau vechi și li se schimbase destinația. Trecură printre două conace gălăgioase și aglomerate, poate doar ușor degradate, dar altădată înrudite, unul transformat în spital de orfani sub oblăduirea ordinului Bastardului, celălalt găzduind infirmeria Mamei. Coloanele lui răsunau de ecoul pașilor medicilor și a acoliților înveșmântați în verde, grădinile lui liniștite adăposteau pacienții aflați în recuperare și pe însoțitorii lor.

Pe strada următoare ajunseră la un edificiu imens, cu trei etaje construit din aceeași piatră galbenă ca și palatul lui Hetwar, dedicat bibliotecilor și sălilor de consiliu ale Ordinului Tatălui. O scară în spirală înconjurând un hol spațios îi aduse în capăt la o încăpere silențioasă cu lambriuri de lemn.

Audierile erau deja în desfășurare, după cum se vedea, pentru că tocmai ieșeau pe ușă o pereche de slujitori pe care Ingrey păru să-i recunoască de la Capul Mistrețului, arătând intimidați dar ușurați. Îi recunoscură pe prințul-mareșal și pe prințesă și se grăbiră să se ferească din calea lor, schițând câteva gesturi în semn de respect. Biast reuși să răspundă cu o încuviințare politicoasă, în schimb gâtul Farei rămase țeapăn. Fara își ținu suflarea fornăind ușor ca o iapă speriată când prima persoană pe care o întâlniră de partea cealaltă a ușii fu directorul internatului lui Boleso, Călărețul Ulkra. Ulkra făcu o plecăciune, arătând și el cel puțin la fel de tulburat.

O masă mare se întindea de-a lungul capătului camerei și cinci bărbați stăteau de-a lungul ei cu spatele spre ferestrele astupate cu draperii. Doi purtau robele gri cu negru iar pe umeri tresele de divinități ale Ordinului Tatălui, în timp ce ceilalți trei purtau lanțurile biroului marcând judecătorii Baroului Regelui. La o masă mică situată într-o parte ședea un scrib cu penițele, cernelurile și hârtiile trebuincioase. Alte bănci se vedeau aliniate în lungul pereților. Lângă scrib, pe banca din partea îndepărtată a camerei ședea un alt divin, un lungan cu părul grizonat și dezordonat care părea să se asemene cu roba. Tresa roșie de pe umăr avea un fir auriu care trecea prin ea, semnul unui senior erudit într-ale jurisprudenței. Un consilier al consilierilor?

Judecătorii se ridicară cu toții, făcând plecăciuni pentru prințul-mareșal și curtoazii pentru prințesă; un cuplu de servitori dedicați fură trimiși în grabă să asigure scaunele cu perne pufoase pentru crupele lui Stagthorne. În acest timp, Ingrey îi dădu târcoale lui Ulkra, care înghiți nervos dar îi întoarse salutul.

– Ai fost audiat deja? întrebă Ingrey politicos.

– Eu trebuia să urmez.

Ingrey își coborî glasul.

– Și te gândești să spui adevărul sau să minți?

Ulkra își umezi buzele.

– Ce crezi, ce și-ar dori Lordul Hetwar din partea mea?

Tot mai credea că Ingrey era omul lui Hetwar? Era Ulkra extraordinar de șiret sau doar rămas în urmă cu bârfele importante?

– Dacă aș fi în locul tău, aș fi mai atent la care sunt dorințele viitorului stăpân al lui Hetwar pe viitor.

Arătă cu capul spre Prințul Biast iar Ulkra îi urmări privirea, obosit.

– Deocamdată este tânăr, dar nu va rămâne așa mult timp.

– Te-ai putea gândi – se aplecă Ulkra spre el, vorbind aproape doar pentru el – că și-ar dori să o protejeze pe sora lui de critici și reproșuri.

– Așa să fie? se miră Ingrey vag. Hai să aflăm.

Îi făcu semn lui Biast să se apropie, care se dădu curios spre ei.

– Da, Ingrey?

– Excelență, Rider Ulkra nu se poate decide dacă îți dorești să spună adevărul întocmai sau să-l umbrească un pic pentru a scuti rușinea surorii tale. Ce spune asta despre reputația ta, trebuie să te las pe tine să decizi.

– Șșșt, Ingrey! șopti Ulkra furios și rușinat, privind înfricoșat peste umăr spre masa din josul camerei.

Biast păru luat cumva prin surprindere. Răspunse totuși atent.

– I-am promis Farei că nimeni n-o va face de râs aici, dar cu siguranță nimeni n-ar trebui să-și încalce jurământul de a spune adevărul în fața judecătorilor și a zeilor.

– Ți-ai stabilit calea pentru viitoarea curte de judecată începând chiar de acum, prințe. Dacă îi descurajezi pe oameni să spună adevăruri neplăcute în fața ta, sunt convins că-ți vei îmbunătăți talentul de a trece prin minciuni drăguțe, fiindcă îți vei petrece restul domniei tale, oricât va fi de scurtă, afundat în ele.

Ingrey lăsă ca tonul său blând să sugereze că era o problemă de indiferență totală pentru el ce variantă alegea Biast; Ingrey s-ar fi descurcat la fel de bine.

Buzele lui Biast se strânsră.

– Ce spunea Hetwar despre tine? Că sfidezi pe cine alegi?

– Că sfidez pe cine îmi place. Și cel mai mult îmi place de Hetwar. Dar nici Hetwar nu este prostul nimănui.

– Adevărat.

Ochii lui Biast se îngustară; apoi îl surprinse plăcut pe Ingrey când se întoarse spre Ulkra și-l îndemnă scurt.

– Spune exact adevărul.

Inspiră și adăugă cu un oftat:

– Mă voi ocupa de Fara cum va fi cazul.

Înainte ca Ingrey să-l mai învârtă în mrejele lui Ulkra, se aplecă și se retrase. Ajunseră și scaunele; Ingrey îl salută pe Biast cu o plecăciune scurtă dar sinceră, la care primi un răspuns mai degrabă ironic, și-și ocupă locul pe banca din spate de unde putea urmări întreaga încăpere și ușa.

O teorie fără sens îi trecu prin minte: dacă Boleso ar fi avut un prieten cu o coloană vertebrală care să-i țină piept în conjuncturi critice, ar mai fi luat-o el pe căile întortocheate care l-au condus la moarte? Boleso fusese dintotdeauna cel mai dificil dintre odraslele princiare. Poate nimic nu l-ar fi salvat într-un final.

După o scurtă consultare purtată în șoaptă între judecători, Ulkra a fost chemat la bară să depună jurământul și să răspundă întebărilor. Ulkra așteptă în fața lor cu mâinile încleștate la spate, cu trupul masiv sprijinit pe picioarele despărțite, refugiindu-se într-o poziție de soldat. Întrebările erau la obiect; completul părea să aibă deja o idee generală despre cum se petrecuseră evenimentele la Capul Mistrețului.

Atât cât își putu da seama Ingrey, Ulkra spuse adevărul exact despre șirul de fapte care duseseră la moartea lui Boleso, în măsură în care fusese martor ocular. Nu lăsase deoparte leopardul, nici suspiciunea sa față de „bălmăjelile" lui Boleso de dinainte, reușind să-și ascundă propria complicitate de tăcere datorită loialității și discreției venite de la un servitor în vârstă. Nu, nu suspectase că servitorul lui Boleso era vrăjitorul ilicit Cumril. (Deci judecătorii aflaseră de existența lui

Cumril – cumva de la Lewko?) La un moment dat, divinul erudit de pe banca laterală trecu un bilețel spre unul dintre judecători, care îl citi apoi continuă cu o serie de întrebări extrem de șirete și pătrunzătoare venite de la stăpânul castei.

Urâțenia deloc subtilă a sacrificiului Ijadei la ușa dormitorului lui Boleso a reieșit destul de clar în urechile lui Ingrey, în ciuda frazării autoservite a lui Ulkra. Judecând după trăsăturile imobile ale lui Fara, aceasta era prima menționare cu adevărat obiectivă pe care o auzea despre consecințele de la Capul Mistrețului după ce-și abandonase domnișoara acolo. Nu plânse de rușinea pe care o înghiți, dar fața îi părea sculptată în lemn. Bun.

După ce Ulkra fu lăsat să se retragă și să plece din sală cât de rapid și decent putea, urmă la rând Fara. Ingrey, făcând pe curtenitorul, se folosi de momentul în care o ajută să se ridice de pe scaun să-i șoptească în ureche:

– Voi ști dacă minți.

Ochii ei se întoarseră spre el, reci.

– Ar trebui să-mi pese? murmură ea drept răspuns.

– Chiar ai vrea să-mi pui o asemenea armă în mână, domniță?

Ea ezită.

– Nu.

– Bun. Începi să gândești ca o prințesă.

Privirea ei i se mări speriată când el îi strânse brațul în semn de încurajare înainte să-i dea drumul. Rămase apoi, pentru un moment, gânditoare, de parcă un nou drum se deschisese înaintea ei pe care nu-l văzuse înainte.

Judecătorii își păstrară întrebările pentru ea scurte și curtenitoare, așa cum se potriveau legii și prudenței. Adevărul pe care-l spuse și ea, la fel ca și Ulkra, se dovedi înmuiat cu propria ei scuză, iar motivația geloziei ei lăsată cu totul pe dinafară, ceea ce Ingrey a considerat că era mai bine. Dar cele mai critice elemente din punctul lui de vedere – anume că cererea venise de la Boleso,

fusese acceptată fără consultare de Fara iar Ijada nu era nici seducătoare nici prea dispusă spre voluntariat – apăreau destul de evident, printre rânduri. O anunțară pe Fara că s-au încheiat întrebările, oferindu-i-se mulțumiri diplomatice din partea completului; ochii ei se închiseră de ușurare pe când se retrăgea.

Cu Fara care le dăduse tonul, cele două domnișoare mai avansate spuseră și ele la rândul lor adevărul, inclusiv câteva incidente separate la care Fara nu fusese martoră care îl puneau într-o lumină și mai proastă pe Boleso. Biast părea clar nefericit, dar nu făcu nicio mișcare să intervină în declarații; deși nu era niciun dubiu că judecătorii erau foarte conștienți de prezența și expresiile prințului-mareșal. Divinul erudit, observă Ingrey, trimise și el priviri tăioase dar discrete spre Biast. Dacă Biast alesese să se încrunte, să pufnească sau să se miște exact în momentele cheie, ar fi putut el să modeleze întrebările? Să le distorsioneze în favoarea răposatului său frate? Probabil; dar în schimb el asculta cu o neutralitate bine stăpânită, potrivită unui om care caută adevărul înaintea oricăror alte scopuri. Ingrey spera că ideea unui preț de sânge ar putea părea acum mai nimerită pentru el.

Se produse dezordine în încăpere în momentul în care grupul se ridică să plece. Ingrey făcu semn pajului să se ducă în urmărirea geamănului său și să aducă calul prințesei; băiatul făcu repede o plecăciune.

– Da, lord Ingrey! răspunse copilul cu vocea subțire și clară înainte să fugă.

Capul divinului erudit se întoarse spre ei; se holbă la Ingrey, încruntat, apoi se aplecă peste umărul unui divin din complet și-i șopti ceva la ureche. Cu sprâncenele ridicate, judecătorul încuviință, aruncă o privire spre Ingrey și murmură și el ceva. Apoi își ridică mâna și strigă:

– Lord Ingrey! Vrei să rămâi un moment?

În ciuda tonului politicos, era clar un ordin, nu o întrebare sau o invitație. Ingrey răspunse cu o încuviințare și rămase atent. Biast, conducându-și sora spre

ieșire, se încruntă frustrat, aparent prins între datoria de a-i ușura stresul Farei să scape mai repede și propria lui nevoie de a auzi ce se dorea acum de la lordul-lup.

– Te ajung eu din urmă, excelență! îi spuse Ingrey.

Biast, cu o expresie care exprima clar că vor vorbi împreună mai târziu, încuviință și își urmă sora afară.

Ingrey luă o poziție în fața mesei judecătorilor cam la fel ca Ulkra și așteptă, ascunzând extrem de multă nerăbdare. Nu se așteptase să fie chestionat astăzi sau probabil deloc.

Divinul erudit stătea în spatele colegului său cu brațele încrucișate, umerii căzuți și fața împinsă înainte, atât de concentrat se uita asupra lui Ingrey. Cu nasul ca un cioc și bărbia retrasă, semăna cu un cocostârc călcând în apa mică de lângă maluri, atent la vreun pește sau vreo broască ascunsă sub suprafața apei.

– Înțeleg, Lord Ingrey, că ai trăit o experiență la funeraliile Prințului Boleso foarte pertinentă pentru aceste investigații.

Acest bărbat trebuie să fi vorbit cu Lewko. Cât de mult îi transmisese eruditului Tatălui divinitatea Bastardului? Cele două ordine nu erau de obicei renumite pentru cooperarea lor reciprocă.

– Am leșinat de la căldură. Orice altceva nu este o mărturisire care să fie acceptată într-un proces, m-am gândit eu.

Buzele bărbatului se țuguiară și spre surprinderea lui Ingrey, încuviință aprobator. Dar apoi spuse:

– Acesta nu este un proces. Este o audiere. Vei observa că nu ți-am cerut să depui jurământ.

Avea asta vreo semnificație legală ascunsă? De la micile încuviințări ale câtorva judecători, aparent avea. Scribul, pe de-a parte, își pusese deoparte penița și nu avea nicio intenție s-o ridice din nou, deși se holba la Ingrey cu o anumită fascinație. Părea că ei vorbeau, pentru moment, neoficial. Având în vedere compania, Ingrey nu era sigur că asta îl ajuta în vreun fel.

– Ai mai leșinat de la căldură înainte? întrebă unul dintre judecătorii Completului Regelui.

– Păi... nu.

– Te rog descrie viziunea pe care ai avut-o, îl îndemnă divinul erudit.

Ingrey clipi, o dată, încet. Dacă ar fi refuzat să le răspundă, câtă presiune ar pune ei asupra lui să-l convingă? Cel mai probabil l-ar pune sub jurământ; și apoi atât vorba cât și liniștea ar avea probabil mai multe consecințe directe. Era mai bine așa.

– M-am văzut pe mine, pe Lady Ijada și sufletul despărțit al Prințului Boleso împreună într-un... loc. Un loc fără granițe. Puteam să văd prin pieptul Prințului Boleso. Era plin de spiritele animalelor moarte, rostogolindu-se unul peste altul în haos și durere. Lordul Toamnei și-a făcut apariția.

Ingrey își umezi buzele și continuă cu vocea egală.

– Zeul mi-a cerut să scot spiritele animalelor din Boleso. Lady Ijada a susținut această cerere. Așa am făcut. Zeul a luat sufletul lui Boleso și a plecat. M-am trezit pe podeaua templului.

Uite, n-a fost prea rău; la fel de sincer ca orice nebun și cu destul de multe complicații lăsate deoparte.

– Cum? întrebă divinul curios. Cum le-ai scos?

– A fost doar un vis, Învățatule. Nimeni nu se așteaptă ca lucrurile să aibă sens într-un vis.

– Chiar și așa.

– Mi-a fost dată... o voce.

Nu trebuie să spun cum, sau de către cine, nu-i așa?

– Vocea stranie? La fel ca vocea pe care ai folosit-o pentru ursul de gheață scăpat acum două zile?

Câteva capete de-a lungul completului s-au ridicat la această întrebare. La naiba.

– Am auzit-o strigând așa.

– Ai putea-o folosi din nou?

Era evident pentru Ingrey că nu putea s-o folosească acum; ar paraliza această cameră plină de oameni și ar scăpa. Sau altfel, și-ar înghesui lupul său straniu și difuz într-un ghem mic și invizibil sub inimă. Nebunule, oricum nu-l pot vedea.

– Nu știu.

– Mai exact, continuă divinul ferm, domniței Ijada i s-a imputat vina de a fi fost pângărită cu spiritul unui leopard mort. Învățătura istoriei Templului, pe care viziunea ta cu răposatul prinț tinde s-o susțină, spune că o asemenea profanare desprinde un suflet de la zei.

– Un suflet mort, corectă cu atenție Ingrey.

Fiindcă atât el cât și Ijada purtau suflete de animale, și totuși zeul le vorbise amândurora. Nu și lui Boleso, realiză acum Ingrey. Avu intenția să explice cum reușiseră șamanii vechiului Weald să mântuiască spiritele camarazilor lor plecați, apoi se răzgândi. Nu era deloc mânat de dorința de a explica tutror cum aflase lucrurile acelea.

– Chiar așa. Întrebarea mea atunci este: dacă Lady Ijada ar urma să fie executată ca rezultat în urma viitorul ei proces, ai putea, Lord Ingrey, să scoți spiritul animalului profanator din sufletul ei așa cum ai făcut cu Prințul Boleso?

Ingrey îngheță. Prima amintire care îi reveni în minte fu viziunea îngrijorată a lui Wencel cu Ijada ca un sacrificiu curier în Vechiul Weald, deschizând copacul sfânt zeilor. Wencel își imaginase poteca sigur blocată de profanarea Ijadei. Nu chiar așa de sigur și nu chiar așa de blocată, dacă Ingrey ar putea s-o deblocheze la loc. Și chiar puteam. Cinci zei, blestemați fie primul și ultimul, acesta era spurcatul plan sfânt pentru ei doi? De aceea ne-ați gonit Voi aici? Cu gândurile prăbușindu-se, Ingrey trase de timp:

– De ce întrebi, Învățatule?

– Este o problemă teologic bună pe care doresc foarte tare s-o clarific. Execuția, s-o spunem pe șleau, este o pedeapsă a trupului pentru crimele din lumea materială. Problema mântuirii sau separării unui suflet de zeul lui nu este cu nimic mai rezolvată decât de orice altă moarte, nici n-ar trebui să fie; pentru că separarea nepotrivită a unui suflet ar fi un păcat capital și o povară grea asupra ofițerilor însărcinați cu o asemenea îndatorire. O execuție care presupune o astfel de separare nedreaptă trebuie să fie evitată. O execuție care nu o face poate continua.

O liniște urmă acestei pronunțări; divinul adăugă nerăbdător:

– Îmi urmărești raționamentul, lord?

Ingrey îl urmărea. Cu ghearele zgâriind, smucit parcă de o lesă. Dacă spun că pot să-i mântui sufletul, le lasă libertatea să-i spânzure corpul cu o fericită bunăvoință. Dacă ar spune că nu poate... ar minți, dar ce altceva? Șopti:

– Numai că...

Se opri, își drese vocea, forțând-o spre un volum normal.

– Numai că totul a fost doar un vis, Învățatule. Răscolești prea mult în el.

O voce caldă, autumnală murmură, undeva între urechea și mintea lui, „Dacă mă renegi pe Mine și pe tine în fața acestei mici adunări, frate lup, cum te vei descurca în fața uneia mai mari?“

Ingrey nu știa dacă fața i s-a albit, deși majoritatea judecătorilor se uitau la el alarmați. Cu un efort, se menținu să nu alunece din picioare. Sau, cinci zei păzește, să cadă

leșinat. N-ar fi asta o urmare dramatică, potrivindu-se exact peste cuvintele lui de refuz?

– Hm, spuse divinul erudit, privirea încruntându-i-se. Ideea este una importantă, totuși.

– Cum ar fi, atunci, dacă aș simplifica-o eu? Dacă nu am abilitatea cerută, ideea este discutabilă. Dacă o am... refuz s-o folosesc în felul acesta.

Ia de aici!

– Ai putea fi forțat?

Tonul folosit de divin nu transmitea nicio urmă de amenințare; părea împins de cea mai pură curiozitate.

Buzele lui Ingrey se desfăcură într-un rânjet care nu avea nimic de-a face cu umorul, deloc, deloc; câțiva dintre oameni se retraseră în scaunele lor într-un gest instinctiv.

– Ai putea încerca, gâfâi el.

În anumite circumstanțe – în acele circumstanțe, cu cadavrul lui Ijada tăiat de pe spânzurătoare și întins la

picioarele sale – ar putea să descopere tot ce putea face lupul din el cu adevărat. Până îl vor tăia și pe el.

– Hm.

Divinul erudit își lovi ușor buzele; expresia lui, în mod ciudat, părea mai satisfăcută decât alarmată.

– Foarte interesant.

Privi spre completul de judecată.

– Mai aveți alte întrebări?

Judecătorul principal, părând teribil de stânjenit, răspunse:

– Nu... pentru moment nu. Mulțumim, Mărite Învățat, pentru...ăăă... comentariul atât de incitant.

– Da, mormăi altul în barbă, trebuie să vii tu cu o complicație oribilă la care nimeni nu s-a mai gândit.

O mică aplecare a capului divinului erudit și o strălucire în ochii lui au perceput replica mai mult ca pe un compliment decât ca pe o plângere, în ciuda tonului.

– Atunci îți mulțumesc, Lord Ingrey.

Era clar o încheiere și niciun moment mai devreme; Ingrey reuși o încuviințare politicoasă și se întoarse, înfrângându-și pornirea de a o lua la fugă. Ieși pe balconul din afara sălii și luă o gură adâncă de aer, dar înainte să-și poată reveni complet, auzi pași în spatele lui. Se uită înapoi și-l văzu pe ciudatul divin urmărindu-l afară.

Bărbatul deșirat făcu semnul celor Cinci drept salut; un gest repezit, dar foarte precis, nici indiferent nici schițat. Ingrey salută din nou, își lăsă mâna să se odihnească pe mânerul sabiei, decise că gestul ar putea fi interpretat ca fiind prea amenințător apoi își duse încet mâinile să se prindă una de alta la spate.

– Pot să te ajut, Învățatule?

Peste balustrada galeriei, cu capul înainte, probabil?

– Scuzele mele, Lord Ingrey, dar tocmai ce am realizat că am fost prezentat înainte de venirea voastră, dar nu și după aceea. Eu sunt Învățatul Oswin de Suttleaf.

Ingrey clipi; mintea lui, momentan blocată, sări din nou într-o direcție cu totul neașteptată.

– Oswin al Hallanei?

Divinul zâmbi, uitându-se ciudat de rușinat.

– Dintre toate titlurile mele, cel mai adevărat, mă tem. Da, sunt Oswin al Hallanei, pentru păcatele mele. Mi-a spus multe despre întâlnirea ta cu ea la Red Dike.

– Se simte bine?

– Bine și a născut o fetiță sănătoasă, mă bucur să spun asta. Care mă rog la Doamna Primăverii să crească semănând cu mama ei și nu cu mine, căci altfel va avea multe de care să se plângă atunci când va crește.

– Mă bucur că se află în siguranță. Amândouă în siguranță. Învățata Hallana mă îngrijora.

În mai multe feluri. Își atinse mâna dreaptă încă bandajată, își aminti cât de aproape fusese de a-și recupera sabia, în nebunia lui desfrânată din acel dormitor.

– Dacă ai fi avut timp s-o cunoști mai bine, nu te-ar mai fi îngrijorat.

– Așa?

– Te-ar fi înfricoșat, la fel ca pe noi toți. Totuși, cumva, am supraviețuit cu toții, din nou. Ea m-a trimis aici, vezi tu. Într-un fel m-a împins din patul ei. Ceea ce multe femei tind să facă sărmanilor ei soți după ce nasc, dar nu pentru asemenea motive.

– Ai vorbit cu Învățatul Lewko?

– Da, pe îndelete, când am ajuns aseară.

Ingrey își căută atent cuvintele.

– Și în numele cui te-a trimis Hallana?

Își dădu seama într-un târziu că argumentația teologică alarmantă a divinului din sala de judecată putea fi menită să împiedice execuția Ijadei, nu s-o grăbească.

– Păi... ei bine, acuma, e un pic mai greu de spus.

Ingrey se gândi.

– De ce?

Pentru prima oară, Oswin ezită înainte să răspundă. Îl luă pe Ingrey de braț și-l trase deoparte, după colțul balconului, mult mai departe de ușa unde un cuplu de ceea ce păreau mai degrabă niște servitori de la Capul Mistrețului tocmai ce erau poftiți înăuntru de un slujbaș în robă gri. Oswin se sprijini de balustradă, uitându-se gânditor în golul holului; Ingrey luă și el aceeași poziție și așteptă.

Când Oswin reluă, vocea îi devenise ciudat de modestă.

– Ești un bărbat cu multă experiență în necurat și sfânt, am înțeles. Zeii îți vorbesc în viziuni pe care le ai treaz, față-în-față.

– Nu! începu Ingrey și se opri.

Din nou negare?

– Mă rog... într-un fel. Am avut multe experiențe bizare în ultima vreme. Se îngrămădesc asupra mea acum. Dar nu mă fac priceput.

Oswin oftă.

– Nu-mi pot imagina să ajung priceput când mă văd pus într-o astfel de situație. Tu trebuie să înțelegi. N-am avut niciodată o experiență directă cu cele sfinte în viața mea, oricât am încercat să-mi servesc zeul cum părea cel mai bine pentru mine, potrivit dăruirii mele conform cu ce suntem învățați. Exceptând Hallana. Ea a fost singurul miracol care mi s-a întâmplat vreodată. Femeia pare încărcată cu prea plinul zeilor. La un moment dat, am acuzat-o că-mi furase partea iar ea m-a acuzat că m-am însurat cu ea doar pentru a menține o anumită medie. Zeii trec prin visele ei de parcă s-ar plimba prin grădină. Eu am doar vise că alerg rătăcit prin vechiul seminar, fără haine, întârziat la o examinare pentru un curs despre care nu știam, și alte asemenea.

– Ca student sau ca profesor? nu se putu abține Ingrey să nu întrebe.

– Oricare, indiferent.

Sprânceana lui Oswin se încruntă.

– Apoi mai sunt visele în care umblu printr-o casă care se distruge iar eu nu am unelte s-o repar... mă rog, cum ziceam.

Trase aer adânc în piept și se calmă.

– Noaptea de după ce s-a născut noua noastră fiică, am dormit din nou cu Hallana. Am împărtășit amândoi un vis cu anumite semnificații. M-am trezit plângând de frică. Ea a fost incredibil de bucuroasă în legătură cu asta. A spus că înseamnă că trebuie să mergem de îndată la Easthome. Am întrebat-o dacă înnebunise, nu se putea

încă ridica să umble! A spus că ar putea așeza o saltea în trăsură și să se odihnească tot drumul. Ne-am certat așa toată ziua. Visul a revenit noaptea următoare. A spus că asta rezolva problema. I-am spus că are o datorie față de nou-născută, față de copii, că nu putea nici să-i abandoneze nici să-i târască în pericol. A cedat; eu m-am bucurat. Am plecat în acea după-amiază. Parcursesem deja zece mile pe drum înainte să realizez că am fost păcălit ingenios.

– Cum așa?

– Separat, nu era nicio cale pentru mine să continui disputa. Sau s-o opresc. N-am niciun dubiu că acum a pornit la drum, nu cu mai mult de o zi în urma mea. Mă întreb dacă a luat și copiii? Mă cutremur să-mi imaginez. Dacă o vezi, sau dacă-i vezi pe oricare dintre servitorii ei fideli în acest oraș înaintea mea, spune-i că am reținut camere pentru noi toți la Hanul Irișilor peste drum de Infirmeria Mamei.

– Ar călători, hm, cu aceiași pe care i-am întâlnit la Red Dike?

– A, da, Bernan și Hergi. Nu stau despărțiți de ea. Bernan era unul dintre triumfurile ei de început în vindecarea vrăjitorească, vezi tu. Hergi l-a adus la ea în agonie de la pietre, zgâriindu-se singur și urlând că se sinucide, aproape să-l lase inima din cauza durerii, rupt de viață și de sănătate. Hallana a explodat pietrele din corpul lui iar el le-a eliminat de îndată – l-a pus pe picioare și l-a făcut să zâmbească într-o zi. Ei o urmează în orice nebunie o taie capul.

Oswin pufni.

– Am construit cele mai bune raționamente în numele Tatălui pe care intelectul și învățătura mea le pot emite, totuși cu toate argumentările mele nu pot mișca oamenii așa cum face ea, doar... doar stând acolo și respirând. Este pe de-a întregul nedrept.

Tonul lui încercă să pară furios, dar reuși doar nostalgic.

– Visul, îi aminti Ingrey.

– Scuzele mele. Nu trăncănesc de obicei așa. Poate că asta explică ceva despre Hallana... m-am deschis în fața Învățatului Lewko, acum și în fața ta. Erau cinci oameni în vis: Hallana, eu, Lewko și doi tineri pe care nu i-am văzut niciodată înainte. Până astăzi. Prințul Biast era unul dintre ei. Aproape că am căzut de pe bancă când a intrat în cameră și i-au rostit numele. Celălalt este încă un străin; un om uriaș cu părul lung și roșu, care vorbea în limbi străine.

– Aha! exclamă Ingrey. Acela ar fi Prințul Jokol, fără îndoială. Spune-i să-i dea lui Fafa un pește din partea mea, când îl întâlnești. De fapt, ai putea să-l prinzi acum; tocmai ce l-am trimis la Lewko. Ar putea fi încă acolo.

Ochii lui Oswin se măriră și se îndreptă de parcă ar fi pornit imediat într-acolo, dar apoi își scutură capul și continuă:

– În visul meu... sunt priceput în vorbe, dar abia dacă știu cum să descriu. Toți cinci erau atinși de zei. Mai mult, mai rău: zeii ne-au luat cu ei și ne-au purtat ca pe mănuși. Ne-am spart...

Mă atacă dur acum, spusese Horseriver. Așa părea.

– Ei bine, dacă reușești să determini întreaga semnificație, spune-mi și mie. Mai erau și alții în vis?

Eu sau Ijada, spre exemplu? Oswin scutură din cap.

– Doar aceia cinci. Deocamdată. Visul nu părea terminat, ceea ce pe mine m-a supărat dar Hallana a luat-o în râs. Tânjesc și în același timp mi-e frică să dorm, să aflu mai multe, dar acum sufăr de insomnie. Hallana poate fi dornică să alerge pe întuneric, dar eu vreau să știu unde vor fi treptele.

Ingrey zâmbi feroce la ultima replică.

– Mi-a fost sugerat de curând de un om cu o experiență mai vastă în legătură cu zeii decât pot eu drept să-mi imaginez, că motivul pentru care zeii nu ne arată calea mai clar este pentru că nici Ei n-o cunosc. Nu m-am decis dacă asta mi se pare liniștitor sau din contră. Măcar aflu că nu ne chinuie doar pentru amuzamentul Lor.

Oswin lovi ușor cu mâna pe balustradă.

– Hallana și cu mine am dezbătut acest subiect, înțelegerea pe care o au zeii. Ei sunt zeii. Dacă cineva trebuie să știe, ei sunt aceia.

– Poate că nimeni nu știe, adăugă Ingrey cu ușurință.

Expresia de pe fața lui Oswin semăna cu cea a unui bărbat forțat să înghită un medicament amar de o valoare dubioasă.

– Voi încerca cu Lewko, atunci. Poate acest Jokol va ști mai multe.

– Mă îndoiesc, dar noroc.

– Am încredere că ne vom reîntâlni în curând.

– Nimic nu mă mai miră zilele astea.

– Unde aș putea să te găsesc? Lewko a spus că erai pus ca spion peste Contele Horseriver, care pare și el cumva implicat în această încurcătură.

Ingrey șuieră printre dinți.

– Cu bârfele astea care se răspândesc așa ușor, presupun că am noroc cu Horseriver care știe deja că-l spionez

Oswin își scutură capul vehement.

– Nici bârfă, nici răspândită, iar cercul e unul închis. Lewko a avut și el ceva ca un vis, din câte spunea el.

Cumva implicat, într-adevăr.

– Stai departe de Horseriver pentru moment. Este periculos. Dacă vrei să mă vezi, trimite-mi un mesaj aici, dar nu pune niciun subiect important în scris – presupun că va fi interceptat și citit de ochi ostili înainte să-l văd eu.

Oswin încuviință, încruntându-se. Coborâră împreună scările în spirală și ieșiră în stradă. Ingrey își luă rămas bun de la divin și-și îndreptă pașii grăbiți în josul dealului spre Kingstown.

Capitolul 20

Ingrey nu-și putu stăpâni surprinderea când, după ce traversă izvorul îngropat din orașul inferior, trecu de un colț și dădu de trăsura Hallanei care îi bloca calea. Cei doi cai mici și dolofani, murdari și transpirați de la drum, stăteau deșelați și epuizați, iar Bernan stătea pe locul vizitiului cu frâiele libere și coatele pe genunchi. Un cal de călărie, neînșeuat, era legat în spatele trăsurii cu o sfoară de mâner. Hergi se ghemuise în spatele umărului lui Bernan. Hallana atârna de cureaua din față a trăsurii cu o mână, pe cealaltă ținând-o streașină la ochi, și privind cu îndoială de-a lungul unei alei prea strâmte pentru ca trăsura să încapă pe ea.

Hergi îl bătu pe umăr pe Bernan, arătă spre Ingrey și țipă:

– Uite! Uite!

Hallana se întoarse și fața i se lumină.

– A! Lord Ingrey! Excelent.

Îl bătu și ea pe Bernan pe umărul celălalt.

– Vezi, nu ți-am spus eu?

Vizitiul dădu din cap, încuviințând sau poate doar obosit iar Hallana trecu peste el pentru a sări jos în stradă în fața lui Ingrey.

Își abandonase robele lejere și uzate în favoarea unui costum de călătorie îngrijit, o haină de culoare verde închis peste o rochie de in aproape albă, prinsă bine în jurul taliei. Tresele obișnuite de pe umeri lipseau – călătorea incognito? Rămăsese scundă și plinuță, dar mai aranjată, cu părul atent împletit în codițe în jurul capului.

Nu se vedeau semne vizibile ale copiilor sau alte urme de haos.

Ingrey îi făcu o plecăciune politicoasă; ea îi răspunse cu o binecuvântare, deși semnul celor Cinci așa cum îl făcu ea aducea mai mult cu un vagă verificare a trunchiul.

– Sunt atât de fericită să te văd, îi spuse ea. O caut pe Ijada.

– Cum? nu se putu el abține să n-o întrebe.

Se presupunea că revenise la comanda puterilor ei.

– De obicei merg prin zonă până când se întâmplă ceva.

– Asta pare ciudat de... ineficient.

– Parcă ai fi Oswin. Ar fi vrut să tragă un caroiaj peste harta orașului și să marcheze secțiunile în strictă rotație. Dar să te găsesc pe tine a fost mult mai rapid.

Ingrey începu să se gândească la logica ei, apoi renunță.

– Vorbind de Învățatul Oswin. Mi-a spus să îți transmit că a oprit camere pentru voi toți la Hanul Irișilor, peste drum de infirmeria Mamei pe Dealul Templului.

Un mic geamăt de la Berman salută aceste vești.

– Oho! se lumină Hallana și mai tare. V-ați întâlnit, ce frumos!

– Nu ești surprinsă să fii așteptată?

– Oswin poate fi extrem de greoi uneori, dar nu e prost. Bineînțeles că și-ar fi dat seama că vom veni și noi. În cele din urmă.

– Învățatul domn nu va fi mulțumit de noi, prevăzu Hergi nesigur. N-a fost nici altă dată.

– Prostii! îl întrerupse soția lui Oswin. Ai supraviețuit.

Se întoarse înapoi spre Ingrey și vocea ei scăzu serioasă.

– V-a povestit despre visul nostru?

– Doar un pic.

– Unde e Ijada, totuși?

Trecătorii păreau toți oameni normali, până acum, dar Ingrey refuză să-și asume riscuri.

– N-ar trebui să fiu văzut vorbind cu tine, nici auzit.

Hallana arătă cu capul spre cușeta trăsurii și Ingrey încuviință. Se urcă după ea în interiorul întunecat, trecând cu greu peste bagaje și așezându-se pe un cufăr, potrivindu-și strâmb sabia. Hallana se așeză cu picioarele încrucișate pe o laviță așternută cu un strat gros de pături și se uită la el nerăbdătoare.

– Ijada este ținută într-o casă particulară nu departe de port.

Ingrey vorbi cu voce scăzută.

– Gardianul ei este călărețul Gesca, pentru moment, care este omul lui Hetwar, dar casa îi aparține contelui Horseriver. Acolo toți servitorii sunt spionii contelui iar Gesca nu-i de încredere să fii discretă. Nu trebuie să mergi acolo fățiș. Roagă-l pe Învățatul Lewko să te ducă, poate deghizată în medic pentru anchetă sau așa ceva. Asta ți-ar oferi motivul să gonești servitorii și să vorbești în particular cu Ijada.

Hallanei își miji ochii.

– Interesant. Soțul Farei nu-i prieten cu Ijada deloc până la urmă? Sau din contră? Sau prințesa aceea nefericită e problema?

– Fara are o încrengătură de probleme, dar interesul lui Wencel pentru servitoarea ei nu este doar o simplă aventură așa cum și-a imaginat ea. Wencel are puteri secrete și scopuri ascunse. Hetwar tocmai m-a trimis la conac să-l spionez într-un efort de a-i afla acele scopuri. Nu vreau ca apele de acolo să fie mai tulburi decât sunt deja.

– Îl crezi periculos?

– Da.

– Pentru tine?

Sprâncenele i se ridicară când îl întrebă. Ingrey își mușcă buza.

– A devenit suspect că poartă în el spiritul unui animal. Ca al meu. Asta e... adevărat dar incomplet.

Ezită.

– Gheasul[1] pe care l-am desfăcut în Red Dike, el a fost sursa lui.

[1] vrajă de control în mitologia galică

Ea șuieră indignată.

– De ce nu este arestat?

– Nu! se împotrivi Ingrey tăios.

Și cum ea îl privi nedumerită, adăugă mai încet:

– Nu. În primul rând, nu mi-am dat seama cum să dovedesc acuzația, iar în al doilea rând, un arest prematur ar putea atrage dezastrul.

Pentru mine, cel puțin. Ea clipi spre el într-o manieră prietenoasă.

– Ei, haide, Lord Ingrey. Îmi poți spune mai multe.

Ce-i drept îl tenta teribil.

– Cred că... deocamdată nu. Am ajuns într-un stadiu... încă nu știu... încă mă mai învârt în jurul cozii așteptând să se întâmple ceva.

– Aha.

O expresie de simpatie îi însenină trăsăturile.

– Acel stadiu. Îl cunosc prea bine.

După un moment adăugă:

– Condoleanțele mele.

El își trecu o mână prin păr. Creștea din nou în jurul cusăturilor, care erau sigur gata de scos.

– Nu mai pot zăbovi. Trebuie să-i ajung din urmă pe Prințul Biast și pe Prințesa Fara. Soțul tău a participat la audierile pentru Ijada de dimineață și probabil îți poate spune mai multe despre ce s-a discutat decât mine. Lewko știe și el câte ceva. Mă întreb...

Ingrey șovăi.

– Dacă pot avea încredere în tine.

Capul femeii se ridică, aplecându-se un pic într-o parte. Spuse sec:

– Presupun că n-ai intenționat să mă insulți.

Ingrey dădu energic din cap.

– Am dat peste tot felul de minciuni, neadevăruri și povești care mai de care mai ciudate. Posibilitățile legale, și evidente, cum ar fi arestarea lui Wencel, ar putea să nu fie cel mai bun lucru, deși nu pot explica. Totul se simte fluid. Ca și cum zeii înșiși și-ar ține răsuflarea. Urmează să se întâmple ceva.

– Ce?

– Dacă aș ști, dacă aș ști...

Ingrey simți tensiunea crescând în propria-i voce și se opri la timp.

– Șt, taci! îl dojeni Hallana calmând parcă un armăsar nărăvaș. Poți avea încredere în mine, măcar să umbli cu grijă, să vorbești puțin, să asculți și să aștepti?

– Dar tu poți?

– Doar dacă zeii mei nu mă îndrumă altfel.

– Zeii tăi! Nu superiorii de la Templu?

– Am spus ce am spus.

Ingrey încuviință și inspiră adânc.

– Întreab-o pe Ijada, atunci. Ea este singura în care am avut încredere ă-i destăinuiesc tot ce știu până acum. Ceilalți au numai frânturi. Ea și cu mine suntem legați în asta mai mult decât cu...

Vocea i se împletici, se înecă.

– Mai mult decât cu afecțiune. Am împărtășit două viziuni de trezie. Ea îți poate spune mai multe.

– Bun. Atunci mă voi duce la ea discret așa cum mă sfătuiești.

– Nu sunt sigură dacă zeii și cu mine împărtășim aceleași scopuri. Sunt absolut sigur că zeii și cu Wencel nu caută același sfârșit.

Sprânceana i se încreți.

– Oswin a spus că te-ai fărâmat. În visul vostru. Nu am înțeles care era semnificația.

– Nici noi.

– Ne-ar folosi zeii pentru distrugere?

Ea nu-și adusese copiii – din grabă, sau că i-a fost mai simplu? Sau din motive de siguranță? Pentru ei. Nu pentru ea.

– Probabil.

Vocea îi era perfect egală când spuse asta.

– Nu mă îmbărbătezi deloc, Învățato.

Unii ar putea considera zâmbetul ei drept enigmatic, dar Ingrey îl văzu mai degrabă sardonic. Îi întoarse un salut în aceeași manieră și privi afară prin spatele trăsurii după martori. Adăugă peste umăr:

– Dacă mergi imediat la Lewko, ai putea să-ți găsești soțul încă acolo. Posibil un insular cu părul roșu a cărui limbă este lubrifiată fie de alcool tare fie de sărutări sfinte de la Doamna Primăverii, sau de amândouă.

– A-ha! exclamă Hallana ridicându-se brusc entuziasmată. Asta e o parte a visului meu la care nu obiectez să fie profetică. E la fel de drăguț cum părea să fie?

– Păi... nu cred că pot răspunde la întrebarea asta, spuse Ingrey amuzat după o scurtă pauză.

Sări din trăsură, se strecură pe lângă ea și o luă pe scurtătură de-a lungul aleii spre conacul Horseriver. Aprodul contelui îl lăsă să intre murmurându-i:

– Doamna și prințul-mareșal te așteaptă în Odaia de Mesteacăn, Lord Ingrey.

Ingrey prinse aluzia, încuviință și urcă de îndată scările. Odaia era aceeași în care o surprinsese pe Fara în prima zi a așa-zisului său serviciu – poate culorile ei monotone și finisajele sobre o făceau refugiul ei preferat. Găsi grupul adunat acolo, Biast și Symark conversând la un platou de pâine și brânzeturi, Fara întinsă pe canapea în timp ce una dintre femeile ei îi apăsa o cârpă umedă pe frunte. Mirosul de levănțică din aer era răcoritor și puternic.

Fara își reveni și se ridică în capul oaselor când îl văzu pe Ingrey intrând, uitându-se la el cu o privire îngrijorată. Fața ei era palidă, pielea din jurul ochilor întunecată de un gri șters, iar el își aminti relatarea Ijadei referitoare la tendința prințesei de a avea dureri de cap bolnăvicioase.

– Lord Ingrey!

Biast îi făcu grațios semn să se așeze.

– Divinul erudit te-a reținut mult.

Ingrey lăsă constatarea să treacă doar cu o încuviințare; nu avea nicio dorință să dea explicații despre Hallana. Fara nu era obișnuită să aștepte o introducere diplomatică.

– Ce te-a întrebat? Te-a mai întrebat ceva despre mine?

– Nu a mai întrebat nimic despre tine, doamnă, și nici altceva despre ce s-a întâmplat la Capul Mistrețului, o reasigură Ingrey.

Ea se așeză confortabil evident ușurată.

– Întrebările lui au fost în mare...

Ezită.

– ... teologice.

Biast nu păru să împărtășească ușurarea surorii sale. Sprâncenele i s-au încruntat într-o îngrijorare reînnoită.

– Au făcut referire la fratele nostru?

– Numai indirect, excelență.

Nu avea niciun motiv să nu fie sincer cu Biast despre întrebările lui Oswin, deși Ingrey nu era deloc sigur că vroia să dezvăluie deocamdată și celelalte legături cu divinul erudit.

–Dorea să știe dacă aș putea scoate din sufletul doamnei Ijada spiritul acela de leopard, în eventualitatea morții ei, așa cum se pare că am făcut pentru răposatul prinț. Am spus că nu știu.

Biast începu să traseze linii nevăzute cu vârful cizmei pe covor, privind în jos încruntat, apoi păru să devină conștient de ticul pe care-l avea și-și potoli piciorul. Când se uită iar în sus, vocea îi deveni mai liniștită.

– Chiar l-ai văzut pe zeu? Față în față?

– Mi-a apărut ca un tânăr lord al pădurii de o frumusețe de neînchipuit. N-am avut senzația...

Ingrey făcu o pauză, neștiind cum să se exprime exact.

– Ai văzut copiii făcând cu mâinile umbre pe pereți. Umbra nu este mâna, deși este creată de ea. Tânărul bărbat pe care l-am văzut era, bănuiesc, umbra zeului. Redus la o simplă figură pe care eu puteam s-o înțeleg. De parcă era cu mult mai mult dincolo de ce nu puteam să văd, și că nu ar fi apărut nici măcar o umbră înșelătoare dacă n-aș fi acceptat-o fără să... mă sfărâm.

– Ți-a dat vreo îndrumare pentru... pentru mine?

Tonul plin de speranță modestă al lui Biast frustră întrebarea de hybris. Se uită peste umăr la sora lui care asculta cu atenție.

– Pentru oricare dintre noi?

– Nu, excelență. Simți nevoia de îndrumare?

Buzele lui Biast fornăiră într-un râset lipsit de umor.

– Caut ceva siguranță în vremuri nesigure, presupun.

– Atunci ai venit la magazia greșită, spuse cu amărăciune Ingrey. Zeii nu mi-au dat decât aluzii, ghicitori și cimilituri înnebunitoare. Cât despre viziunea mea, cum presupun că trebuie s-o numesc, era pentru funeraliile lui Boleso. La vremea aceea, zeul a venit doar pentru sufletul lui. La vremea noastră, putem primi aceeași mustrare nepărtinitoare.

Fara, frecându-și mâna de-a lungul coapsei acoperite de rochie, cu o încordare nu cu mult deosebită de-a fratelui ei, se uită în sus. Liniile verticale dintre sprâncenele ei groase se adânciră, gândindu-se la această consolare întunecată cu grija unui copil care studiază focul după ce s-a fript.

– Am vorbit la un moment dat azi noapte cu Învățatul Lewko, începu Biast și se opri.

O cercetă pe sora lui.

– Fara, chiar nu arăți bine. Nu crezi c-ar fi mai bine să mergi să te întinzi o vreme?

Domnișoara dădu din cap susținând ideea.

– Am putea trage draperiile în odaia ta, doamnă, și să facem întuneric.

– Asta ar putea fi mai bine.

Fara se aplecă înainte, numai ca să stea să se holbeze la picioarele ei pentru un moment înainte să-i permită femeii care aștepta s-o ridice vrând-nevrând în picioare. Biast se ridică și el. Ingrey se folosi de moment să-și ascundă chibzuirea în galanterie.

– Îmi pare rău că ești așa de bolnavă, doamnă. Dar dacă audierea va da un verdict de auto-apărare, nu va mai fi nevoie să fiți interogată din nou.

– Pot face ce trebuie să fac, replică ea cu răceală.

Dar în sinea ei retragerea acuzațiilor părea pentru moment o noțiune atractivă cu totul nouă. Își luă rămas bun salutând din cap destul de politicos, deși imediat după aceea trebui să-și ridice o mână la tâmplă. Privirea pe care Biast i-o aruncă apoi lui Ingrey era mai mult

curioasă. Ingrey se întrebă dacă avea puterea până la urmă să retragă amenințarea unui proces împotriva Ijadei cu câte un pic de convingere rând pe rând, ca o pânză de păianjen, mai degrabă decât într-o manieră mai concentrată și dramatică: dacă reușea, foarte bine. Nu i-a scăpat paralela cu tehnicile preferate de vicelșug ale lui Wencel.

Biast își conduse sora afară, dar apoi o lăsă în grija domnișoarei ei; cercetă o clipă coridorul înainte să se întoarcă în odaie, închizând ușa ferm în urma lui. Se încruntă la slujitorul său Symark și apoi la Ingrey, de parcă ar fi încercat un fel de comparație, deși fie din motive de amenințare fizică fie dintr-o discreție personală, Ingrey nu putu să ghicească. Symark era cu câțiva ani mai mare decât lordul său și un reputat spadasin; poate Biast și-l imagina o apărare suficientă față de Ingrey, dacă lordul-lup ar fi înnebunit și l-ar fi atacat. Sau Symark și Biast împreună, cel puțin. Ingrey nu căută să-l convingă pe prințul-mareșal de această eroare reconfortantă.

– Cum spuneam, am purtat o conversație cu Lewko, reluă Biast.

Se așeză din nou la masa joasă cu tava de resturi de la mâncare, invitându-l cu un gest pe Ingrey să facă la fel. Ingrey își trase scaunul și se așeză așteptând atent.

– Ordinul Bastardului, așa cum îl văd eu format din Lewko și câțiva vrăjitori templieri de temut, l-au chestionat în detaliu pe Cumril.

– Bun. Sper că i-au ținut picioarele pe foc.

– Ceva de genul ăsta. Îmi imaginez că n-au îndrăznit să-l forțeze dincolo de rezistență încât demonul lui să izbucnească. Frica singură, m-a reasigurat Lewko, e un bici mai bun pentru el decât orice altă amenințare trupească pe care ar putea-o face oricare anchetator. Sprânceana i se încreți neîncrezătoare.

– Înțeleg asta.

– Așa și trebuie.

Biast se sprijini cu spatele de spătar.

–Mai deranjant pentru mine a fost afirmația lui Cumril conform căreia fratele meu plănuise într-adevăr asasinarea mea, așa cum ai bănuit. Cum ți-ai dat seama?

Deci de aceea a scos-o pe Fara afară, ca să poată adresa aceste probleme spinoase discret. Ingrey ridică din umeri.

– Nu sunt vreun clarvăzător. Pentru oricine care caută tronul sfânt cu o susținere mai slabă decât ai deja, este un pas logic.

– Da, dar nu propriul meu...

Biast se opri, și-și mușcă buza.

Ingrey folosi ocazia de a mai desface o iță.

– Se pare că Lady Ijada ți-a salvat și ție viața, pe lângă a ei. Și sufletul fratelui tău de la un păcat și o crimă mai grave. Sau zeul tău a făcut-o prin intermediul ei.

Biast făcu o pauză gândindu-se parcă neobosit la asta, apoi începu din nou.

– Nu știu cum am câștigat ura fratelui meu.

– Cred că mintea lui era dezechilibrată serios, spre sfârșit. Delirurile cauzate de febră ale lui Boleso, nicio acțiune din partea ta, păreau să fie izvoarele comportamentului său.

– Nu mi-am dat seama atunci că era așa de... așa de pierdut. Când a fost primul incident groaznic cu servitorul, i-am scris tatălui meu că aș veni acasă, dar mi-a scris înapoi ordonându-mi să rămân în continuare la postul meu. Reducând un castel de frontieră rebel dar rău aprovizionat și câteva tabere de bandiți îmi păreau acum un tutorial ceva mai puțin vital decât ce aș fi putut învăța în același timp în Easthome. Presupun că tatăl meu și-a dorit să mă protejeze de scandal.

Sau poate să se protejeze pe el de lucruri mai rele și mai subtile? Sau era diversiunea lui Biast spre graniță în această criză creată de alți interesați? Era urma copitei lui Horseriver pe undeva în asta?

Biast oftă.

– Majoritatea timpului m-am așteptat să primesc coroana din mâinile tatălui meu, pe când încă mai trăia, întocmai ca fiecare rege Stagthorne înaintea mea. Avusese

alegerea și încoronarea fratelui meu mai mare Byza planificate toate cu trei ani înainte de moartea lui Byza. Acum trebuie să apuc cu propriile mele mâini sau să las regatul să pice.

– Moartea lui Byza a fost o boală rapidă, nu-i așa?

Ingrey fusese plecat de la Easthome într-o misiune de curierat pentru Hetwar spre Porturile Joase și ratase acea înmormântare regală. Biast primise numirea de prinț-mareșal, care aparținuse înainte fratelui său, la numai câteva săptămâni mai târziu. Se gândise Boleso prea nesănătos la precedent?

– Trismus.

Biast fu traversat de un fior de amintiri.

– Călătoream la vremea respectivă în trenul lui Byza la baza lui navală de lângă Helmharbor. Pregătea niște nave noi pentru exerciții pe mare. Mai mulți oameni fuseseră secerați așa. Cinci zei m-au cruțat de o asemenea soartă. Mi-a creat o aversiune față de paturile muribunzilor pe care încă o simt. Inima mă lasă la gândul să înfrunt încă unul. Mă rog de cinci ori pe zi pentru însănătoșirea tatălui meu.

Ingrey îl văzuse ultima dată în persoană pe sfântul rege muribund acum câteva săptămâni, chiar înainte de paralizie. Avea pielea galbenă, burta umflată și obrajii scobiți chiar de pe atunci, mișcările greoaie și vocea joasă și bâlbâită.

– Cred că acum trebuie să ne rugăm pentru alte binecuvântări pentru el.

Biast se uită în depărtare, fără să-l contrazică.

– Acuzația împotriva lui Boleso, dacă nu este doar calomnia lui Cumril, m-a pus pe gânduri în cine mă pot încrede.

Privirea lui îl făcu pe Ingrey să se simtă destul de ciudat.

– Fiecare om își primește răsplata pe măsură, presupun.

– Asta presupune o capacitate de a măsura just oamenii, ceea ce atrage o întrebare. L-ai măsurat pe cumnatul meu ?

– Nu, ă, nu în întregime.
– Este un pericol la fel ca Boleso?
– Este... mai isteț.
Și tot așa, începu Ingrey să fie convins, era și Biast.
– Fără să jignesc pe cineva, adăugă Ingrey într-o încercare târzie de tact.
Biast făcu o grimasă.
– Cel puțin, am încredere că nu este prea nebun.
Liniște.
– Avem prea multă încredere, nu-i așa?
– Eu nu am încredere în nimeni, spuse evaziv Ingrey.
– Nici măcar în zei?
– În ei cel mai puțin.
– Hmm.
Biast își frecă gâtul.
– Ei bine, imitenta domnie nu mă bucură deloc, în circumstanțele date, dar nu sunt deloc înclinat să o las, peste cadavrul meu, unor monștri.
– Bine, excelență! îl încurajă Ingrey. Tot așa pe mai departe.
Symark, care ascultase acest schimb cu brațele încrucișate, se ridică și se duse spre fereastră, evident pentru a verifica ceasul solar, pentru că se întoarse și-i dădu stăpânului o privire întrebătoare. Biast încuviință drept răspuns și se ridică gemând obosit; Ingrey se ridică și el în picioare.
Biast își trecu mâna prin păr cu un gest copiat sau prins, Ingrey era destul de sigur, de la Hetwar.
– Mai ai vreun sfat pentru mine astăzi, Lord Ingrey?
Ingrey era cu numai un an sau doi mai mare decât Biast; cu siguranță prințul nu putea să îl vadă ca pe o autoritate din această cauză.
– În toate problemele de politică, ești mai bine sfătuit de Hetwar, excelență.
– Și în alte probleme?
Ingrey ezită.
– În probleme de politici templiere, Fritine este cel mai informat, dar ai grijă la favorurile acordate rudelor sale. Pentru, da, teologie practică, întrebați-l pe Lewko.

Biast păru să fie absorbit pentru o clipă în implicațiile neliniștitoare ale ultimului sfat practic.

– De ce?

Degetele lui Ingrey se întinseră, apoi atinseră buricul degetului mare în ordine de la degetul mic spre arătător.

– Pentru că Degetul mare atinge toate celelalte patru degete.

Cuvintele părură să vină din neant și aproape că se retrase speriat.

Biast părea de asemenea să găsească cuvintele pline de înțeles dincolo de simplitatea lor, pentru că îl privi ciudat pe Ingrey, inconștient strângându-și degetele în pumn.

– Voi ține minte asta. Ai grijă de sora mea.

– Voi face tot ce îmi stă în putință, excelență.

Biast îl salută scurt din cap, îi făcu semn lui Symark să meargă înainte și ieși.

Ingrey cercetă conacul și o află pe Fara întinsă în camera ei îngrijită de domnișoarele ei după cum era de așteptat, iar pe conte ieșit spre sala regelui sfânt. Deci ce l-a adus pe Wencel acolo, decât să aștepte vești de la audieri? Că nu-și însoțise soția în fața judecătorilor nu era o surpriză; Wencel evita tacit Dealul Templului, într-o asemenea rutină încât nici nu se remarca. Dar orice amenințare ascundea contele, stătuse la căpătâiul socrului său bolnav săptămâni întregi fără supravegherea lui Ingrey. Ingrey ezită să-l urmeze acolo. Deocamdată.

Situația părea să aibă mai multă nevoie de istețime decât de un braț puternic de spadasin iar dacă corpul era neglijat, creierul capitula și el, deci Ingrey merse la bucătăria contelui să ia masa, ceea ce îi fu servită împreună cu anumite plângeri indirecte. După asta, îl căută pe Tesko și-l obligă să dea înapoi servitorilor banii pe care îi câștigase trișând la zaruri. Servitorul său cedă temporar, apoi Ingrey ceru să fie tăiat, să i se scoată copcile de la cap și să i se rebandajeze mâna pentru spadă. Rana lungă și învechită de pe pielea decolorată părea închisă,

dar încă sensibilă iar el apăsă bandajul cu grijă după ce Tesko îl legă. Ar fi trebuit să se fi vindecat până acum.

Înserarea tomnatică se strecura prin ambrazurile ferestrelor când Ingrey se așeză pe noul său pat să mediteze. Absența iminentă a prințesei restricționa genul de societate care renăștea la palatul lui Hetwar pentru o seară, sau care cerea serviciile lui Ingrey ca escortă pentru lordul său sau pentru doamna sa. Dacă Contele Horseriver alegea să-l trimită undeva într-o misiune inoportună de curierat, cum ar mai fi putut el să își continue mandatul princiar de a o păzi pe Fara sau auto-impusa sarcină de a o salva pe Ijada? Să pună unul din oamenii lui Hetwar să plece și el să rămână în Easthome furișându-se să spioneze? Noțiunea părea plină de complicații dezastruase. Datoria lui publică de a se supune contelui era o groapă gata să-l înghită, i se părea lui Ingrey, și nu era sigur că Hetwar o analizase în profunzime.

Putea să-l sfideze pe Horseriver? Fiecare dintre ei părea să fi fost înzestrați cu puteri înrudite. Ale lui Horseriver erau mult mai exersate, dar era oare mai puternic? Și ce însemna puterea, în acest spațiu sacrosanct nelimitat unde viziunile prindeau forme aparente?

Cum, din această cauză, exersa cineva și pe ce? Nebunia luptei lui Ingrey nu putea fi repetată deloc; venea numai în caz de nevoie și în cele mai mortale circumstanțe. Și vocea înșelătoare – puteau rezista sugestiilor ei? Le putea sfida? Putea să le încalce? Se toceau în timp, precum vraja demonică a Hallanei asupra bărbatului porcit? Ingrey nu-și putu imagina că a găsit voluntari fericiți asupra cărora să-și testeze talentele. Deși Hallana, suspectă el brusc, ar susține judecata iar Oswin ar lua notițe atent. Imaginea îl făcu să zâmbească fără să-și dea seama.

Cât de bătrân este lupul meu? Întrebarea îl deranjă brusc. Cu grijă, își îndreptă percepțiile înspre înăuntru, și încă o dată, senzația păru înrudită cu încercarea de a-și vedea proprii ochi. Sufletele de lupi acumulate păreau să se contopească într-o unitate omogenă, de parcă

limitele lor erau cumva mai permisive; lupii au devenit Lup într-o manieră pe care conții Horseriver eșuaseră să o dobândească în descinderea canibală a acelui suflet chinuit prin generații ale rudelor sale umane. Ingrey reuși să cizeleze amintirile lupești fragmentate care îi veneau, atât în acea inițiere teribilă de început cât și în visele ulterioare. Punctul de vedere era ciudat și mirosurile păreau mult mai puternic amintite decât ceea ce văzuse. Un sat destul de sărăcăcios din zilele noastre era cu greu diferit de un oraș de pădure din timpuri apuse.

Dar brusc o amintire foarte ciudată ieși la suprafață, aceea a mestecării cu dinți de lup dintr-o bucată de piele de armură fiartă, o platoșă mai mare decât el. Frustrarea când a fost prins făcând asta nu i-a diminuat satisfacția pe care o simțea acră în gură. Armura fusese destul de nouă, târâtă într-un colț pe un hol întunecat și afumat. Designul era aparte, decorația de pe piept în special era o siluetă a unui cap de lup cu fălcile deschise arsă în piele cu un fier încins. Lupul meu era la fel de bătrân ca Weald-ul, dacă nu și mai bine.

La fel de bătrân precum calul lui Wencel? Mai bătrân, sigur că da, într-un fel, pentru că lupul lui fusese plecat în străinătate, reîncarnat în mod repetat, timp de patru sute de ani înainte să fie atât de bine ascuns în sânge. Parte din acele vremuri fuseser ă petrecute sus în Cantoane, judecând după imaginile de vârfuri reci care îi rămăseseră în minte. O perioadă lungă și fericită, multe vieți de lup domesticite, într-o cască mică dintr-o vale ascunsă unde anotimpurile și generațiile roteau o roată mică... Penitența neșansei ar fi putut reduce acumularea de suflete de lupi, dar n-a făcut-o. Ceea ce sugera în schimb că Cineva cu o mare, mare atenție ar fi putut manipula acele șanse. Trebuie că le manipula, îl corectă rațiunea lui serioasă.

Dacă l-ar mai fi văzut pe zeu din nou, l-ar întreba, presupuse Ingrey. Aș putea întreba acum. Aș putea să mă rog. Nu avea dorința; rugăciunea avea tot farmecul când își arunca mâna în focul sfânt de pe plinta templului și o ținea acolo. Să vorbească zeilor fusese o propunere

mult mai convenabilă când nu întrevedea niciun pericol ca ei să-i răspundă.

Se lăsă pe spate și căută în sine acea senzație că o simte pe Ijada, ca un curent adus de moara de vânt. Cântecul tăcut al ei îl calmă imediat. Nu era pentru moment în dureri, nici teribil de obosită, cu excepția unei acumulări de plictiseală. Nu însemna că e în siguranță; comfortul banal al casei înguste era dezamăgitor. Horseriver numise această legătură o relicvă a blestemului său criminal, ceea ce putea fi adevărat. Nu era binele salvat de la rău, din când în când? Trebuie să găsească o cale s-o vadă din nou, în secret și curând. Și să comunice. Putea această percepție subtilă să fie mai explicită? Un zvâc pentru da, două pentru nu. Mă rog, poate nu așa, dar trebuie să existe ceva.

Îl scoase din trândăvie un paj ciocănind la ușă, rugându-l să vină până la conte. Ingrey se înarmă, își apucă pelerina lungă și ieși în sala de la intrare, unde îl găsi pe Horseriver, care părea să fi venit doar de puțin timp, pregătindu-se să iasă din nou.

Împărțind instrucțiuni cu o voce înceată, contele trimise o slugă cu ceva treburi, apoi îi acordă lui Ingrey un salut politicos.

– Încotro, excelență?

– Spre sala regelui sfânt.

– Nu tocmai te-ai întors de acolo?

Wencel încuviință.

– Se apropie vremea. Cred că regele nu va mai rezista peste noapte. Pielea are un aspect anume de ceară...

Wencel își trecu o mână peste față.

– ... care este un mesager distinctiv al acestui gen de moarte.

Apoi Horseriver ar trebui să știe. Din ambele părți, realiză Ingrey. Erau pentru scurtă vreme singuri în hol, servitorii fiind trimiși s-o grăbească pe Fara; Ingrey își coborî vocea.

– Ar trebui să te suspectez de o asasinare păcătoasă?

Wencel își scutură capul, aparent nicidecum ofensat de sugestie.

– Moartea îi vine fără vreun ajutor din partea cuiva. La un moment dat, acum mult timp, m-aș fi gândit s-o grăbesc. Sau, mai rău, s-o întârzii. Acum aștept doar. Câteva zile și gata.

Lansă un oftat lung și tăcut.

Moartea, un vechi prieten, nu îl deranjează pe Wencel, totuși oboseala lui slabă părea o mască pentru Ingrey. Era încordat cu o anticipare ascunsă, dezvăluită abia atunci când ochii lui verificau în mod repetat scările așteptând-o pe Fara. În cele din urmă apăru prințesa: palidă, calmă, îmbrăcată în negru.

Ingrey, ducând o lanternă, le deschidea drumul pe străzile întunecate din Kingstown; Singurul sclav, observă el, chemat la această îndatorire. Aerul după-amiezii era rece și umed – pietrele vor fi alunecoase cu rouă până la miezul nopții – dar deasupra primele stele străluceau spre pământ de pe cerul lipsit de ploaie. Wencel își conduse soția la braț cu o curtoazie rece infailibilă, un obicei studiat. Ingrey își extinse simțurile – toate simțurile – dar nu găsi nicio amenințare nouă pândind în întuneric. Într-adevăr, nu. Noi suntem amenințarea, eu și Wencel.

Torțe înfipte în teci luminau intrarea spre sala regelui sfânt într-o strălucire licărindă. Numai numele amintea de vechii arhitecți de lemn și paie ai pădurii, pentru că era la fel de mult un palat de piatră ca orice altă construcție Easthome ridicată spre sfârșitul gloriei Darthacane. Paznicii se grăbiră să deschidă porțile de fier și să se plece supuși înaintea prințesei și soțul ei. Paznicii păreau încremeniți de cât de nefolositoare le erau pumnalele și săbiile pentru a-l proteja pe stăpânul lor de amenințarea din această noapte. Cât de departe erau ei de camera regelui, glasurile servitorilor erau coborâte și tremurătoare, conducând grupul pe holurile întunecate și umede.

În față lumina lămpii se despărțea pe coridor și reflecta plăcile lustruite de pe podea. Ingrey inspiră adânc să-și oțelească nervii și se întoarse să-l urmeze pe conte și pe prințesă înăuntru.

Capitolul 21

Dormitorul regelui sfânt era mai puțin aglomerat decât își imaginase Ingrey că va fi. Un medic în straie verzi și acolitul său ședeau la capul patului cu un aer de liniște deprimată care recunoștea că toate eforturile lor medicale erau acum în zadar. Un divin în haine gri aparținând ordinului Tatălui aștepta și el, într-o stare inversă de pregătire extinsă la care nu s-a apelat încă. Într-o cameră dincolo de antecameră, fără a sta la vedere și din fericire atenuat de pereții interpuși, un cor pe cinci voci al cântăreților templului începu un imn. Cvintetul suna răgușit și obosit; poate se vor odihni în curând.

Ingrey îl studie pe regele zăcând în pat. Nu era scos în evidență de asemenea intruși întunecați precum Ingrey sau Wencel, nu era șaman, nici vrăjitor, nici sfânt; era doar un om, dar unul fascinant chiar și în ultimele sale clipe. Era departe acum de vlăstarul Stagthorne despre care vorbea Hetwar cu nostalgie din copilăria sa, care luase stindardul prințului-mareșal din mâna propriului tată rege pentru a câștiga victoria de început și reputația într-o încleștare la hotare acum aproape uitată cu Darthaca. Când Ingrey s-a întors prima dată la Weald în trenul lui Hetwar, regele era sănătos și viguros în ciuda părului său alb și a tuturor suferințelor vieții. Ultimile luni de boală lungă îl îmbătrâniseră rapid, recuperând parcă timpul pierdut.

Acum somnul de veci îi era aproape. Ingrey spera ca Fara să fi schimbat ultimele cuvinte cu tatăl ei mai devreme, pentru că nu mai avea ocazia în seara asta.

Pielea subțire pătată de o nuanță gălbuie urâtă, într-adevăr purta acel luciu de ceară pe care Horseriver îl numise vestitorul finalului. Mai mult: respirația regelui era greoaie și ezitantă, fiecare inspirație și expirație, urmată de o pauză care atrăgea toți ochii, până ce pieptul se umplea din nou și privirile se retrăgeau.

Fața lui Fara era întunecată dar gravă; ea făcu semnul celor Cinci, plasă un sărut formal pe sprânceana groasă a regelui și se retrase. Divinul Tatălui îndrăzni să-și pună o mână de consolare pe umărul ei și murmură:

– A dus o viață bună, doamnă. Nu vă fie teamă.

Privirea cu care Fara îl săgetă era la fel de goală atât de teamă cât și de consolare, sau chiar deloc fără expresie. Ingrey fu impresionat că nu mârâi drept răspuns; dacă i se oferea o asemenea platitudine într-un asemenea moment, el ar fi fost tentat să scoată fierul și să-l pătrundă pe divin cu el. Ea abia murmură:

– Unde este fratele meu Biast? Ar trebui să fie aici. Și Arhidivinul.

– A venit aici mai devreme, doamnă, pentru o bună perioadă de timp și se va întoarce în scurt timp. Mă aștept ca arhidivinul și lordul Hetwar să-l însoțească.

Încuviință o dată și se retrase de lângă el. Mâna lui ezită în aer, de parcă oferind o altă mângâiere de consolare, dar din fericire s-a gândit mai bine, îndepărtându-se și lăsând-o pe prințesă în durerea ei liniștită.

Horseriver stătea privind la toate astea cu picioarele puțin depărtate, imaginea unui lord și soț susținător. Fața lui părea să fie mai serioasă decât era cazul. Doar în imaginația lui Ingrey părea cocoșat precum o pisică la gaura șoarecelui. Ce avea să se mai petreacă în această sală decât lung așteptata moarte a unui om în vârstă, fie el și rege în etate? Horseriver sălășluise în Easthome de săptămâni. Ce aștepta el în afară de sfârșitul acestui priveghi? Și dacă prezența lui aici era așa vitală în scheme, cât de mult îl înnebunise să fie nevoit să se rupă și să participe la atemporala intruziune în funeraliile lui Boleso?

Sunt doi regi sfinți în această încăpere. Cum pot fi doi?

Întrebarea pe care Ingrey a ridicat-o în odaia lui Hetwar, la care nu primise niciun răspuns satisfăcător, îi reveni acum. Ce-l făcea pe un rege sfânt să fie sfânt? Ingrey abia putu să ghicească. Horseriver, suspectă el, știa.

Deveni brusc conștient de spiritul cabalin al lui Horseriver care nu mai era prins într-un nod strâns, ci părea să-i fi inundat întregul corp, călărind prin sângele lui. Era latent – nu, echilibrat. Tensiunea lui Horseriver și răbdarea lui păreau literalmente supraomenești, în acest moment.

Ingrey își simți propriul sânge pulsându-i prin vene. S-ar fi gândit că împreunarea vieților lupului său și viețile armăsarului lui Horseriver i-ar fi făcut pe fiecare mai chintesențial lup sau cal, dar se pare că nu; parcă toate asemenea creaturi inteligente s-au contopit într-un centru comun, și au crescut tot mai dense și mai profunde. Sunt amândoi mult prea asemănători, spusese Ijada. Într-adevăr.

Corul ajunse la finalul piesei și se opri; o foșneală slabă sugera o pauză. Acolitul Mamei fusese detașat pe coridor să aibă grijă de Prințul-mareșal Biast. Divinul se dusese de partea cealaltă a sălii și-și lua un pahar cu apă. De la pat veni o respirație greoaie după care nu mai urmă alta.

Fața Farei încremeni, ochii ei sticloși cu o umezeală care nu curgea. Horseriver făcu un pas scurt înainte să-i dea o batistă de mătase, pe care ea o luă cu o mișcare spasmodică, apoi făcu un pas înapoi. Contele nu spuse nimic prostesc. Nu spuse nimic.

Făcu un pas înapoi, apoi se ridică aproape pe vârfuri, întinzându-și brațele precum un uliu care își cheamă păsările la el.

Ingrey aștepta în alertă maximă, ridicându-și gâtul și forțându-și simțurile. Ingrey nu putu să vadă suflete, așa cum sfinții erau recunoscuți că pot. Recunoștea esența care se îndepărta numai pentru că se desfăcea ceva din ea în trecerea ei, împrăștiindu-se precum un

parfum puternic prin aer. Zeii, îi simțise mai mult de atât înainte; numai prin acea experiență putea el să identifice Prezența care îi ridica părul precum o adiere în întuneric. Dar Aceasta nu-i era adresată lui, și plecă împreună cu premiul ei înainte ca pupilele lui să se poată deschide într-un efort zadarnic de a o prelua.

Mirosul misterios rămase în urmă, rece și complex precum o pădure primăvara: apă, brad, mușchi, pământ umed, lumina soarelui – era râsul un miros? Îl stârnea și excita în același timp, aducându-l cu totul la limită iar capul i se ridica după el, cu ochii și nările mărite în van. Inspiră în plină sălbăticire. Ce era să facă? Să o dea pe Fara deoparte? Să se lupte cu Horseriver? Nu-și putea scoate sabia doar simțind mirosul unei păduri, sculptând aerul precum un nebun. Nu părea să existe vreun rău în asta: pericol, da, putere, da. Glorie. Da.

Ingrey surprinse momentul când capul lui Horseriver se retrase inspirând domnia. Contele se clătină un pic, ca și cum un uliu mare aterizase pe brațele întinse ale vulturului. Cu ochii mijiți, își strânse brațele în jurul său și expiră șuierând satisfăcut. Când ochii i s-au deschis din nou, ardeau.

Focul sfânt, gândi Ingrey. Atât de rapid! Ce se întâmplase? Cu siguranță Horseriver nu... nu, nu întrerupsese sufletul sfântului rege din drumul său și-l preluase precum un alt spirit de animal peste hoarda întunecată și dezordonată pe care o avea deja. Și vraja lui pentru imortalitate prinse corpul și sufletul la un loc, lăsând cadavrul lui în urmă precum o coajă golită. Ingrey șopti mistificator spre Wencel:

– Ai furat o binecuvântare de la zei?...

Râsul slab al lui Horseriver aproape că-i înmuie inima.

– Asta... contele arătă în jos spre sine, cu cuvinte aproape rostite. Asta n-a aparținut niciodată zeilor. Noi am făcut-o. Ține de aici. A fost furată de la mine acum două secole și jumătate. Acum se întoarce. Pentru scurtă vreme.

Divinul Tatălui, inconștient de toate astea, se grăbi la patul sfântului rege, unde medicul era aplecat să facă ultima examinare. Murmurul lor se împreună într-o consultare gravă. Divinul făcu semn peste cadavru și peste sine și începu să intoneze o mică rugăciune.

Așa. Wencel a fost descoperit într-o altă minciună, sau adevăr parțial; Ingrey nu mai putea să pară câtuși de puțin surprins. Nu fuseseră doi regi sfinți în această încăpere; au fost doi regi parțiali, reciproc handicapați, fiecare ținând ostatic împlinirea celuilalt. Acum era unul, întreg din nou. Ingrey tremură sub greutatea teribilă a zâmbetului lui suveran.

– Lucrurile importante mai întâi, spuse Wencel dintr-o suflare.

Își linse degetul mare și-l atinse de fruntea lui Ingrey. Ingrey se retrase, prea târziu. Simți o ruptură în legătura sa cu Ijada pe de o parte fizică și aproape că plânse pierderea și furia. Înainte să termine de inspirat, legătura se reașeză și în locul Ijadei s-a găsit conștient mortal de Horseriver. Voința regească montă panica crescândă a lui Ingrey precum un călăreț de profesie pe un mânz verde. Senzația aproape că îl depăși, întunecându-i privirea, dezlegându-i genunchii. Horseriver, cu sprâncenele apropiindu-se, îi căută fața apoi încuviință cu satisfacție.

– Da...

Cuvântul ieși cu un oftat.

– Asta va fi de ajuns.

Fara se întoarse să se uite la soțul ei: ochii ei se măriră și inspiră aer în piept. Dacă ar fi văzut o zecime din strălucirea acumulată cu ochii ei obișnuiți pe care o simțise Ingrey cu vederea lui de șaman, nu s-ar fi putut mira la admirația ei bruscă. Horseriver își linse din nou degetul și-i atinse sprânceana, apoi se mișcă să o îmbrățișeze, aplecându-și frunțile împreună într-un gest pe care cineva l-ar putea confunda cu o binecuvântare. Ochii Farei când el se retrase erau lipsiți de strălucire și se holbau. Ingrey se întrebă dacă propriii lui ochi arătau exact așa.

Cu brațul său în jurul taliei soției sale de parcă susținând-o, contele se întoarse spre divinul Tatălui.

– Spune-i cumnatului meu când ajunge că am luat-o pe prințesă acasă să se întindă. Toate acestea i-au adus dureri deranjante, mă tem.

Divinul, brusc foarte atent la conte, încuviință cu înțelegere grabnică.

– Bineînțeles, excelență. Îmi pare așa de rău pentru pierderea suferită, doamnă. Dar sufletul tatălui tău este acum dus într-o lume mai bună.

Buzele lui Horseriver se încrețiră.

– Într-adevăr, toți bărbații se nasc împovărați de propria lor moarte. Ochiul experimentat o poate privi grăbindu-se în ei zi de zi.

Divinul se cutremură la această metaforă deranjantă, dar se împotrivi cu încăpățânare.

– Nu sunt sigur că...

Horseriver își ridică mâna să-l oprească și bărbatul fu redus la tăcere îndată.

– Pace. Spune-i prințului-mareșal că ne vom întâlni cu el dimineață. Probabil târziu dimineață. Poate începe aranjamentele după cum poftește.

– Da, excelență.

Divinul făcu o plecăciune; de partea cealaltă a patului la fel făcu și medicul.

– Ingrey...

Horseriver se întoarse spre noul său servitor și buzele i se desfăcură în cel mai zgomotos zâmbet posibil. Vocea lui coborî într-un registru înspăimântător de jos care vibră prin oasele lui Ingrey.

– La pas!

Furios, fascinat și emoționat, Ingrey făcu o plecăciune și-și urmă stăpânul afară.

Horseriver își grăbi soția și pe Ingrey încet și singur pe coridoarele întunecate ale holului sfântului rege. Un alt murmur de Pace îi determină pe paznicii de la poartă să-i salute la ieșire fără să-i rețină cu întrebări. Porniră pe străzi în noapte, aerul devenind tot mai încețoșat în frigul care se lăsa. Cotind la prima intersecție, Ingrey

se uită în urmă peste umăr și văzu procesiunea lanternelor. Vocile continuau prin ceață: Biast și un grup de nobili se grăbeau la patul răposatului său tată. Prea târziu. Urechea lui Ingrey prinse vocea lui Hetwar, răspunzând prințului-mareșal. Se întrebă dacă Hetwar luase sigiliul sfântului rege care era în grija lui în cutia de stejar, împreună cu ciocanul de argint pentru a-l sparge la capul patului.

Grupul lui Horseriver umbla fără lumină, cu pelerine negre și pășind fără zgomot; Ingrey se îndoia că cineva din suita prințului-mareșal i-a zărit. O porniră în jos pe deal. Câteva străzi mai departe, nu cotiră spre conacul lui Horseriver cum se aștepta Ingrey, ci continuară până la grajdurile ale căror siluete se conturau în întuneric. Ușile erau deschise larg și câteva lanterne, atârnate de grinzi, ardeau frumos în spațiul sugerat.

Un îngrijitor se ridică de pe banca de lângă peretele exterior și făcu o plecăciune cu teamă văzându-l pe conte că se apropie.

– Totul e pregătit, excelență. Hainele sunt în odaia cu harnașamente.

– Bun. Așteaptă un moment.

Horseriver îi împinse pe Fara și pe Ingrey înaintea lui. Ingrey văzu în umbrele trecătoare ale boxelor de pe partea stângă că cei doi cai ai lui Horseriver, marele cafeniu și surul pe care-l chema Lup, fuseseră echipați cu șei, hamuri și coburi legați la spate. O iapă maronie în boxa opusă era și ea la fel echipată. Trecând pe lângă boxa cerbului, îl văzură nechezând și își scuturându-și coarnele, copitele ascuțite lovind în stratul gros de paie.

Horseriver indică spre o lanternă, pe care Ingrey se întinse și o luă, apoi îi conduse prin ușa deschisă în odaia harnașamentului. Hamuri străluceau pe piroanele din pereți, cu pielăria strălucind de lustru și frecare. În fața unor rafturi goale pentru șei, se vedeau trei grămezi de veșminte. Ingrey recunoscu propriile lui pielării de călărie, împreună cu cizmele care stăteau dedesubt. Într-o altă grămadă era o costumație de călărie pentru femei

dintr-un material de culoarea burgundi decorat cu fir de aur. Horseriver arătă spre grămezi.

– Îmbrăcați-vă! se adresă el în egală măsură lui Ingrey și Farei. Și pregătiți-vă de drum.

Cu fața palidă, Fara își aruncă pelerina voluminoasă, care se așternu pe podeaua de lemn.

– Am nevoie de ajutor cu butonii, excelență, ceru ea sec.

– A, da! se strâmbă Horseriver și cu degetele exersate desfăcu un rând de mici butoni perlați încheiați la spate din găurile lor catifelate. Ingrey se dezbrăcă de pelerina de curte, pantofii de oraș și vesta cusută cu fir de argint și-și puse pantalonii de piele pe care-i legă înainte ca rochia Farei și jupele să cadă în cascadă la picioarele ei. Nu s-a gândit care dintre ei era pradă unei rușini într-o asemenea intimitate. Exaltarea, sălbăticia și teroarea nu lăsau loc unor emoții mai slabe. Își trase cizmele și se ridică în picioare, apoi își prinse cureaua pentru cuțit și teacă. Suveranul său păgân era încă absorbit în aglomerările veștmintelor soției lui.

Când contele își ridică brațele s-o ajute pe Fara să-și îmbrace jacheta, ochii lui Ingrey zăriră o nouă piele de la un pumnal la brâul lui. Pumnalul nou; teaca nouă? În liniște, ieși din odaia harnașamentului în grajd. Îi putea sfida voința vrăjii lui Horseriver? Dacă se putea gândi la rezistență, sigur putea să se opună? Dacă nu se gândea prea profund? Ijada, ce se întâmplă cu tine acum? Nu mai putea spune. Pentru acest moment era clar că se pregătise bine; cu Ingrey strâns bine în lesă, pregătise contele vreun asalt fatal asupra casei înguste, și aici?

Încă retrăgându-se, apucă și trase zăvorul de la boxa cerbului, deschizând ușa. Degetele parcă-i amorțiră.

– Du-te! șopti el.

Bestia sări de două ori în același loc, pufni precum gheața care se sparge, apoi sări dincolo de el, cu copitele lovind și zgâriind pavajul colorat. Își luă inima în dinți și plecă în întunericul orașului, cu o viteză aproape

halucinantă. Ingrey îngheță când Horseriver își scoase capul din camera potcoavelor și se încruntă.

– Așteaptă! pocni contele și Ingrey inevitabil așteptă.

Stătea încă acolo luptându-se... nu pentru a se mișca, ci pentru a dori să se miște, când contele apăru din nou, propriile lui haine de oraș schimbate cu pantaloni de piele și cizme, escortând-o pe Fara ferm cu o mână înfiptă în brațul ei. Horseriver se uită într-o parte la o boxă goală și spre surprinderea lui Ingrey, abia zâmbi acid.

– Aproape m-ai speriat, remarcă el în trecere. Poate că ar trebui să-ți pun și ție botniță.

Nu mai spuse nimic, dar o îndreptată pe Fara spre boxa din față unde iapa castanie a Ijadei se mișca neliniștită.

– Mi-e teamă de acel cal, excelență, tremură Fara.

– Nu pentru multă vreme, îți promit eu, murmură el drept răspuns.

Ingrey nu putea să vadă dincolo de panouri și de barele de metal pline de viță decât urechile în mișcare ale calului și vârfurile capului blond al lui Horseriver și cel întunecat al Farei, dar auzi un zgomot făcut de piele ca și când un cuțit a fost scos din teacă. Un murmur încet din partea contelui în cuvinte pe care aproape le-a recunoscut i-au făcut sângele să clocotească și i-au ridicat toți perii de pe brațe. Apoi o bufnitură carnală, un țipăt scurt, o smucitură de capătul sforii care zgâlțâi pereții – apoi căderea unui corp greoi care se prăbușește, are convulsii și rămâne țeapăn.

Cele două capete s-au retras pe alee. Fara se sprijinea de Horseriver, tremurând de frică. Dacă sânge țâșnea din costumul ei de călărie, nu se vedea în întuneric.

– Ce mi-ai făcut...? a gemut ea.

În ea, simțurile șamane ale lui Ingrey au văzut o umbră puternică dar înspăimântată se împingea și se zbătea.

– Șt! o calmă Horseriver.

Îi atinse iar sprânceana cu degetul, reînnoindu-i privirea sticloasă. Umbra-cal de asemenea tăcu, deși părea

mai privată de simțăminte fizice sau emoționale decât calmă.

– Va fi bine. Haide acum.

Îngrijitorul înțelegător reapăru.

– Excelență? Ce s-a...?

– Scoate caii!

Cei trei cai înșeuați erau duși în curtea întunecată din fața grajdurilor. Îngrijitorul și Horseriver o urcară pe Fara pe iapa ei cafenie; Horseriver însuși îi verifică hamurile, îi ajustă cizmele în scărițe, îi așeză rochia despicată, îi apropie mâinile tremurânde echipate cu mănuși peste hamuri.

– Încalecă! îi ordonă Horseriver lui Ingrey, dându-i frâiele calului sur.

Ingrey se conformă, deși juncanul se agita și sărea sub el, încercând să-și lase capul în față și să se cabreze. Horseriver se uită în urmă și aruncă un alt „Pace!“ peste umăr cu o voce ușor iritată și calul lui Ingrey se liniști, dacă mai era încă neliniștit. Contele închise ușile grajdului în urma sa.

Îngrijitorul îl ajută pe Horseriver să se urce pe cal și contele își prinse scărițele cu vârfurile cizmelor sale fără să se uite, așezându-se în șa. Se aplecă și puse o palmă binefăcătoare peste fruntea îngrijitorului.

– Du-te acasă. Dormi. Uită.

Ochii îngrijitorului deveniră pierduți și se întoarse căscând.

Horseriver își ridică mâna și strigă spre Ingrey și Fara:

– Urmați-mă!

Întoarse calul și plecă la pas prin întunericul încețoșat. Copitele loveau piatra cubică, sunetul făcând ecou în pereții clădirilor pe măsură ce coborau pe străzile din Kingstown.

Când trecură prin piața goală, Horseriver se aplecă într-o parte peste șa, își apăsă mâna pe stomac și regurgită în liniște. Scuipă ceva negru și umed pe pietrele pavajului. Ingrey, trecând în urma lui, mirosi ceva care nu era bilă ci sânge. Și el sângerează pentru vocea lui

ciudată, așa cum fac și eu? Mai discret, se pare. Și cât din acea comoară cheltuise el aiurea pentru vrăjile criminale ale lui Ingrey, încât a spus că e prea mult?

Paznicii de noapte de la poarta de sud-est a orașului i-au lăsat să iasă la un simplu ordin din partea lui Horseriver. Părea să nici nu aibă nevoie de vocea supranaturală ca să-i facă să salute serviabili. Odată ieșiți în afara zidurilor cetății și dincolo de drumul pavat, Horseriver își stârni calul la galop. Cotiră la stânga la prima intersecție sătească care ducea încolo spre Stork. O lună mare și protuberantă apăru pe cerul palid strălucitor prevestitor de dincolo de dealurile din urma lor, aruncându-le umbrele lungi și subțiri în calea lor.

Încotro mergem? De ce ne vrea pe noi? Ce vom face când ajungem acolo?

Ingrey își scrâșni dinții de frustrare că nu avusese ocazia să trimită un mesaj. Sau să lase unul... Încercase să-și imagineze cine ar înțelege mâine dimineață dezastrul lăsat în urmă la grajduri: trei cai și cerbul dispăruți, o iapă sângerândă moartă, o grămadă dezordonată de rochii de curte lăsate pe podeaua din odaia harnașamentului. Părăsiseră Easthome în liniște și calm, cu siguranță, dar în niciun caz în secret. Numai de dragul Farei, urma să fie o urmărire. Atunci orice plănuiește Horseriver, se așteaptă să se îndepărteze repede, înainte ca urmărirea să-i ajungă. Să caut să-i întârzi?

Era sarcina lui Ingrey să-l spioneze pe Horseriver și s-o păzească pe Fara. Până acum primul mergea satisfăcător într-un fel dar cu siguranță făcea o varză din cel de-al doilea, pentru că tot timpul cât călărise lângă ea părea să o apere încă. Făcuse un efort cu cerbul care se dovedise din păcate prost direcționat. Teama lui puternică că Horseriver ar putea dori să-și sacrifice soția într-un ritual bizar de sacrificare nu stătea în picioare la o examinare rațională. Nu putea fi spânzurată de un copac pentru că fusese curier pentru zei în starea ei nouă condusă de un spirit cabalin, nici nu era virgină cu toată sterpitatea ei. Nici nu s-a gândit Ingrey că Horseriver dorea să comunice cu zeii, dincolo de gesturile obscene

de sfidare. Unde erau Ei, în această noapte de evenimente inexplicabile?

Cerbi pentru neamul Stagthorne. Cai pentru cei din Horseriver. Fara era un Horseriver prin alianță, oricât de nesatisfăcătoare fusese uniunea pentru ea, dar fusese o mireasă Horseriver sau chiar două în arborele genealogic al familiei ei Stagthorne, și nici ele mult mai sus. Sora-Fiica-nepoatele toate ale contelui trebuie să fi fost în zilele lor, realiză Ingrey acum. Cercurile în acele legături de familie erau nesigure în conexiunea lor, dacă cineva s-a gândit la contéca la un om, nu o duzină. Rudă. Ce era cu ruda?

Purtătorul de drapel al unui rege sfânt era în mod tradițional o rudă apropiată. Symark era văr de-al doilea cu Biast și fusese fratele mai mare al purtătorului de drapel al lui Byza înainte de asta. Răposatul purtător de drapel al regelui murise cu jumătate de an înaintea lui, din cauze naturale, iar bătrânul a tot amânat înlocuirea lui – anticipându-și propriul său sfârșit chiar de atunci și evitând să pună vreun nou venit în locul acelui companion drag? Sau o nouă numire fusese blocată de Horseriver din motive puțin cunoscute? Un rege sfânt avea nevoie de un purtător de drapel din sângele lui, să fie potrivit cu onoarea lui. Sau o purtătoare de drapel? Ingrey se uită spre Fara, prinsă în șaua ei, cu fața palidă și umbrită. Era numai o călăreață obișnuită. Această noapte avea să-i testeze anduranța.

Hetwar l-ar fi ocărât pentru asta. Dacă supraviețuia. Dacă avea să supraviețuiască, decise Ingrey, Hetwar avea să-l judece cât poftea. Mai bine – dacă el și Fara aveau să supraviețuiască, ar fi fost o cimilitură interesantă pentru judecătorii Ijadei. Orice precedent de pedeapsă sau anulare pentru Ijada pentru că avea sufletul de leopard trebuie să se aplice logic prințesei și noului ei coșmar. Cred că pot face ceva cu asta. Dacă eu nu pot, pun pariu că Oswin poate.

S-au apropiat de Stork și s-au întors spre nord de-a lungul cursului râului principal. Lumina lunii reflectându-se pe suprafața mare a râului, se filtra în izbuc-

niri strălucitoare printre copacii aliniați pe maluri. Dincolo de tropotul copitelor și scârțâitul pieii Ingrey putea să audă clipocitul slab al curentului amestecându-se cu șoapta frunzelor care cad.

Îl înghioti pe Lup pentru a ține pasul cu pașii repezi ai mărețului castaniu.

– Sire, unde mergem?

Capul lui Horseriver se întoarse și dinții lui străluciră scurt în umbră spre onorant.

– Nu poți ghici?

Spre nord. Ar putea fi drumul spre exil în Cantoane, dar cumva Ingrey se gândi că nu. O călătorie de două zile la pasul unui curier i-ar aduce la Râpa Corbilor...

– Pădurile Rănite. Câmpul Însângerat.

– Copacul sfânt adică. Foarte bine, lupul meu isteț!

Ingrey așteptă, dar Horseriver nu mai adăugă nimic. După o clipă, contele dădu pinteni calului să meargă la trap și ceilalți doi cai fornăiră și grăbiră pasul.

Rațiunea lui Ingrey încă funcționa, aparent. Emoțiile îi fuseseră uluite de alteța sa Horseriver. Ce vrajă ciudată – nu, asta nu era doar o vrajă. Nicidecum la fel ca magia complet parazită cu care luptase și pe care o învinsese la Red Dike. Asta era altceva, mare, bătrână și puternică. Mai bătrână decât însuși Horseriver? Nici nu se simțea rea în sine, deși toate darurile deveneau disperare în mâinile pătate de bătrânețe ale lui Horseriver.

Carisma teribilă a regilor... oamenii se repezeau aproape, dorind să se scalde în ea pentru ceva mai mult decât o recompensă materială. Momeala eroismului, binecuvântarea acțiunii, ar putea avea numai moartea ca premiu și totuși bărbații se adunau sub drapelul regelui. Promisiunea seducătoare a perfecțiunii în sine în serviciul acestui aparent puternic strălucitor lucru?

Horseriver nu își făcuse singur regalitatea cu secole în urmă. O primise drept moștenire – timp imemorabil era o expresie mult prea adevărată pentru o tradiție nescrisă să lege anii în ranguri stabilite, dar triburile rude au fost pe aceste pământuri de atâta timp încât păreau

a fi la fel de bătrâni ca însăși pădurea întunecată. Orice magie regală făcuseră pentru ei, o făceau de foarte, foarte mult timp.

Predecesorii, chiar după propriile lor înregistrări, fuseseră o adunătură de nebuni aroganți, țepeni, sângeroși și criminali. Ar fi nevoie de ceva la fel de intens ca această strălucire arzătoare să-i aducă în orice fel de linie, oricât de veche. Frica de Audar îi conduse, ca să fie siguri, în ultimele lor zile, dar frica era cel mai probabil să distrugă eforturile precum frunzele într-o furtună decât să le concentreze. Câtă energie poseda Horseriver, câtă folosise să aducă acel ritual măreț la Copacul sfânt chiar pentru un început, ca să nu mai vorbim de fructificare? Dacă asta era ultima suflare a conducerii sale, ce trebuie să fi fost în temuturile începuturi?

Luna care răsărea întâlni ceața care se ridica pentru a transforma lumea într-o mare de lumină clocotindă. Regele sfânt își ridică și-și lăsă brațul în jos și-și conduse însoțitorii într-un galop dur de-a lungul acestui curs strălucitor al râului. Păreau să urmărească norii, zburând, ochii lui Ingrey se udară de vântul rece stârnit de trecerea lor. Calul lui se împletici fără efort între picioarele sale legate și Ingrey cu inima tresărindă își aruncă capul pe spate și se înfruptă din noaptea grăbită. Eșecul se afla în urmă, ruina, probabil, în față; dar în această oră argintie era glorios.

Capitolul 22

La vremea când luna ajunsese sus, caii spumegau de epuizare. Trecuseră multe mile dincolo de punctul în care un curier regal s-ar fi oprit să schimbe caii, iar Ingrey începea să se întrebe dacă Horseriver avea intenția să călărească animalele până-și vor da duhul, când în sfârșit contele îi permise roibului său obosit să meargă la pas. După câteva minute, el le spuse să iasă de pe drum și-i conduse spre râu la o fermă singuratică așezată între copaci. O lampă atârna pe verandă, arzând slab și roșiatic în întunericul albăstrui al lunii.

Trei cai așteptau cuminți, priponiți de gard. În timp ce fugarii descălecau, un îngrijitor de-al lui Horseriver se ridică somnoros din așternut și se apucă să mute harnașamentele. Horseriver zăbovi doar cât Ingrey și Fara să poată mânca niște pâine cu brânză, să bea niște bere și să viziteze toaleta din spatele casei înainte să-i pună să încalece și să pornească din nou la drum. Fara era palidă și încordată, dar voința regelui sfânt o forța să-și ducă la îndeplinire sarcina imposibilă de a se prinde de calul ei odihnit și să pornească din nou la galop.

Până și Ingrey se clătina în șa când se opriră din nou, la o altă fermă acoperită cu buruieni chiar peste deal de cursul principal al râului. Nu se mai întâlniseră cu alți călăreți în noaptea întunecată și ocoliseră în liniște satele fortificate situate tot mai departe unul de altul pe măsură ce râul Stork se îngusta. Fara aproape căzu din șa în brațele soțului ei.

– Sigur nu mai poate călări în seara asta, sire, murmură Ingrey.

–Fără îndoială. Nici noi nu mai putem călări drept fără să ne oprim. Ne vom odihni aici.

Era clar un popas pregătit din vreme, fiindcă o fetiță evident înspăimântată își făcu apariția și o luă pe Fara în grijă, conducând-o în interiorul casei. Un alt îngrijitor al domeniilor Horseriver, duse caii prin spatele clădirii neregulate spre un adăpost sărăcăcios. Contele îl urmă. Wencel cercetă atent caii de schimb și mârâi satisfăcut. Nu erau niște gloabe de fermă, ci mai mulți cai trimiși înainte de la grajdurile personale ale contelui.

Fuga părea să fi fost bine planificată. Urmăritorii puteau să întrebe la hanurile de pe drum și la alte grajduri publice de unde oameni grăbiți puteau să închirieze cai de schimb, dar n-ar fi găsit nici urmă de ei, nici martori, nici cai abandonați. Să se oprească și să întrebe la fiecare fermă de-a lungul râului Stork între Easthome și granița de nord ar fi însemnat o pierdere prețioasă de timp, chiar și pentru oameni cu asemenea resusrse precum prințul-mareșal și Hetwar. Plus că ar avea încă o duzină de alte drumuri plecând din Easthome în toate direcțiile de-a lungul cărora ar fi trebuit să caute.

În ce măsură voi putea rezista acestui stimul regesc? se întrebă Ingrey, într-un fel de disperare pierdută. Dacă ar reuși măcar o dată să-și adune voința și cumpătul. Dacă ar scăpa din zona de acțiune a vocii lui Wencel ar distruge acest calm aparent în care păre să plutească? Dacă atenția lui Wencel ar fi distrasă s-ar oare diminua starea de transă? Precum un câine râvnește la un os de la stăpânul său sau un băiat cautâ un zâmbet de la tatăl său, așa își dorea Ingrey atenția regească. Supunerea câinească îl făcea doar să scrâșnească din dinți, dar faptul că Horseriver fura atât de senin o loialitate de care Lordul Ingalef nu s-a bucurat cât a trăit îl înjunghia pe Ingrey cu o furie topită drept în inimă. Și totuși se vedea târându-se după stăpânul său ca un copil obosit de frig ghemuindu-se lângă șemineu.

Ingrey îl urmă pe Wencel pe veranda fermei, își lăsă picioarele care-l dureau să se legene peste margine și împreună se uitară cum coborâ luna peste valea râului. Îngrijitorul aduse pâine, șuncă și cu un pocal de vin proaspăt. Via fermei trebuie să fi avut noroc de soare și ploaie, pentru că vinul era dulce și suculent pe limbă precum aurul lichid. Prins de oboseală , apropierea de stăpânul său răscoli o exaltare beată în Ingrey, precum o letargie din care un om cuprins de băutură ar putea să se ridice și să umble, dacă ar vrea. Ingrey bău din nou.

– Este minunat, excelență! exclamă Ingrey, arătând spre priveliștea înghețată de lumină.

Buzele lui Wencel se curbară într-o grimasă discretă și ciudată.

– Am văzut destule apusuri de lună.

După un moment adăugă:

– Bucură-te cât mai poți.

O remarcă deranjant de ambiguă, se gândi Ingrey.

– De ce galopăm? Ce dușman încercăm să depășim? Ne urămește din Easthome?

– Și asta.

Wencel își întinse spatele.

– Timpul nu este prietenul meu. Mulțumită obiceiului pervers al neamului Stagthorne de a-și alege fiii regi sfinți în timpul vieții taților lor, a trecut mai bine de o sută două zeci de ani de la ultima perioadă interregnum. Efortul creării unui asemenea gol de domnie mi se pare copleșitor, deocamdată. Voi pune mâna pe regat.

Buzele i se retraseră.

– Fiindcă „sau voi muri încercând" nu se aplică.

Deci, suspiciunile lui Hetwar păreau susținute; Horseriver tânjea să fie ales și-i manipulase pe divinii electori. Probabil și viețile și morțile posibililor candidați rivali, cine știe?

– Adică toate astea sunt pentru a te face din nou rege sfânt?

Horseriver pufni nervos.

– Eu sunt rege sfânt. Nu am nevoie să mă facă nimeni.

Avea nevoie de ceva, totuși; o piesă lipsă, luată de la sufletul muribundului rege Stagthorne. Un ceva... pe jumătate magic sau un fragment de la Weald: dar cu siguranță nu de natură politică.

– Rege sfânt după nume și formă, atunci. Ales public și aclamat.

– Dacă-mi doream numele de rege al acestui tărâm întunecat, aș fi putut să-l iau de ani buni, Ingrey, spuse Horseriver blând. Ba chiar într-un corp mai bun.

Am eu un corp mai bun, nu se putu stăpâni Ingrey să nu se gândească. Dar într-adevăr, dacă numirea și-ar fi dorit numirea Wencel, ar fi trebuit să galopeze înapoi spre Easthome, nu să fugă de acolo. Atunci își dorea altceva, ceva mai mult.

Ceva mai ciudat. Ingrey luptă să-și limpezească mințile prin ceața oboselii, vinul băut pe stomacul gol și forța aurei lui Horseriver.

– Dacă nu vrei să câștigi numirea pentru tine, atunci ce vrei?

– S-o amân.

Ingrey clipi din ochii încețoșați.

– Și dacă fugim rezolvă ceva?

– Rezolvă destul. Absența unui conte-elector...

Horseriver își atinse pieptul.

– ... singur n-ar fi de ajuns, dar Biast va fi perturbat când va descoperi dispariția Farei în ajunul funeraliilor tatălui ei. Am plănuit și alte câteva perturbări. Multiplele delegații pe care le-am lăsat pentru diverși candidați ar fi de ajuns pentru mai multe zile de certuri în sine, când vor ieși la iveală.

Rânji scurt și nu neapărat amuzat. Ingrey abia știa ce să spună, deși termenul interregnum părea să se joace în mintea lui, încărcat cu o ușoară greutate. Prin strălucirea ușoară a supunerii sale vrăjite, își stoarse mintea și întrebă:

– Pentru ce era cerbul?

– Ce, n-ai ghicit?

– Am crezut că ai vrut să-l investești în Fara, s-o faci un spirit războinic sau să duci ceva de la tatăl ei. Dar apoi ai ales iapa.

– Când te lupți cu zeii, intrigile bruște și neașteptate funcționează uneori mai bine decât planurile bine puse la punct. Nici măcar Ei nu pot bloca fiecare ocazie. Cerbul era o mare bestie în devenire: patru vieți de cerb a acumulat de când l-am început. Dar moartea regelui sfânt a intervenit înainte ca cerbul să fie gata. Nu știu dacă Ei au grăbit-o pe una sau l-au întârziat pe celălalt.

– Ai vrut să faci un șaman din... din Fara? Sau din cineva?

– Din cineva. Nu m-am decis încă din cine. Dacă n-aș fi avut norocul să te subjug pe tine, ar fi trebuit să încerc bestia necoaptă. Lupul tău este mai sigur, în ciuda faptului că este mai puțin îmblânzit. Mai puternic. Mai bine.

Ingrey refuză să-și scuture coada la aceast compliment, deși a trebuit să depună ceva efort. Mai bine pentru cine? Mintea lui extenuată se luptă să adune piesele laolaltă. Un șaman, un purtător de drapel, un rege sfânt și pământul sacru al Copacului Sfânt. Și sânge, fără îndoială. Trebuia să fie sânge pe acolo pe undeva. Asamblează-le și vei obține... ce? Nu un simplu scop material, cu siguranță nu. Ce avea Wencel de gând, încât zeii înșiși trebuiau să se lupte să invadeze lumea materială pentru a i se opune? La ce ar putea aspira Wencel dincolo de domnia sa fermecată?

Ce era mai presus decât un rege? Oare aspirațiile lui Wencel depășiseră materia cu totul? Patru deveniseră cinci odată, în trecutul legendar; ar putea Cinci să devină Șase?

– Atunci ce plănuiești să devii? Un zeu sau semizeu?

Wencel se îneacă cu vinul.

– Ah, tinerețea! Cât de ambițios! Și pretinzi că tu însuți ai văzut un zeu? Du-te la culcare, Ingrey. Delirezi.

– Atunci ce? întrebă încăpățânat Ingrey, deși abia se ținea pe picioare.

– Ți-am spus ce vroiam. Ai uitat.

Îmi vreau lumea înapoi,țipase Wencel cu o disperare înfricoșătoare în fața lui Ingrey. Nu uitase și nu era sigur că ar fi putut nici dacă ar fi încercat.

– Nu. Dar nu se poate avea.

– Întocmai. Du-te la culcare. Pornim în zori.

Ingrey intră clătinându-se în casă în căutarea laviței care-i fusese pregătită, apoi rămase întins holbându-se pe întuneric la tavan în ciuda oboselii. Cu siguranță sclavia lui față de Horseriver nu era absolută, altfel nu l-ar enerva atât de tare. Strălucirea lui Wencel se așeza bolnavă pe umerii lui precum armura greoaie a unui rege, croită în tumultul tinereții, îmbrăcată de un bătrân gheboșat. O disonanță între bărbat și regalitatea sa pe care până și Ingrey putea s-o simtă șuierând printre fisuri.

Chiar și în nepotrivirea ei, Ingrey simțea totuși puterea lucrului precum căldura unui furnal pe fața sa. Asupra unui războinic din Vechiul Weald având merite modeste, regalitatea trebuie să fi picat ca o mantie de lumină. Apoi se întrebă cum ar fi dacă ar pica asupra unui om cu un caracter extraordinar: când sufletul trece în încrederea sfântă într-un arc continuu precum bătaia perfectă a unui clopot. O asemenea Voce ar putea face și munții să mărșăluiască. Mintea i se umplu de rușine la această viziune.

Sarcinile sale prezente, mai exact să pătrundă în secretele lui Horseriver și s-o apere pe Fara, ambele îl țintuiau de Horseriver prin puterea lucrurilor. Poate efortul de a scăpa era prematur. Mai bine să-i adoarmă încrederea răpitorului său, să vadă ce va urma și să aștepte ocazia potrivită? Să aibă încredere că raționamentul și experiența îi spun că trebuie să urmeze acest plan? Să se roage?

Nu se mai rugase înainte de culcare după ce devenise adult. Dar somnul îi dădea vise iar în vise, zeii mergeau uneori. Și vorbeau. Visele lui nu erau grădina în care să se plimbe ei, așa cum se spunea despre cele ale Hallanei, dar în restul rămas din această noapte se rugă să fie posedat.

Dar îndată ce se trezi orice vis dispăru.Tresări și se ridică brusc atunci când servitorul îl zgâlțâi de umăr. Ligheanul cu apă curată, mâncarea și băutura îi fură arătate; Wencel îi porni din nou la drum în doar jumătate de clepsidră.

Tărâmul care se dezvăluia devena și mai rural și pustiu. Mai erau și alți oameni cu animalele lor pe drum acum în plină zi: căruțe, caravane, călăreți leneși, oi, vaci, porci. Galopul lui Wencel de noaptea trecută lăsă loc unui canter alternat cu trapul și pasul acolo unde drumul urca sau, din ce în ce mai des, se înrăutățea. Oricum, părea că pasul fusese precis calculat încât să scoată distanța maximă din cai în timpul cel mai scurt. O oră după prânz, o altă fermă dărăpănată prilejui o altă masă și un nou schimb de cai.

Ingrey o studie pe Fara. Ultima zi pe care o suportase, începând cu audierea, continuând cu vizita făcută la patul de moarte al tatălui ei, apoi această fugă forțată, ar fi devastat orice femeie și pe majoritatea bărbaților. Spiritul ei animal, suspectă el, îi dădea însă o putere fizică surprinzătoare atât pentru ea cât și pentru el. Alte tipuri de putere... nu-i lipseau, probabil, oricum.

Având în vedere efectul pe care domnia îl avea asupra lui Wencel, îl făcu pe Ingrey să se gândească ce ar fi produs asupra femeilor. Urmări reacția Farei în fața lui Wencel, căutându-i imaginea lui feminină. Era fermecată, chiar uimită, când ochii îi cădeau pe soțul ei transformat, buzele i se deschideau într-o dorință inconștientă. Dar deloc fericită. Poseda deja ce alte femei și-ar dori în van și totuși... nefericită. Privirea lui Wencel în schimb nu-i oferea nimic decât o evaluare rece, de parcă ea ar fi fost un munte de seninătate dubioasă impusă lui cumva, iar ea se înfiora văzându-i disprețul. Fara s-ar putea să nu fie sclipitoare sau vitează, dar nici nu era ușor de trădat. Rezistase infidelității cunoscute a lui Wencel și înainte, chiar cu consecințe dezastruoase. Era ea în întregime proprietatea lui așa cum părea el s-o creadă?

Dar Ingrey, era și el sclav? Ingrey își căută răspunsul în interior. Lupul său și cu el nu mai erau despărțiți în această viață, dar părea că partea supernaturală din el era mai plină și mai serviabilă sub vraja lui Horseriver decât raționalul. Partea din el care gândea în cuvinte rămăsese mai liberă. Își încătușase lupul odată, când era mai tânăr, mai speriat și mai sălbatic decât acum. Dacă regele sfânt îi legase atunci lupul. Controla el într-adevăr tot ce reprezenta Ingrey?

Caută viteză. Pentru a rezista, ar trebui să caut să trag de timp.

Horseriver îi încetini din nou la pas, uitându-se în stânga. La un moment dat viră spre râu pe un drum inferior și caii alunecară de-a lungul malului lung al râului printr-o pădurice de brazi. Noroiul se transformă în pietre; nu dădură peste un pod șubred de țară, ci ajunseră la un vad unde albia râului Stork putea fi traversată. Domeniul corbului avea izvoare constante și abundente. Apa de aici nu era deloc așa de noroiasă în cursul ei ca în vadul unde cortegiul lui Boleso fusese cât pe-aci să se poticnească, dar râul era destul de larg și adânc în ciuda secetei recente din această regiune care lăsase un nor de praf tomnatic pe cerul senin.

Contele își impinse calul înainte, găsindu-și drum prin porțiunile mai puțin adânci. Fara îl urmă ascultătoare. Trebuie să fac o pauză să gândesc – Ingrey își împinse calul înaintea Farei și cănd apa ajunse la pântecele animalelor dădu pinteni calului și îl îndreptă în lateral în calul ei.

Ambii cai se dezechilibrară. Calul pe care-l călărea Fara căzu. Ingrey deja își scosese picoarele din scărițe. Se aruncă din șa, se întinse peste burta calului ei care se răsturna și o prinse curajos pe prințesă.

Mai avea un picior prins într-o scăriță. Calul care se scufunda ar fi putut s-o tragă spre malul îndepărtat, dar forța și greutatea apucăturii lui Ingrey o traseră. Scoase un țipăt scurt care sfârși într-un bolborosit în timp ce capul i se scufundă. Horseriver se întoarse la timp să-l

vadă pe Ingrey încercând s-o tragă înapoi la suprafață în timp ce amândoi alunecau în aval.

– Stai! țipă contele.

Ingrey tresări la comandă, dar deși acea voce supranaturală ar putea ordona omului și animalelor, nu avu niciun efect asupra curentului puternic. Apa era rece dar nu atât de tare, încât de data asta Ingrey reuși să evite să se lovească cu capul de un bolovan. El descoperi că partenera lui nu știa într-adevăr să înoate. Își strânse mâna mai bine în jurul femeii care se zbătea în zadar și inspiră înainte să se scufunde și el, iar lupta lui pentru aer deveni la fel de sinceră ca a ei.

Reuși totuși să se scoată înapoi în curentul rapid de trei ori, pe când picioarele lui lungi căutau nisipul, până când în cele din urmă râul se lărgi și încetini într-o acumulare de apă atât de mică încât până și picioarele Farei puteau atinge fundul. Alunecând și luptându-se, eșuară pe țărm.

Ingrey cercetă malul. Trecuseră de niște aglomerări de tufișuri, o întindere de mal înaltă și stâncoasă care reținuse apele într-o cădere înfricoșătoare și rapidă, iar acum, o încrengătură de salcii tinere care creșteau dese pe malul îndepărtat. Wencel, mai ales dacă s-a oprit să le prindă caii, nu i-ar ajunge prea repede. Ingrey avea o idee foarte clară despre cât de mare ar fi fost întârzierea pe care un eveniment nefericit ca acesta ar putea-o cauza și spera s-o extindă și mai mult.

Fara tuși. Fața i se albise ca laptele de frig și tremura în strânsoarea lui Ingrey. Chiar așa, se gândi el, ar fi trebuit să-i dea deja lacrimile, dar spre intensa lui ușurare secretă ea nu izbucni nicio clipă în plâns.

– M-ai salvat! gâfâi ea.

Nu era în interesul prezent al lui Ingrey să clarifice asta.

– Datoria, doamnă. Și vina mea – calul meu s-a împiedicat de al tău.

– Am crezut că o să mă... am crezut că o sa ne încecăm amândoi.

Și eu la fel.

– Nu, doamnă.

– Am...

Ea ezită, întorcându-și ochii negri spre el.

– Am scăpat?

Ingrey inspiră adânc și expiră încet. Distanța față de regele sfânt era, după cum spera el, liniștitoare – dar nu destul. Prezența nedorită a lui Wencel pe care o simțea de când îi înlocuise legătura cu Ijada era încă acolo, adânc în corpul său. Contele acționa urgent, undeva în amonte. Dar nu era panicat.

– Nu cred. Dar îl putem întârzia.

– Cu ce scop?

– Trebuie să ne caute cineva. Pe tine trebuie să te caute. Poate mai rapid decât crede Wencel. Biast va fi turbat după tine.

Contele și-ar fi putut închipui că n-o să le ducă nimeni lipsa până a doua zi, dar Ijada ar fi știut imediat. L-ar fi crezut omorât? Ar fi reușit să comunice cu cineva? Lewko, Hallana? Ar fi ascultat Gesca la rugile ei de a-i căuta, aseară târziu? Deși odată se simțise vinovat că l-a intimidat pe Gesca în numele ei, lui Ingrey îi părea acum rău că nu-l terorizase mai mult pe locotenent. Cinci zei s-o ajute. Și pe noi.

Și dacă Ei sunt interesați așa cum păreau, unde sunt Ei acum, blestemați fie?

Fara stătea tremurând într-o rază de lumină, cu hainele ei grele și ude lipite de formele ei solide, părul desprins din coada ei împletită în șuvițe ude și murdare care-i atârnau pe față. Ingrey era ceva mai bine, pieile ude scârțâind iritant când se mișca. Se depărtă, își scoase săbiile și făcu un efort zadarnic de a le șterge.

– Unde mă duce Wencel? se interesă ea cu vocea tremurândă. Ai idee?

– Copacul Sfânt. Câmpul Însângerat. Pădurile Rănite mai exact.

– Pădurile Ijadei?! Pământul ei de zestre?!

Se holbă uimită.

– Asta e cumva pentru ea?

– E invers. Pădurile și le dorește Wencel, nu moștenirea ei. Sunt vechi, vechi și blestemate.

Fața Farei se schimonosi, pe de o parte liniștită, pe de alta mai alarmată.

– De ce? De ce m-a luat de la căpătâiul Tatei, ce răutate intenționează? De ce m-a profanat cu această, această...

Se răsuci în cerc, apucându-se de piept de parcă ar fi putut scoate afară ce o bântuia nedorit.

Ingrey îi prinse mâinile reci gheață și le ținu.

– Oprește-te, doamnă. Nu știu de ce te vrea. Ijada a crezut că eu sunt predestinat să purific fantomele din Pădure de spiritele animalelor, așa cum am făcut pentru Prințul Boleso. Dacă asta vrea Wencel de la mine, nu știu de ce nu-mi cere pur și simplu; nu pare să fie o însărcinare nepotrivită.

Ea privi spre el nerăbdătoare.

– Poți să scoți și acest animal înfricoșător din mine? Cum ai făcut pentru fratele meu? Acum?

– Nu câtă vreme trăiești. Șamanii Vechiului Weald purificau sufletele camarazilor lor aparent numai după moarte.

– Atunci ai face bine să trăiești mai mult decât mine, spuse ea încet.

– Nu știu. Nu știu ce se va întâmpla.

Fața ei deveni de piatră. Spuse printre dinți:

– Aș putea să mă asigur de asta.

– Nu, doamnă!

Strânsoarea lui se întări.

– Nu suntem încă în asemenea primejdie, deși vă jur că voi încerca dacă moartea devine iminentă.

Îl prinse și ea, cu o atitudine deranjant de posesivă.

– Posibil, probabil.

Îl eliberă din strânsoare și-și prinse brațele în jurul trunchiului, cu umerii căzuți.

Lui Ingrey i se păru că ideea lui că Fara nu era bună de sacrificiu era mai îndoielnică decât crezuse el inițial, dacă putea într-adevăr să-i purifice sufletul după moarte așa cum o făcuse cu fratele ei. Care era rostul

pentru care Wencel îl luase și pe el? Avea sens? Nu prea. Puține din toate astea aveau deocamdată vreun sens pentru el.

– Atunci n-ai putea să-l purifici nici pe Wencel de viu, continuă ea cu privirea încruntându-se îngrijorată.

– Wencel, ei bine, Wencel nu este doar infestat cu un simplu spirit de cal ca tine. El este... posedat, presupun că este o denumire la fel de bună ca oricare alta, de un spirit, un suflet, o concatenare... cel puțin așa pretinde el, că este fantoma despărțită din ultimul rege sfânt din Vechiul Weald.

Mai mult decât pretinde.

– Ținut în viață fie că vrea sau nu de o vrajă puternică făcută în Câmpul Însângerat.

Vocea ei tăcu.

– Crezi că a înnebunit?

– Da.

Adăugă apoi ezitant.

– Dar nu mă minți. Nu în legătură cu asta.

Fara se holbă la el pentru o vreme. Aproape se aștepta ca ea să-l întrebe dacă crede că el a luat-o razna? La așa ceva Ingrey nu știa cum să răspundă, dar în schimb ea spuse:

– Am simțit când s-a schimbat. S-a schimbat noaptea trecută, când a murit Tata.

– Da. Și-a revendicat regalitatea sau o parte lipsă din ea. Acum el este... mă rog, nu sunt sigur ce este. Dar este în criză de timp.

Ea dădu din cap.

– Wencel a ignorat mereu timpul. Înnebunea lumea cu felul lui.

– Acest lucru din corpul lui Wencel nu este tocmai Wencel. Trebuie să țin bine minte asta.

Ea își frecă tâmplele.

– Te deranjează capul? întrebă Ingrey îngrijorat.

– Nu. E foarte ciudat.

Cum ar mai putea să tragă de timp? Să se despartă pentru a dura mai mult să-i găsească pe amândoi? O idee deșteaptă; el ar putea să intre înapoi în apă, care era

imună la strălucirea regelui sfânt și să lase curentul să-l poarte în aval mile bune până când Wencel ar pune mâna pe el. Ingrey încercă să-și amintească dacă trecuseră de vreo cascadă venind încoace. Dar nu. Nu putea s-o lase pe această femeie singură, tremurând în sălbăticie, așteptând ca himera supranaturală cu care se măritase s-o găsească.

– Prințul mareșal Biast mi-a ordonat să te păzesc. Nu ne putem despărți.

Ea încuviință recunoscătoare.

– Te rog să nu mă lași, domnule!

– Wencel va căuta mai întâi de-a lungul malurilor. Hai să intrăm măcar un pic mai adânc în pădure.

N-ar fi suficient să scape total de Horseriver; putea să simtă deja legăturile lor, care se strângeau tot mai mult. Dar sincer, devenise neobișnuit de curios în legătură cu Câmpul Însângerat. Dorea să-l vadă, trebuia să-l vadă. Cea mai directă cale era să-l lase pe Horseriver să-i ducă acolo. Dar nu prea repede. Wencel ar fi putut să aibă tot ce avea nevoie în Ingrey și Fara, dar Ingrey nu credea că avea el încă ce-i era necesar. Am nevoie de Ijada. Sunt sigur de asta. O știa și Horseriver încât îi separase așa? Ai încredere în zei, Ei îți vor da? Cam greu. Se întrebă brusc dacă era la fel de greu pentru zei să aibă încredere în Ingrey cum era pentru el să aibă încredere în Ei și o dorință ciudată și necontrolată de a le arăta cum ar trebui făcut puse stăpânire pe el pentru moment.

Privirea pierdută care-l posedase o făcu pe Fara să se tragă un pas înapoi.

– Te voi urma, spuse ea pierdut.

Se pierdură în tufișuri, sus în umbra mai adâncă pe un al doilea mal stâncos. Au traversat o poieniță însorită plină cu ciulini mov și buruieni înțepătoare care le așterneau dâre de scaieți pe hainele umede. Trecură prin tufe de mure într-o zonă și mai umbroasă, dantelată cu pânze de păianjeni care li se lipeau de gură. Mersul pe jos le făcu într-un fel bine, gândi el, fie și numai să le usuce mai repede veșmintele.

Dar larma apropierii unui animal mare se auzi curând prin pădure. Nu era nimic mai periculos în această pustietate decât ce-i urmărea deja, dar ce trebuie să fie mai periculos ca să fie destul de periculos. Ingrey încremeni, cu mâna pe mânerul sabiei, iar Fara se ascunse lângă el, până când calul lui Horseriver ieși din umbrar, fornăind nemulțumit de vegetația agățătoare care îl zgâria pe corp.

Wencel, văzându-i și el la rândul lui, coase un oftat lung părând pe jumătate furie, pe jumătate ușurare. Toată dorința de a fugi dispăru din inima lui Ingrey, topindu-se în căldura emanată de apropierea regelui. Îi salută curtenitor.

– Mulțumesc, Lord Ingrey! spuse Wencel venind aproape.

– Sire.

– Calul meu s-a împiedicat, interveni Fara neîntrebată. Aproape că m-am înnecat. Lord Ingrey m-a ținut la suprafață.

Ingrey nu s-a obosit s-o corecteze spunând că de fapt s-a urcat în cârca Lordului Ingrey. O problemă de perspectivă, decise el. A lui intrase cu mult la apă.

– Da, am văzut! acceptă Wencel.

Nu întru totul sau nu mi-ai mulțumi acum atât de sincer. Wencel îl iscodi cu privirea pe Ingrey, dar nu cu prea multă suspiciune.

– Ridic-o! spuse Wencel, ridicându-și mâna și Ingrey își încrucișă palmele să spijine pantoful înnoroit al prințesei și o ajută să urce în spatele soțului ei.

El se așeză în spatele calului, lasându-l să facă drum pe potecă și să distrugă toate pânzele de păianjen, și-l urmă obosit pe Wencel înapoi spre râu.

Dură mai bine de o oră să găsească din nou drumul, apoi se întoarseră înapoi spre est mai mult de o milă spre râu unde Wencel lăsase caii legați. Acolo, spre satisfacția tăcută a lui Ingrey, descoperiră că calul Farei își luxase un tendon în cădere. Wencel îi desfăcu harnașamentul și eliberă calul, îl puse pe Ingrey să lege echipamentul

de rezervă pe șaua calului său, o urcă încă o dată pe Fara în spatele lui și deschise drumul spre vest.

Patru ore pierdute cel puțin, poate chiar mai mult până când ajunseră la următoarea oprire. Nu destul. Totuși un început.

Ingrey adăugase încă două ore la calculul său când părăsiră drumul lăturalnic și se apropiară de o mică așezare murdară și sărăcăcioasă cu greu demnă de numele de cătun. Un gard putred din lemn oferea cu greu o apărare împotriva animalelor sălbatice și deloc împotriva oamenilor răuvoitori. Soarele apunea; Horseriver se încruntă la strălucirea lui galbenă care se ivea printre copaci.

– Nu mai putem înainta în noaptea asta. Nu va fi lună până la miezul nopții.

Îș încleștă dinții într-o mică grimasă.

– Și din aceleași motive, nu vom reuși să plecăm de la următorul popas până la răsăritul celălalt, dacă nu vrem să neprindă noaptea în munții fără poteci. Suntem în urmă cu o zi întreagă. Ei bine, odihniți-vă. O să aveți nevoie.

Wencel rămase indiferent la decorul din cătun, lucru care o făcu pe Fara să tresară. Fu atât de speriată de femeia șleampătă, lividă și fără dinți, cu un dialect greu inteligibil, grăbindu-se să servească, încât îl puse pe Ingrey să-i fie cameristă în locul ei. El însuși se așeză să doarmă pe o pătură la ușa ei, acoperit numai cu o perdea ruptă, gest pe care ea îl consideră drept devotament politicos; Ingrey nu se oferi să-i explice că era o scuză să scape de balotul infestat care i se oferise drept așternut. Dacă Wencel a dormit în noaptea aceea, Ingrey nu a văzut unde.

*

În ciuda așternutului sărac si improvizat atât el cât și Fara se treziră târziu dimineața următoare, extenuați fizic și psihic. Fără grabă, dar și fără întârzieri nefondate, Wencel îi conduse încă o dată pe drumul de țară,

în locuri care pot fi cu greu numite mai mult decât poteci, la poalele Platoului Corbilor care se ridica acum în partea lor dreaptă.

Dealurile erau neregulate dar nu prea înalte; nici pic de zăpadă, fie ea timpurie fie târzie, nu le acoperea înălțimile verde cu maroniu, deși ici și colo câte-o alunecare fină de pietre, strălucind în soare, dădea iluzia de gheață. Curburile lor erau vălurite precum o pătură, tăiate cu văi adânci și locuri secrete. Toamna venise peste verdeața verii și o făcuse aurie, maronie iar pe alocuri pete de roșu ca niște tăieturi de sabie, dantelate la rândul lor cu verde închis de pini și molizi. Dincolo de prima linie de urcușuri, văzute printr-o crăpătură ocazională, vegetația cocoșată se pierdea repede în depărtare într-un albastru fumuriu care se amesteca imperceptibil cu linia orizonului, de parcă aceste dealuri mărșăluiau spre vreo altă lume fără margini.

Ingrey se întrebă cum reușise, pentru numele celor cinci zei, Marele Audar să treacă vreodată o armată pe aici, și în viteză. Respectul lui pentru bătrânul Darthacan crescu în ciuda evenimentelor. Chiar dacă lui Audar îi lipsea carisma supranaturală a regelui sfânt căruia i se opunea, conducerea lui trebuie să fi fost plină de pasiune.

Trecură în țara Badgerbank. Ingrey își aminti când au ocolit orașul minier Badgerbridge printr-o vale aglomerată care atingea dealurile ca un vârf verde de lance. Se vedea fum ridicându-se atât din oraș cât și din așezările mai îndepărtate din vale, marcând furnale și îngroșând ceața tomnatică. Se întrebă unde locuia în acest loc familia vitregă a Ijadei. Templul cu cinci laturi, o structură mare din lemn, se ridica deasupra zidurilor orașului, proeminent din depărtare.

Pentru o vreme, folosiră un drum mai mare până ce traversară râul pe podul de piatră chiar de deasupra orașului. Sub arcade, bârne de lemn și niște butoaie pluteau în jos pe pârâul pietros, ghidate de oameni agili și băieți cu paruri. Depășiră căruțe, fermieri obosiți cu animalele lor, șiruri împovărate de catâri. Horseriver grăbi pasul pe aici fără să se oprească, urcând în amonte,

ignorând o intersecție principală, apoi încă o dată luând-o spre vest pe o potecă mai joasă.

Horseriver ținu drumul în direcția soarelui și grăbi pasul o vreme, dar când poteca se micșoră fu forțat să înainteze mai atent. Caii urcară cu greu, alunecând înapoi pe cărările tot mai abrupte. Mai mult în sus decât în jos și apoi în cele din urmă cotiră la dreapta pe o potecă ștearsă, urcară pe o cărare scurtă apoi coborâră într-o depresiune ascunsă sub copaci.

Aici nu-i aștepta o cocioabă sau o fermă, ci o mică tabără. Un cuplu de îngrijitori săriră în picioare când se apropiară fugarii și se grăbiră să ia caii. Cei trei cai de schimb obișnuiți erau legați printre copaci: huțani voinici de data asta, în locul cursierilor cu sângele clocotind și pasul alert pe care Horseriver îi preferase la drum. Fara, extenuată, descălecă încet și țeapăn și se holbă cu groază la așternuturile adăpostite grămadă între molizi ,la următoarul ei adăpost care arăta mai rău chiar și decât grajdul oribil de noaptea trecută. Dacă fusese vreodată într-o tabără de vânătore regală, Ingrey era aproape sigur că zilele ei se terminau în pavilioane de mătase, îngrijită de servitoare care se gudurau și cu tot confortul posibil. Aici, orice altă considerație era clar sacrificată în favoarea vitezei și a eficienței. Călătorim lejer acum și nu vom zăbovi aici mult.

– L-ai adus? îl întrebă Horseriver pe îngrijitorul mai în vârstă.

Bărbatul se prezentă înaintea stăpânului cu respect, plecându-și capul.

– Da, excelență.

– Adu-l încoace.

– Da, excelență.

Lăsând caii obosiți cu colegul lui mai tânăr, servitorul crăcănat se îndreptă cu greu spre tabără și se aplecă peste o grămadă de pachete. Horseriver, Fara și Ingrey îl urmară. Îngrijitorul se ridică ținând un par de vreo doi metri lungime, înfășurat în pânză veche, fragilă, legată cu sfoară. Horseriver oftă satisfăcut când îl luă în primire, mâinile lui prinzându-se în jurul pânzei și ridicând parul

pe verticală, proptindu-l de jos cu cizma. Scurt, își lipi fruntea de pânză și închise ochii strâns.

Ingrey o conduse pe Fara spre unul dintre așternuturi și se asigură că se poate așeza fără să se prăbușească de oboseală. Se uită lung punându-și mâna streașină la ochi, în timp ce se întorcea spre Horseriver. Îngrijitorul se îndepărtase greoi să-l ajute pe celălalt cu funiile cailor.

– Ce este asta, sire? întrebă Ingrey, arătând spre par.

Îi făcea părul să se ridice pe ceafă, orice ar fi fost.

Horseriver rânji pe jumătate, deși fără veselie.

– Adevăratul rege trebuie să aibă drapelul său sfânt, Ingrey.

– Asta nu este drapelul sfânt pe care l-ai avut pe Câmpul Însângerat, sunt sigur.

– Nu, acela a fost distrus și tăiat în bucățele și îngropat odată cu mine. Acesta este cel pe care l-am purtat când am fost ultima dată rege cu numele, chiar și numai pentru rămășițele rudei devotate care m-a urmat, când am atacat garnizoanele lui Audar de dincolo de granițele mlăștinoase. A fost înfășurat după ultima mea moarte în bătălie și pus bine; ulterior înmânat, s-a spus, fiului și moștenitorului meu. Prea puțină liniște mi-a adus, dar cu toate astea am fost fericit să-l am. L-am ascuns în podul Castelului Horseriver. Preț de trei sute de ani a stat acolo, păstrat pentru o vreme mai bună. În schimb, s-a nimerit să fie în ziua de azi. Dar iată-l.

Horseriver îl sprijini cu grijă de un brad, proptindu-l și adăpostindu-l între câteva crengi bogate, apoi se întinse și se prăbuși cu picioarele încrucișate pe un așternut. Ingrey îi urmă exemplul, găsindu-și loc între Horseriver și prințesă. Ochii lui Ingrey fură atrași din nou către parul înfășurat.

– Îmi dă... are ceva ciudat în el, sire.

Îi dădea fiori reci, ca să fie sincer. Horseriveer își linse buzele într-un fel de satisfacție.

– Bun, lupul meu isteț. Fiind atât de viclean, ai înțeles până acum care era cealaltă funcție a unui purtător de drapel?

– Adică? întrebă Ingrey.

Când Wencel nu îl înșela sau teroriza, contele reușea din plin să-l facă să se simtă ca un prost, reflectă el melancolic.

– Și totuși l-ai purificat pe Boleso, ceea ce nu e o sarcină ușoară, spuse absorbit Horseriver. Am obosit să încerc să-ți păstoresc inteligența, dar ultima oară e răsplată pentru toate.

Se uită într-o parte spre Fara, ca și cum vroia să fie sigur că ascultă și ea, ceea ce-i atrase atenția lui Ingrey, pentru că Wencel evitase să se uite la ea sau să vorbească cu ea în afară de cele câteva ordine directe.

– Purtătorii de drapel le taie gâturile camarazilor lor prea răniți să mai fie cărați de pe câmpul de bătălie, așa ai spus, îi aminti Ingrey.

O îndatorire destul de înfricoșătoare, dar Ingrey deveni brusc conștient că mai era ceva. Înfricoșător, fantomatic, stai...

Horseriver trase adânc aer în piept.

– Pune cap la cap. Sufletul unui războinic ucis trebuie să fie purificat de companionul lui de viață înainte să plece la zei. Dar un războinic cădea cel mai probabil în bătălie, când nu era timp pentru ritualul potrivit iar uneori nici ocazia de a căra trupul de acolo. Chiar și atunci când rănitul trebuia abandonat, moartea nu vine mai bine. Nimic din spirit nu poate exista în lumea materiei fără ca o ființă din materie să-l sprijine, știu că ai fost educat așa de ortodox. Pentru ca sufletul unui războinic al spiritului să nu rămână plutind ca un spirit desprins și să se rătăcească, îi revenea purtătorului de drapel sarcina să-l lege de el ca o materializare și să-l poarte departe unde ar putea fi purificat în liniște de adevăratul său șaman înrudit. Sau orice alt șaman ar putea avea la îndemână.

– Cinci zei! șopti Ingrey. Nu-i de mirare că purtătorul de drapel era apărat cu disperare de camarazii săi.

Deci legarea Ijadei de el fusese o variantă a acestei practici antice?

– Da, pentru că ei purtau speranțele celor uciși că vor ajunge în rai. Și așa fiecare efectiv de luptă care era

condus de sau conținea războinici ai spiritului avea un asemenea purtător sacru de drapel.

– Acum, purtătorul de steag al regelui sfânt... își pierdu șirul Horseriver.

Își îndreptă umerii și începu din nou.

– Avea aceeași datorie față de sufletul lordului său, dacă regele sfânt avea un animal înrudit. Nu toți regii aleși erau așa binecuvântați, deși mulți erau, mai ales în vremuri neliniștite. Dar fie că lordul lui avea un războinic al spiritului sau nu, purtătorul de steag al regelui sfânt avea o altă sarcină sfântă și nu numai când lordul lui murea într-o bătălie care se sfârșea prost. Deși ai putea să tragi concluzia că dacă regele sfânt era ucis pe câmp, acea bătălie se sfârșea într-adevăr destul de prost. Apă!

Wencel își linse buzele uscate și se holbă în poala lui cu spatele arcuindu-i-se din nou. Ingrey se uită la grămada de bagaje, observă o bășică de apă flască și o aduse povestitorului. Wencel își apleacă capul și înghiți puternic, indiferent că era stătută și mâloasă. Apoi oftă și se sprijini într-o mană, de parcă povara poveștii lui îl băga încet în pământ.

– Era datoria purtătorului de drapel ca la moartea lordului său, să prindă și să țină domnia sfântă până când venea vremea să o transfere înapoi moștenitorului legal. Și astfel una dintre cele mai mărețe magii din Weald a fost transmisă din generație în generație, din vremuri pierdute până... acum.

– Lord Stagthorne, răposatul rege, nu avea purtător de drapel când a murit, alaltăieri, observă brusc Ingrey. Acolo a fost mâna ta?

– Unul dintre multele aranjamente necesare dar totuși nu suficiente, da, murmură Wencel. Dacă interregnurile adevărate s-ar fi ivit ușor, mai multe ar fi apărut din întâmplare până acum, te asigur. Sau ar fi fost create.

El făcu o grimasă și trase aer adânc, continuând:

– Purtătorul regal de drapel, prin tradiție și necesitate profundă, avea mai multe calități. El, sau ea...

Privi mai tăios spre Fara.

– ... era de obicei de același neam, strâns legat cu același sânge de soi, deși nu întotdeauna moștenitorul. Ales de rege, învrednicit cu sarcina de șamanul regal, regele însuși dacă el era unul, aclamat de războinicii spiritului adunați în întâlnirea rudelor. Și astfel avem aici tot ce ne trebuie pentru a face un alt astfel de ritual, chiar dacă în miniatură. Deși ceremonia, de asemenea, va lipsi. Nu prin cântec, ci prin liniște va călări ultima purtătoare regală de drapel al Vechiului Weald alături de mult iubitul ei lord.

Privi într-o parte spre Fara și se vedea cât era de ironic. Dinții ei încleștați se mișcară pentru a vorbi, dar Wencel ridică o mână; buzele ei se mișcară într-o Voce negrăită. De data asta Ingrey putea s-o simtă, când blestemul se strânse sufocant în jurul Farei, ținută legată de propria ei frică și mânie. Buzele ei se mișcau, închise, presate bine; dar ochii ei ardeau.

– Cu ce scop? șopti Ingrey.

Pentru că nu ne-a luat în stăpânire fără niciun motiv, de asta sunt sigur. Horseriver îl instruise de câteva zile, realiză el retrospectiv.

Wencel se aplecă pe vine, ezită, se împinse să se ridice cu un mârâit de durere. Își întoarse capul și scuipă o expectorație de sânge în întuneric. Mirosul de fier lovi nările lui Ingrey. Contele se holbă către apus, în lumina căruia îngrijitorii terminau cu caii și se apropiau timizi.

– Trebuie să facem un foc. Și să avem de mâncare, presupun. Sper că au adus destul. Scopul? Vei vedea destul de curând.

– Să mă aștept să supraviețuiesc? întrebă Ingrey trăgând cu ochiul spre Fara. Oricare dintre noi?

Buzele lui Wencel se curbară, pentru scurtă vreme.

– Sigur.

Se duse în umbra îmbibată cu miros de rășină. Ingrey nu înțelese sigur dacă acel ultim răspuns era menit ca o predicție sau ca o permisiune.

*

Ingrey fu trezit in intunericul de înainte de răsărit chiar de Horseriver însuși, care arunca lemne pe foc ca să-l întețească într-o flacără strălucitoare. Toți dormiseră în hainele de călărie de deunăzi iar paznicii păreau că rămân să strângă tabăra și să mâne caii obosiți înapoi acasă. Așa că Ingrey și Fara nu avură ce să facă mai mult pentru a se pregăti decât să se ridice, să-și încalțe cizmele și să mănânce pâinea uscată, brânza și să bea băuturile calde binecuvântate cu care fură serviți.

Caii huțani erau și ei încărcați lejer, observă Ingrey. Mâncarea pentru o zi fusese împachetată în desagi, inclusiv porții de grăunțe pentru cai, dar majoritatea hainelor de schimb și accesoriilor, mai ales pentru Fara, fură lăsate deoparte; nici așternuturile sau echipamentele de campare nu fură încărcate. Implicațiile acestor lipsuri îl deranjau pe Ingrey, o neliniște pe care nu o împărtăși prințesei tăcută.

Prin ceața nopții care se ridicase din pădure, creând o liniște pătrunzătoare, începu să apară o lumină de culoare gri. Fara tremura de frig și umezeală în timp ce Ingrey o ridică pe cal, unul negru, mic și îndesat, cu o coamă bogată și glezne albe. Horseriver își puse parul cu drapelul destul de ciudat de-a lungul calului său în lateral, legat sub scăriță pentru a sta sub piciorul său. Încălecă și le făcu semn să pornească înainte cu o mișcare a brațului: așa cum promisese, în liniște. Ingrey se uită înapoi la îngrijitori. Cel în vârstă stătea în poziție de drepți, părând îngrijorat; cel mai tânăr deja se băga înapoi într-un așternut abandonat să mai profite de un pic de somn și căldură.

Horseriver îi conduse printr-o văgăună în dealuri, la început pe o potecă, apoi pe o cărare, apoi pe urmele cerbilor. Ingrey, încheind șirul, se ferea cum putea de crengile rebele. Ramuri gri îi zgâriau veșmintele ca niște unghii încleștate pe măsură ce drumul se îngusta. Copitele cailor foșneau prin frunzele căzute și alunecau uneori pe cele negre, putrezite cu un an în urmă, emanând un miros împuțit de umezeală.

Ziua care se ivea dădu la o parte perdelele subțiri de ceață și trunchiurile fagilor se ridicară semețe în sfârșit în deplină libertate, de parcă ceața le aglomerase într-o coajă gri rigidă. Apoi, dedesubtul vasului mare al cerului de un albastru palid, aerul deveni fierbinte. Muște negre își găsiră rostul în jurul călătorilor și al cailor lor, astfel încât la călăritul obositor și greoi pe terenul neuniform s-a adăugat din când în când nechezatul și cabratul la fiecare pișcătură de insecte. Când Horseriver îi conduse într-o ravenă care se termina într-o crăpătură a muntelui, fără vreo cale de ieșire decât înapoi pe unde veniseră, Ingrey deveni conștient că oricât de bine ar fi cunoscut odată Horseriver acest tărâm, muntele se schimbase și devenise de nerecunoscut. Cât de mult...? Se întoarseră și urcară pe culmea opusă.

Horseriver insistă să meargă înainte încet dar fără odihnă. După ore bune de călătorie, cu soarele sus pe cer, se opriră la un izvor limpede să se hrănească, să bea apă și să odihnească caii și pe ei. Frunze galbene fluturau în jos în lumina filtrată precum ar sparge promisiunile frânte suprafața lucioasă a iazului. Nu toate frunzele căzuseră încă astfel că priveliștea din jur era încă pe jumătate blocată; Horseriver se cățără spre un punct mai înalt și se holbă în zare pentru un timp. Orice văzu el acolo aparent îl satisfăcu, pentru că se întoarse și le ordonă să încalece încă o dată.

Suntem pe tărâmul Ijadei, își dădu seama Ingrey. Nu era sigur în ce moment traversaseră înăuntrul zestrei ei: probabil cam pe la tabără. Scena căpătă brusc un interes nou și fu cât pe-aci să ierte chiar și muștele negre. Tărâmurile întinse nu transmiteau exact starea lor, deși dacă ar fi desfășurate, se gândi Ingrey, ar fi mic regat. În schimb se aglomerau într-un loc dificil, stâncos și sălbatic; frumusețea care intrista mai degrabă decât alina. Da, aceasta este Ijada.

Simți în mintea lui absența ei, precum o limbă care testează gaura rănii lăsate în urma unui dinte smuls. Tot ce putea să găsească era infecția fierbinte a lui

Horseriver. Singuri împreună, i se păru această procesiune regală în trei taciturnă. Uitați de zei.

Soarele se scufunda spre orizonul de vest când urcară printr-o altă spărtură, îndreptată spre stânga și ieșiră brusc printr-un promontoriu. Opriră caii și se minunară. Două margini adânci și ondulate îmbrățișau valea de vreo doi kilometri lățime și patru kilometri lungime, apoi se cuba din nou închizându-se spre capătul îndepărtat al văii ca un perete. Podeaua văii era la fel de plată ca suprafața unui lac. Spre capătul apropiat, sub picioarele lor, se afla o întindere de ierburi gri și buruieni roșiatice, o mlaștină aproape secată. Dincolo de ea, câțiva stejari întortocheați blocau calea ca niște santinele, iar mai încolo un stejar întunecat și dens se încovoiase. Chiar cu jumătate din frunze pe jos, luminat din spate de un soare care apunea, umbrele lui erau impenetrabile pentru ochii lui Ingrey. Își trase capul înapoi de la duhoarea de mizerie care părea, chiar și de aici, să provină din copaci.

Trase aer cu mare greutate, apoi își întoarse privirea și-l văzu pe Horseriver cercetându-l atent.

– Și tu o simți? întrebă contele încet parcă.

– Da.

Ce? Ce simt? Dacă Ingrey ar fi avut o cocoașă, toată blana de pe ea s-ar fi ridicat acum într-o linie neregulată, se gândi el.

Horseriver descălecă și își dezlegă parul cu drapelul de sub șa. Se holbă scurt și fără plăcere la soția lui pentru un moment; Fara îl privi pierdută, cu ochii mari, umerii aplecați, apoi își coborî privirea și tremură. Horseriver își scutură capul în ceva ce, dacă avea mai multă inimă, ar fi fost dezgust și merse spre Ingrey, întinzându-i parul.

– Ai grijă de ăsta o vreme. Nu vreau să cadă pe jos.

Scărița stângă a lui Ingrey includea mica cupă de metal a unei teci de sabie. Ridică parul în sus și îl așeză, apucând frâiele cu mâna dreaptă. Calul lui era mult prea obosit acum să-i dea bătăi de cap. Horseriver încălecă la loc, își întoarse calul și le făcu semn să-l urmeze.

Coborâră de pe promontoriu în zigzag printr-o pădure rară. La bază, Ingrey trebui să descalece, să-i dea

drapelul lui Horseriveer, să-și scoată sabia și să facă o potecă printr-un tufiș cât el de înalt, din scaieți tari care păreau nu numai ascuțiți, dar și cu dinți. Câteva ramuri care l-au șters îi pătrunseră chiar și prin veșmintele de piele, iar înțepăturile și zgârieturile sângerau picături pe măsură ce croia drum. Pe partea cealaltă, la marginea mlaștinii uscate, Horseriver descălecă și-și desfăcu în sfârșit drapelul.

Partea uscată se despărți cu pufăieli slabe de praf când o atinse cu cuțitul și pânza crăpată se rupse. Un drapel din pânză de mătase decolorată se desfăcu, purtând însemnul neamului său, calul alb aleargând pe pajiștea verde deasupra a trei linii unduintoare de culoare albastră; în lumina apusului, părea mai mult un cal gri peste niște linii gri pe un câmp gri care dispar în ceață. De data asta, el îi înmână drapelul Farei. Îi murmură cuvinte pe care Ingrey abia dacă le auzi și cu atât mai puțin le înțelese, dar Ingrey simți cum un nou și întunecat curent trecu printre cei doi. Tăcută Fara își îndreptă șira spinării de parcă o trecu un șuvoi de energie și bărbia i se ridică; numai în ochii ei pândeau pâlcuri de groază mută.

Horseriver îi trecu frâiele lui Ingrey și apucă hățurile calului negru al Farei. Conduse de data asta pe jos, făcandu-și drum prin pâlcurile de iarbă galbenă. Ingrey înțelese că treceau pe lângă pete întunecate înșelătoare, noroiuri mișcătoare letale pentru pasul greoi al calului. Avu grijă să cârmească animalul exact pe urmele contelui. Căldura zilei persista în aer în ciuda umezelii care venea din mlaștină. Umbra copacilor, aruncată peste soarele care apunea, se târa să-i întâlnească. Apoi, frigul brusc înțepător le transformă expirația într-o ceață fină.

Se apropiară de stejarul măreț și numele de Păduri Rănite părea de două ori meritat în mintea lui Ingrey. Copacul era imens și bătrân, dar părea bolnav. Frunzele încă agățate de crengile lui uscate nu erau casante, maronii, curbate, ci lipsite de viață, înnegrite și deformate. Trunchiul și ramurile păreau înnodate și întortocheate mult peste regulile stabilite pentru stejari –

înghesuite ca niște rămășițe – și noduri buricate plângeau bolnăvicioase cu sevă neagră.

Un războinic se îndepărtă de copac. Nu de sub el sau de lângă el sau din spatele lui: se desfăcu de trunchiul însuși ca și cum ar fi trecut printr-o perdea. Armura lui din piele fiartă era uzată de vreme. Din mânerul lancei pe care o purta, în care se sprijinea de parcă ar fi fost bastonul unui bătrân, flutura o bucată de blană de animal neidentificabil. Barba lui blondă era crestată cu sânge uscat și încă purta rănile morții care-l lovise; o ureche tăiată, tăieturi de topór penetrând armura, o mână dezmembrată legată de centură cu o bucată de cârpă. O blană întreagă de raton era prinsă de căpățână în coiful de fier ruginit. Blana alb-și-negru i se bălăngănea în jos pe ceafă în timp ce se întorcea să-i cerceteze prin ochii orbi, uscați pe fiecare dintre cei trei aflați în fața lui.

Ingrey deveni abia conștient atunci că la nu moment dat, în timpul trecerii prin mlaștină, ieșiseră din lumea pe care o știau și trecuseră în alta, unde asemenea priveliști erau posibile; congruența ei cu lumea materială umplându-i ochii cărnoși era doar o decepție. Fara, de asemenea, fu atrasă în această viziune; corpul ei rămase rigid și drept, fața palidă, doar în colțurile ochilor o mică urmă de umezeală ascunsă. Ingrey decise acum să nu atragă atenția lui Horseriver spre asta, ca să nu-i oprească și lacrimile pe lângă voce.

Războinicul se îndreptă de spate și cu ciotul mâinii lipsă făcu semnul celor Cinci, atingându-și fruntea, gura, buricul, pântecul și inima – deși nu avu cum să-și desfacă acolo degetele.

– Sfinte lord, în sfârșit revii! îl întâmpină el pe Horseriver.

Vocea lui era un geamăt de crengi în vântul amar.

– Am așteptat mult.

Fața lui Horseriver putea să fie o mască sculptată din lemn, dar ochii îi erau precum o noapte fără sfârșit.

– Da! răsuflă el.

Capitolul 23

Sentinela porni primul, șchiopătând, folosindu-și sulița pe post de baston. Horseriver continuă să o conducă pe Fara. Mâna ei strângea parul drapelului, iar tremuratul lui și saltul calului imprimau împreună o mișcare dezlânată în apusul lipsit de viață. Calul lui Ingrey fornăi și se dezechilibră, iar celălalt cal pe care îl conducea se smuci de căpăstru și se înfipse în călcâie, dându-și ochii peste cap. Neplăcându-i să-și simtă ambele mâini ocupate de hățurile calului său și de ale celuilalt, Ingrey descălecă și eliberă animalele. Se răsuciră și se grăbiră înapoi dincolo de copac, unde, prea slăbiți să meargă mai departe, își plecară capul și se apucară să pască iarba tare din mlaștină. Ingrey se întoarse și porni pe jos după drapelul regelui sfânt.

Cum intrară la marginea pădurii, mai mulți strigoi ieșiră din copaci. Erau într-o condiție la fel de proastă ca și santinela lor sau chiar mai rău; majoritatea erau decapitați și își purtau capetele uneori încă în coifuri, legate fie la centuri de păr sau codițe, prinse la subraț, pe umeri în desagi improvizați făcuți din sfoară sau fâșii de cârpă. Îi trebuiră lui Ingrey câteva momente să se holbeze stânjenit până își dezlipi privirea de rănile lor și începu să remarce și alte detalii decorative, armele sau îmbrăcăminte care spuneau câte ceva despre identitățile lor de clan, sau identitățile lor personale. *Vezi lucrurile pe care le-am ales; prin ele mă vei cunoaște pe mine*, centuri tăcute, zale de lanțuri, blănuri, cranii și piei ale animalelor înțelepte a căror putere sperau s-o moștenească.

Peste tot, ieșeau la iveală cârpeli, pe gulere, pe banduliere, pe tivurile pelerinelor, pe banderolele brodate. *Soția mea a cusut asta, fiica mea, sora mea, mama mea. Vezi lucrătura, vezi amestecul de culori; am fost iubit, odată.*

Un soldat înalt, al cărui cap încă se balansa pe un gât pe jumătate tăiat și cu o coajă de sânge uscat, veni aproape de Ingrey. Purta o blană groasă de lup peste umeri și se holba la Ingrey la fel de mirat de parcă Ingrey era o fantomă iar nu un om în viață. Întinse o mână și Ingrey se feri la început, dar apoi își încleștă dinții și suportă atingerea. Mai mult decât o gură de aer, mai puțin decât piele, lăsă un lichid rece în trecere peste pielea lui.

Alți războinici înveșmântați cu blănuri de lup se apropiară de Ingrey, chiar și o femeie, cu părul cărunt, dolofană, cu rochia ruptă decorată cu fuioare groase dintr-o blană gri, brățări din zale de aur acoperite cu mici capete de lup cu ochii de granit. *Unii din aceștia pot fi proprii mei străbuni*, realiză Ingrey și nu doar de partea Wolfcliff; o duzină de alte rude de sânge alergau prin venele lui și pe linie maternă, într-un șuvoi turbulent. Îl deranjase să se privească ca un intrus într-un cimitir; îl devasta să suspecteze că fascinația războinicilor fantomatici la adresa lui era entuziasmul străbunilor care văd pentru prima dată un copil pe care n-au mai sperat să ajungă să îl vadă niciodată. *Cinci zei ajutați-mă, ajutați-mă, ajutați-mă...* să fac ce?

Clipi de uimire când paradei care se tot mărea i s-a alăturat încă o duzină de bărbați hăcuiți cu părul negru care purtau tunicile arcașilor lui Darthacani din vremea lui Audar. Se învârteau larg în jurul lui Horseriver, dar se țineau aproape de Ingrey. Ceilalți strigoi nu păreau să fie deranjați de prezența lor acolo; la fel de morți timp de patru secole, pesemne că ei își găsiseră propria pace de soldați. Audar, auzise Ingrey, își cărase singur morții decât să-i îngroape în acest pământ blestemat, departe de oameni și zei, și-și condusese restul armatei în mare parte pe întuneric; nu era de mirare că scăpaseră câțiva.

Războinicii se țineau după drapelul regal ca un grup de bocitoare; un râu de durere; o șoaptă de rugăciune.

Fundul văii nu mai era umbrit o dată cu venirea serii, dar cerul era încă palid și ramurile stejarului de deasupra se intersectau ca niște pânze negre de păianjen. Horseriveer părea să țintească în general spre centrul pădurii, dar nu pe o potecă dreaptă; era ca și cum căuta ceva. Un „Aha“ șoptit îi dădu de știre lui Ingrey că găsise locul. Acoperișul de ramuri se subția și se retrăgea în jurul unei movile lungi și joase pe care nu creștea niciun copac. Horseriver se opri lângă ea, o trase pe Fara jos de pe roibul său obosit și o ajută să se urce în vârf, înfigând parul drapelului la picioarele ei.

Eliberat, calul se depărtă nervos printre copaci, cumva evitând să atingă mulțimea tot mai groasă de strigoi curioși. Ingrey își dădu seama că erau mai mult agitați decât curioși. Sângele lui clocotea pe culmile emoției. Tot mai mulți veneau, aglomerându-se în jurul lor și Ingrey începu să simtă în măduvă exact cât de mulți însemnau patru mii de oameni uciși. Încercă să-i numere, apoi numără grupurile și le înmulți, dar pierdu șirul și abandonă tentativa. Oricum eșuase definitiv în încercarea lui de a găsi o explicație plauzibilă.

Horseriver îngenunche pe movilă, împinse deoparte o grămadă de buruieni și își trecu degetele prin solul negru.

– Acesta e șanțul în care am fost îngropat, remarcă el conversând cu Ingrey. Eu și mulți alții. Deși nu mi-am vărsat niciodată sângele la Copacul Sfânt. Audar a avut grijă de asta. Asta va fi îndreptat.

Se ridică obosit în picioare.

– Totul va fi îndreptat.

Făcu semn strigoilor, care se agitară neliniștite.

La marginea cercului, se adunau întârziații; puținii care puteau își întindeau gâturile. Părea că vorbesc unii cu alții; pentru Ingrey vocile erau difuze și pierdute, ca și cum ai asculta de sub apă oameni care strigă sau care se ceartă pe mal. Ingrey își atinse bandajul murdar de pe mâna dreaptă, nimic mai mult decât o fâșie înfășurată

să se ferească de loviturile care îi puteau da dureri în carnea care se vindeca. Nu mai sângera, cel puțin. Încă.

Cu dificultate, Ingrey își drese glasul.

– Sire, ce facem aici?

Horseriver zâmbi slab.

– Terminăm, Ingrey. Dacă tu-ți respecți sarcina iar purtătorul meu de drapel și-o respectă și ea pe a ei terminam.

– Atunci nu mai bine ne spui cum?

– Da, oftă Horseriver. A venit vremea.

Se uită spre cer.

– Nici cu soare, nici cu lună, nici cu stele care să ne fie martori, într-o oră nici că-i zi și nici că-i noapte; ce moment mai potrivit decât acesta? Lungă a fost pregătirea, lungă și dificilă, dar îndeplinirea – aha. Îndeplinirea este simplă și rapidă.

Își scoase cuțitul de la curea, același pe care îl folosise să taie gâtul iepei Ijadei, și Ingrey se încordă. Carismă regească sau nu, dacă Horseriver se întorcea spre Fara, Ingrey va trebui să încerce să... Încercă să-și ducă mâna la mânerul sabiei, dar o găsi greoaie și necolaborantă; inima lui începu să bată de panică la constrângerea neașteptată.

Horseriver în schimb împinse cuțitul în mâna rănită a Farei, apoi luă parul streagului și îl îngropă mai adânc în sol ca să stea drept, doar puțin înclinat de la sine.

– Asta se va face îngenunchind, cred, spuse el gânditor. Femeia este slabă.

Se întoarse din nou spre Ingrey.

– Fara... arăta el spre soția lui care se holba înapoi cu ochii pierduți și negri... îmi va tăia în curând gâtul. Fiind purtătorul meu de drapel, va ține aici pentru un scurt timp numele neamului și sufletul meu. Ai la dispoziție până când strânsoarea ei slăbește, nu mai mult, să mântui spiritul de cal din mine. Dacă nu reușești, vei avea experiența plină, dar nu unică de a deveni urmașul meu. Ce se va întâmpla atunci, nici măcar eu nu pot prezice, dar sunt destul de sigur că nu va fi nimic bun.

Și va continua la nesfârșit. Așa că nu da greș, șamanul meu regal.

Ingrey își simți pulsul zvâcnindu-i în urechi și un nod strângându-i stomacul.

– Am crezut că tu nu poți să mori. Ai spus că vraja te ține pe lume.

– Urmărește-mă, Ingrey. Copacii și toată rețeaua vie a Copacului Sfânt sunt legate de sufletele războinicilor mei și-i mențin în lumea materială. Aceștia...

Gesticulă larg spre strigoii înghesuiți.

– ... îmi creează sfânta domnie care mă leagă de ei. Spiritul meu de cal...

Își atinse pieptul.

– ... puterea mea ca șaman, leagă copacii de bărbați. Ți-am spus că regele sfânt era liantul vrăjii de invincibilitate, îmi amintesc asta. Taie legătura în orice loc și cercul se desface. Aceasta este legătura la care poți ajunge.

Și tu nu poți? Nu... nu putea. Horseriver era prins în propria lui vrajă, precum o cheie încuiată în cutia ei.

– Deci despre asta era vorba? O sinucidere elaborată?! exclamă Ingrey indignat.

Se luptă încă o dată să se miște, să-și pună corpul fizic în mișcare, dar nu reuși decât un tremurat.

– Presupun că poți să-i spui și așa.

– Câți oameni ai omorât de fapt ca să reușești asta? La fel de neatent cum m-ai pus pe urmele Ijadei?

– Nu atât de mulți cât ai crede. Mor singuri.

Buzele lui Horseriver se strânseră.

– Și să spui că mai degrabă aș muri decât să trebuiască să fac din nou toate astea sintetizează corect și în același timp nu reușește să se apropie de adevăr.

Mintea lui Ingrey se poticni.

– Asta va rupe vraja.

– Dintr-o bucată. Da.

– Atunci ce se va întâmpla cu toți aceștia? dădu Ingrey din mână spre fantomele înghesuite. Și ei se vor duce la zei?

– Zei, Ingrey!? Nu există zei aici.

Cât de adevărat! realiză Ingrey. Făcea parte din ceea ce-l deranja atât de profund la acest tărâm? Granițele suprapuse ale vrăjii, voința acestui rege sfânt nesfânt, îi excludea pe Ei. Aparent așa se întâmplase de secole. Războiul lui Horseriver cu zeii fusese în șah mat de atâta timp, câtă vreme gazda lui devenise în schimb ostaticul lui.

Horseriveer o împinse pe Fara în genunchi și îngenunche și el în fața ei, cu fața în altă parte. Îi trase mâna cu cuțitul peste umărul lui drept și-i sărută falangele albe. O amintire îi reveni lui Ingrey despre lupul lui care îi lingea urechea înainte ca el să-i taie gâtul.

Desfacerea acestei vrăji întortocheate, mântuirea mult-întârziată a Câmpului Însângerat părea să nu fie un păcat în sine, cu excepția sinuciderii lui Wencel. Totuși cei cinci zei s-au opus și Ingrey n-a înțeles de ce. Nu înțelesese până acum.

Odată eliberate de ghinioanele lumii materiale, așa au spus divinii, sufletele tânjesc după zeii lor precum iubiții, mai puțin acelea care și-au întors fețele și au ales dezintegrarea solitară. Iar zeii tânjeau și ei. Dar aici nu era un pact de sinucidere reciprocă între Horseriver și spiritele războinicilor lui. Chiar când cetatea lui cădea, a vrut să-și omoare ostaticii nemuritori împreună cu el: răzbunare eternă, o moarte dincolo de moarte și un absolut al negării.

– Vei fi spintecat? Stai așa... veți fi cu toții spintecați?!

– Pui prea multe întrebări.

Nu suficiente. Una foarte târzie îi veni atunci în minte lui Ingrey. Ijada, spusese ea, își dăduse jumătate din inima ei acestor strigoi. O aveau încă, undeva aici, cumva. Ce s-ar întâmpla cu bucata din sufletul ei pe care le-o încredințase când aceste suflete ar dispărea? Ar putea o femeie să trăiască doar cu o jumătate de suflet?

– Așteaptă! spuse Ingrey apoi, apropiindu-se mai tare. Așteaptă!

Un val trecu prin strigoi de parcă îi scuturase un cutremur, și Fara privi spre el, gâfâind.

– Iar tu comentezi prea mult! adăugă Horseriver și trase mâna cu care Fara ținea cuțitul în jurul gâtului său.

Sângele țâșni vreme de trei bătăi de inimă în timp ce Horseriver privi pierdut, cu o expresie liniștită. Apoi buzele se despărțiră relaxate și se prăbuși din strânsoarea Farei. Ea apucă parul drapelului să nu cadă peste el, cu buzele mișcându-i-se într-un țipăt mut.

Lumea magiei se desprinse atunci de lumea materiei, rupând congruența, și Ingrey începu să vadă dublu așa cum i se întâmplase la Red Dike. Corpul lui Wencel zăcea cu fața pe movilă și Fara se aplecă peste el, aproape leșinând și lăsâns cuțitul însângerat să-i cadă din mână. Dar deasupra movilei se ridică...

Un armăsar negru, negru ca un hău, ca cenușa, ca o noapte fără lună în vreme de furtună. Nările îi fulgerară roșii, și scântei portocalii îi săriră din coamă și din coadă în timp ce se mișcă. Atinse movila o dată și un cerc de foc se ivi în jurul urmei sale de copită, apoi dispăru. Pe spatele lui o umbră în formă de om călărea și picioarele arătării se curbară în jos pe coastele calului și se uni cu ele.

Această putere brută, antică, nu semăna deloc cu menajeria slabă și mizerabilă a lui Boleso. *Nu știu ce să fac cu asta și n-am niciun zeu de partea mea în acest loc.* Nebunia răsună în burta lui Ingrey. Urletul de spaimă de la început se transformă într-o vociferare, într-un zbieret de provocare. Sări de lângă corpul înțepenit, aterizând surprins pe toate cele patru picioare, cu gheare puternice răscolind pământul în cheaguri. Terminase o transformare pe care reușise s-o facă doar pe jumătate, într-un amestec vag de om-lup, în alte dăți.

Armăsarul fornăi. Ingrey își desfăcu buzele înnegrite peste fălcile lui mari, își scoase dinții ascuțiți și mârâi spre el. Limba îi ieși să guste aerul sfârâind, ca un păr ars, și scuipă salivă din gură pe când își scutura gustul toxic din gură.

Armăsarul plecă de pe movilă și îl înconjură, lăsând în urmă mici flăcări.

Dacă pierd această bătălie, ce se întoarce în corpul meu nu voi mai fi eu. Ar fi Horseriver în altă formă. Cu o asemenea miză, nu e de mirare că Wencel nu se obosise să-l vrăjească mai departe în scopul lui. Ingrey trebuia să lupte pentru mai mult decât doar viața.

Deci.

Dădu și el târcoale armăsarului, cu capul plecat, cu părul ridicat pe ceafă. Pământul era umed și rece sub picioarele lui. Frunzele căzute trosneau ca frunzele adevărate și mirosul ascuțit de mucegăit îi surprinse nasul. Armăsarul se răsuci, lovind cu picioarele din spate.

Ingrey se feri, prea târziu; o copită se propti cu un zgomot dur de șoldul lui păros și se rostogoli gemând. Cum putea o iluzie să nu fie în stare să respire? Ar trebui să acorde o atenție la fel de implacabilă ca în orice altă confruntare cu săbii, dar acum trebuia să urmărească patru arme, nu doar una. Cum ucizi un cal cu dinții? Încercă să-și amintească încăierările de câini la care fusese martor, mușcăturile de mistreți, punctele culminante ale vânătorilor.

În orice fel poți.

Se adună pe coapse și se aruncă spre burta calului, răsucindu-și maxilarul într-un unghi ciudat. Sfâșie suprafața fără piele într-o tăietură lungă și abia reuși să scape de loviturile de ripostă. Sângele supranatural, care nu e sânge, fluidul de culoarea cernelii negre, îi arse gura precum o făcuseră șerpii roșii înainte. Mai rău. Fălcile spumegau nebunește ca răspuns dureros.

Fantomele se înghesuiră într-un cerc precis de parcă priveau la o luptă de misteți. Pe care bestie să parieze, pe care s-o încurajeze? Nu viețile lor ci sufletele le fuseseră puse la bătaie și nu de către ei. Că Horseriver călărise singur până la inconștiență, să se rupă de zei, era regretabil, dar nici chiar zeii nu puteau depăși voința unei persoane în acea situație. Că voința lui depășea toate aceste voințe părea un păcat mai mare. Ijada sigur ar plânge, se gândi Ingrey sec pe când se ferea de dinții armăsarului care mușca, se întoarse șiret spre capătul

gâtului, cu urechile pe spate. Și, Cinci arme. Trebuie să urmăresc cinci arme.

Asta nu-i a bună. Era prea mic; armăsarul era prea mare. Lupii adevărați vânau prăzi de dimensiunea asta în haite, nu singuri. De unde să mai aduc alții ca mine? Nimic din spirit nu ar putea rezista în lumea materială fără... se uită la corpul său uman care stătea, tremurând inconștient pe picioare la marginea luminișului. Prostie. Viclenie. Fiu nefolositor. Totul sau nimic, atunci. Totul.

Își adună puterile din corp. Forma golită alunecă și se prăbuși într-un curent de frunze. Totul în luminiș încetini și percepțiile deja fierbinți ale lui Ingrey clocotiră. Corpul lui de lup se simți deodată la fel de dens ca trecutul și la fel de ușor precum viitorul. Da. Cunosc această ipostază. Am călătorit pe cărarea asta înainte.

Crescu brusc cât jumătate din dimensiunile calului și acesta se retrase înapoi. Dar încet, atât de încet, de parcă înota în ulei. Mintea lui nu se grăbi să schițeze lovitura, măsurându-și arcul saltului. Această putere furată nu putea dura. Nu mai avea timp. Acum.

Plonjă în față și își adânci dinții în gâtul calului, scuturându-și capul sălbatic. Nu putea să tragă înainte și înapoi ca un câine care scutură un iepure, ci se prăbuși sub greutatea lui agitată și ceva pocni și ceva erupse. În jurul lor, strigoii se feriră de parcă evitau o împroșcare dintr-o băltoacă vopsită.

Halca din maxilarele lui se potoli. Apoi se topi și i se scurse pe buze precum un țurțure iarna. Scuipă și se retrase. Forma de cal deveni fără formă, o movilă, o baltă, o negreală absorbită de pământ ca un butoi de cerneală vărsat. Dusă.

Wencel se ridică, eliberat din movila lui întunecată. Pe două picioare crăcănate. Forma lui își recăpătă aspectul uman, dar fața lui...

– Mă bucur că n-am folosit acel cerb, remarcă el vorbind cu una dintre gurile sale. N-ar fi avut putere pentru asta.

O altă gură rânji.

– Bravo, Ingrey!

Ingrey se retrase, mârâind. Vizavi de craniul lui Horseriver, fețe se încruntară, ridicându-se și prăbușindu-se precum cadavrele într-un râu. Unul urmă dezorganizat altuia, toți conții Horseriver de patru secole și chiar mai mult. Tineri, bătrâni, bărbați furioși, triști; bărbieriți, cu barbă, cu cicatrici. Nebuni. Tânărul Wencel trecu ca un cerșetor sălbatic fără adăpost, privirea lui tâmpă luminând asupra lui Ingrey în semn de recunoștință și rugăminte, deși Ingrey nu putu înțelege ce fel de rugăminte și pentru ce.

Corpul era mai dezastruos. Tăieturi, cicatrici, răni îngrozitoare apăreau și cădeau de pe suprafața pielii, fiecare rană ucigătoare pe care o primise vreodată Horseriver. Arsurile erau cele mai înspăimântătoare, petice mari de roșeață și bășici pline, carne arsă și parțial prăjită. Mirosul lor se simțea prin nările sensibile de lup ale lui Ingrey și el strănută și se retrase, scheunând pentru o clipă și acoperindu-și trefla precum un câine. Acesta era Horseriver, întors pe dos. Așa însemna să fii Horseriver, în spatele acelei fine măști ironice, agerimea minții, furia discontinuă, aparenta indiferență. Fiecare oră, fiecare zi, apusurile cădeau precum o presă grea, la nesfârșit.

Ochii erau cel mai grav.

Ingrey păși cu grijă la marginea luminișului, păstrând distanță față de movilă și de compozitul Horseriver, până ce ajunse la propriul lui corp prăbușit. Arăta mai îngrijorător de palid și mort decât fantomele fără cap adunate să privească. Îl atinse cu nasul, apoi cu laba și scânci nerăbdător, dar nu se mișcă. Mai respira? Nu putu să-și dea seama. În această stare de lup, realiză el, nu avea voce și, de aceea, nici voce supranaturală. Un aspect critic al puterilor lui păreau că-i fuseseră luate. Putea să reintre? Cinci zei, dacă nu pot?

Plănuise Horseriver toate astea? Cu scoaterea lupului și a majorității sufletului său, carcasa tăcută a lui Ingrey rămăsese goală și abandonată precum un cal și la fel de valabilă pentru locuitorii abuzivi. Dacă reversul vrăjii nu reușise, Horseriver ar putea încă să aibă un corp moște-

nitor, iar acum fără complicațiile care îl îngrijoraseră mai devereme. Ingrey se uită spre lucrul agonizant care era Horseriver. Nu, ăsta nu era un sfârșit pe care și l-a dorit Horseriver, dar dacă se găsea din nou în situația s-o ia din nou de la capăt, ei bine, ar fi putut. Și judecând după tăcerea lui, privindu-l pe Ingrey, știu. Ingrey se cutremură și atinse din nou cu laba corpul lui nemișcat.

Lovituri de copite și un scâncet cabalin speriat se auzi din pădure și Ingrey se întoarse. Putea calul-bântuitor să fi fost reanimat?... Nu, acesta era un cal real; putea să-i simtă apăsarea galopului prin pământul solid fiindcă nu avea pașii de foc ai celuilalt. Bătăile de copite se opriră, se amestecară în căderile de frunze; apoi pași mai ușori foșniră, alergând repeziți.

Fantomele se împrăștiară, deschizând un culoar, și multe își ridicară mâinile în saluturi neîndemânatice. Și binecuvântări, sau rugi încurcate; semnul de cinci se plimbă ciudat, când fruntea și buzele erau agățate la curea iar mâna se mișcă doar lateral să atingă ombilicul și pântecul înainte să se ridice la inima împietrită. Capul Lupului lui Ingrey se ridică și adulmecă într-o cerere sălbatică. *Cunosc mirosul acela fericit, precum lumina soarelui în iarba uscată...*

Alergând prin spațiul deschis de fantome, apăru Ijada. Purta rochia lungă de călărie de culoare maroniu închis, jacheta pătată de transpirație, fustele crăpate stropite de noroi toate găurite de mici rupturi de parcă alergase printr-un gard de spini. Șuvițe de păr închis la culoare erau căzute pe fața ei congestionată. Se opri brusc și respirația ei deveni un țipăt; apoi se clătină mai încet spre locul unde zăcea corpul lui Ingrey și se lăsă în genunchi lângă el, fața albindu-i-se.

– Nu, vai, nu!...

Îi rostogoli corpul cu fața în sus și-i cuprinse capul în poală și se holbă cu consternare la trăsăturile lipsite de viață și buzele palide.

– Prea târziu!

Ea nu mă poate vedea, își dădu seama lupul-Ingrey. Ea nu ne poate vedea pe niciunul dintre noi. Cu excepția

materialei Fara, încă prăbușită lângă cadavrul cu gâtul tăiat al lui Wencel. Ijada îi onoră pe cei doi cu o privire scurtă, șocată, încleștându-și tulburată dinții, apoi se întoarse spre Ingrey.

– Vai, iubire...

Îi ridică fața spre propria ei față în lacrimi și își apăsă buzele de ale lui. Lupul-Ingrey dansă în jurul ei frustrat, pentru că nu putea să simtă buzele acelea fierbiți sau să guste respirația acea dulceagă deloc. Sălbatic, el îi atinse mâneca cu laba, apoi îi linse fața.

Ea inspiră puternic, își ridică mâna pe obraz și se holbă în jur. Să fi simțit o răceală lichidă și deranjantă așa cum simțise el de la mâna fantomei? Îi linse urechea și respirația ei pufni în ceea ce ar fi fost un râs, în alte circumstanțe; se frecă la ureche de parcă fusese gâdilată. Lăsă corpul lui Ingrey jos pe spate, îl mângâie de-a lungul lui – o, dacă aș putea simți acea atingere – și se încruntă.

– Ingrey, ce ți-au făcut?...

Corpul lui nu avea răni vizibile, nici semne de oase rupte, dar mâna lui dreaptă bandajată, observă el, era plină de sânge și vesta lui de piele era pătată. Încruntarea Ijadei se adânci pe când îi luă mâna însângerată la pieptul ei. Dacă aș putea numai mișca acele degete...

– Sau tu însuți? adăugă ea perspicace. Ai încercat ceva curajos și viteaz, nu-i așa?

Privirea ei se îndreptă încă o dată spre cadavrul lui Wencel și spre Fara.

Horseriver pufni și Ingrey se întoarse mârâind. Fața se holba spre Ijada cu un amestec de înmărmurire și dezgust.

– Continui să apari unde nu ești dorită, nu-i așa, fetițo? remarcă el în aer sau poate spre Ingrey.

Ijada, în orice caz, nu părea să îl audă.

– Mereu ignorantă, asta te încetinește? Gustă trădarea zeilor, atunci; m-am înfruptat din ea timp de secole.

Își întoarse privirea și se uită către adunarea de fantome.

– Sunt toți aici acum, oftă el.

Acum ochii îngrozitori erau distanți, scoși, implacabili de calmi.

– Dar nu pentru multă vreme, vă jur, dragii mei!

Privirile pe care strigoii i le oferiră drept răspuns nu erau iubitoare, se gândi Ingrey, ci îngrijorate și uimite. O vagă translucire atârna deasupra lor și Ingrey realiză că începeau deja să dispară. Fantoma unui bărbat proaspăt ucis, dacă nu pleca imediat spre zei prin porțile morții, ar putea fi încă oprită de la separare în timpul ritualurilor atinse de zei ale înmormântării sale, cum se întâmplase cu Boleso. Până la un punct. Dar separarea deveni în curând irevocabilă, sufletul, în acel ultim refuz, se auto-condamnă să piară. Acea perioadă de grație nesigură fusese prelungită pentru ei, nu câteva zile sau săptămâni, ci pentru secole. Legătura lor cu Pădurile Rănite fiind acum ruptă, nu vor mai rămâne mult, se gândi Ingrey. Ore? Minute?

Ijada dădu să se ridice și să se ducă la Fara, dar apoi gâfâi scurt și se lăsă la loc jos . Mâna atinse sânul stâng, apoi fruntea; buzele ei se mișcară surprinse, apoi ciupite de durere. Plânsetele lui Ingrey reveniră.

Mulțimea de fantome se dădu încă o dată la o parte și un războinic cu membre lungi veni în față. Purta o curea lată de aur și sulița unui drapel, pânza lui înfășurată pictată în verdele ierbii, în alb și albastru. Capul îi atârna la centura de aur, legat de propriile lui codițe gri-aurii. Privirea capului grizonat se uită în sus spre Horseriver, care se uită la el cu surprinsă recunoștință și-și ridică mâna să răspundă unui salut care nu fusese dat, de fapt; gestul dispăru la sfârșit dar Horseriver realiză asta târziu . Războinicul îngenunche lângă Ijada, aplecându-se peste ea îngrijorat, mâna lui atingându-i umărul.

Ingrey dansă nerăbdător în jurul perechii, capul lui de lup lăsându-se la nivelul ochilor războinicului. Războinicul se holbă la el cu o întrebare nerostită. Spinarea Ijadei se aplecă și strânsoarea ei pe mâna rănită a lui Ingrey slăbi; alunecă din strânsoare și propria ei mână albă căzu peste ea.

– O! oftă ea cu ochii mari și întunecați.

Devenea tot mai palidă, aproape străvezie; când lupul-Ingrey îi linse acum fața, ea nu răspunse.

Ingrey se dădu înapoi și se uită în sus. Apoi se ridică pe picioarele de dinapoi, sprijinindu-și laba din față pe umărul războinicului pentru echilibru, adulmecând; bărbatul se întări să-l susțină. Ceva era prins acolo sus, la vârful suliței în formă de frunză de salcie. O inimă care bătea... nu, jumătate de inimă. Dar ritmul ei încetinea.

Se plecase adânc, spusese Ijada. Și mi-a așezat inima pe un pietroi și a tăiat-o în două cu mânerul sabiei sale rupte... Cealaltă jumătate, au ridicat-o sus pe un vârf de suliță. N-am înțeles dacă era o rugă, un sacrificiu sau o recompensă...

Toate trei, s-a gândit Ingrey. Toate trei.

Nu știa ce însemnau acțiunile lui pe acest tărâm înspăimântător. Dar chiar și cu vocea înăbușită, nu erau lipsiți de putere. El nu era lipsit de putere. Am doborât calul lui Horseriver și e mort. Poate pot să fac mai mult. Horseriver îl credea pierdut pur și simplu, sarcina lui se încheiase, folosul lui epuizat. Menit să fie lăsat probabil în acest amestec de corpuri și spirite, să moară singur pe un pământ când fantomele și toată magia lor se termina. Și înăuntrul său, și al lupului său singuratic, nu credea că Horseriver greșea. Dar eu nu sunt singur, nu-i așa? Nu acum. Ea a spus-o, deci trebuie să fie așa. Grăitoare de adevăr. Cum se face că am ajuns să iubesc adevărul mai presus de orice?

– Să mor din dragoste atunci? murmură Ijada, cufundându-se în pieptul lui Ingrey. Am crezut mereu că asta era doar o figură de stil. Împreună atunci? Nu! Lordul Toamnei mele, în acest anotimp al tău, ajută-ne!...

Nu sunt zei aici.

Dar Ingrey era aici. Încearcă altceva. Încearcă orice. Poate căpitanul strigoi avea vreo putere și aici; el a purtat drapelul, la urma urmei, semnul secret al Vechiului Weald de salvare dincolo de moarte și moartea tuturor celorlalte speranțe. Ingrey scânci, dansă în jurul omului, scurmă cu o labă la piciorul lui încălțat, apoi se apleacă

și-și frecă nasul lung în mod repetat de teaca agățată la centura lui de aur de pe partea opusă capului. Va înțelege strigoiul cererea lui? Omul își roti șoldurile să se uite la el, sprâncenele lui de un gri nisipiu ridicându-se surprinse. Se ridică și scoase mânerul rupt. Da! Ingrey mai lovi mâna o dată și se întoarse să-l muște dintr-o parte.

Bărbatul nu putea încuviința, dar făcu o jumătate de plecăciune. Îngenunche, iar Ingrey se așeză pe spate cu labele agitându-se ridicol în aer, cu burta expusă. Dacă asta o poate salva... Sabia ascuțită pătrunse în pieptul lui într-o tăietură lungă.

Ijada nu a spus că asta duruse! Ingrey reținu un strigăt și controlă o convulsie. Mâna fantomatică coborî în tăietura din pieptul lupului său și ieși roșie. Marginea săbiei tăie de-a lungul unui obiect alunecos din palma războinicului și apoi războinicul aruncă ceva spre cer. Pumnul însângerat coborî încă o dată și sinele lupului lui Ingrey păru să respire din nou pe măsură ce mâna se retrase golită și gaura se închise într-o linie lungă și roșie. Ingrey se ridică în patru labe încă o dată.

Sus în vârful suliței bătea o inimă întreagă, recăpătându-și pulsul.

Ijada inspiră puternic și se ridică, uitându-se în jur. Ochii ei întâlni privirea de lup a lui Ingrey și se lărgiră de mirare și recunoaștere.

– Aici erai!

Capul ei se întoarse, văzând toată mulțimea de fantome agitate care se adunaseră în jurul ciudatei operațiuni.

– Aici erați cu toții! Tu!

Se luptă să se ridice și făcu o reverență purtătorului de drapel, făcând semnul celor Cinci.

– Te căutam, lordul meu mareșal, dar nu puteam să văd.

Fantoma făcu la rândul ei o plecăciune în semn de adânc respect. Mâna Ijadei se prinse în ceafa lui Ingrey, strângându-l și mângâindu-i blana deasă. El își împinse corpul în mângâierea ei. Se uită în jos spre el – nu foarte departe în jos, pentru că capul lui mare ajungea aproape de pieptul ei.

– Cum se face că ai ajuns să fii desprins în halul ăsta? Ce se întâmplă aici?

Privirea ei trecu prin luminiș până ajunse la fețele multiple ale lui Horseriver.

– O! se sperie ea un pic, dar apoi spatele i se îndreptă. Deci așa arăți tu, ieșit din umbră. Ce faci pe pământul meu?

Horseriver își luase o atitudine de indiferență totală, dar această ultimă remarcă îl înfurie:

– Pământul tău?! Acesta este Copacul Sfânt!

– Știu, spuse Ijada rece. Este moștenirea mea. Pentru că tu ai terminat cu ea, nu-i așa?

Figura lui Horseriver încremeni și gura ironică murmură:

– Într-adevăr plecăm. Din păcate te vei bucura de moștenirea ta... pentru scurt timp.

Gura care vorbise zâmbi răutăcios și Ingrey mârâi drept răspuns. Mâna Ijadei se înfipse mai tare în blana lui.

– Și aceștia? Ijada se uită la mareșalul cu centura de aur și arătă cu mâna spre strigoii adunați.

– Sunt ultimul lor rege sfânt. Vor trebui, să mă urmeze.

– În uitare?! se răsti ea indignată. Vor muri pentru tine de două ori? Ce fel de rege ești tu?

– Nu-ți datorez nimic. Nici măcar explicații.

– Le datorezi lor totul!

Nu putea să se întoarcă cu totul, de fapt, cu toate fețele care se urmăreau una pe alta pe toată țeasta lui, dar își întoarse umerii de la ea.

– S-a împlinit. S-a împlinit de mult.

– Ba nu.

El se întoarse, mârâi iar spre ea și se răsti:

– Mă vor urma în întuneric și zeii care ne-au refuzat vor fi și ei refuzați de către noi. Uitarea și răzbunarea. Ele m-au făcut pe mine iar tu nu mă poți desființa.

– Eu nu pot...

Ea ezită și gesticulă spre parul drapelului de care acum era sprijinit mareșalul războinic care asculta.

Ridicându-și fața, arătă spre movila unde corpul lui Wencel zăcea înghesuit și Fara îngenuncheată, tăcută și holbându-se.

– Cred că ai murit. Moartea îl răpune pe un rege cu toate câștigurile acumulate în viață în lumea materială. Noi ne ducem la zei goi și egali ca în orice altă naștere, doar pentru sufletele noastre și ce am făcut din ele. Apoi adunarea neamului numește un nou rege.

Se uită în jur la fantome, provocator.

– Nu-i așa?

Un foșnet ciudat se auzi printre strigoi. Războinicul mareșal privea cu cea mai ciudată expresie pe față, un amalgam de durere și bucurie necurată. Atunci înțelese Ingrey că acest om trebuie să fi fost cel dintâi purtător regal de drapel al sfântului rege Horseriver, care murise alături de regele său pe Câmpul Însângerat. Corpul lui era fără îndoială îngropat în aceeași groapă, pentru că Horseriver spusese că drapelul său fusese rupt și aruncat peste el. Și acest războinic nu ar fi cedat niciodată la el cât era în viață. Purtătorul regal de drapel ar fi trebuit să primească sfânta regalitate pentru devotament, să se poarte ca un curier la următoarea întâlnire a rudelor, să fie predat în schimb noului rege – dar pentru marea vrajă întreruptă, îl purtase în schimb în acest viitor îndepărtat și neprietenos.

– Tu ai murit, insistă Ijada. Aceasta este o întâlnire a rudelor Vechiului Weald, ultima pentru eternitate. Ei pot numi un alt rege, unul care nu-i va trăda dincolo de moarte.

Horseriver pufni nervos.

– Nu există altul.

Foșnetul crescu, trecând grăbit în jurul mulțimii precum focul, apoi întorcându-se la început. Războinicul-mareșal se ridică, apoi o salută pe Ijada cu acel semn neconvențional al celor Cinci. Buzele fantomatice se transformară într-un zâmbet. Lăsă parul steagului să cadă din mână; mâna Ijadei îl prinse și îl ținu bine.

Stai un pic, gândi Ingrey, noi cei vii nu putem atinge aceste lucruri fantomatice, ne scapă printre degete precum apa...

Ijada ținu de par cu ambele mâini și îl trase puternic. Deasupra capului ei, drapelul se desfăcu și se întinse fără vânt. Emblema cu capul de lup al neamului Wolfcliff îl decora, negru pe roșu.

Ingrey se uită în sus prin ochii lui umani și se ridică în picioare, încremenit. Era din nou în corpul lui și se simțea surprinzător. Inspiră adânc. Lupul dispăruse... Nu. Își strânse inima. Este chiar aici. Urlând de bucurie prin venele lui. Și ceva în plus... o linie trecea între el și Horseriver: curentul dintre Ingrey și Ijada pe care îl făcuse Horseriver, rupt, relegat din nou cu domnia lui. Tensiunea părea să reverbereze înainte și înapoi de-a lungul acelei linii, puterea ei crescând. Atracția dintre ei era mare, puternică.

Horseriver se aplecă și o ridică pe Fara în picioare, și-i prinse mâinile în jurul parului drapelului său.

– Ține!

Ea se holbă la el îngrozită și strânse de parcă viața ei depindea de asta. Țintuită pe acea movilă de moarte și durere, puterea vechii regalități era vastă.

Ingrey își umezi buzele, își eliberă gâtul. Își găsi Vocea supranaturală.

– Ce ai de spus, Fara?

Putu să simtă blestemul lui Horseriver care-i impunea tăcere cum zboară din jurul feței ei precum un arc de metal eliberat, rotindu-se în aer. Fara trase adânc aer în piept. Horseriver se întoarse spre ea și fața lui Wencel ieși în întregime la suprafață pentru prima dată. O mână se întinse spre ea.

– Fara?... tremură vocea aceea tânără. Soția mea?!...

Fara se smulse de parcă fusese săgetată cu arbaleta. Ochii ei se închiseră de durere. Se deschiseră. Se uită la Ijada, la Ingrey. La strigoiul înfricoșător din fața ei.

– Am încercat să-ți fiu soție, șopti ea. Tu nu ai încercat niciodată să fii soțul meu.

Aplecă parul drapelului cu vârful spre pământ, cârpa gri căzu într-o băltoacă mătăsoasă, puse piciorul pe lemnul uscat și-l rupse în două.

Capitolul 24

Horseriver rămase în urmă un pas. Jumătate din fețele sale păreau contorsionate de furie. Altele exprimau resemnare ironică, silă și dezgust, iar o înfățișare tristă reflecta o rezistență demnă, fără de vârstă. Mâinile îi căzură pe lângă corp, iar curentul dintre el și Ingrey dispăru precum scânteile care ard în întuneric. Ochii nespus de agonizanți se holbară la Ingrey și aproape toate expresiile i se topiră într-o compasiune amară.

Ingrey fu nevoit să se agațe de parul drapelului Ijadei ca să nu cadă. Presiunea strălucitoare imensă a domniei lui Horseriver nu dispăruse, de fapt, ci părea să devină dispersată, de parcă s-ar fi revărsat din toate părțile și nu doar dintr-un colț. Și atunci veni un moment de încremenire, de ezitare tăcută, iar fluxul interior al curentului regesc păru să se schimbe, devenind o urgență exterioară. Și tot atunci veni și o anticipare difuză diferită de ce experimentase în aceste ore lungi pline de șocuri teribile.

– O să afli, gâfâi Horseriver, că o domnie sfântă arată diferit din interior. Iar răzbunarea mea va fi redublată din această cauză. Și uitarea... va fi tot a mea.

Vocea îi dispăru într-un oftat. Deși Horseriver nu se mișcă de pe movila funerară, se îndepărtă, tăcut în cele din urmă, precum un cadavru văzut sub apă. Golit de ambele puteri subjugate – calul măreț și domnia sfântă – rămase doar un strigoi dintre cei mulți, cu excepția multiplicității lui disperate, o densitate în plus care îl înconjura. Da, gândi Ingrey, și el este o fantomă de pe

Câmpul Însângerat, care a murit pe pământul acesta sacru și blestemat; n-a rămas nimic mai mult, dar nici nu poate deveni mai puțin.

Dar eu ce am devenit?

Putu să simtă regalitatea mistică așezându-se asupra lui, în el, prin el. Nu-l făcu să se simtă plin de mândrie și putere, umplut și dând pe dinafară. Îl făcu să se simtă ca și cum tot sângele îi fusese scurs din el.

Ijada și Fara, observă el, îl priveau amândouă cu gura căscată, cu aceeași admirație amestecată cu dorința fizică pe care o inspirase Horseriver. Asemenea priviri ar trebui să facă orice bărbat să se simtă flatat. În schimb, se simțea de parcă ele îl contemplau să-l mănânce de viu.

Nu, nu Ijada sau Fara – în fine, da, și ele – ci fantomele îl îngrijorau acum. Se înghesuiau în jurul lui parcă din ce în ce mai fascinate, întinzându-se spre el, atingându-l cu gesturi reci care îi furau îi din căldura corpului. Deveneau indisciplinate în graba lor, împingându-se sau chiar călcându-se una pe alta, tot mai intime. Cerșetori înfometați.

Nimic din spirit nu poate exista în lumea materială fără ca o ființă materială să-l sprijine. Vechiul catehism îi răsuna în cap amețindu-l. Patru mii de spirite încă blestemate viermuiau pe pământurile din Câmpul Însângerat, deasupra lui dar nesusținute de el. În schimb, toate erau acum conectate cu...

El.

– Ijada!... vocea i se auzi ca un vaiet. Nu-i pot ține pe toți, nu pot rezista!

Devenea din ce în ce mai rece pe măsură ce fantomele îl pipăiau. Apucă mâna pe care o întinse Ijada ca un om care se îneacă și pentru o clipă căldura vie, căldura ei, îl inundă. Dar ea inspiră cu greutate pe măsură ce simțea atracția necurată a foamei insațiabile a fantomelor. Ne vor rupe în bucăți, ne vor secătui. Și când nu va mai exista căldură să le dea, cadavrul lui înghețat și al Ijadei vor fi fost aruncate pe pământ, cu ceața ieșind din ele în aerul nopții. Și toți cei prinși aici vor dispărea în uitare

într-un ultim țipăt înfometat de abandonare, trădare și disperare.

– Ijada!... Dă-mi drumul!

Încercă să-și tragă mâna înapoi din a ei.

– Nu! îl strânse ea și mai tare.

– Trebuie să-mi dai drumul! Ia-o pe Fara și fugiți, departe de aici, înapoi prin mlaștină, repede! Strigoii ne vor consuma pe amândoi dacă nu pleci!

– Nu, Ingrey! Nu așa este menit! Trebuie să-i mântui și pe ei cum l-ai mântuit pe Boleso, pentru ca ei să se poată duce la zei! Poți, pentru asta te-ai născut, îți jur!

– Nu pot! Sunt prea mulți, nu pot rezista și nu sunt zei aici!

– Ei așteaptă la poartă!

– Ce?

– Ei așteaptă la poarta spinilor! Pentru ca maestrul regatului să-i primească. Audar a blestemat și închis acest pământ iar Horseriver nu le-a iertat-o zeilor niciodată în furia și neagra lui disperare, dar vechii regi au trecut iar noul rege este aclamat.

– Sunt numai un rege al fantomelor și umbrelor, un rege al morților.

Curând să mă alătur subiecților mei.

– Deschide-ți regatul celor Cinci. Cinci muritori îi vor purta pe pământ, dar tu trebuie să le dai voie, să-i inviți.

Tremurând acum la fel de speriată ca și el, privi spre mulțimea de fantome și vocea ei aproape se pierdu:

– Ingrey... grăbește-teeee!...

Îngrozit aproape până la incoerență, își extinse simțurile. Da, reuși să simtă în întunericul din jurul său limitele regatului lui devastat, un cerc neregulat cuprinzând majoritatea văii, saturat cu toate durerile străvechi ale acestui loc. Se întinse dincolo de mlaștină, până la gardul de spini. Abia acum deveni conștient că primul lucru din noaptea asta pe care-l îndeplini ca un ultim șaman în viață din Vechiul Weald trecu fără ca el să observe, când își scosese sabia și-și croise drum – nu

numai pentru el, pentru toți – prin spinii crescuți, rupând granițele Câmpiei Însângerate.

În afara porții pe care o făcuse, aștepta o prezență multiplă, nerăbdătoare ca jălbașii în ziua de sărbătoare a regelui. Cum ar putea cineva să-i cheme înăuntru? Pentru asta părea să fie nevoie de imnuri și osanale, incantări și invocații ale marii frumuseți și complexități, poeți, muzicieni, eruditi, soldați și divini. În schimb, Ei trebuie să se mulțumească cu mine. Atunci așa să fie.

– Intrați, șopti Ingrey cu vocea spartă și apoi „Dar pot spune mai bine de atât“: Intrați!

Reverberația păru să rupă noaptea în două și un fior de anticipare trecu prin cei patru mii ca un val uriaș care se sparge peste un mal pe cale să se prăbușească. Ingrey se pregăti din nou să suporte, pentru că tot ce simțea era vlaga lui revărsându-se din el în cascadă. Îmbrâncirea fantomelor se opri, deloc mai puțin înfometată, dar cu disperarea zăgăzuită de o nouă speranță uimitoare.

*

Parcă se scuse o eternitate înainte ca un sunet omenesc să penetreze pădurile întunecate și o lumină portocalie slabă să se apropie. Un tufiș foșni și se rupse; o izbitură și o sudalmă murmurată; o ceartă în desfășurare întreruptă brusc de țipătul cristalin al Învățatei Hallana:

– Acolo, acolo! Oswin, du-te în stânga!

Ceea ce în ochii lui Ingrey părea cea mai neașteptată cavalcadă imaginabilă dădu buzna în luminiș. Învățatul Oswin călarea un cal împiedicat, cu soția lui în ataș care-l ținea cu o mână de mijloc și cu cealaltă dădea indicații. Prințul Biast, cu o expresie copleșită pe față privind în gol la milioanele de stafii, călărea alături pe un alt cal vlăguit, iar Învățatul Lewko și Prințul Jokol închideau șirul venind pe jos. Jokol ținea o torță ridicată. Hainele odată albe ale lui Lewko erau murdare până la pulpă pe o parte și toți erau uzi de transpirație, șifonați și stropiți cu noroi de pe drum.

– Hallana! făcu Ijada semn cu mâna recunoscătoare, de parcă totul se rezolva acum. Veniți aici, repede!

– Îi așteptai? o întrebă Ingrey.

– Am venit cu toții împreună, împrăștiați pe drum în ultimele două zile. Cinci zei, ce călătorie. Prințul-mareșal a comandat totul. Am venit galop înainte în cele din urmă, inima mea mă chema să mă grăbesc și-mi era incredibil de frică.

Învățatul Lewko veni șchiopătând până la Ingrey și-i făcu în grabă un semn de binecuvântare. Jokol se ținu după el gâfâind cu un rânjet malefic pe față. Ingrey își imagină că purtase acest rânjet în timp ce înfruntase o furtună pe mare, corabia lui cățărându-se pe valuri cât munții în timp ce toți oamenii sănătoși se prindeau de sfori și zbierau.

– Ho! Ingorry! strigă el fericit salutând războinicii fantomatici în dreapta și în stânga ca pe niște veri nemaivăzuți de mult. Noaptea asta va naște un cântec!

– Sunteți servitorii muritori ai zeilor, atunci? îl întrebă Ingrey pe Lewko. Sunteți toți sfințiți?

– Am fost un sfânt, spuse gâfâind Lewko, și n-a fost la fel. Dacă ar trebui să ghicesc...

Privirea lui în jurul mult bântuitului luminiș se opri încruntată pe Ingrey. Oswin și Hallana își abandonară caii obosiți și se apropiară, ținându-se unul de altul de braț peste pământul denivelat, holbându-se la războinicii fantomatici cu uimire amestecată cu emoție și, Ingrey putu să jure, cu o curiozitate neliniștită de erudit nu de mult îndepărtată, în felul ei, din entuziasmul teribil al lui Jokol.

– Dacă ar trebui să ghicesc, Oswin, continuă Lewko către colegul său.

Ingrey simți finalul unei dezbateri încinse.

– ... cred că suntem toți transformați în animale sacre funerare.

Oswin se uită mai întâi ușor ofensat, apoi gânditor. Hallana chicoti. Sunetul fu depășit doar de bucuria ciudată.

– Ingrey trebuie să mântuie fantomele mele, spuse Ijada ferm. Ți-am spus că așa va fi.

Două zile de dezbatere, ghici Ingrey, dar într-o companie, oricât de ciudată, teribil de bine echipată pentru asta. Zeii nu au alte mâini în această lume decât pe ale noastre. Mână în mână în mână...

Biast își observă sora, stând acum aplecată pe movila lungă nu departe de cadavrul lui Wencel. Se grăbi spre ea, îngenunchind și îmbrățișând-o. Capetele lor se aplecară împreună; vorbiră grăbit cu voci scăzute. El o strânse când ea începu să tremure. Dar ea totuși nu plânse.

– Ijada, murmură Ingrey, nu cred că trebuie să întârziem dacă vrem să reușim ceva.

Se uită în jur la strigoi, care se opriseră din strivit și înghiontit și care acum se holbau la rândul lor spre el într-o tăcere dornică. De parcă eu aș fi fost ultima lor speranță să ajungă în rai.

– Cum să... ce să... Ce am de făcut?

Apucă cu ambele mâini prăjina cu capul de lup și-și îndreptă umerii.

– Tu ești regele-șaman. Fă ce ți se pare corect pentru tine și așa va fi.

Lângă ea, mareșalul cu centură aurie făcu un gest de aprobare.

Patru mii, atât de mulți! Contează mai puțin de unde încep, cât faptul că ar trebui să încep.

Ingrey se întoarse încet împrejur și-l zări pe războinicul înalt cu pelerina de lup pe care îl văzuse mai devreme. Îl chemă pe strigoi în față și privi lung spre trăsăturile lui palide. Fantoma zâmbi și încuviință cu bunătate, ca și cum l-ar fi încurajat, se lăsă într-un genunchi înaintea lui Ingrey, îi prinse mâna stângă și-și plecă fruntea. Fascinat, Ingrey își intinse degetul arătător de la mâna dreaptă, de pe care se scurse un firicel de sânge din bandajul ud care-i lega rana redeschisă, și picură o picătură pe fruntea războinicului. Îl tulbură pe Ingrey un pic faptul că fantoma îi părea solidă acum, nu lichidă ca înainte, și se întreba ce credea el despre această nouă stare a lui.

– Vino! îl îndemnă Ingrey în șoaptă și lupul spirit al războinicului, atât de bătrân și terfelit încât cu greu putea să fie mai mult decât o urmă întunecată, îi ieși printre degete.

Războinicul se ridică cu fața spre divinii care priveau, apoi își întinse mâna spre Învățatul Oswin într-un gest pe jumătate salut, pe jumătate rugă. Oswin, privind pe furiș și nerăbdător spre Hallana, care încuviință viguroasă către el, îi intinse mâna s-o apuce pe cea oferită de strigoi. Războinicul lup o strânse, zâmbi radios și se topi.

– O! exclamă Oswin și vocea îi tremură, lacrimi începând să-i curgă din ochi. Vai, Hallana, n-am știut...

– Șșș! îl opri ea. Va fi foarte bine acum, cred.

Își umezi buzele și-l privi pe Ingrey de parcă ar fi fost o combinație între o operă de artă celebră din Templu pentru care călătorise zile întregi să ajungă s-o vadă, și copilul ei preferat.

Ingrey își roti din nou privirea, văzând atâtea posibile alegeri și chemă un alt războinic spre el. Bărbatul îngenunche și, ciudat, plin de speranță, își prezentă capul sus ținându-l cu ambele mâini. Ingrey repetă miruirea roșiatică pe frunte, oricât ar fi contat această ultimă pomăzanie din lumea materială, și eliberă un suflet întunecat de vultur să zboare în noapte și să dispară. Războinicul se întinse și el spre Oswin și de data asta Ingrey putu să vadă, chiar înainte să dispară, că bărbatul fusese reîntregit. Înseamnă că Tatăl te-a grăbit în călătoria ta.

O femeie strigoi ieși în față, arătând tânără, purtând un stindard care se desfășură dezvăluind sigiliul anticei feline-scuipătoare de la Lacul Linxului, o rudă care dispăruse până aproape de extincție pe linie masculină cu două secole în urmă. Când Ingrey îi luă mâna, rămase surprins să simtă două alte suflete chinuite care se țineau de ea prin stindard. Linxul ei era trist și într-o condiție deplorabilă, celelalte două creaturi atât de obosite încât erau de neidentificat în desprindere. El făcu semn pe fruntea ei cu trei linii paralele de culoarea purpurei, care părură să fie suficiente, pentru că ea se ridică și păși

întins spre Jokol, care se lumină și luă o poziție foarte dreaptă, sărutându-i mâna și murmurându-i ceva în ureche înainte să dispară. Ingrey ar fi putut să jure că auzise un râset slab, înveselit brusc, zăbovind un pic în aerul din urma ei. Jokol pentru Fiică, da. Doamna Primăverii este recunoscută pentru binecuvântările sale abundente.

Următorul fu un bătrânel slăbuț care se îndreptă spre Lewko, care îl privi foarte gânditor în timp ce strigoiul trecu dincolo. Lewko pentru Bastard, evident.

– Prințe Biast, chemă Ingrey blând. Mi-e teamă că am nevoie de tine aici.

Biast pentru Fiu. Bineînțeles.

– Suspectez că eu voi fi cel mai puțin folosită în această noapte, murmură Hallana aruncând o privire iscoditoare spre movilă. Voi sta cu biata Fara până când o să ai nevoie de mine. Pot spune cu siguranță că a trecut prin destule.

– Îți mulțumesc, Învățato, așa este, spuse Ingrey. A fost tratată foarte rău de la început până la sfârșit. Dar în cele din urmă și-a amintit că este prințesă.

Biast veni în față lângă Ingrey, studiindu-l cu grijă. Expresia vrăjită de pe fața lui când îl privi pe Ingrey era împletită cu un fir de sfidare. Într-o încercare de ironie ezitantă, murmură:

– Ar trebui să-ți spun sire, aici?

– Nu trebuie să-mi spui nimic, atâta timp cât pui osul la treabă. Fara va fi în regulă?

Ingrey făcu un semn din cap peste luminiș spre locul unde prințesa ședea ghemuită, privind-o ostil pe Hallana lăsându-se lângă ea.

– M-am oferit s-o duc unde așteaptă Symark și servitorii divinilor, dar a refuzat. Spune că vrea să fie martor.

– Merită să vadă.

Ar fi singura în afară de Ingrey care a ajuns să vadă toate acțiunile lui Horseriver de la moartea tatălui ei până la... finalul, oricare ar fi fost el, din această noapte.

Dacă el supraviețuia, asta ar putea fi important. Și dacă eu nu supraviețuiesc, ar putea fi și mai important.

– Cea mai mare parte de aici va fi a ta, bag seamă, îi spuse Ingrey lui Biast. Vechii regi aveau două sarcini: să-și conducă oamenii la luptă și să-i conducă înapoi acasă. Horseriver a pierdut din vedere a doua, cred, în nebunia și disperarea lui întunecată. Acești războinici ai Vechiului Weald, datoria lor pentru regele lor s-a terminat; rămâne numai datoria regelui pentru ei. Va fi – oftă Ingrey – o noapte lungă.

Biast înghiți și încuviință scurt.

– Continuă.

Ingrey se uită în jur la strigoii nerăbdători, care se înghesuiau din nou în jurul lui, și își ridică vocea, deși nu era sigur că avea nevoie; cât ținea Câmpul Însângerat, vocea lui se auzea.

– Nu vă temeți de limite, oameni de neam! Nu-mi termin veghea până când și straja voastră lungă nu se încheie.

Un tânăr cu barbă blondă îngenunche, primul dintr-un lung șir de astfel de tineri, mulți cumplit de mutilați. Ingrey eliberă creatură după creatură: mistreț și urs, cal și lup, cerb și linx, uliu și viezure. Biast studie fiecare om, cum trecea prin mâinile lui, de parcă se privea în vreo oglindă răscolitoare.

I-a trebuit unui pluton din armata lui Audar două zile să-i căsăpească pe toți cei de aici; Ingrey nu vedea cum avea să-i elibereze pe toți într-o noapte, dar ceva ciudat părea să se întâmple cu timpul în aceste păduri. Nu era sigur dacă era o variantă la ce se întâmplase cu șuvoiul percepției sale în nebunia bătăliei – un talent de șaman – sau dacă zeii împrumutaseră vreun element din timpul lor zeiesc, prin care ajungeau la toate sufletele din lume atât simultan cât și egal. Ingrey știa doar că fiecare războinic merita cel puțin un moment din întreaga atenție a regelui lor sfânt; și că dacă inițial nu Ingrey făcuse datoria, căzuse totuși în sarcina lui s-o plătească. Moștenitor într-adevăr.

Apoi se întrebă care dintre ei va ajunge mai întâi la final, războinicii sau el. Poate că vor sfârși împreună, într-o balanță perfectă.

Arcașii din Darthaca se prezentară înaintea lui cam pe la jumătatea nopții. Ingrey fu extrem de nelămurit asupra lor, pentru că nu purtau spirite de animale pe care să le elibereze. În ce reflux al supranaturalului fuseseră prinse sufletele lor, prin ce legătură de magie întreruptă, prin ce dar de la zei, bătălie noctură și sacrificiu însângerat fusesră închiși aici, nu-și putea imagina. Îi însemnă cu sângele lui și pe ei la fel, ei îi mulțumiră din ochi la fel, apoi îi îndrumă mai departe zeilor lor care îi așteptau.

Femeia Wolfcliff cu brățările de aur în formă de cap de lup îi dădu un sărut pe sprânceană în schimbul binecuvântării cu sânge, apoi, aparent într-un moment de pură auto-indulgență, un sărut pe buze, înainte să se întoară spre Hallana. Buzele lui înghețară de răceala gurii ei, dar buzele ei se încălziră într-o culoare palã, ca o amintire a unei bucurii, așa că consideră că fusese un schimb corect.

Era în întunericul de dinainte de răsărit, când stelele și luna în descreștere se ascundeau după norii denși, când ajunse la tristul final al sarcinii sale. Cam vreo două duzini de fantome se retrăseseră în spate, întorcându-și fețele palide de la zei. Ingrey se întoarse spre Oswin.

– Învățate, ce să fac cu ăștia?

Arătă spre strigoi: incapabili să fugă de el, nedorind să vină la el.

Oswin trase adânc aer în piept și spuse ezitant, recitând parcă o lecție veche:

– Cerul plânge, dar libera voință este sacră. Însemnătatea lui da este creată de abilitatea de a spune nu. Așa cum o căsătorie forțată nu e căsătorie, ci crimă de siluire. Zeii fie nu vor fie nu ne pot pângări sufletele; în orice caz, Ei nu o fac. Din câte știu eu – adăugă în sinea lui meticulosul erudit.

Aceștia au murit și ei pe Câmpul Însângerat; datoria mea pentru ei nu se schimbă. Mi-e la fel de egal. Ingrey

își deblocă vocea și îi ordonă fiecărui strigoi întunecat și disperat să se prezinte înaintea lui, le dădu micul dar al sângelui și eliberă spiritele animalelor. Și-i lăsă să plece. Majoritatea se desfăcură, dispărând în deșertăciune absolută, înainte să ajungă măcar la copaci.

Mai rămăseseră doi acum: războinicul-mareșal, care stătuse toată noaptea cu Ijada și drapelul regal Wolfcliff; și ființa lângă care – pentru care – murise o dată pe Câmpul Însângerat. Lui Ingrey i-a trebuit toată forța care-i rămăsese ca să-l poată sili pe Horseriver să i se prezinte; amândoi sfârșiră în genunchi.

Acum nu mai era același lucru. Spiritul de cal al lui Horseriver fusese alungat, domnia lui revocată, dar înlănțuirea sufletelor rămânea prezentă, generații de Horseriver încă frământându-se prin forma lui angoasă. Timid, Ingrey se întinse după resturile lui Wencel în masă și șopti:

– Vino.

Apoi mai tare:

– Vino!

Un fior străbătu ființa din fața lui dar niciun suflet individual nu ieși. Ingrey se întrebă dacă făcuse vreo greșeală tactică; dacă ar fi început cu Horseriver mai întâi, înainte să fi fost extenuat de noaptea întreagă, ar fi putut să rupă tot ce legase blestemul vechi al lui Horseriver la un loc? Sau asta pur și simplu nu stătea în puterile lui pământene? Era aproape sigur că nu. Aproape.

Unele dintre fețele lui Horseriver, ridicându-se la suprafața acelui craniu îngrozitor, se uitau aspirativ spre porțile zeilor, cele cinci persoane total diferite care acum se sprijineau una pe alta într-o oboseală care aproape se potrivea cu a lui Ingrey. Celelalte se uitau în altă direcție, cu toată amărăciunea lui Horseriver furia și agonia nesfârșită în ochii lor devastați.

– Care este dorința ta completă? întrebă Ingrey. Secolele pierdute nu sunt incluse în darul meu. Răzbunarea pentru întoarcerea celorlalte suflete de la zei ți-am refuzat-o, pentru că asta nu era dreptul tău de domnie

sfântă, ci trădarea ei. Ce ți-a mai rămas? Ți-aș oferi milă dacă ai primi-o.

Zeii ți-ar da puhoaie de milă.

– Milă, șoptiră vocile lui Horseriver care priveau spre porți.

– Milă, șoptiră celelelalte voci care se uitau în altă parte.

Un singur cuvânt, adunând favoruri contradictorii și exclusive. Ar putea Ingrey prin vreo putere fizică sau magică să se lupte cu această ființă sfâșiată pe vreun altar? Ar trebui să încerce?

Timpul rămăsese în urmă pentru Ingrey în seara asta, dar timpul se scurgea deja. Dacă venea răsăritul fără o decizie, ce s-ar fi întâmplat? Și dacă aștepta răsăritul să îndepărteze alegerea departe de el, nu era și asta tot o decizie? Dacă Ingrey ajunsese la judecata lui din pură oboseală, ei bine, n-ar fi primul om sau rege care să facă asta. Crezuse că a lua comanda oamenilor într-o bătălie fără șanse este sarcina cea mai de temut a unui rege, dar această nouă imposibilitate îl lumina din plin. Se uită lung la Horseriver și se gândi: Trebuie să fi fost un om cu suflet mare, odată, pentru ca zeii încă să-l mai dorească, în această ruină extremă.

Se uită în jur după martori: trei divini de la Templu, doi prinți, o prințesă și cei doi purtători regali de drapel, cel viu și cel mort. Mica sclipire de gelozie princiară a lui Biast de mai devreme se scursese în întregime acum de pe fața lui. Nu mai vroia nici domnia sfântă în acest moment. Fața războinicului-mareșal era lipsită de expresie.

Ingrey își strânse mâna dreaptă care îl durea până când sângele se scurse pe degete și picură o dungă groasă împrejurul creștetului strigoiului torturat. Apoi inspiră puternic din aerul nopții încețoșate și spuse expirând lung:

– Milă.

Și-l lăsă liber pe Horseriver.

Încet, precum fumul gros care se ridică dintr-un rug, Horseriver se disipă până când urma sufletului nu mai

putu fi deosebită de ceața prezentă. Ochii din capul războinicului-mareșal s-au închis, pentru o clipă, de parcă l-ar fi scutit de priveliște. Dintre toate de aici, el era singurul despre care Ingrey era sigur că înțelesese alegerea. Toate alegerile. Luminișul era foarte tăcut.

Ingrey încercă să se ridice, eșuă și încercă din nou. Rămase un moment cu mâinile pe genunchi, amețit și epuizat. Nu se gândi că pierduse destul sânge în noaptea asta încât să moară, dar cantitatea scursă pe pământ și pe hainele lui de piele era cu toate astea impresionantă. Întotdeauna arată de parcă s-ar fi scurs mai mult când este stropit așa. În cele din urmă, își îndreptă spatele și se uită la ultimul strigoi și la Ijada, care încă ținea sus stindardul cu capul de lup. Sus în vârful de oțel al parului, o inimă încă pulsa.

Făcu o plecăciune în fața războinicului mareșal.

– Aș cere un dar de la tine în schimb, onorate purtător de drapel. Încă o clipă din timpul tău.

Războinicul-mareșal făcu un semn cu mâna deschisă, cu o curiozitate amabilă. Tot timpul meu este acum darul tău, sire, păreau să spună ochii lui.

Ingrey păși înainte și-și așeză mâna pe umărul Ijadei; ea îi zâmbi obosită, cu fața palidă și murdară de noroi totuși luminoasă. Ingrey se uită peste cei cinci care formau grupul. Da...

– Învățatule Oswin, Învățată Hallana, vreți să veniți aici pentru un moment?

Ei se uitară unul la altul și se apropiară.

– Da, Ingrey? se interesă Hallana.

– Vreți să luați fiecare câte un capăt din asta și să-l țineți la același nivel. Nu foarte sus.

Un pic nedumeriți, apucară parul, dar cam nesiguri la prima vedere dacă ar prezenta o prindere materială pentru ei, și se trase fiecare în direcția lui. Steagul Wolfcliff se desfășură și atârnă în jos ca și cum marele Lup își apleca capul în pământ.

Ingrey se întoarse spre Ijada.

– Ia-mă de mână.

Îi atinse nesigură mâna dreaptă, atentă la mizeria umedă roșiatică, dar el îi strânse degetele ca răspuns și apoi ea se prinse mai tare. Amândoi s-au întoars să se uite la prăjina orizontală.

– Sari o dată cu mine, spuse el, dacă vom fi aliați în asemenea nopți și iubiți în toate celelalte nopți.

– Ingrey!... se uită ea neîncrezătoare spre el, cu coada ochiului pe sub șuvițele de păr desprinse. Îmi ceri să mă mărit cu tine?

Mai mult sau mai puțin, începu el să spună și se gândi mai bine. Era doar mai mult.

– Da. Tu ar trebui să te măriți cu un rege. Asta e marea ta șansă.

Se uită în jur; fața sobră a lui Oswin se destinse semn că înțelesese iar a Hallanei se transformase într-un mare rânjet.

– Grupul de martori nu poate fi mai bun de-atât: trei divini de la Templu, toți oameni de caracter, doi prinți, dintre care unul este poet care fără îndoială va imortaliza acest moment înainte să ajungem la Easthome...

Jokol, care se apropiase mai mult să vadă și să audă, încuviință încântat.

– Ah, Ingorry, bună treabă! Da, sari, sari, Ijada! Frumoasei mele Breiga i-ar plăcea asta, da!

– O prințesă...

Ingrey făcu o plecăciune cumva nesigură spre Fara, acum șezând melancolică pe marginea movilei; ea îi răspunse cu o ridicare a bărbiei gravă dar nu dezaprobatoare.

– Și încă una.

Ingrey arătă spre războinicul-mareșal; Ingrey nu știa că fantomele pot fi amuzate, dar zâmbetul surprinzător al acesteia îl binecuvântă în avans pentru ultima folosire a emblemei lui mult apărate.

– Poți face alte ceremonii mai târziu dacă-ți place, adăugă Ingrey spre Ijada. Cu veșminte mai bune și orice altceva. Câte vrei. Cât timp sunt ei cu mine – adăugă el prudent.

– Unul sau doi reprezintă limita obișnuită, Oswin răspunse din capătul lui de par, cu un început de zâmbet.

Ingrey își deschise gura s-o convingă mai departe, dar Ijada își întinse două degete și-i atinse buzele să tacă. El se clătină un pic, simțind că îi cedează genunchii. Ea se uită spre el gânditoare. Apoi își întoarse privirile când spre Oswin când spre Hallana, se întinse și apăsă drapelul în jos; cei doi divini se aplecară supuși să lase bariera mai jos pentru ca regele lor sfânt destul de palid să poată reuși să treacă.

Uitându-se unul la altul Ingrey și Ijada se apucară de mâini și săriră.

Ingrey se împiedică un pic la aterizare, cu mintea destul de rătăcită, dar Ijada îl susținu. Schimbară un sărut, pe care Ingrey începu să-l facă blând și promițător; Ijada îi cuprinse fața în palme și-l făcut mai apăsat. Da, gândi Ingrey făcând o pauză să simtă finețea, căldura, slaba atingere a dinților ei. Asta e singura viață de acum.

Se desprinseră din îmbrățișare schimbând zâmbete sugestive și Ingrey recuperă stindardul. Inima pulsândă dispăruse din vârful suliței. Dar care dintre noi a primit oare jumătate înapoi? Nu era sigur că știe.

Războinicul-mareșal se lăsă pe un genunchi, își desfăcu coditele grizonate de la centura aurie și-și ținu capul în sus înaintea lui. Ingrey îngenunche și el și-și scutură o ultimă picătură de sânge pentru a-l mirui între sprâncenele despicate. Bătrânul spirit de armăsar pe care îl eliberă arăta foarte prăpădit, dar Ingrey se gândi că trebuie să fi fost un animal tare rapid la vremea lui pentru că în noaptea asta își luă zborul.

Războinicul-mareșal se ridică întreg: își roti umerii a ușurare și încuviință solemn spre Ingrey. Apoi se întoarse și se întinse spre mâna Învățatului Oswin, după care, fără să se uite în urmă, dispăru.

Adevăratul întuneric îi inundă ochii lui Ingrey pentru prima dată în acea noapte; numai atunci deveni cu adevărat conștient de ce văzuse, cu o claritate nenaturală, prin lumina fantomatică pe tot parcursul ultimelor ore. Jokol mârâi și se grăbi să întețească un

mic foc, neobservat de Ingrey, pe care îl aprinsese timpul nopții s-o încălzească pe Fara.. Lumina portocalie colora în auriu fețele obosite ale devotaților Doamnei care se înghesuiau acum în jurul ei.

Biast privi cu grijă spre stindardul regal Wolfcliff pe care Ingrey încă îl ținea, înfășurat în jurul lui pentru sprijin.

– Ce vei face cu ăla?

Într-adevăr, ce? Își îndreptă ținuta și se holbă la el, perplex. Îl simțea la fel de solid sub mâna lui ca și sulița lui Horseriver pe care o rupsese Fara, dar nu venise din lumea exterioară și Ingrey se îndoia că putea să-l ducă înapoi acolo, dincolo de granițele Pădurilor Rănite. Era la fel de neîncrezător că va supraviețui până dimineață. Un presentiment gri palid în ceața care plutea printre copacii întortocheați. Domnia sfântă a lui Ingrey era mai legată de spațiu, timp și necesitate decât a realizat probabil Biast, sau prințul-mareșal care se uita atât de neliniștit la el, gândi Ingrey.

Nu era înclinat să-i înmâneze umil stindardul lui Biast, cum ar putea părea prudent politic. Era Wolfcliff și nu Stagthorne, era o chestiune a nopții nu a zilei, și oricum, oricum... Lasă-l să și-l câștige singur pe a lui.

– În vechiul Weald, spuse Ingrey, purtătorul regal de drapel păzea stindardul de la moartea bătrânului rege până la investirea celui nou.

Iar acum știu de ce.

– Atunci era distrus iar bucățile arse pe rugul regelui mort, dacă evenimentele făceau posibilă o asemenea ceremonie.

Dacă nu, începu el să suspecteze, cineva inventase cât de bine putuse din inspirație, urgență și orice îi venise la îndemână. Se uită în jur un pic vag.

– Ijada, trebuie să mântuim și acest pământ înainte să plecăm de aici. Cu foc, bănuiesc. Și trebuie să plecăm repede.

– Înainte să răsară soarele? întrebă ea.

– Așa ar fi corect.

– Tu ar trebui să știi.

– Știu.

Ea îi urmări privirea împrejur.

– Pădurarul tatălui meu vitreg a spus că aceste păduri sunt bolnave. A vrut să le ardă încă de atunci, dar nu l-am lăsat eu.

– Mie îmi dai voie?

– Este regatul tău.

– Numai până la răsărit. Mâine va fi din nou al tău.

Se uită cu coada ochiului spre Biast, să vadă dacă prindea aluzia.

– Poate că este și asta, oftă Ijada. Poate că este necesar. Poate că este... vremea.

Își umezi buzele înainte să continue.

– Ce facem cu cadavrul lui Wencel?

Învățatul Lewko spuse neliniștit:

– Nu cred că putem să-l ducem afară cu noi acum. Animalele noastre au fost obosite din greu ieri și vor avea o povară destul de grea să ne aducă înapoi pe drumul principal. Cineva va trebui să fie trimis înapoi după el. Dacă i-am construi un memorial să-l protejăm de animalele sălbatice și de păsări până atunci?

– Ultimul rege Horseriver n-a avut niciodată rugul său de războinic, spuse Ingrey. Nimeni de aici nu a avut cu excepția câtorva prinși în arderea colibelor în acea noapte, presupun. Nu știu dacă arderea lor în gropi a fost un act teologic al lui Audar sau parte din magia și blestemul lui sau doar o eficiență militară. Cu cât aflu mai multe despre Câmpul Însângerat, cu atât mai mult cred că nimeni n-a știut cu adevărat, chiar și în acea vreme. Este târziu; este ultima oră. Vom da foc pădurii. Pentru Wencel. Pentru ei toți.

Ijada își înmuie un deget cu grijă și-l ținu ridicat în aer.

– Vântul bate puțin spre est, deocamdată. Ar fi și mai bine dacă n-ar veni ploaia.

Ingrey încuviință.

– Biast, domnilor, o puteți ajuta pe Fara să iasă din pădure? Poate cineva să adune caii?

– Pot eu să fac asta! spuse Hallana veselă și surprinse pe toată lumea mai puțin pe Oswin când se urcă pe movilă, întorcându-se spre cele patru colțuri și strigând puternic și mai degrabă matern prin palmele făcute pâlnie: Cai! Cai!

Oswin se uită un pic îndurerat, dar nu păru deloc surprins când după câteva minute tropăitul și crengile rupte anunță întoarcerea cailor lor abandonați, lăsând urme și fornăind nerăbdători. Jokol și Lewko, la indicația lui Ingrey, adunaseră în liniște mai multe uscăciuni de la marginea luminișului într-o movilă înprejurul cadavrului lui Wencel. Lewko preluă conducerea efectelor personale ale lui Wencel, inele și alte obiecte de interes pentru viitorii lui urmași legali. Ijada adună bucățile rupte din steagul lui Horseriver peste movilă. Hallan o ajută pe prințesa văduvă să se urce pe cal. Grupul și-a croit drum cu greu prin umbrele încețoșate în direcția mlaștinii. Fara n-a mai privit niciodată înapoi.

Biast în schimb s-a uitat, întorcându-și calul să privească cum aprindea Ingrey focul cu un băț.

– O să vă descurcați voi doi?

– Da, spuse Ingrey. Țineți drumul spre poarta de țepi. Vă vom ajunge din urmă.

Cu gravitate, Ijada apucă stindardul, făcu cățiva pași înapoi și ținu drapelul negru cu roșu în foc până când se aprinse. Îi trecu parul lui Ingrey. Ingrey îl apucă bine cu ambele mâini, își închise ochii și-l aruncă spre cer. Își deschise ochii din nou, apucă mâna Ijadei și se pregăti să se ferească de orice ar fi picat. Dacă ar fi picat.

În schimb, drapelul se învârti în aer și explodă într-o sută de așchii în flăcări, care căzură înapoi peste tot.

– O! exclamă Ijada pe un ton plin de surprindere. Am crezut va trebui să umblăm o vreme prin pădure cu torțele, să găsim mormane de vegetație uscată...

– Cred că nu! spuse Ingrey și începu s-o tragă spre Biast, care se holba cu ochii mari spre lumina galbenă în creștere. Dar este vremea să mergem. Da, clar!

Undeva în pădurile din spatele lor, ceva, foarte, foarte uscat se ridică în aer cu un mormăit și o fântână de scântei.

– Și prompt, chiar!

Calul lui Biast se agită în ciuda oboselii, dar prințul-mareșal menținu pasul cu ei în timp ce-și croiau drum printre copacii așezați dezordonat înapoi spre mlaștină. Se uită la Ingrey și la IJjda încercând parcă să decidă pe care dintre ei să-l ia pe calul lui și să pornească la galop, dacă vântul se schimba. Fericit, din punctul lui Ingrey de vedere, pentru că nu avea energia unei alte certe în seara asta, briza ușoară nu și-a schimbat direcția, astfel că inelul de foc s-a deplasat din centrul spre marginile pădurii nu mai repede de un mers la pas. Ajunseră la marginea pădurii dacă nu în avans față de distrugerea constantă a flăcărilor, măcar suficient de bine.

Ijada îl sprijini pe Ingrey până la poarta de spini. Apoi Biast, văzându-l că se împiedică, coborî de pe cal și-l urcă pe Ingrey sus în locul lui, și conduse animalul mai departe. Nu mai aveau nevoie de o altă lanternă decât focul distant ca să urce cărarea în zigzag de pe peretele văii. Ajunseră la promontoriul deschis unde-i găsiseră pe ceilalți adunați într-o tabără mică și sărăcăcioasă pregătită de Symark, Ottovin, Bernan și Hergi.

Lewko îl ajută pe Ingrey să se dea jos de pe calul lui Biast. Ingrey tremura rău în frigul răsăritului. Văzându-l pe Lewko luându-i brațul lui Ingrey peste umerii lui să-l escorteze în tabără, Hallana o abandonă pe Fara, care era ajutată și ea de Hergi și se grăbi înapoi spre ei. Ingrey găsi murmuratul ei încet „Dratsab!" mai alarmant decât propria lui slăbiciune. Ea se încruntă cu o grijă medicală.

– Aduceți-i băuturi fierbinți și mâncare caldă, imediat! le ordonă ea lui Bernan și Oswin. Și orice pături și pelerine avem!

Ingrey se afundă pe o șa, pentru că statul în picioare nu mai era posibil.

– A consumat prea mult sânge? o întrebă Ijada îngrijorată.

Hallana răspunse un pic indirect:

– Se va întrema dacă putem să-l încălzim și să-l hrănim.

Hergi apăru cu învelitoarea ei de piele și Ingrey îndură încă o spălare și rebandajare a rănilor uscate de la mâna dreaptă, deși rana era închisă – din nou – iar vânătăile verzi pe cale de dispariție. Alții își făceau de lucru în jurul lui cu ceea ce lui îi părea a fi un entuziasm inutil, pregătind mâncarea, luând ce pături mai rămăseseră și făcând foc. Ingrey era obosit, cu respirația îngreunată și amețit, iar tremuratul lui de frig amenința să verse ceaiul de plante cu gust ciudat înainte să poată duce cana la buzele amorțite, dar Ijada îl realimenta cu porții noi de ceai și mâncare. Ea se înghesui împreună cu el sub pături pentru a împărți căldura propriului ei corp, încălzindu-i mâinile cu ale ei. În cele din urmă tremurăturile încetară. Se simeța acum doar foarte, foarte obosit.

– Cum ai ajuns aici? îl întrebă Ingrey pe Învățatul Lewko, care ședea lângă el să-i țină companie și să împartă un pic de fructe confiate pe care cineva le scosese dintr-un cobur.

– Am însoțit-o pe Hallana s-o interogheze pe Ijada în noapte aceea. Vorbeam împreună când Ijada a devenit foarte tulburată, insistând că ceva rău trebuie să ți se fi întâmplat ție.

– Nu puteam să te mai simt deloc, interveni Ijada. Mi-a fost teamă c-ai fost ucis.

S-ar fi apropiat și mai mult, dar erau deja doar la câțiva centimetri distanță; în schimb și-a strâns brațul în jurul lui.

– Horseriver ne-a furat legătura.

– Aha! oftă ea.

Lewko ridică o sprânceană curioasă, dar alese să continue povestea.

– Doamna Ijada a insistat să investigăm. Hallana a fost de acord. Eu... am decis să nu le contrazic. Călărețul tău Gesca a decis de asemenea să nu se certe, cel puțin nu cu Hallana, deși el ne-a urmat de dragul datoriei de paznic. Toți patru am venit la palatul lui Horseriver, unde

ne-au spus că plecaseși la căpătâiul regelui sfânt. Apoi la sala regelui sfânt, unde l-am găsit pe Biast la căpătâiul tatălui său spunând că voi toți v-ați întors la conte acasă. Am știut că nu v-am ratat pe drum în întuneric. Hallana a găsit, ei bine, drumul cum o face ea uneori și ne-a condus până la grajdurile contelui.

– Asta trebuie să fi fost o scenă destul de importantă, remarcă Ingrey.

– Cel puțin! Până atunci Biast nu era convins de nimic nepotrivit dincolo de bolnăviciunea obișnuită a surorii sale. Din acel punct, nimeni n-ar fi putut fi mai grăbit în urmărire. Hallana s-a grăbit să-i aducă pe Oswin și pe Bernan cu trăsura lor.L-a găsit pe prințul Jokol de vorbă cu Oswin, încă vrea un divin să-l ducă înapoi pe insula lui. Așa a adunat ea pe toată lumea. Eram nesigur dacă să iau această grămadă nedisciplinitată la drum, dar, mă rog, pot să număr până la cinci. Cel puțin – oftă Lewko – Jokol nu și-a adus și ursul lui de gheață.

– A vrut? întrebă Ingrey amuzat.

– Da, spuse Ijada. Dar l-am convins să că-i mai bine să nu. Este un om foarte drăguț.

Ingrey a ales să nu facă nicio altă remarcă.

Lewko își continuă povestea.

– Acela a fost momentul în care am decis că zeii trebuie să fie de partea noastră. Cum spune cineva să-i ajute cinci zei când ei sunt zeii?! Imaginează-ți doar această călătorie cu ursul de gheață.

El se cutremură.

– Fafa ar fi trebuit să meargă în trăsură, presupun, deși bestia este destul de mare pentru a merge.

Clipi pentru un moment, părând să reflecteze adânc.

– Mă întreb... presupui că această întreagă căutare pentru un divin a fost un complot din partea frumoasei Breiga să scape de urs înainte să sfârșească cu el dormind la picioarele patului ei matrimonial?

Ochii Ijadei se aprinseră și chicoti.

– Sau mai rău, în pat. Probabil. Pare o doamnă hotărâtă. De mila lui, nu-i sugera asta lui Jokol.

– Nici nu-mi trece prin cap.

Lewko își șterse rânjetul de pe față și continuă.

– Biast a aruncat totul în Easthome pe umerii lui Hetwar, care cred că sunt suficient de puternici să-i țină. Eram pe drumul râului cotind spre nord la nici patru ore după ce voi trei ați plecat din Easthome. După aceea au fost numai preluarea cu forța a cailor de curierat ai Templului și ai poștei regale, și odihna cu schimbul în trăsură, tot drumul până la Badgerbridge.

– Ați luat-o pe drumul principal direct acolo? spuse Ingrey, vizualizând o hartă în mintea sa. Asta ar fi salvat ceva timp. Noi am luat-o pe un drum mai mic când ne-am îndreptat spre vest, pentru a păstra secretul cred.

– Da. N-am avut nicio clipă vreun dubiu încotro mergeam. Așa o inundație de vise! N-am înțeles de ce, până când... mă rog. Am înțeles acum de ce. Am schimbat trăsura pentru cai odihniți și am depășit escorta prințului-mareșal la ieșirea din Badgerbridge; s-ar putea totuși să ne prindă din urmă, dacă nu s-au pierdut în pădurea Ijadei, aici.

Ijada încuviință gânditoare. Acum se gândea la această posibilitate.

– Pădurarul este cu ei; vor găsi calea în cele din urmă, poate printr-o altă trecătoare.

Ea se uită afară în vale.

– O să-i atragă fumul încoace, dacă nu altceva.

Hallana făcu semn spre Ijada în partea cealaltă a taberei și Ijada se ridică să vadă ce vroia. Ingrey se întinse și în cele din urmă se încălzi confortabil și în ciuda durerii de cap, se urcă pe marginea promontoriului să se plimbe și se uită peste valea Copacului Sfânt, peste Câmpul Însângerat, Pădurile Rănite. Regatul meu a Tot-ce-a-fost.

Își desfăcu pătura din jurul gâtului și se așeză pe ea, cu brațele în jurul genunchilor și privi lung în golful cenușiu de ceață și fum. Galbenul aprins de mai devreme care apăruse în întuneric apunea într-un inel de un roșu aprins, negru în centrul său tot mai mare. Lumina sângerie reflecta marginile norilor cenușii; undeva în depărtare, Ingrey auzi huruitul estompat al unui tunet reverberând printre dealurile înșirate și mirosul puternic

de ploaie care se apropia și se amesteca în nările lui cu duhoarea de fum. Se întrebă dacă dimineața după masacrul originar arătase și mirosise la fel, și dacă Audar însuși făcuse o pauză în acest punct să se gândească la ce munciseră regii încrâncenați.

Biast veni să stea lângă el, cu brațele încrucișate, privind și el lung în zare, ca și cum ar fi încercat să fie sociabil. Prințul-mareșal era un pic prea absorbit să elimine iluzia, dar Ingrey își întinse totuși mâna în semn de invitație și Biast se așeză lângă el. Oftatul obosit al lui Biast nu era deloc prefăcut.

– Ce vei face acum? îl întrebă Biast.

– Voi dormi, sper. Înainte să trebuiască să călărim.

– Am întrebat la modul general.

Știu că asta ai întrebat. Ingrey oftă, apoi un mic zâmbet apăru pe gura lui.

– După aceea, voi urma ambiția unui sfetnic suprem...

A făcut cea mai scurtă pauză, să-i dea lui Biast timp să se încordeze.

– ... și să mă însor cu o moștenitoare bogată și să mă retrag la o viață lipsită de griji pe domeniile ei.

Făcu semn spre dealurile apropiate.

– Lipsită de griji? În acest pustiu?

– Mă rog, îmi poate găsi o sarcină sau două la care să mă folosească.

– Ar putea, spuse Biast surprins într-un chicotit.

– Dacă nu este spânzurată.

Biast făcu o grimasă și alungă această îngrijorare.

– Asta nu se va întâmpla. Nu după toate astea. Dacă nu ai încredere în mine și în Hetwar, ei bine, cred că Oswin și Lewko vor avea câteva cuvinte de spus în această problemă. Într-o asemenea prietenie, o cărare sensibilă spre dreptate trebuie găsită. Și – vocea îi deveni ezitantă nu de dubiu, ci într-un fel de timiditate – milă.

– Bun, oftă Ingrey.

– Îți mulțumesc pentru că i-ai salvat viața Farei. Mai mult decât o dată, dacă îmi spune adevărul. Făcându-te pe tine lupul ei gardian a fost una din deciziile mele norocoase, dacă pot spune c-a fost noroc.

Ingrey ridică din umeri.

– N-am făcut nimic mai mult decât datoria față de tine, nici mai puțin decât datoria oricărui om față de conștiința lui.

– Orice om n-ar fi putut face ce te-am văzut făcând noaptea trecută.

Biast își privi picioarele, evitând ochii lui Ingrey. Dacă alegi să fii mai mult acum, să ocupi tronul tatălui meu, nu știu cine ți-ar putea sta împotrivă. Rege lup.

Nu eu, umerii lui aplecați păreau să adauge. Acum aduce vorba. Ingrey arătă în zare.

– Regatul meu a măsurat două mile pe patru, populația lui n-a inclus niciun suflet iar întreaga mea domnie a durat de la un apus la un răsărit. Morții mi-au împrumutat doar domnia și în cele din urmă eu le-am dat-o înapoi. Cum trebuie să facă orice rege; tatăl tău, spre exemplu.

Deși nu Horseriver: o rădăcină a problemei era acolo, ca să fim siguri.

– Tu, de asemenea, prințe, când îți vine rândul.

Dacă stătea să se gândească, geografia lui Ingrey nu avea o dimensiune, decise el. Opt mile pătrate înmulțit cu patru secole – sau mai mult, pentru că toată istoria Vechiului Weald se concentrase iată pe acest petec de pământ în acea noapte fatală, ca să fie atât de în întregime dislocată în cele din urmă. Precum abisul de sub suprafața înșelătoare a unui lac cu care semăna această vale întinsă, timpul s-a scufundat inimaginabil adânc sub acest pământ – mult prea adânc. Domeniul meu este mai mare decât pare. Decise să nu-l supere pe Biast cu aceste reflecții, așa că spuse doar:

– Dacă ar fi să primesc vreo domnie, acest mic regat mă va mulțumi.

Umerii lui Biast se relaxară vizibil, și fața i se lumină la această reasigurare indirectă că lordul-lup cu puteri alarmante nu dorea nicio parte înaltă în politica din Easthome. Scană orizontul, poate căutând să găsească vreun semn al escortei sale înglodite croindu-și drum în

jos pe cealaltă pantă, nu zări nimic, apoi ridică câteva pietricele și le aruncă meditativ peste margine.

– Spune-mi adevărul, Lord Ingrey, îi ceru Biast brusc.

Se întoarse să-l privească direct în față pentru prima dată.

– Ce face o domnie sfântă să fie sfântă?

Ingrey ezită atât de mult cu răspunsul încât Biast începu să se întoarcă dezamăgit când Ingrey spuse brusc fără să se gândească:

– Credința.

Și în apropierea încurcătă a sprâncenelor lui Biast, clarifică.

– S-o menții.

Buzele lui Biast descriseră un „O!“ nevociferat, de parcă ceva ascuțit îi pătrunsese prin inimă. Se lăsă pe spate fără cuvinte. Nu mai spuse nimic pentru destul de mult timp. Stătură împreună într-o liniște mai prietenoasă pe măsură ce focurile strălucitoare se răspândeau pe pământul de dedesubt, în ultimul transfer de la sacru la profan prin rugul întârziat al Copacului Sfânt de pe Câmpul Însângerat.

Epilog

Ingrey părăsea pădurea Ijadei în acea după-amiază, ținându-se amețit de șa, calul său fiind condus de către unul dintre gardienii lui Biast care sosiseră mai târziu. Și-a petrecut mare parte din săptămâna următoare întins pe spate, în casa părinților vitregi ai Ijadei din Badgerbrige. Dar, imediat ce a putut sta în picioare fără să leșine, el și Ijada au fost căsătoriți, mai bine zis s-au căsătorit din nou, în salonul casei, apoi și-a petrecut convalescența în camera lui, în compania plăcută a ei, atât noaptea cât și ziua. Existau anumite lucruri pe care le putea face fără să se dea jos din pat.

Prințul Biast și suita sa s-au întors în grabă la Easthome și la datoriile pe care prințul le avea acolo; veștile despre numirea lui ca rege venerat apăruseră în ziua care a urmat nunții. Prințul Jokol și Ottovin au așteptat destul de mult să însuflețească petrecerea de nuntă și să uimească orașul Badgerbrige, apoi au încălecat caii și au urmat drumul de sud pentru a se întoarce la vasul lor.

De asemenea, Hallana împreună cu servitorii ei credincioși s-a întors imediat la copiii săi în Suttleaf, dar Învățatul Oswin și Învățatul Lewko au așteptat pentru a o escorta pe Ijada, care se afla încă în arest, înapoi la Easthome. Chiar și cu sprijinul lor, roțile scaunului regal și ale Templului scârțâiau încet și abia la câteva zile juriul a dat verdictul final de autoapărare. Oswin a pus cu abilitate pledoariile în favoarea dispenselor pentru Ijada și animalele spirituale ale Prințesei Fara într-un

document, cu argumente identice; orice braț care se ridica își găsea continuarea în culise, ceea ce îl facea pe Învățatul Lewko să zâmbească prefăcut; dispensa dublă a apărut imediat după verdict.

Fara s-a retras repede într-o atmosferă de văduvie secretă, sub protecția fratelui său. În cazul în care calul ei spiritual nu și-ar da acordul pentru o nouă căsătorie politică, ea părea a fi mai degrabă mulțumită decât cuprinsă de regrete. Migrenele sale puternice nu au mai apărut.

Ingrey nu a aflat niciodată cum anume au reușit Lewko și Oswin să găsească un preot pentru Prințul Jokol, dar el și Ijada au coborât în port pentru a-și lua rămas bun de la prințul insulei și de la camarazii acestuia. Tânărul preot părea emoționat și se ținea de balustrada vasului ca și cum se aștepta să i se facă rău de mare în timp ce naviga în aval, dar părea a fi foarte curajos și hotărât. Printr-o acțiune de o istețime rapidă, ursul polar Fafa a fost dăruit Prințului Biast ca un cadou de hirotonisire și a fost găzduit la o fermă din apropiere, având propriul iaz în care să înoate.

De altfel, zăpada începuse să cadă înainte ca Ingrey și Ijada să iasă liberi din Easthome, pe drumul sudic ce ducea spre Valea Lure, fiind însoțiți de Învățatul Lewko. Ingrey îi îndemna pe toți să meargă înainte în ciuda frigului. Era foarte probabil ca el să fi întârziat prea mult în ceea ce privea această problemă, dar era de neîndurat faptul că el ar fi putut ajunge pur și simplu prea târziu. Au ajuns la confluența dintre Lure și Birchbeck în timpul solstițiului de iarnă, de Ziua Tatălui, un accident de coordonare care l-a făcut pe Ingrey să aibă speranță în ciuda rațiunii și a sfatului sfântului învățat.

– Mă tem că este o treabă zadarnică, vere, a afirmat Islin Kin Wolfcliff, stăpânul castelului din Birchgrove. În cei șapte ani de când locuiesc aici, nu am văzut sau auzit vreodată fantome în această citadelă. Dar tu ești binevenit și liber să le vânezi și să eliberezi locul. Islin i-a privit tulburat pe Ingrey și pe însoțitorii acestuia și a căscat, acoperindu-și gura cu mâna. Când nu veți mai

putea să vă învârtiți prin întuneric și frig, vă așteaptă paturi calde din pene. Al meu mă cheamă deja; vă rog să mă scuzați.

– Desigur, a spus Ingrey, dând politicos din cap. Islin i-a răspuns amabil și a ieșit din marele salon.

Ingrey a privit în jur. Câteva lumânări din ceară de albine puse în candelabre de argint aruncau peste cameră o licărire caldă și plăcută; un foc ce ardea încet în șemineul de piatră alunga parțial frigul. În spatele deschizăturilor ferestrei, doar întunericul nopții se strecura, deși clipocitul apei repezi a Birchbeckului, care nu era înghețată decât la mal, se auzea slab până la ei. Camera arăta aproape la fel ca în ziua fatidică în care el și tatăl lui își primiseră aici sacrificiile lupilor și totuși parcă... nu era la fel.

– Este mai mică și mai rustică decât îmi aminteam eu. Cum poate o cameră cu pereți din piatră să se micșoreze?

Ijada a spus cu o voce îngrijorată:

– Vărul tău a fost foarte tăcut la cină. Crezi că îl deranjează animalele tale spirituale?

Buzele lui Ingrey s-au contractat într-un zâmbet scurt, nevăzut.

– Poate că da, puțin. Dar cred, mai ales, că el se întreabă dacă intenționez să mă folosesc de noua mea putere pentru a-i lua moștenirea.

Islin era doar cu câțiva ani mai în vârstă decât Ingrey și moștenise scaunul domnesc de la unchiul acestuia cu aproximativ trei ani în urmă.

– Ți-ai dori acest lucru? a întrebat Ijada, curioasă.

Sprâncenele lui Ingrey s-au curbat.

– Nu. Prea multe amintiri neplăcute bântuie acest loc; acestea le domină pe cele plăcute și le omoară. Aș prefera să le las pe toate în urmă. În afară de una.

Ijada a dat din cap către Lewko.

– Deci, sfinte. Ce ne poate dezvălui vederea ta divină? Islin are dreptate? Nu există fantome aici?

Lewko, care, din momentul în care ajunseseră acolo în acea după-amiază, părea a fi un preot simplu, umil,

obișnuit și aproape invizibil, a scuturat din cap și a zâmbit.

– Într-un edificiu așa de vechi, de mare și locuit de atâta timp, ar fi de mirare dacă nu ar exista câteva. Ce-ți spun simțurile tale de șaman, Ingrey?

Ingrey și-a ridicat capul, a închis ochii și a adulmecat.

– Din când în când, mi se pare că simt o ușoară umiditate ciudată în aer. Dar în această perioadă a anului, acest lucru nu e de mirare.

Și-a deschis ochii din nou.

– Ijada?

– Mi-e teamă că sunt prea neinstruit pentru a putea fi sigur. Învățatule?

Lewko a ridicat din umeri.

– Dacă voința divină se coboară asupra mea astă-seară, toate fantomele din apropiere vor fi atrase de aură. Nu datorită unei vrăji făcute de mine, înțelegi, se întâmplă pur și simplu. Mă voi ruga să fiți părtași la cea de-a doua înfățișare. Zeii vă sunt datori, Ingrey, Ijada; dacă veți putea primi, cred că Ei vă vor oferi. Reculegeți-vă în liniște și vom vedea.

Lewko s-a închinat, a închis ochii și și-a încrucișat mâinile ușor în față. Părea că se reculege; buzele i se mișcau încet, spunându-și rugăciunea în gând.

Ingrey a făcut tot ce a putut pentru a-și înăbuși orice dorință și teamă din mintea sa; s-a întrebat dacă ar fi suficient să fie doar foarte, foarte obosit, în loc de asta.

De departe, Lewko și-a deschis ochii, a făcut câțiva înainte și, fără niciun cuvânt, i-a sărutat pe frunte mai întâi pe Ijada și apoi pe Ingrey. Buzele lui erau reci, dar Ingrey a simțit un ciudat, dar binevenit fior cald. A clipit.

– O! a exclamat Ijada, privind cu interes în cameră. Învățatule, aceea este? Ea a arătat cu degetul; Ingrey a văzut o picătură palidă, neclară care plutea și trecuse pe lângă ei, încercuindu-l pe Lewko, puțin mai materială decât o suflare în lumina glacială a lunii.

– Da, a spus Lewko, urmându-i privirea atentă. Nu ai de ce să te temi, ține minte, deși ai de ce să ai milă.

Acel suflet este separat de mult timp, aproape stins și fără putere.

Ideea că Ijada, care a împărtășit teroarea și triumful din Câmpia însângerată, ar putea să se teamă de o fantomă i s-a părut absurdă lui Ingrey. De asemenea, propriile lui temeri erau de alt fel.

– Învățatule, ar putea fi tatăl meu?

– Îi simți lupul, așa cum ai simțit animalele spirituale în ceilalți?

– Nu, a recunoscut Ingrey.

– Atunci este spiritul altcuiva, pierdut demult. Moare după moarte. Lewko a făcut semnul de cinci către el și acesta a dispărut prin pereți.

– De ce ne-ar acorda zeul această înfățișare dacă nu e nimic de văzut? a spus Ingrey. Nu are sens. Trebuie să mai fie ceva.

Lewko s-a uitat în camera acum goală.

– Haideți să facem o mică inspecție prin castel atunci și vom vedea ce se întâmplă. Dar, Ingrey, nu-ți face speranțe prea mari. Fantomele din Câmpia însângerată au avut vrăji grele și toate viețile de pe acel teritoriu cumplit care să le susțină dincolo de orice vreme. Mă tem că lordul Ingalef nu avea nimic din toate acestea.

– El avea lupul său, a spus Ingrey cu încăpățânare. Ar fi putut să îi folosească la ceva. Pe acest ton, mâna Ijadei s-a întâlnit cu a lui și a strâns-o; au ieșit din cameră ținându-se de mână și, pe coridor, au mers în direcția opusă față de Lewko, cea mai bună soluție pentru a cerceta castelul atât timp cât dura acest dar al celei de-a doua înfățișări.

În întunericul sumbru al iernii, castelul era rece și umed chiar și fără fantome, dar Ingrey a descoperit că văzul său pe timp de noapte era mai ascuțit decât înainte. Ei au măsurat coridoarele și camerele, Ijada purtându-și mâna pe pereți. Ieșind din fortificația principală, au înconjurat clădirile de-a lungul peretelui interior; în umbrele grajdului, încălzit de respirația și corpurile cailor, Ijada a șoptit:

– Uite alta!

Ceața palidă i-a înconjurat pe amândoi ca și cum ar fi fost tulburată, dar apoi a dispărut din nou.

– Era cumva...? a întrebat Ijada.

– Nu cred. Era obișnuită ca și prima. Să mergem mai departe.

În timp ce mergeau prin zăpadă în curtea îngustă, Ingrey a murmurat:

– Am ajuns prea târziu. Trebuia să vin mai devreme.

Apucându-i antebrațul cu mâna, Ijada i-a scuturat-o puțin.

– Nu acum. Nu ai știut. Și char dacă ai fi știut, nu ai fi fost încă în putere.

– Dar mă enervează ideea că ar fi fost odată un moment potrivit pentru a-l salva și mi-a scăpat printre degete. Nici nu știu dacă ar trebui să mă învinovățesc sau să acuz pe unchiul meu sau Templul sau zeii...

– Nu acuza pe nimeni atunci. Mama mea și tatăl meu au murit amândoi înainte de vreme. Da, s-au ridicat la zeii lor, ceea ce m-a consolat oarecum, dar nu destul. Niciodată destul. Moartea nu este o faptă în funcție de care să ne evaluăm sau pentru care să ne mustrăm.

În semn de răspuns, el i-a scuturat mâna și s-a aplecat să îi sărute părul în lumina lunii.

Au urmat scara interioară a zidului și au mers de-a lungul rondului santinelei pentru a ajunge pe cel mai înalt vârf al parapetului, deasupra râului și s-au oprit pentru a privi către valea abruptă a apei Birchbech. Apa murmura precum mătasea neagră între strălucirea de oțel a gheții ce se răspândea de-a lungul malurilor. Mantia de zăpadă de pe pante prelua lumina lunii din vest într-o strălucire albastră palidă, acoperită de crengile desfrunzite ale copacilor asemănătoare cu linii de cărbune, în afară de locurile în care grupuri de pin negru marcau povârnișurile sau aglomerări de stejari sporeau misterul în văi. Trunchiurile dezgolite ale mestecenilor se amestecau cu zăpada și umbrele, ascunzându-se de priviri.

Au stat o vreme așa, privind în jur. Ijada tremura în ciuda hainelor sale de lână și Ingrey a învelit-o precum

o pelerină. Ea a zâmbit cu recunoștință peste umăr. *Mă încălzești la fel cum te încălzesc și eu, iubire...*

Pentru prima dată, Ingrey a simțit fantoma înaintea Ijadei, deși ea l-a simțit devenind rigid și și-a întors capul instantaneu pentru a-i urmări privirea. La câțiva pași, plutea o formă precum ceața în lumina lunii, mai densă decât fuseseră celelalte, alungită, aproape de dimensiunile unui bărbat. Înăuntrul ei se furișa o altă umbră, precum fumul învăluit de ceață.

Brațele lui Ingrey s-au fixat în jurul Ijadei, apoi au eliberat-o.

– Cheamă-l pe Învățatul Lewko, repede!

Ea a dat din cap și a plecat în grabă.

Ingrey a rămas în liniște, abia îndrăznind să respire, de teamă că și această imagine va dispărea sau va zbura precum celelalte. Părea să aibă un cap și picioare, dar nu putea să discearnă nicio trăsătură. Imaginația lui încerca să deseneze fața tatălui său, dar a realizat că nu-și mai amintea cum arăta exact lordul Ingalef. Înfățișarea tatălui său nu contase niciodată prea mult pentru Ingrey; prezența sa fizică era cea care îl încălzise și vocea sa huruitoare, care rezonase în pieptul pe care urechea copilului apăsase, era cea care îi promisese siguranța.

Iluzia siguranței. Acum aș putea deveni și eu tată la rândul meu și nu pot transmite o atât de perfectă siguranță. A fost mereu doar o iluzie. Vor putea copiii mei să mă ierte când vor afla?

Pași rapizi ce făceau zăpada să scârțâie și respirații grele anunțau întoarcerea Ijadei, însoțită de preot, urcând scările abrupte pentru a ajunge la acest punct înalt. Sus, Lewko a făcut o pauză, privind cu atenție întâi la Ingrey, apoi la fantomă.

– Ingrey, acela este...?

– C... Ingrey voia să spună „Cred că da“, dar s-a răzgândit, spunând:

– Da. Sunt sigur. Învățatule, ce ar trebui să fac? Am vrut să-i pun o sută de întrebări, dar nu are gură. Nu

cred că poate să vorbească. Nici măcar nu știu dacă poate să mă audă.

– Cred că ai dreptate. Momentul întrebărilor și răspunsurilor pare să fi trecut. Poți doar să-l purifici și să-l eliberezi. Asta e ceee ce face un șaman, se pare.

– Și când e purificat și eliberat, va fi luat sus de Tatăl Iernii? Sau este separat fără revocare? Nu există niciun ritual pe care să-l urmezi pentru a-l ajuta?

– Ritualul lui funerar a avut loc cu mult timp în urmă, Ingrey. Tot ce poți să faci este să-l purifici, iar eu pot să mă rog. Dar dacă a trecut prea mult timp, nu va fi rămas destul din el pentru a urca la zeu și atunci nici măcar zeul nu poate face mai mult. E posibil ca tu să poți doar să-l eliberezi din această sclavie.

– Pentru neființă.

– Da.

– Precum Horseriver. Ura lui Horseriver dintr-o perioadă irevocabilă avea acum mai mult sens pentru Ingrey.

– Oarecum.

– Care e rostul meu dacă eu pot trimite sute de suflete ale unor străini la zeii lor adevărați, dar nu și pe cel de-al patru sute unulea, cel care contează cel mai mult pentru mine?

– Nu știu.

– Și aste e suma înțelepciunii Templului?

– Este suma înțelepciunii mele și întregul adevăr pe care îl cunosc.

Era, atunci, înțelepciunea Templului o iluzie precum siguranța tatălui? Și fusese dintotdeauna? Ai prefera ideea că Lewko ți-a spus minciuni pentru a te consola? Ingrey nu putea să se întoarcă prin vălul timpului și să mai aibă vederea copilului și nu era sigur că ar fi vrut dacă ar fi putut. Ijada a pășit către el și și-a pus o mână pe umărul lui, oferindu-i consolarea prin prezența sa în locul celei printr-un răspuns mai dorit. Pentru o clipă, el a absobit căldura corpului ei care era lipit de al lui, apoi i-a atins mâna pentru a se elibera și a făcut câțiva pași.

Dintr-un săculeț pe care îl avea la curea, el a scos un briceag nou, cumpărat din Easthome, special pentru acest moment. Lama subțire reflecta fața lunii într-un scurt clipire. Ijada a scrâșnit din dinți odată cu Ingrey în timp ce acesta a luat briceagul în mâna stângă și a apăsat pe capătul lui prin degetul arătător de la mâna dreaptă. Și-a scuturat pumnul și și-a ridicat mâna către vârful formei de ceață.

Picăturile au căzut pe zăpada pe care călcaseră în stropi ce formau mici cercuri negre.

Ingrey a tras aer în piept și a apucat cuțitul mai strâns. Lewko abia l-a prins de braț pe când își străpungea mâna mai adânc.

– Nu, Ingrey, a șoptit Lewko. Dacă o picătură nu îl sfințește, atunci nicio găleată nu îl va salva.

Ingrey a expirat încet când Lewko i-a dat drumul și a pus cuțitul înapoi în săculeț. Dacă mai exista orice regalite venerată în sângele lui, se pare că nu avea nicio putere asupra acestui lucru. Trebuia să încerc.

A mai privit o dată lung și încet, întrebându-se ce să spună. Rămas bun părea a fi o batjocură, odihnește-te în pace, puțin mai bine. Și-a umezit buzele în aerul înghețat și strălucitor.

– Orice credeai că vei face, treaba pe care ai început-o aici s-a terminat și a fost îndeplinită bine. Sacrificiul tău nu a fost în zadar. S-a gândit să adauge „Te iert“, apoi s-a gândit mai bine la asta. Inutil, prostesc, aproape nesemnificativ în acel moment. Un moment mai târziu, abia a spus „Te iubesc, Tată“. Și după un altul, „Vino“.

Fumul negru al lupului a ieșit repede din ceața palidă, prin degetele lui și a dispărut.

Mai încet, s-a disipat și ceața înghețată, cu o ultimă sclipire albastră ușoară.

– Zeul nu l-a luat sus, a șoptit Ingrey.

– L-ar fi luat dacă ar fi putut, i-a răspuns în șoaptă Lewko. Și Tatăl Iernii plânge pentru această pierdere.

Ingrey nu plângea încă, deși mici tremure îi treceau prin corp. Putea să simtă cum dispărea a doua viziune din fața ochilor săi, darul îi fusese luat. Ijada a venit din

nou la el și i-a înfășurat o fâșie de pânză curată peste deget. Și-au încolăcit amândoi brațele în jurul celuilalt.

– Ei, bine...

Învățatul Lewko i-a însemnat pe amândoi.

– S-a terminat.

Vocea lui devenise mai blândă.

– Nu vreți să plecați din frig, domnul meu și doamna mea?

– În curând, a oftat Ingrey. Asfințitul lunii peste Birchbeck merită un tremur sau două.

– Dacă tu așa crezi. Lewko a zâmbit și, dând din cap pentru a-și lua rămas bun, și-a strâns haina pe el și a început să coboare treptele, atent acum la gheață.

Ingrey a pășit în spatele Ijadei și și-a odihnit bărbia pe umărul ei, amândoi privind valea.

– Știu că nu e tocmai ce sperai să se întâmple cu lordul Ingalef, a spus Ijada după un timp. Îmi pare rău.

– Nu, nu e. Dar e mai bine decât nimic și mult mai bine decât să nu fi știut niciodată. Măcar acum totul e încheiat aici. Pot să plec fără să mă uit înapoi.

– Aceasta a fost casa copilăriei tale.

– A fost, dar eu nu mai sunt un copil. A îmbrățișat-o puțin cam aprig, smulgând un râs din pântecele ei. Casa mea are acum un nou nume și acela este Ijada. Acolo voi locui.

Râsul ei cald a prins atunci voce, suficient de mult pentru a crea ceața lunii în fața buzelor ei.

– Pe deasupra, a spus el, cred că în Badgerbrige este mai cald iarna decât în Birchgrove sau mă înșel?

– În văi, da. Este destulă zăpadă pe pantele mai înalte, în cazul în care îți va lipsi.

– Foarte bine.

După mai bine de zece răsuflări lente, el a adăugat:

– El nu părea să sufere de o mare durere sau tulburare. Deci. Mi-am văzut soarta. Nu mă voi teme de ea.

Ijada a spus, gânditoare:

– Și pe a mea și pe a Farei, în cazul în care tu nu vei trăi după ce noi vom muri, pentru a ne purifica sufletele pe rând.

– Nici nu știu ce ordine mă îngrozește mai tare. El i-a întors fața spre el și a privit fix cu neliniște în ochii ei mari și negri cu o margine ușor galbenă în umbrele albastre. Trebuie să mă rog să mor ultimul, jelind și nejelit. Nu știu cum voi putea suporta.

– Ingrey. Ea i-a luat fața între mâinile sale reci și a adus-o exact în fața privirii sale. Ai fi putut să-ți imaginezi, ca să nu mai zicem să prezici, cu un an în urmă că vei ajunge să stai aici fiind ceea ce ești acum?

– Nu.

– Nici eu nu aș fi putut să-mi imaginez. Așa că poate nu ar trebui să fim atât de siguri nici de soarta noastră viitoare. Ceea ce nu cunoaștem despre ea cuprinde mult mai multe decât ceea ce știm despre ea și, cu siguranță, nu va înceta să ne uimească.

Gândurile lui s-au îndreptat repede către acea noapte în Oxmeade, când criza neagră s-a lăsat asupra lui și când aproape că și-a tăiat gâtul singur. Încă nu era sigur dacă aste fusese una din acțiunile lui Horseriver sau ale lui. Aș fi pierdut toate aceste evenimente.

– Am întâlnit patru sute de suflete neașteptate care ar fi de acord cu tine, purtător de drapel.

– Atunci permite-i votului lor să-ți conducă mintea și în această privință.

– Ah. Starea deprimantă din timpul miezului nopții își pierdea din puterea pe care o avea asupra lui în favoarea căldurii ei învelite în lână.

Ea a adăugat:

– Cred, de asemenea, că este prematur să te consideri ultimul șaman. Tu însuți ai putea crea mai mulți magi mari pentru animale și spirite.

– Nu aș mai trimite pe nimeni altul într-o astfel de stare dacă nu aș fi sigur că își poate găsi calea de întoarcere.

– Într-adevăr. Și crezi că Templul trebuie să se opună întotdeauna vechilor magii ale pădurii? Dacă ar apărea într-o formă nouă, adaptată la zilele noastre?

– Asta ar necesita multă analiză. Cinci zei știu că am văzut ce probleme pot provoca vechile metode.

– Totuși, Templul își controlează vrăjitorii, dar nu complet. Uită-te la sărmanul Cumril, de exemplu. Dar ei se descurcă destul de bine încât să continue. Și amândoi cunoaștem acum preoți care sunt capabili să analizeze mai bine.

– Ha. Ochii ei s-au micșorat, sugerând speranța.

– Ești foarte arogant, lupule lord. Mâinile ei au scuturat ușor capul lui, în semn de mustrare.

– Ah? Și acum, pisica mea dulce?

– Cum poți să spui că mulțimile nenăscute încă nu te vor jeli cumplit? Nu e treaba ta să dictezi ce se va petrece în sufletele lor.

– Faceți profeții, doamnă? a întrebat el ușor, dar chiar și atunci când vorbea un tremur îi trecea prin stomac, ca și cum ar fi auzit o voce bizară.

Ea a ridicat ușor din umeri.

– Hai să cădem de acord că ne vom supune sorții și că vom afla.

Buzele ei erau calde, precum lumina soarelui care se ridică, alungând o lună rece. Și-a frecat fața de a lui, oftând mulțumită. Dar apoi a adăugat:

– Nasul tău e rece, pui de lup. Nu ești atât de îmblănit ca să consider asta ca un semn al sănătății tale. Dacă vrem să devenim și strămoși, nu numai descendenți, poate că ar trebui să ne întoarcem la acel pat de pene pe care ni l-a promis vărul tău.

El a chicotit și i-a dat drumul.

– Da, în pat atunci, de dragul posterității noastre!

– Și eu voi putea să-mi dezgheț picioarele pe spatele tău, a adăugat ea.

Ingrey a lătrat cu o consternare falsă și a fost iertat prin cel mai plăcut zâmbet al ei. Sunetul i-a ridicat inima precum o promisiune a răsăritului în cea mai lungă noapte a anului.

Ținându-se de mână, au coborât treptele înzăpezite.